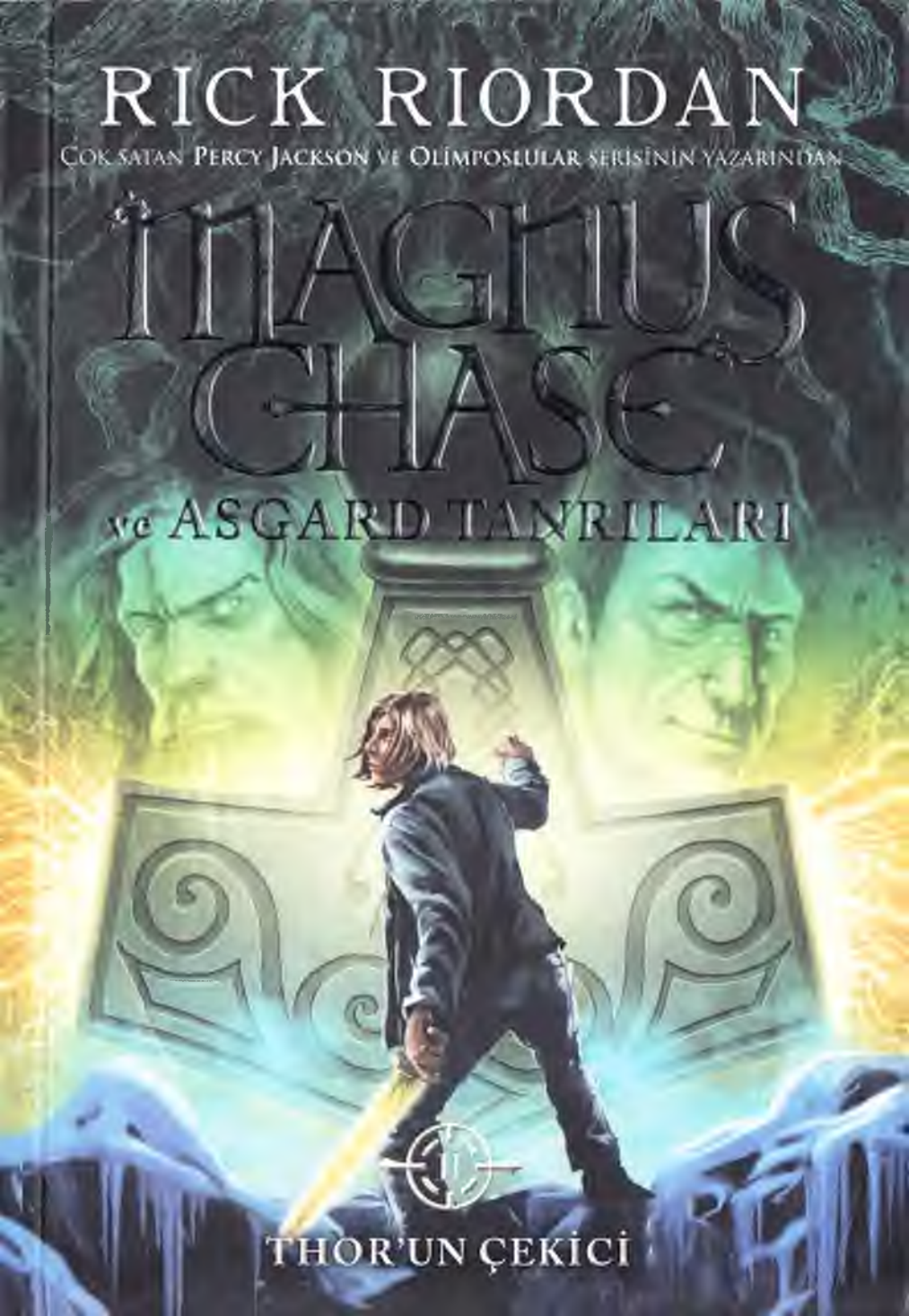
RICK RIORDAN

ÇOK SATAN PERCY JACKSON VE OLİMPOSLULAR SERİSİNİN YAZARINDAN

MAGNUS CHASE

ve ASGARD TANRILARI



THOR'UN ÇEKİCİ

MAGNUS CHASE

ve ASGARD TANRILARI



THOR'UN ÇEKİCİ

Magnus Chase ve Asgard Tanrıları - Thor'un Çekici
Özgün adı: *Magnus Chase and The Gods of Asgard – The Hammer of Thor*
© 2016, Rick Riordan
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap Nancy Gallt Literary Agency izni ile yayınlanmıştır. Yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Disney • Hyperion tarafından yayınlanmıştır. Disney • Hyperion, Disney Book Group'un bir markasıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak kopyalanamaz veya yayınlanamaz.

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:3 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.de.com.tr

Her 2.000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul, 2016
ISBN: 978-605-09-3846-3
Sertifika no: 11940

Çeviri: Taylan Taftaf
Yayına hazırlayan: Ahu Ayan
Kapak uygulama: Onur Erbay
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

RICK RIORDAN

MAGNUS CHASE

ve ASGARD TANRILARI



THOR'UN ÇEKİCİ

Çeviri: Taylan Taftaf

Doğan Egmont
Okumak gelecektir.
www.de.com.tr

Bana İskandinav mitolojisinin kapılarını açan
J. R. R. Tolkien'e...

İÇİNDEKİLER

1 - Lütfen Keçimi Öldürmekten Vazgeçer misiniz? *11*

2 - Konuşan Kılıçlar ve Ninjalarla Damlarda Sıradan Bir Kovalama Sahnesi *23*

3 - Arkadaşlarım Bana Hiçbir Şey Anlatmayarak Beni Koruyor. Çok Teşekkürler Canım Dostlarım! *32*

4 - Üzerimden Çita Geçiyor *41*

5 - Kılıcımın Sosyal Çevresi Benimkinden Daha Geniş *53*

6 - Gelincik Çorbasına Hayır Demem *62*

7 - Siz Veya Sevdiğiniz Biri Lindworm Acısı Yaşadı mı? *68*

8 - Kesin Bir Ölümden Öldürülerek Kurtuluyorum *77*

9 - Asla Kafası Kesik Bir Tanrıyla Köpük Banyosuna Girmeyin *83*

10 - Gelmiş Geçmiş En Tuhaf Viking Luau'su *93*

11 - Ayakta Alkışlanmak İçin Daha Ne Yapmak Gerekir? *102*

12 - Samira'yla Magnus Bir Ağaçta Oturmuş Konuşuyorlar *113*

13 - Sakin Ol, Bu Yalnızca Küçük Bir Ölüm Kehaneti *123*

14 - Kan Nehrine Dalıyoruz *132*

15 - Magnus'un Katledilmesine Evet Diyenler? *140*

16 - Hearthstone İçindeki Öküzü Serbest Bırakıyor *151*

17 - Randolph Dayım Kara Listeme En Tepeden Giriyor *156*

18 - İşaret Dilinde Çok Daha Fazla Küfür Öğrenmem Gerekiyor..... 145
19 - Pilotun Namaz Kılması Beni Endişelendirmeli mi?.....179
20 - İçinize Şeytan Girdiği Takdirde, Lütfen En Yakınınızdaki Çıkışa Gitmek İçin Işıklı İşaretleri Takip Edin 189
21 - Avareler Vurulacak, Tutuklanacak ve Bir Daha Vurulacak.....193
22 - Hearthstone'un Babasının İnek Kaçıran Bir Uzaylı Olduğundan Eminim 201
23 - Evet, Bu Adamın Garajında Kesinlikle Bir UFO Var.....208
24 - Nefes Almak mı İstedin? O Halde Üç Altın Daha Ödeyeceksin 217
25 - Hearthstone Yürekleri Hoplatıyor.....225
26 - Balıklara Nükleer Saldırı Gerçekleştiriyoruz.....232
27 - Beni Hemen Bırak! Yoksa Seni Milyarder Yaparım..... 242
28 - Şu Anda Sipariş Verirseniz, Bu Lanetli Yüzük de Sizin Olacak!.....251
29 - Nokk Oda Orkestrası Konserindeyiz.....263
30 - Gökkuşağının Üzerinde Acayip İşler.....273
31 - Heimdall Herkesle Selfie Çekiyor.....288
32 - Godzilla'dan Mesaj Var.....300
33 - Nohut Ezmesi Molası mı? Evet, Alırım.....307
34 - Favori Mozolemi Ziyaret Ediyoruz.....315
35 - Minik Bir Sorunumuz Var.....313
36 - Sorunları Çok Sık Bir Şekilde Çözüyoruz 335
37 - Alex'le Kamp Ateşi Başında Konuşuyoruz 340
38 - Blitzen'in Parolasını Asla Tahmin Edemezsiniz.....351

39 - Elvis Bovling Salonunu Terk Etti *359*
40 - Küçük Billy Bunu Sonuna Kadar Hak Etti *367*
41 - Şüpheye Düştüğünüzde At Sineğine Dönüşün *379*
42 - Ya Da Aşırı Ölçüde Parıldayın, O Da Olur *389*
43 - Yardım Deyip Duruyorsun
Ama Ne Anlama Geldiğinden Haberin Yok *396*
44 - Runlar Ve Kuponlarla Onurlandırılıyoruz *405*
45 - Saç Örgüleri Hiç Bu Kadar Korkutucu
Görünmemiştir *415*
46 - Gelin Ve/Veya Suikastçı *424*
47 - Funkytown Çarpışmasına Hazırlanıyorum *431*
48 - Herkes Peynirli Gordita Ekspreste Yerini Alsın *442*
49 - Thrym! *452*
50 - Yüzünüze Biraz Ferahlatıcı Zehir Sıkmamı
İster misiniz, Efendim? *461*
51 - Selam Eski Dostum Paranoya! *472*
52 - Dayım Kendine Birkaç Geri Vokal Buluyor *480*
53 - Çekiç Zamanı! (Birinin Bunu Söylemesi Gerekiyordu) ... *491*
54 - Pencerelerdeki Sincaplar Göründüklerinden
Daha Büyük Olabilir *502*
55 - Elf Şeklinde Papatyalar *511*
56 - Bir Kez Daha Kafede Buluşmayı Deniyoruz *520*
57 - Birkaç İyilik *526*

SÖZLÜK *531*



BİR

LÜTFEN KEÇİMİ ÖLDÜRMEKTEN VAZGEÇER MİSİNİZ?

Aldığım bir ders: Bir Valkyrie'yle kahve içmek için buluştuğunuzda, size hesabı kilitlemekle kalmaz, bir de ceset bırakırlar. Dersimi aldım: Bir Valkyrie'yle kahve içmek için buluştuğunuzda, size hesabı kilitlemekle kalmaz, bir de ceset bırakırlar.

Neredeyse altı haftadır Samira el-Abbas'ı görmemiştim. Bu nedenle pat diye beni arayıp bir ölüm kalım meselesi üzerine konuşmamız gerektiğini söylediğinde teklifini hemen kabul etmiştim.

(Bu arada teknik olarak zaten ölü olduğumdan, ölüm kalım meselesi gibi konular beni bağlamaz ama, işte... Sam'in sesi endişeli gibiydi.)

Newburry Caddesi'ndeki Düşünen Fincan isimli kafeye girdiğimde Sam henüz gelmemişti. Mekân her zamanki gibi kalabalık olduğundan, kahve almak için sıraya girmem gerekti. Birkaç saniye sonra içeri giren Sam kafenin müşterilerinin üzerinden ciddi ciddi uçarak yanıma geldi.

Bu durum kimsenin gözüne çarpmadı. Sıradan ölümlüler

büyü işlerinden pek çakmazlar. Neyse ki! Aksi takdirde, Bostonlular zamanlarının büyük kısmını panik halinde, ellerinde savaş baltaları ve kahve fincanları olan devlerden, trollerden, gulyabanilerden ve *einherjar*'dan kaçarak geçirmek zorunda kalırdı.

Sam, üzerinde okul üniformasıyla (beyaz spor ayakkabılar, haki pantolon ve King Academy arması taşıyan, uzun kollu, koyu mavi gömlek) yanıma indi. Saçlarını yeşil bir başörtüsüyle kapatmıştı. Kemerine asılı baltanın üniformanın bir parçası olmadığına emindim.

Onu gördüğüme çok sevinsem de, ilk fark ettiğim şey gözlerinin altının her zamankinden daha mor olduğuydu. Adeta ayakta sallanıyordu.

"Hey!" dedim. "Berbat görünüyorsun."

"Ben de seni gördüğüme sevindim Magnus."

"Hayır, hayır. Berbat derken... *normalden farklı*'yı kastetmedim. *Aşırı bitkin* demek istedim."

"Kendini batırdıkça batırdığın çukuru derinleştirmek için sana kürek bulmamı ister misin?"

Teslim olup ellerimi kaldırdım. "Son bir buçuk aydır nerelerdeydin?"

Omuzları gerildi. "Bu dönem programım çok yoğun. Okuldan sonra çocuklarla etüde giriyorum. Bir de, sen de hatırlarsın, ölülerin ruhlarını Valhalla'ya taşıdığım ve arada bir Odin için çok gizli görevlere çıktığım yarı-zamanlı bir işim daha var."

"Sizi gidi zamane çocukları, hep dolusunuzdur..."

"Bütün bunlar yetmezmiş gibi... bir de uçuş okulu var."

"Uçuş okulu mu?" Sırada ilerledik. "*Uçaklar* falan mı?"

Sam'in bir gün profesyonel bir pilot olmak istediğini biliyordum ama çoktan ders almaya başladığından haberim yoktu. "On altı yaşında böyle bir eğitime başlayabiliyor musun?"

Gözleri heyecanla parladı. "Büyükannemle büyükbabam bunun ücretini asla karşılayamazdı ama Fadlanların uçuş okulu sahibi bir arkadaşları var. En sonunda Jid'le Bibi'yi ikna edip..."

"Ha..." Sırıttım. "Yani dersler *Emir'den* bir hediye."

Sam'in yüzü kızardı. Bir *sözlüsü* olan tanıdığım tek yeni yetmeydi ve Emir Fadlan'ın adı geçtiğinde yüzünün kızarması çok şirindi.

"Bu uçuş dersleri, bugüne dek aldığım en düşünceli, en anlayışlı..." Özlemle içini çekti. "Neyse bu kadar muhabbet yeter. Seni buraya gündelik programım hakkında çene çalmak için çağırmadım. Buluşmamız gereken bir muhbir var."

"Muhbir mi?"

"Bu, beklediğim kırılma anı olabilir. Elindeki bilgi sağlamsa..."

Sam'in telefonu titreşti. Cebinden çıkardığı telefonun ekranına bakıp söylendi. "Gitmem gerek."

"İyi de daha yeni geldin!"

"Valkyrie işi. Üç-sekiz-bir kodu olabilir; yani kahramanca can verme."

"Hadi oradan, bunu şimdi kafadan attın!"

"Atmadım!"

"Ne yani, biri ölmek üzere olduğunu düşündüğünde sana mesaj mı atıyor? *'İşim bitti! En kısa sürede Valkyrie'ye ihtiyacım var!'* Sonra da bir sürü üzgün emoji falan?"

"*Senin* ruhunu da Valhalla'ya ben götürdüm! Bana mesaj attığını hatırlamıyorum."

"Hayır. Ama ben özelim."

"Dışarıda bir masa kap. Muhbirimle buluş. Ben de en kısa sürede geri dönerim."

"Muhbirinin tipini bile bilmiyorum."

"Gördüğünde onu tanırsın. Biraz atak ol! Bana da çörek alsana."

Havalanan Sam, siparişlerimizin hesabını bana çakarak uçup gitti.

İki büyük kahveyle iki çörek alıp dışarıda bir masa buldum.

Boston'a bahar erken gelmişti. Halen kaldırımların diplerinde diş plağını andıran kirli kar öbekleri olsa da, kiraz ağaçları çiçek açmaya başlamış, lüks butiklerin vitrinlerine pastel renkli ince kıyafetler çıkarılmıştı. Etrafta güneşin tadını çıkararak dolanan turistler vardı.

Yeni yıkanmış kot pantolonum, tişörtüm ve deri ceketimle kafenin dışında otururken, bunun son üç yıldır evsiz geçirmediğim ilk bahar olduğunu fark ettim.

Geçen yılın martında çöp kutularını karıştırıyor, parktaki bir köprünün altında uyuyor, senyörlarım Hearth ve Blitz'le takılıyor, polislerden kaçıyor, düpedüz hayatta kalmaya çalışıyordum.

Ama iki ay kadar önce bir ateş deviyle dövüşürken öldüm ve gözlerimi, Odin'in einherji savaşçılarından biri olarak Valhalla Oteli'nde açtım.

Artık üzerimde temiz kıyafetler vardı. Her gün duş alıyordum. Her gece rahat bir yatakta uyuyordum. Garsonların beni kovalamasından korkmadan bu masada oturup parasını ödediğim şeyleri yiyip içebiliyordum.

Yeniden doğumumdan sonra bir sürü acayip şeye alıştım. Dokuz Dünya'yı dolaşıp İskandinav tanrılarıyla, elflerle, cücelerle, adlarını bile söyleyemediğim canavarlarla karşılaştım. Şu anda boynumdaki kolyenin ucunda asılı duran ve bir run taşma dönüşmüş olan büyülü bir kılıç buldum. Kuzenim Annabeth'le, New York'ta takılan ve hayatı ona zindan eden Yunan tanrıları üzerine beyin eriten bir konuşma bile yaptım. Görünüşe göre Kuzey Amerika antik tanrı kaynıyordu. Adeta istila edilmiştik.

Bütün bunları kabullenmeyi öğrendim.

Ama güzel bir bahar gününde, Boston'da, sıradan ölümlü bir çocuk olarak takılmak...

Bakın, bu tuhaftı.

Önümden geçen yayaların arasında Sam'in muhbirine bakınmaya başladım. Sam, onu görünce tanıyacağımı söylemişti. Doğrusu, bu adamın elinde ne türden bir bilgi olduğunu ve Sam'in neden bunu ölüm kalım meselesi olarak gördüğünü merak ediyordum.

Gözlerim bloğun sonundaki bir mağazaya takıldı. Kapının üzerindeki pirinç ve gümüşten tabelada pırıl pırıl harflerle, gururla BLİTZEN'İN EN İYİLERİ yazsa da, mağazanın kepengi indirilmişti. Ön kapı camının içine asılmış kâğıtta, kırmızı ispirtolu kalemle alelacele yazıldığı belli olan bir mesaj vardı: *Tadilat dolayısıyla kapalıdır. Çok yakında yeniden hizmetinizdeyiz!*

Samira'ya bunu sormak istiyordum. Eski dostum Blitz'in durup duruken neden ortalıktan kaybolduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Birkaç hafta önce bir gün, mağazanın önünden geçerken kapalı olduğunu görmüştüm. O günden beri Blitzen'den de

Hearthstone'dan da haber yoktu. Bu hiç de onların yapacağı bir şey değildi.

Bu düşünceler aklımı öylesine meşgul etmişti ki, gelip tepemde dikilene dek muhbiri fark edemedim. Ama Sam haklıydı; gözlerden kaçmayacak biriydi. Yani, insan her gün trençkot giymiş bir keçiye rastlamıyor, değil mi?

Keçi, kıvrık boynuzlarının arasına bir fötr şapka iliştirmişti. Burnunun üzerinde kayıp duran bir güneş gözlüğü vardı. Trençkotu arka toynaklarına dolanıyordu.

Kılık değiştirmiş olmasına rağmen görür görmez onu tanıdım. Bu keçiyi bir başka dünyada öldürüp yemiştim. Bu, insanın unutamayacağı türden bir samimiyet deneyimi oluyor.

"Otis," dedim.

"Şşşttt. *Tebdili kıyafetteyim.* Bana... *Otis* de."

"Tebdili kıyafetin ne olduğunu bilmiyorum ama anlaştık."

Otis (ya da *Otis*), Sam için ayırdığım sandalyeye çıktı, poposunun üzerine kurulup ön toynaklarını masaya koydu. "Valkyrie nerede? O da mı tebdili kıyafette?" Sam içinde saklanıyor olabilirmiş gibi, masadaki minik krema paketine baktı.

"Samira bir ruhu almaya gitti," dedim. "Birazdan döner."

"Hayatta bir amacının olması hoş bir şey olsa gerek." Otis içini çekti. "Neyse, yiyecek için teşekkürler."

"Bu senin iç..."

Otis, Sam'in çöreğini kaptığı gibi kâğıdıyla birlikte yemeğe başladı.

Yanımızdaki masada oturan yaşlı çift, keçi arkadaşıma bakıp gülümsedi. Belki de ölümlü algıları onlara sevimli bir çocuk veya

şirin bir süs köpeği gösteriyordu.

"Pekâlâ..." Otis'in trençkotuna kırıntılar saçarak çörek yemesini izlemek kolay değildi. "Bize söyleyeceğin bir şey mi vardı?"

Otis geğirdi. "Efendim hakkında."

"Thor."

Otis irkildi. "Evet, ta kendisi."

Şimşek tanrısı için çalışıyor olsaydım, Thor'un adını duyduğumda ben de irkilirdim. Otis'le erkek kardeşi Marvin, Thor'un arabasını çekiyorlardı. Bunun yanı sıra, Thor için asla tükenmeyen bir keçi eti kaynağıydılar. Thor her gece bu keçileri öldürüp yiyordu. Her sabah da yeniden doğmalarını sağlıyordu. İşte bu yüzden üniversiteye gitmelisiniz gençler. Böylece büyüdüğünüzde büyülü bir keçi olarak çalışmak zorunda kalmazsınız.

"En sonunda bir ipucuna ulaştım," dedi Otis. "Efendimin kaybettiği şu *malum* şey hakkında."

"Onun çek..."

"Sakın sesli söyleme!" diyerek sözümü kesti Otis. "Ama evet... kısaca onun çeki."

Şimşek tanrısıyla tanıştığım geçen ocak ayını hatırladım. Kamp ateşinin etrafında oturup Thor'un pırtlamalarını dinlemiş, favori TV dizilerinden konuşmuş, sonra yine pırtlamalarını dinlemiş, devleri öldürüp favori TV dizilerini izlemesini sağlayan çekicini kaybetmesiyle ilgili yakınmalarına dayanmış ve tekrar pırtlamalarını dinlemiştik.

"*Hâlâ* kayıp mı?" diye sordum.

Otis ön toynaklarını masanın üzerinde tıkırdattı. "Eh, elbette *resmi olarak* kayıp değil. Devler, Thor'un söz konusu şeyi kaybettiğini

öğrenseler ölümlülerin dünyalarını istila eder, her şeyi yok eder, bana da kafayı yedirtirler. Ama gayri resmi olarak... evet. Aylardır bakmadığımız yer kalmadı, ama onu bulamadık. Thor'un düşmanları cesaret kazanıyor. Zayıflığı hissediyorlar. Terapistime bu durumun bana çocukken ağılda beni ölçüp biçen kabadayı keçilerle yaşadıklarımı hatırlattığını anlattım." Otis'in sarı gözleri uzaklara dalıp gitti. "Sanırım bendeki travmatik stres de o zaman başladı."

Bunu duyduktan sonra, birkaç saat oturup Otis'in hisleri üzerine konuşmamız gerektiği ortadaydı. Ama rezil bir insan olduğumdan, "Sıkıntını anlıyorum," deyip konuyu değiştirdim.

"Otis, sizinle son karşılaşmamızda, Thor'a yedek silah olarak kullanması için demir bir asa vermiştik. Yani tam anlamıyla savunmasız sayılmaz."

"Hayır, ama o asa... şey kadar... kısaca çek kadar iyi bir silah değil. Devlerde aynı korkuyu yaratmıyor. Hem, Thor bu asayla TV dizilerini izlerken çok huysuz oluyor. Ekranı küçük, çözünürlüğü de berbat. Thor'un huysuz olmasından hoşlanmıyorum. Bu anlarda kendi iç huzurumu yaratmakta zorlanıyorum."

Otis'in anlattıklarının çoğuna anlam verememiştim. Çekicin yerini bulmakta Thor'un neden bu kadar zorlandığını, silahını kaybettiğini devlerden bu kadar uzun süre nasıl saklayabildiğimi ya da keçi Otis'in ne demeye iç huzur aradığını anlayamıyordum.

"O zaman, Thor bizden yardım istiyor," diye tahminde bulundum.

"Resmi olarak değil."

"Orasını anladık. Anlaşılan hepimizin trençkot giyip güneş gözlüğü takması gerekecek."

"Müthiş bir fikir!" dedi Otis. "Her neyse. Odin'in özel görevlerinden sorumlu olduğu için Valkyrie'ye onu gelişmelerden haberdar edeceğimi söylemiştim. Adı lazım olmayan şeyin nerede olduğuna dair ilk kez iyi bir ipucu yakaladım. Bilgi kaynağım güvenilir. Benimle aynı psikiyatra giden bir keçi. Kaldığı çiftlikte bazı konuşmalara kulak misafiri olmuş."

"Yani sen şimdi... psikiyatrının bekleme odasında duyduğun bir çiftlik dedikodusunun peşine düşmemizi mi istiyorsun?"

"Valla bayağı makbule geçer." Otis masada o kadar öne eğildi ki sandalyesinden düşeceğinden korktum. "Ama çok dikkatli olmanız lazım."

Kahkaha atmamak için kendimi tutmam gerekti. Ateş devleriyle lav topu yakalama oyunu oynamış, Boston'un tepesinde kartallarla uçmuş, Dünya Yılanı'nı Massachusetts Körfezi'nden çıkarmış, bir iple Kurt Fenris'i mağlup etmiştim. Ama şimdi keçinin teki gelmiş, bana dikkatli olmamız gerektiğini söylüyordu.

"Öyleyse, çek nerede?" diye sordum. "Jotunheim? Niflheim? Thorosuruğuheim?"

"Dalganı geç bakalım." Otis'in güneş gözlüğü burnunda kaydı. "Ama çek farklı türden tehlikeli bir yerde. Provincetown'da."

"Provincetown," diye tekrar ettim. "Cod Burnu'nun ucunda."

Buraya dair hayal meyal hatıralarım vardı. Sekiz yaşımdayken annem beni bir yaz hafta sonu için buraya götürmüştü. Sahilleri, şekerlemeleri, ıstakozlu sandviçleri ve sanat galerilerini hatırlıyordum. Orada karşılaştığımız en tehlikeli şey huzursuz bağırsak sendromu olan bir martıydı.

Otis sesini alçaltti. "Provincetown'da bir gömüt var... bir *wight*'in gömütü."

"Göçük mü?

"Hayır, hayır. Gömüt..." Otis omuz silkti. "Wight, büyülü silahlar toplamaktan hoşlanan, güçlü, yaşayan ölü gibi bir yaratıktır. Wight gömütlerine *höyük* de denir... Pardon, wight'ler hakkında konuşmakta zorlanıyorum. Bana babamı hatırlatıyorlar da."

Aklıma Otis'in çocukluğu hakkında yeni sorular gelse de, bu işi terapistine bırakmaya karar verdim.

"Provincetown'da yaşayan ölü Vikinglerin saklandığı çok fazla yer var mı?" diye sordum.

"Bildiğim kadarıyla yalnızca bir tane var. Ama bir tane bile yeterli. Adı lazım olmayan şey oradaysa, onu almak zor olacaktır. Çünkü bu mekân yeraltında ve güçlü bir büyüyle korunuyor. Arkadaşlarına ihtiyacın olacak; cüceyle elfe."

Arkadaşlarımın nerede olduğunu bilseydim harika olurdu tabii. Sam'in benden daha çok şey bildiğini umuyordum.

"Neden Thor gidip gömüte kendisi bakmıyor?" diye sordum. "Bir dakika... dur da tahmin edeyim. İlgiyi kendi üzerine çekmekten hoşlanmıyor. Ya da kahraman olma şansımızı elimizden almak istemiyor. Ya da bu zor bir iş ve onun da kaçırmak istemediği birkaç dizisi var."

"Açıkçası," dedi Otis, "gerçekten de *Jessica Jones*'un yeni sezonu başladı."

Keçi ne yapsın, diye düşündüm. *O da emir kulu.*

"Pekâlâ," dedim. "Sam geldiğinde stratejimizin ne olacağını konuşuruz."

"Seninle beklemem doğru mu bilmiyorum." Otis trençkotunun yakasındaki bir kırıntıyı yaladı. "Herhalde bunu sana daha önce söylemem gerekirdi, biri... veya *bir şey* beni takip ediyor."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Buraya gelirken takip edildiğini mi düşünüyorsun?"

"Emin değilim," dedi Otis. "Umarım kılık değiştirdikten sonra onlardan kurtulmuşumdur."

Tabii ya, kesin kurtulmuşsundur, diye düşündüm.

Gözlerimle caddeyi taradığımda bariz bir şekilde masamızı izleyen birini göremedim. "Bu kişiye/şeye dikkatli bir şekilde bakma şansın oldu mu?"

"Hayır," dedi Otis. "Ama Thor'un, şeyini... çekini geri almasını engellemek için bizi durdurmak isteyecek bin bir türlü düşmanı var. Seninle bilgi paylaşmamı istemezler. Özellikle de bu son kısmı. Samira'yı uyar da..."

DANK.

Valhalla'da bulunmuş biri olarak ansızın uçarak üzerinize gelen ölümcül silahlara alışkındım ama bir balta Otis'in göğsünü parçaladığında gene de şaşırdım.

Ona yardım etmek için masanın üzerinden uzandım. Bereket, doğurganlık ve sağlık tanrısı Frey'in oğlu olarak, yeterli zamana sahip olduğumda epey havalı ilk yardım büyüleri yapabiliyordum. Ama Otis'e dokunduğum anda geç kaldığımı hissettim. Balta kalbini yarmıştı.

"Ah..." Otis kan püskürterek öksürdü. "Ben... ölüyorum."

Başının arkaya düşmesiyle fötr şapkası kaldırıma uçtu. Arkamızda oturan kadın, Otis'in şirin bir süs köpeği olmadığını yeni

anlamış gibi çığlığı bastı. Yani... sonuçta Otis artık ölü bir keçiydi.

Caddedeki binaların damlarına baktım. Baltanın geliş açısına göre, ileride bir yerden fırlatılmış olmalıydı... evet! Damların birindeki hareketlenme gözüme çarptı. Başında metal bir miğfer olan, karalara bürünmüş bir siluet görüyordum.

Kahve keyfi buraya kadardı. Boynumdaki büyülü kolyeyi çekip çıkardım ve keçi suikastçısının peşine takıldım.



İKİ

KONUŞAN KILIÇLAR VE NİNJALARLA DAMLARDA SIRADAN BİR KOVALAMA SAHNESİ

Kılıcımı size takdim edeyim.

Jack, bunlar çocuklar. Çocuklar, bu da Jack.

Gerçek adı Sumarbrander'di. Yani Yaz Kılıcı. Ama Jack, kendisine *Jack* diye hitap edilmesini tercih ediyordu. Jack kestirmek istediğinde (yani çoğu zaman) boynuma astığım bir kolyenin ucundaki, üzerinde Frey'in runu *fehu* simgesini taşıyan bir run taşına dönüşüyordu.

ᚠ

Ama yardımına ihtiyacım olduğunda, Jack kan dökmek için yeniden bir kılıç oluyordu. Bunu bazen elimdeyken, bazen de uçup sinir bozucu pop şarkıları söylerken kendi başına yapardı. Böyle büyülü, kıyak bir silahtı işte.

Newburry Caddesi'nde koşmaya başladığımda Jack de elim-

de gerçek biçimini aldı. Yetmiş santimetrelik, iki yüzü keskin, kemik çeliğinden kılıcın kenar yüzeyi, Jack konuştuğunda farklı renklerde ışıklarla yanıp sönen runlarla kaplıydı.

"Nedir mevzu?" diye sordu Jack. "Kimi öldürüyoruz?"

Jack, run taşına dönüştüğü zamanlarda konuşmalarıma dikkat etmediğini söylüyor. Dediğine göre kulaklıkları takılı oluyormuş. Ama buna inanmıyorum. Çünkü Jack'in kulaklıkları yok. Çünkü kulakları da yok.

"Suikastçıyı takip ediyoruz," dedim, bir taksinin altında kalmaktan son anda kurtularak. "Keçiyi öldürdü ya."

"Ha," dedi Jack. "Eski tas eski hamam desene."

Pearson Yayıncılık'ın binasının yan cephesine doğru sıçradım. Son iki ayımı einherji güçlerimi kullanmayı öğrenerek geçirdiğimden, hiç zorlanmadan tek bir sıçrayışta ana girişin üç kat üzerindeki çıkıntıya ulaştım. Elimde kılıç olmasına rağmen bunu çok kolay yapmıştım. Ardından, içsel gücümü binanın beyaz mermer yüzeyine yoğunlaştırarak, pencere pervazından saçağa sıçrayıp dama çıktım.

Damın karşı ucunda, iki ayaklı karanlık bir figür, bir baca dizisinin arkasında kaybolmak üzereydi. Bir insansıya benziyordu (yani keçiler arası kan davası olasılığı ortadan kalkmıştı) ama Dokuz Dünya'da insansının illa insan demek olmadığını bilecek kadar çok şey yaşamıştım. Peşinde olduğum kişi elf, cüce, küçük bir dev, hatta baltalı katil bir tanrı bile olabilirdi (*lütfen, lütfen baltalı katil bir tanrı olmasın!* diyordum içimden).

Bacalara ulaştığımda avım yan binanın damına sıçramıştı. Bu belki size o kadar havalı gelmeyebilir ama yandaki bina, on beş

metre kadar ileride, küçük bir otoparkın diğer tarafında kalan müstakil bir evdi. Keçi katili inişini yaptığında en azından ayak bilekleri kırılır diye umutlansam da, katran kaplı damda takla atıp ayağa kalktı ve koşmaya devam etti. Newburry Caddesi'nin üzerinden sıçrayarak karşıdaki kilisenin çan kulesine indi.

"Bu heriften nefret ediyorum!"

"Onun herif olduğunu nereden biliyorsun ki?" diye sordu Jack.

Jack haklıydı. Keçi katilinin bol siyah kıyafetleri ve metal savaş miğferi, cinsiyetini saptamayı imkânsız hale getiriyordu ama şimdilik onu erkek olarak düşünmeye karar verdim. Gerçi neden böyle bir karar verdiğimi de bilmiyordum. Sanırım bir keçi suikastçısı olsa olsa erkek olur diye düşünüyordum.

Birkaç adım geriledim, koşarak hız aldım ve kiliseye doğru sıçradım.

Size kuleye mükemmel bir şekilde indiğimi, tepesine bindiğim katili kelepçelediğimi ve Çiftlik hayvanı cinayetinden tutuklusun! dediğimi söylemek isterdim.

Ama... kilisenin 1890'larda Tiffany şirketi tarafından yapılmış çok güzel mozaik camları ve artık sol taraftaki camlardan birinin üst kısmında kocaman bir kırık vardı. Bu da benim eserimdi.

Kilisenin eğimli çatısına çarpıp aşağı doğru kaymaya başladığımda sağ elimle su oluğunu yakaladım. Tırnaklarıma dek uzanan bir acı dalgasıyla çatının ucuna kadar kaydım ve aşağı sallanan bacaklarım o güzelim mozaik camlardan birine çarptı.

Çatıda tehlikeli bir şekilde sallanmak hayatımı kurtarmıştı. Çünkü oluğa tutunmak için debelenirken suikastçının fırlattığı

balta deri ceketimin düğmelerini koparark geçip gitti. Bir santimetre daha yakından geçseydi göğsümü parçalardı.

"Hey!"

Birileri beni öldürmek istediğinde mızmızlanmak gibi kötü bir huyum var, ne yaparsınız. Elbette, Valhalla'da eğitimi süren einherjar olarak sürekli birbirimizi öldürüyor ve akşam yemeği vaktinde yeniden doğuyorduk. Ama Valhalla'nın dışında gayet öldürülebilir biriydim. Yani Boston'da can verdiğim takdirde kozmik bir yeni başlangıca sahip olmayacaktım.

Keçi suikastçısı çatının tepe noktasından bana baktı. Tanrılara şükürler olsun ki, elinde balta kalmamış gibi görünüyordu. Ve ne yazık ki, halen bir kılıcı vardı. Kapkara tozluklarıyla gömleği hayvan postundan dikilmişti. Zincir zırhlı ceketi is lekeleriyle kaplıydı. Siyah demir miğferinin alt kısmından sarkan zincir zırh (Viking sektöründe buna *aventail* deriz) boynunu ve boğazını tamamen örtüyordu. Yüzü, hırlayan bir kurdu andıran bir yüz plakasıyla kapanmıştı.

Elbette kurt olacaktı. Dokuz Dünya'daki herkes kurtlara bayılıyordu. Kurt kalkanları, kurt miğferleri, kurt ekran koruyucuları, kurt pijamaları, kurt temalı doğum günü partileri vardı.

Bense kurtlardan o kadar hoşlanmıyordum.

"Sana bir uyarı Magnus Chase." Suikastçının sesi, özel efekt makinesinden geçiyormuş gibi kâh incecik kâh boru gibi kalın geliyordu. "Provincetown'dan uzak dur."

Kılıcımın kabzasını tutan sol elimin parmakları gerildi. "Jack, işini yap."

"Bundan emin misin?" diye sordu Jack.

Suikastçı tısladı. Neden bilmiyorum ama kılıcımın konuştuğunu duyan herkes şoka giriyordu.

"Demek istediğim," diye devam etti Jack. "Bu herifin Otis'i öldürdüğünü biliyorum ama zaten *herkes* Otis'i öldürüyor. Öldürülmek Otis'in iş tanımının bir parçası."

"Şunun kafasını keser misin?" diye bağırdım.

Suikastçı da enayi olmadığından arkasına dönüp kaçmaya başladı.

"Yakala onu!" dedim Jack'e.

"Neden bütün ağır işi ben yapmak zorundayım?" diye yakındı Jack.

"Çünkü ben burada asılı kaldım, sen de öldürülemezsin!"

"Haklı olman bunun kıyak bir iş olduğu anlamına gelmiyor."

Başımın üzerinden savurduğum Jack, "Shake It Off"un kendince bir yorumunu söyleyerek keçi katilinin peşine takıldı.

Artık sol elim boşta olmasına rağmen kendimi çatıya çekmek biraz zaman aldı. Kuzey yönünde bir yerlerde birbirine çarpan kılıçların sesi tuğla binalardan yankılanıp bana kadar ulaşıyordu. Seslerin geldiği yönde koşarak kilisenin taretlerinin üzerinden sıçrayıp Berkeley Caddesi'ni aştım. Ardından, Jack'in "OVVV!" diye bağırdığını duyana dek damdan dama atlayarak koşmaya devam ettim.

Çoğu insan kılıcının iyi olup olmadığını görmek için bir çarpışmanın ortasına koşa koşa dalmaz ama benim yaptığım buydu. Boylston'un köşesinde, otoparkın duvarına sıçrayıp dama çıktığımda Jack'i... tamam, belki hayatı için değil ama en azından haysiyetini korumak için savaşırken buldum.

Jack, Dokuz Dünya'daki en keskin kılıç olduğunu söyleyerek böbürlenirdi. Her şeyi kesip biçebilir, aynı anda bir düzine düşmana karşı savaşabilirdi. Gökdelen boyutlarında devleri indirdiğini kendi gözlerimle gördüğümden ona inanıyordum. Ama gördüğüm kadarıyla, keçi katili, Jack'i damda geri çekilmeye zorluyordu. Suikastçı ufak tefek bir tip olabilirdi ama güçlü ve hızlıydı. Koyu renk demir kılıcı, Jack'e çarptığında kıvılcımlar çıkıyordu. İki kılıcın çarpıştığı her sefer Jack, "OY! OY!" diye bağırıyordu.

Jack'in esaslı bir tehlike içinde olduğundan emin değildim ama her halükârda ona yardım etmek zorundaydım. Başka bir silahım olmadığından ve silahsız bir halde bu çarpışmaya dalmayı istemediğimden, en yakındaki elektrik direğini beton zeminden söküp çıkardım.

Size artistlik yaptığımı falan sanıyorsanız, inanın bunu o yüzden söylemedim. Elektrik direği etrafımdaki silaha benzeyen en uygun şeydi, o kadar. Elbette yakınımda park etmiş bir Lexus da vardı ama lüks bir otomobili kaldırıp fırlatacak kadar güçlü değildim.

Altı metrelik elektrik direğini sallayarak keçi katilinin üzerine koştum. Bunu yapmam doğal olarak katilin dikkatini dağıttığından, Jack, bana doğru dönen suikastçının baldırında derin bir kesik açtı. Keçi katili bağırarak sendeledi.

Bu benim için fırsattı. Onu indirebilirdim. Ama keçi katiliyle aramızda üç metre kaldığında, uzaklardan gelen bir uluma olduğum yerde donmama neden oldu.

Aman be Magnus, diye düşünüyorsunuz, değil mi? *Bu yalnızca*

uzaklardan gelen bir uluma. Bu kadar büyütecek ne var?

Sanırım kurtlardan hoşlanmadığımı söylemiştim. On dört yaşımdayken, parıldayan mavi gözleri olan iki kurt annemi öldürdü. Yakın zamanda Fenris'le karşılaşmamın da bu türle aramızdaki buzları eritmeye yaramadığını söylememe de gerek yoktur herhalde.

Duyduğum uluma *kesinlikle* bir kurda aitti. Boston'un bir yerlerinde yankılanarak bulunduğumuz yere ulaşan ses kanımı dondurdu. Annemin öldüğü gece duyduğum sesin *tıpatıp* aynısıydı bu. Avını köşeye sıkıştırmış bir canavarın aç ve zafer dolu ulumasıydı.

Elektrik direği elimden kayarak asfalta düştü.

Jack süzülerek yanıma geldi. "Ee senyör... bu herifle dövüşmeye devam ediyor muyuz, etmiyor muyuz?"

Suikastçının geriye doğru sendelediğini gördüm. Tozlukları kanla parıldıyordu. "İşte başlıyoruz." Bunu çok daha tuhaf bir sesle söyledi. "Dikkatli ol Magnus. Provincetown'a gidersen, düşmanına koz vermiş olacaksın."

Herifin yüzündeki maskeye baktım. Kendimi yeniden on dört yaşında, annemin öldüğü gece apartmanımızın arkasındaki sokaktaymış gibi hissediyordum. Dışarı kaçmak için kullandığım yangın merdivenine gözlerimi dikmiştim; salonumuzdaki kurtların ulumalarını duyuyordum. Ve patlayan pencerelerimizden dışarı alevler fışkırmıştı.

"Sen... kimsin sen?" diyebildim.

Suikastçı gırtlaktan gelen bir kahkaha attı. "Yanlış soru. Doğrusu şu: Arkadaşlarını kaybetmeye hazır mısın? Değilsen,

Thor'un çekicini bulmayı aklından bile geçirme."

Damın ucuna kadar geriledi ve aşağı düştü.

Güvercinler mavi-gri bir bulut gibi havaya yükselerek Back Bay bölgesinin baca ormanına yönelirken damın ucuna koşup aşağı baktım. Hareket yoktu. Ceset yoktu. Suikastçıya dair tek bir iz yoktu.

Jack yanıma geldi. "Onu haklayabilirdim. Beni hazırlıksız yakaladın. Esneme egzersizlerimi yapacak zaman bırakmadın."

"Kılıçlar esneme egzersizi yapmaz."

"Ah, pardon, Doğru Isınma Teknikleri Uzmanı!"

Döne döne aşağı düşen bir güvercin tüyü suikastçının yere dökülmüş kanının ortasına indi. Minik tüyü elime alıp, kırımızı sıvının içine işlemesini izledim.

"Peki, şimdi?" diye sordu Jack. "Bir de, şu kurt uluması da neydi?"

Gırtlağımdan aşağı bir buz parçası kaymış gibi hissettim. "Bilmiyorum. Ama her neyse, şu anda durduruldu."

"Gidip bir baksak mı?"

"Hayır! Demek istediğim... sesin nereden geldiğini anladığımızda, bu konuda bir şey yapamayacak kadar geç kalmış oluruz. Hem..."

Kanlı güvercin tüyünü incelerken, keçi katilinin nasıl ortadan kaybolduğunu ve Thor'un kayıp çekici hakkında ne bildiğini düşündüm. O tuhaf sesi zihnimde yankılanmaya devam ediyordu: *Arkadaşlarını kaybetmeye hazır mısın?*

Bu suikastçıyla ilgili bir şey bana çok ters... ama aynı zamanda çok tanıdık geliyordu.

"Sam'in yanına gitmeliyiz." Jack'in kabzasını kavradığım anda bitkinlik bütün vücuduma yayıldı.

Kendi başına savaşan bir kılıca sahip olmanın kötü yanı şuydu: Jack ne yaparsa yapsın, elime döndüğü anda bunun bedelini ödüyordum. Kollarımda yaralar açıldığını hissettim. Bunların her biri, Jack'in diğer kılıçtan aldığı darbelerle açılmıştı. Bacaklarım, sabahtan beri koşmuşum gibi titriyordu. Boğazıma bir şey takıldı. Bu, keçi katili kendisine üstün geldiği için Jack'in duyduğu utançtı.

"Hey, dostum," dedim. "En azından onu yaraladın. Benden fazlasını yaptın."

"Eh..." Jack'in sesinde utanç vardı. Kötü şeyleri benimle paylaşmaktan hoşlanmadığını biliyordum. "Belki de biraz dinlensen iyi olur senyör. Hiç de..."

"Ben iyiyim," dedim. "Sağ ol, Jack. İyi iş çıkardın."

Jack'i run taşma dönüştürüp boynumdaki kolyeye taktım.

Kılıcımın haklı olduğu bir nokta vardı. Dinlenmek zorundaydım. Şu güzel Lexus'un içine girip biraz kestirmek istesem de... keçi katili Düşünen Fincan'a geri dönmeye karar verirse... hiçbir şeyden haberi olmayan Sam'i yakalarsa...

Çok geç kalmadığımı umarak damlarda koşmaya başladım.



ÜÇ

ARKADAŞLARIM BANA HİÇBİR ŞEY ANLATMAYARAK BENİ KORUYOR ÇOK TEŞEKKÜRLER CANIM DOSTLARIM!

Kafeye döndüğümde, Sam'i Otis'in başında dikilirken buldum.

Düşünen Fincan'a girip çıkan müşteriler ölü keçinin etrafından dolanarak geçiyordu. Kimse şaşkın falan değildi. Belki de Otis'i bayılmış bir evsiz gibi görüyorlardı. En iyi arkadaşlarımın bazıları orada burada bayılıp kalan evsizlerdi. İnsanları kendilerinden nasıl uzak tuttuklarını iyi bilirdim.

Sam beni gördüğünde kaşlarını çattı. Sol gözünün altında yeni bir morluk vardı. "Muhbirimiz neden öldü?"

"Uzun hikâye," dedim. "Sana kim vurdu?"

"O da uzun hikâye."

"Sam..."

Sam elini sallayarak beni geçiştirdi. "Bir şeyim yok. Lütfen çöreğimi yediği için Otis'i öldürdüm deme."

"Hayır. Ama *benim* çöreğimi yeseydi..."

"Ha, ha. Neler oldu?"

Gözünün hali yüzünden endişeli olsam da, Sam'e keçi katiliyle yaşadıklarımızı anlattım. Bu sırada, Otis'in cansız bedeni çözülmeye başlayarak kuru buz gibi beyaz bir dumana dönüştü. Çok geçmeden, yerde trençkotu, güneş gözlüğü, fötr şapkası ve onu öldüren balta dışında bir şey kalmamıştı.

Sam, suikastçının silahını yerden aldı. Bu, bir akıllı telefondan daha büyük olmayan ama çok keskin görünen bir baltaydı. Koyu renk metal yüzeyi isli run taşlarıyla süslüydü.

"Devler tarafından dövülmüş demir," dedi Sam. "Büyülü. Mükemmel ağırlıkta. Bu geride bırakılmayacak kadar değerli bir silah."

"Bunu duyduğuma sevindim. Otis'in alelade bir silahla öldürülmesini istemezdim."

Sam beni duymazdan geldi. Bunu çok iyi beceriyordu. "Katilin kafasında kurt miğferi olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet. Yani bu durumda Dokuz Dünya'daki tiplerin yarısını eleyebiliriz." Otis'in yerdeki trençkotunu işaret ettim. "Peki bedeni nereye gitti?"

"Otis mi? Ona bir şey olmaz. Büyülü yaratıklar Ginnungagap'ın sisinden oluşur. Öldüklerinde bedenleri çözülerek bu sise geri karışır. Otis'in, efendisinin yakınlarında bir yerde yeniden doğacağını sanıyorum. Umarım bu akşam yemeğinden önce olur da Thor onu kesip yiyebilir."

Bu bana umut etmek için biraz tuhaf bir şey gibi görünse de, geçirdiğim sabahtan daha tuhaf değildi. Dizlerim çözülmeden önce sandalyeme oturup soğumuş kahvemden bir yudum aldım.

"Keçi katili çekicin kayıp olduğunu biliyor," dedim.

"Provincetown'a gidersek düşmana koz vereceğimizi söyledi. Sence düşman derken..."

"Loki'yi mi kastediyorsun?" Sam, karşıma oturup baltayı masaya attı. "Bu işte parmağı olduğundan eminim. Her zaman olduğu gibi."

Karamsarlığı yüzünden Sam'i suçlayamazdım. Sam, sahtekârlık ve düzenbazlığın tanrısı hakkında konuşmaktan hoşlanmazdı. Hem Loki şeytanın teki olmasının yanı sıra, Sam'in babasıydı.

"Son zamanlarda ondan haber aldın mı?" diye sordum.

"Yalnızca birkaç rüya gördüm." Sam, önündeki kahve fincanını bir kasa kadranı gibi bir o yana bir bu yana çevirmeye başladı. "Fısıltılar, uyarılar. En çok ilgi duyduğu da... Boş ver. Önemli bir şey değil."

"Bana pek önemsiz gelmedi."

Sam'in bakışları, şöminede tutuşmak üzere olan kütükler gibi sıcak ve yoğundu. "Babam özel hayatımı mahvetmeye çalışıyor," dedi. "Dikkatimin daima dağınık olmasını istiyor. Büyükannemle büyükbabam, Emir..." Sesi çatladı. "Neyse ya, bu başa çıkamayacağım bir şey değil. Çekiç problemimizle de hiçbir ilgisi yok."

"Emin misin?"

Sam'in yüzündeki ifade konuyu kapamamı söylüyordu. Geçmişte, üzerine gittiğim anlarda beni bir duvara çarpıp boğazımı sıkardı. Şu ana dek beni bayıltmamış olması güçlenen arkadaşlığımızın açık bir göstergesiydi.

"Her neyse," dedi Sam. "Keçi katilin Loki olamaz. Loki bu şekilde balta kullanamaz."

"Neden kullanamasın ki? Demek istediğim, cinayet ya da artık her ne suç yüzündense, teknik olarak Asgard'da maksimum güvenlikli bir cezaevinde zincirlenmiş olduğunu biliyorum ama dilediği zaman karşıma dikilmekte hiç zorlanmıyor."

"Babam görüntüsünü bir yerlere gönderebilir ya da rüyalarda belirebilir. Aşırı odaklanarak, kısa bir zaman aralığında bir yerlerde fiziksel biçim bile kazanabilir."

"Annenle çıktığı zamanki gibi..."

Sam beynimi dağıtmayarak bir kez daha bana sevgisini gösterdi. Burada, Düşünen Fincan'da adeta bir arkadaşlık ve sevgi şöleni yaşanıyordu.

"Evet," dedi. "Bu yollarla cezasından kaytarabilir ama büyülü silahlar kullanacak kadar somut bir şekilde fiziksel biçim kazanamaz. Tanrılar, onu böyle şeyler yapmasını engelleyecek büyülü zincirlerle zapt etti. Sonuçta eline büyülü bir silah alabilseydi, bir şekilde zincirlerinden de kurtulurdu."

Sanırım bu, İskandinav mitolojisinin acayiplikleri düşünülürse bir şekilde akla yatıyordu. Loki'nin ücra bir mağarada, yanlara açılmış elleriyle ayaklarının kendi oğullarının bağırsaklarından yapılmış (ıyk! b*unu düşünmekte bile zorlanıyordum!*) zincirlerle bağlı olduğunu düşündüm. Onu bu şekilde zincirleyenler tanrılardı. Söylenenlere göre, Loki'nin kafasının üzerine de, sonsuza dek yüzüne zehir damlatacak bir yılan koymuşlardı. Sizin anlayacağınız, Asgard adaletinde merhamete pek yer yok.

"Gene de keçi katili Loki için çalışıyor olabilir," dedim. "Bir dev olabilir. Ya da..."

"Herhangi biri olabilir," dedi Sam. "Nasıl dövüştüğü ve hare-

ket ettiğiyle ilgili anlattıklarından çıkardığım kadarıyla, einherji de olabilir. Hatta belki de Valkyrie'dir."

Düğümlendiğini hissettiğim midemin ağzımdan çıktığını, kaldırıma düşüp yuvarlanarak Otis'in fötr şapkasının yanına gittiğini hayal ettim. "Valhalla'dan biri. Neden biri..."

"Bilmiyorum," dedi Sam. "Her kimse, Thor'un çekiciyle ilgili ipucunun peşine düşmemizi istemediği belli. Ama başka seçeneğimiz olduğunu da sanmıyorum. Hızlı hareket etmeliyiz."

"Neden bu acele?" diye sordum. "Çekiç aylardır kayıp. Devler henüz saldırıya geçmedi ki."

Sam'in gözlerindeki bir şey bana deniz tanrıçası Ran'ın ağlarını, bu ağların dalgaların arasında açılarak boğulmuş ruhları nasıl topladığını hatırlattı. Bu hoş bir hatıra değildi.

"Magnus," dedi Sam. "Olaylar hızlanıyor. Jotunheim'daki son birkaç görevim... Bak, sana ancak devlerin huzursuz olduğunu söyleyebilirim. Artık neyin peşindelerse, bunu saklamak için çok güçlü büyüler yapıyorlar. Ama orduların harekete geçtiğine eminim. İstilaya hazırlanıyorlar."

"İstilaya mı? Nereyi?"

Aniden çıkan esinti başörtüsünün yüzüne çarpmasına neden oldu. "Burayı Magnus. Ve Midgard'ı yok etmeye gelirlerse..." Güneşin sıcaklığına rağmen içim ürperdi. Sam bana Boston'un Yggdrasil'in, yani Dünya Ağacı'nın bağlantı noktasında olduğunu açıklamıştı. Burası, Dokuz Dünya arasında geçiş yapmak için en kolay yerdi. Devlerin gölgelerinin Newburry Caddesi'ne düştüğünü, panzer büyüklüğünde demir tabanlı çizmelerinin altında zeminin sarsıldığını hayal ettim.

"Onları tutan tek şey," dedi Sam. "Thor'dan korkmaları. Bu asırlardır böyle. Thor'un savunmasız olduğundan emin olmadan asla topyekûn bir istilaya girişmezler. Ama cesaret kazanıyorlar. Doğru zamanın gelmiş olabileceğinden şüphelenmeye başladılar..."

"Thor tanrılardan biri sadece," dedim. "Peki ya Odin? Ya da Tyr? Ya da babam Frey? *Onlar* devlerle savaşamazlar mı?"

Bunu der demez bu fikir kulağıma çok saçma geldi. Odin sağı solu belli olmayan bir tanrıydı. Valhalla'ya geldiğinde savaşmaktan daha çok motivasyonel PowerPoint sunumları vermekle ilgilenmişti. Cesaret ve teke tek savaş tanrısı Tyr'le hiç karşılaşmadım. Frey'e gelince... babam bereket ve yaz tanrısıydı. Çiçeklerin açmasını, ekinlerin büyümesini ya da bir kağıt kesiğinin iyileşmesini istiyorsanız, adamınız Frey'di. Jotunheim sürülerini korkutup kaçırmak derseniz? Muhtemelen doğru kişi babam değildi.

"Gerçekleşmeden önce bu istilayı durdurmak zorundayız," dedi Sam. "Bu da Mjolnir çekicini bulmayı gerektiriyor. Otis'in Provincetown dediğinden emin misin?"

"Evet. Bir wight'in gömütüymüş. Bu kötü bir şey mi?"

"Kötülük açısından birden ona kadar puan verecek olsam yirmilerin sonlarında derdim. Hearthstone'la Blitzen'e ihtiyacımız var."

Koşullara rağmen eski dostlarımı görme olasılığı moralimi düzeltti.

"Nerede olduklarını biliyor musun?"

Sam duraksadı. "Onlarla nasıl temas kuracağımı biliyorum. Mimir'in sığınaklarından birinde saklanıyorlar."

Bunu anlamlandırmaya çalıştım. Bilgelik kuyusundan içmenizin karşılığında birkaç yıl emrinde çalışmak zorunda olduğunuz kesik tanrı kafası Mimir, "dünyaların kaderi açısından önemli olmam nedeniyle" evsiz olduğum dönemde bana göz kulak olmaları için Blitz'le Hearth'ü görevlendirmişti. Dünyalar arası bir dizi karanlık iş sürdüren Mimir'ın bir sığınak koleksiyonu vardı. Kira için arkadaşlarımdan ne aldığını düşünmeden edemedim.

"Blitz'le Hearth neden saklanıyor?"

"Bence bunu sana onlar anlatmalı," dedi Sam. "Seni endişelendirmek istemediler."

Bu o kadar komik *değildi ki* kahkahayı koyuverdim. "Yani beni *endişelendirmek* istemedikleri için mi tek kelime etmeden ortalıktan kayboldular?"

"Bak Magnus. Eğitim için zamana ihtiyacın vardı. Valhalla'ya ve einherji güçlerine alışman için. Hearthstone ve Blitzen run taşlarında kötü bir kehanet gördüler. Önlem olarak göz önünden çekilmişlerdi ama bu görev için..."

"Kötü bir kehanet... Sam, bugünkü suikastçı, arkadaşlarımı kaybetmeye hazırlanmam gerektiğini söyledi."

"Biliyorum." Kahvesini eline aldı. Parmakları titriyordu. "Dikkatli olacağız Magnus. Ama bir wight'in gömütü söz konusuysa... run büyüsü ve yeraltı yetenekleri büyük fark yaratabilir. Hearth'le Blitz'e *ihtiyacımız* olacak. Bu öğleden sonra onlarla bağlantı kuracağım. Bundan sonrasında sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum."

"Dahası da mı var?" O anda, son altı haftayı Şükran Günü yemeğinde çocuk masasında oturan sıradan bir çocuk gibi geçir-

diğimi hissettim. Yetişkinler arasında geçen bütün önemli konuşmaları kaçırmıştım. Çocuk masasından nefret ediyordum!

"Sam, beni korumanız gerekmiyor," dedim. "Ben zaten öldüm. Bugüne bugün Valhalla'da yaşayan bir Odin savaşçısıyım. Bırakın da yardım edeyim."

"Edeceksin," dedi. "Ama eğitim için zamana *ihtiyacın vardı* Magnus. Yaz Kılıcı'nın peşine düştüğümüzde şanslıydık. Ama bundan sonra olacaklar için... sahip olduğun bütün yeteneklere ihtiyacın olacak."

Sam'in sesindeki korku ürpermeme neden oldu.

Yaz Kılıcı'm aldığımızda şanslı olduğumuzu hiç düşünmemiştim. Birkaç kere ölümün eşiğinden dönmüştük. Üç yoldaşımız bu uğurda canlarını feda etmişti. Kurt Fenris ve ateş devlerinin Dokuz Dünya'yı yok etmesini güç bela engellemiştik. Bu şanssa, şanssız olduğumuzda olacakları düşünmek bile istemezdim.

Sam masanın üzerinden uzanarak yaban mersini ve portakallı çöreğimi alıp ucundan ısırdı. Çöreğin üzerindeki krema morarmış gözüyle aynı renkteydi. "Okula dönmem gerekiyor. Bir fizik dersini daha kaçıramam. Ayrıca bu öğleden sonra evde de söndürmem gereken ateşler olacak."

Loki'nin, özel hayatını mahvetmeye çalıştığını ve Emir'in adını söylerken sesindeki şüpheyi hatırladım. "Yardımcı olabileceğim bir şey mi? İstersen Fadlan Ezmecisi'ne uğrayıp Emir'le konuşabilirim."

"Hayır!" Yanakları kızarmıştı. "Hayır, teşekkür ederim. Ama kesinlikle hayır."

"O halde *hayır* diyorsun yani."

"Magnus, niyetinin iyi olduğunun farkındayım. Uğraşmam gereken çok fazla şey var ama başa çıkabilirim. Bu akşam seninle şeyin ziyafetinde görüşürüz..." Sam'in ifadesi bozuldu. "Biliyorsun işte, *yeni gelenin.*"

Ben Otis'le konuşurken ruhunu Valhalla'ya götürdüğü kişiden bahsediyordu. Sorumluluk sahibi bir Valkyrie olarak, bu einherji'yi takdim etmek için Sam'in de geceki ziyafette olması gerekiyordu.

Gözündeki morluğa bakarken bir şeyi anladım.

"Bugün aldığın ruh," dedim. "Gözünü morartan bu yeni einherji mi?"

Sam kaşlarını çattı. "Bu karmaşık bir mesele."

Saldırgan einherjar görmüştüm ama bir Valkyrie'ye vurmaya cesaret eden biriyle hiç karşılaşmamıştım. "Hangi budala..."

Sam'in koyu kahverengi gözleri adeta alev aldı.

"Bu gece anlarsın." Ayağa kalkıp suikastçının masada duran baltasını aldı. "Şimdi Valhalla'ya dön. Bu gece onunla tanışma onuruna sahip olacaksın." Sözlerini tartarmış gibi duraksadı. "Erkek kardeşimle."



DÖRT

ÜZERİMDEN ÇİTA GEÇİYOR

Ölüm sonrası yaşam seçerken lokasyonu iyi düşünmek lazım.

Folkvanger ve Niflheim'da olduğu gibi, yeraltındaki ölüm sonrası yaşamlar daha ucuz olabilir ama Valhalla'nın Midgard girişi kentin tam merkezinde, Beacon Caddesi'nde, Boston Parkı'nın karşısına denk geliyordu. Yani kısa bir yürüyüşle en iyi dükkânlara ve restoranlara ulaşabilir, bir dakikadan kısa sürede Park Caddesi istasyonuna gidebilirdiniz!

Evet, Valhalla. Her türlü Viking cenneti ihtiyacınız için en doğru yer!

(Tamam, tamam. Pardon ya. Otel yönetimine reklamlarını yapacağıma dair söz vermiştim de. Ama gerçekten, Boston'dan Valhalla Oteli'ne dönmek çok kolaydı.)

Kafeden bir paket çikolata kaplı kahve çekirdeği aldıktan sonra, parka girip köprünün altındaki eski kamp yerimden geçtim. Uyku tulumlarından yaptıkları yuvalarında oturan saçları ağarmış iki tip, çöp konteynerlerinden çıkardıkları yemek artıklarını küçük bir sokak köpeğiyle paylaşıyordu.

"Hey, millet." Otis'in trençkotu ve şapkasıyla birlikte üzerimdeki bütün ölümlü paralarını (yirmi dört dolar kadar) adamlara verdim. "Hadi size iyi günler."

Adamlar herhangi bir şey diyemeyecek kadar irkilmişti. Bağrıma bir balta saplanmış gibi hissederek yürümeye devam ettim.

Sırf iki ay önce bir ateş devi tarafından öldürüldüm diye lüks bir hayat yaşıyordum. Ama bu adamlarla köpekleri yemeklerini çöpten çıkarıyordu. Bu hiç adil değildi.

Boston'daki bütün evsizleri toplayıp, *Hey, şurada binlerce rahat süiti ve sonsuza dek bitmeyecek yemeği olan bir otel var. Beni takip edin!* demek isterdim.

Ama bu imkânsızdı.

Ölümlüleri Valhalla'ya götüremezdiniz. Hatta içeri girmek için bilinçli olarak kendinizi öldürtmeniz de işe yaramazdı. Plansız bir şekilde, kendinizi düşünmeden, kahramanca ölmeniz gerekiyordu. Ve siz ölürken yakınınızda bunu görecek bir Valkyrie'nin olmasını ummaktan başka şansınız yoktu.

Elbette, bu durumda bile Valhalla kent merkezinde yükselen gökdelenlerden çok daha iyiydi. Bu gökdelenlerin çoğu da evsizlerin asla adım atamayacağı lüks dairelerle doluydu. Milyarderlerin yılın büyük kısmında kullanmadığı dördüncü ya da beşinci evleriyle. Bu dairelere girmek için kahramanca ölmeniz gerekmiyordu. Deli gibi paranızın olması yeterliydi. Devler Boston'u işgal ederse, belki de onları lüks dairelerle dolun bu gökdelenleri yok etmeye ikna edebilirdim.

En sonunda Valhalla Oteli'nin Midgard girişine ulaştım. Dışarıdan, beyaz-gri taşlı, sekiz katlı bir malikâneye benziyordu.

Yani Koloni dönemi mimarisindeki malikânelerin dizildiği bu caddede acayip pahalı başka evlerden farkı yoktu. Tek fark, otelin ön bahçesinin beş metrelik beyaz bir duvarla çevrili olmasıydı. Duvarda herhangi bir giriş ya da kapı bulunmuyordu. Einherji olmayanların içeri girmesini engellemek için konulmuş birçok savunma hattının ilkiydi bu.

Duvarın üzerinden atlayıp Glasir Koruluğu'na girdim.

Beyaz bir huş ağacının dallarının etrafında süzülen iki Valkyrie, ağacın yirmi dört ayar altın yapraklarını topluyordu. Bana el salladılar ama onlarla çene çalmak için durmadan, ön basamaklara yürüyüp çift kanatlı ağır kapıyı açtım.

Katedral büyüklüğündeki lobide her zamanki manzara hâkimdi. Uğuldayarak yanan şöminenin önünde, yeni yetme einherjar masaüstü oyunları oynuyor ya da ellerindeki baltaları sallayarak dinleniyorlardı. Yeşil renkli pofuduk otel bornozları içindeki diğer savaşçılar holü çevreleyen sütunların etrafında birbirlerini kovalıyor, saklambaç oynuyorlardı (yakalanan öldürülüyordu). Kahkahaları, kirişlerin arasına parıltılar saçan mızrakların dizildiği yüksek tavanda yankılanıyordu.

Sam'in gözünü morartan esrarengiz kardeşinin otele giriş yaptığını düşünerek resepsiyon masasına baktım. Ama masada, gözlerini bilgisayar ekranına dikmiş olan otel yöneticisi Helgi'den başka kimse yoktu. Yeşil ceketinin bir kolu yırtılmış; çılgın uzunluktaki sakalından birkaç öbek koparılmıştı. Saçları ise ölü bir akbabanın tüylerine her zamankinden daha çok benziyordu.

"Oraya gitme," dedi tanıdık bir ses.

Yanıma gelen kapı görevlisi Hunding'in siğil dolu kırmızı

yüzü yeni yaralarla kaplıydı. Helgi gibi, o da sakalını yakın zamanda tavuk tüyü yolma makinesine kaptırmış gibiydi. "Patronun canı çok sıkkın. Seni sopayla dövecek kadar sıkkın."

"Sen de çok keyifli görünmüyorsun. Ne oldu?"

Hunding'in sakalı öfkeyle titredi. "Daha ne olacak! Şu yeni konuğumuz."

"Samira'nın kardeşinden mi bahsediyorsun?"

"Yani onu Samira'nın kardeşi olarak görmek istiyorsan... Bu canavarı Valhalla'ya getirirken Samira'nın aklı neredeydi bilemiyorum."

"Canavar mı?" Aklım, Sam'in bir zamanlar Valhalla'ya getirdiği yarı-trol X'e kaydı. Samira bu yüzden de eleştirilmişti. Gerçi daha sonra X'in kılık değiştirmiş Odin olduğu anlaşılmıştı (uzun hikâye). "Bu yeni konuğun Fenris gibi *gerçekten* bir canavar olduğunu..."

"Bana sorarsan ondan daha beter." Hunding üniformasının isimliğine takılmış sakal tellerini söküp yere attı. "Kalacağı odayı gördüğünde lanet olası argr neredeyse yüzümü parçalayacaktı. Hiç bahşiş vermemesinden bahsetmiyorum bi..."

"Kapı görevlisi!" diye bağırdı resepsiyon masasındaki Helgi. "Gevezeliği bırak da buraya gel! Temizlemen gereken ejderha dişleri var!"

Hunding'e baktım. "Sana ejderha dişi mi temizletiyor?"

Hunding içini çekti. "Çok zahmetli bir iş, bitmek bilmiyor. Gitmem gerek."

"Hey, dostum." Düşünen Fincan'da satın aldığım çikolata kaplı kahve çekirdeklerini Hunding'e verdim. "Kolay gelsin."

Yaşlı Viking'in gözleri doldu. "Magnus Chase, sen iyi bir çocuksun. Sana ölümüne sarıla..."

"KAPICI!" diye bağırdı Helgi bir kez daha.

"TAMAM YA! PATLAMA, GELDİK!" Hunding hızlı adımlarla resepsiyon masasına gittiğinden, ölümüne bir kucaklaşmadan kurtuldum.

Valhalla'da kendimi ne kadar aşağı kademede hissedersem hissedeyim, en azından Hunding'in işini yapmak zorunda değildim. Zavallı adam Valhalla'ya geldiğinde, ölümlü hayattaki baş düşmanı Helgi tarafından zorla bu işe sokulmuştu. Bu yüzden arada bir çikolata hak ettiğini düşünüyordum. Ayrıca şu ana dek Hunding'in dostluğunun paha biçilemez olduğunu birkaç kez görmüştüm. Oteli herkesten daha iyi biliyordu ve esaslı dedikodular da ondaydı.

"Argr"ın ne anlama geldiğini ve Sam'in neden bir argr'ı Valhalla'ya getirdiğini düşünerek asansörlere yöneldim. Ama asıl düşündüğüm, öğle yemeği ve öğleden sonraki savaştan önce biraz kestirmeye vaktim olup olmadığıydı. Eğitim savaşlarında can vermeden önce yemeğinizi yemeniz ve dinlenmiş olmanız çok önemliydi.

Koridorlarda birkaç einherjar bana yan yan baktı, çoğu da beni görmezden geldi. Elbette Yaz Kılıcı'm bulup Kurt Fenris'i mağlup etmiştim ama buradaki savaşçıların büyük kısmı beni üç Valkyrie'nin ölümüne neden olan ve neredeyse Ragnarok'u başlatacak çocuk olarak görüyordu. Vanir yaz tanrısı Frey'in oğlu olmam da imajımı daha iyiye götürmüyordu. Frey'in çocukları genellikle Valhalla'da olmazdı. Yani Thor, Tyr ve Odin gibi sa-

vaş tanrılarının çocuklarıyla takılabilecek kadar popüler bir tip değildim.

Evet, Valhalla'da da lisedeki gibi gruplaşmalar vardı. Ve lise sonsuza dek sürecekmiş gibi *görünürken,* Valhalla *gerçekten* sonsuza dek sürüyordu. Bugüne dek beni tam anlamıyla aralarına alan einherjar on dokuzuncu kattaki koridor arkadaşlarımdı ve bir an önce onların yanına gitmek istiyordum.

Asansörde çalan hafif Viking müziği de moralimi düzeltmedi. Aklımda sorular dönüyordu: Otis'i kim öldürdü? Keçi beni ne hakkında uyarmak istemişti? Sam'in erkek kardeşi kimdi? Blitz'le Hearth neden saklanıyordu? Ve aklı başında hangi insan "Fly Me To The Moon" şarkısını Eski İskandinav dilinde kaydetmek isterdi?

Asansör kapıları on dokuzuncu katta açıldı. Koridora adımımı attığım anda hızla koşan büyük bir hayvan tarafından yana savruldum. O kadar hızlı hareket ediyordu ki köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce yalnızca siyahla bronz rengin birbirine karıştığı bir bulanıklık gördüm. Ardından hayvanın basarak geçtiği spor ayakkabılarımdaki delikleri fark ettim. Sanki ayaklarımın üzerinde minik acı kaynakları açılmıştı.

"Ah," dedim biraz gecikerek.

"Çitayı durdurun!" Thomas Jefferson Jr., namlusuna süngü takılı tüfeğiyle koşarak yanıma geldi. Diğer koridor arkadaşlarım Mallory Keen ve Yarıkaya Gunderson da hemen arkasındaydı. Soluk soluğa kalmış bir halde önümde durdular. Tere batmışlardı.

"Onu gördün mü?" diye sordu T.J. "Nereye gitti?"

Sağ tarafı gösterdim. "Bu arada neden katımızda bir çita var?"

"İnan bana, bizim fikrimiz değildi." T.J. tüfeğini omzuna astı. Her zamanki gibi üzerinde mavi Amerikan İç Savaşı üniforması vardı. Düğmeleri iliklenmemiş ceketinin altında yeşil Valhalla Oteli tişörtü görünüyordu. "Yeni koridor arkadaşımız burada olduğu için çok memnun değil."

"Yeni koridor arkadaşı... bir çita. Demek istediğin... herhalde Sam'in getirdiği ruh. Loki'nin çocuklarından biri. O bir şekil değiştirici mi yani?"

"Diğer özellikleri de cabası," dedi Yarıkaya Gunderson. Bir Berserker savaşçısı olarak Koca Ayak'ın cüssesine sahipti ve yalnızca tayt giyiyordu. Devasa göğsü runik dövmelerle kaplıydı. Savaş baltasını yere vurarak, "Bu *meinfretr* az kalsın yüzümü parçalayacaktı!" dedi.

Valhalla'ya geldiğimden beri Eski İskandinav dilinde bir sürü küfür öğrenmiştim. Meinfretr, *osuruğun en fenası* gibi bir anlama geliyordu.

Mallory iki bıçağını kınlarına soktu. "Yarıkaya, yüzünün arada bir parçalanması iyi olabilir." Kızgın olduğu zamanlarda Mallory'nin İrlandalı aksam belirginlik kazanıyordu. Kızıl saçları ve kızarmış yanaklarıyla, küçük bir ateş devi olduğu düşünülebilirdi. Gerçi hiçbir ateş devi Mallory kadar korkutucu değildi. "Korkarım bu şeytanın oteli başımıza yıkacak! X'in odasına ne yaptığını gördün mü?"

"X'in odasını mı aldı?" diye sordum.

"Ve odayı yıkıp geçti." Mallory parmaklarıyla yaptığı *V* işaretini çenesinin altından, çitanın kaçtığı yöne doğrulttu. Bayan

Keen İrlandalı olduğundan onun için bu işaret *barış* ya da *zafer* anlamına gelmiyordu. Onların dilinde bunun çok daha kaba bir anlamı vardı. "Ona hoş geldin demek için gittiğimizde odasının yerle bir olduğunu gördük. Hiç saygı yok!"

Valhalla'daki ilk günümü hatırladım. Odamdaki koltuğu devirip yumruğumu banyo duvarına sokmuştum. "Eh... buraya alışmak zor olabiliyor."

T.J. başını iki yana salladı. "Bu şekilde değil. Çocuk bizi görür görmez öldürmeye çalıştı. Dediği bazı şeyler..."

"Ağza alınmayacak hakaretler," dedi Yarıkaya. "Bu açıdan ona hakkını vermem lazım. Ama hayatım boyunca tek bir kişinin bu kadar tahribata yol açtığını hiç görmedim... Gel de kendin gör Magnus."

Beni X'in eski odasına götürdüler. Daha önce hiç girmediğim odanın kapısı ardına dek açıktı. İçerisi 5. kategori bir kasırgayla yeniden dekore edilmiş gibi görünüyordu.

"Frigg adına!" Odanın holünde üst üste yığılı parçalanmış mobilyaların üzerinden atladım.

Odanın planı kendi süitimin planına çok benziyordu. Devasa bir artı işareti oluşturacak şekilde, merkezdeki açıklık bir alanda birleşen, kare şeklinde dört kanat vardı. Eskiden bir koltuk, kitap rafları, TV ve şöminesiyle oturma odası olan hol artık bir savaş alanı gibi görünüyordu. Yalnızca şömineye dokunulmamıştı ama yeni komşumuz palayla defalarca vurmuş gibi, şömine rafından parçalar kopmuştu.

Görebildiğim kadarıyla, yatak odası, mutfak ve banyo kanatları da aynı şekilde yerle bir edilmişti. Şaşkın bir halde, dört ka-

nadın birleştiği odanın ortasına yürüdüm.

Benim odamda olduğu gibi, bu odanın ortasında da büyük bir ağaç vardı. En alçaktaki dallar odanın dört kanadının tavanlarına yayılarak kirişlerle iç içe geçmişti. Üstteki dallar bulutsuz, mavi gökyüzüne uzanıyordu. Ayaklarım çimenlerin içine gömüldü. Yukarıdan gelen esinti dağ defnesi gibi kokuyordu. Biraz da üzümlü gazoz kokusu gibi. Daha önce birkaç arkadaşımın odalarında bulunmuştum ve hiçbirinin orta alanının üzeri açık değildi.

"Bunu X mi istemişti?" diye sordum.

Mallory homurtuyla güldü. "Pek değil. X burada kalırken odanın orta alanında büyük bir havuz vardı. Daha doğrusu, bir kaplıca. Onun odası her zaman bir trolün koltukaltı gibi sıcak, nemli ve kükürtlüydü."

"X'i özledim." Yarıkaya içini çekti. "Ama, evet. Bütün bunlar yeni. Her süit, kalacak kişinin tarzına göre kendini düzenler."

Kendi odamın orta alanıyla yeni konuğunkinin tıpatıp aynısı olmasının ne anlama geldiğini düşündüm. Çitaya dönüşebilen, cinai eğilimleri olan bir Loki çocuğuyla tarzımızın aynı olmasını istemiyordum.

Orta alanın ucunda bir başka enkaz yığını vardı. Ayaklı raflar devrilip ters çevrilmişti. Çimenlik seramik kâse ve fincan parçalarıyla kaplıydı.

Eğilip yerden kırık bir saksının taban kısmını aldım. "Bütün bu yıkımı Çita Oğlan'ın yaptığını mı düşünüyorsunuz?"

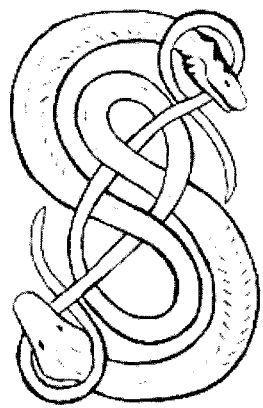
"Aynen." T.J. süngüsüyle etrafı gösterdi. "Mutfakta bir kireç ocağıyla çömlekçi çarkı da var."

"Kaliteli malzemeler," dedi Yarıkaya. "Yüzüme attığı vazo gü-

zel olduğu kadar ölümcüldü de. Tıpkı Bayan Keen gibi."

Mallory'nin yüzünün rengi çilek kırmızısından habanero biberi turuncusuna döndü. "Ne salaksın." Bu, Mallory'nin erkek arkadaşına sevgisini gösterme şekliydi.

Elimdeki kırık çömlek parçasını çevirdim. Kilden tabana A.F. harfleri işlenmişti. Bunların neyin baş harfleri olduğuna dair tahminde bulunmak istemedim. Harflerin altında dekoratif bir damga vardı. İki yılan, süslü bir *S* harfi oluşturacak şekilde iç içe geçmişti. Kuyrukları birbirlerinin kafasına dolanmıştı.



Parmak uçlarımın uyuştuğunu hissettim. Çömlek parçasını yere atıp bir başka kırık saksıyı elime aldım. Bunun altında da aynı harflerle aynı yılan damgası vardı.

"Bu Loki'nin bir sembolü," dedi Yarıkaya. "Esneklik, değişim, kayganlık anlamına gelir."

Kulaklarım çınladı. Bu sembolü daha önce görmüştüm. Yakın bir zamanda, kendi odamda. "Nasıl... bunu nereden biliyorsun?"

Yarıkaya, zaten kabartmış olduğu göğsünü daha da kabarttı. "Sana daha önce de söylediğim gibi, Valhalla'da geçirdiğim zamanı iyi değerlendirdim. Cermen edebiyatı üzerine doktoram var."

"Günde birkaç kez söylediği üzere," diye ekledi Mallory.

"Hey, millet," diye seslendi, banyodaki T.J. Yerdeki kıyafet yığınına soktuğu süngüsüyle kolsuz, koyu yeşil renkte, ipek bir elbiseyi kaldırmıştı.

"Havalıymış," dedi Mallory. "Bu bir Stella McCartney tasarımı."

Yarıkaya kaşlarını çattı. "Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Ben de Valhalla'da geçirdiğim zamanı iyi değerlendirdim," dedi Mallory, Yarıkaya'nın kaba sesini taklit ederek. "Moda alanında doktoram var."

"Ah, kapa çeneni kadın," diye mırıldandı Yarıkaya.

"Şuna baksanıza." T.J. az önce gösterdiği ipek elbise gibi koyu yeşil renkte, yakaları pembe bir smokin ceketini kaldırdı. Beynimin bulandığını kabul etmek zorundaydım. Saksıdaki Loki sembolü ve yılanlı tasarımı daha önce nerede gördüğümden başka bir şey düşünemiyordum. Banyonun zeminini kaplayan kıyafetlerden nasıl bir anlam çıkarmam gerektiğini de bilemiyordum. Kot pantolonlar, etekler, ceketler, kravatlar ve parti elbiselerinin çoğu pembe ve yeşil renkteydi.

"Bu odada kaç kişi yaşıyor?" diye sordum. "Bir kız kardeşi var mı?"

Yarıkaya homurtuyla güldü. "T.J., sen mi anlatırsın, ben mi anlatayım?"

FLOOOOOOM. Koridorda koç boynuzunun sesi yankılandı.

"Öğle yemeği zamanı," dedi T.J. "Yemekte konuşmaya devam ederiz."

Arkadaşlarım kapıya yönelirken, çömlek parçalarının içinde eğildiğim yerde kaldım. Kırık parçalardaki A.F. harfleriyle iç içe dolanmış yılanlardan gözlerimi alamıyordum.

"Magnus?" diye seslendi T.J. "Geliyor musun?"

İştahım kaçmıştı. Yemekten önce kestirme isteğim de kalmamıştı. Bir elektro gitarda basılan yüksek bir nota gibi, adrenalin vücudumda çığlıklar atıyordu.

"Siz gidin." Parmaklarım, Loki sembolünün olduğu kırık saksının etrafında büküldü. "Daha önce bakmam gereken bir şey var."



BEŞ

KILICIMIN SOSYAL ÇEVRESİ BENİMKİNDEN DAHA GENİŞ

Öğle yemeğine gitmemek iyi bir karardı.

Açık büfede genellikle ölümüne dövüşler olurdu ve dikkatim o kadar dağınıktı ki, tabağımı dolduramadan bir fondü çatalıyla öldürülmem işten bile değildi.

Valhalla'daki faaliyetlerin çoğu ölümüne yapılırdı: Scrabble, kano yarışları, krep yeme müsabakaları, kroket (size benden bir tavsiye: *asla* Viking kroketi oynamayın).

Odama girince rahatlayarak birkaç kez derin nefes aldım. Kendi odamı da A.F.'nin odası gibi yerle bir edilmiş halde bulmayı bekliyordum. Belki de süitlerimiz o kadar benzerdi ki, A.F.'nin odasıyla dayanışma içinde olduğunu göstermek için benimki de kendini yıkmaya karar vermiş olabilirdi. Ama odamı bıraktığım gibi buldum. Yalnızca daha temizdi.

Oda temizlikçilerini hiç görmüyordum. Bir şekilde bana görünmeden odamı temizleyip düzenlemeyi başarıyorlardı. Yatmış olsam da olmasam da yatağımı yapıyor, banyomu temizliyor, kı-

yafetlerimi ortalıkta bırakmamaya dikkat etmeme rağmen buldukları her şeyi ütüleyip katlıyorlardı. Cidden, kim iç çamaşırlarını ütüleyip kolalar ki?

Bu kadar büyük bir süitte tek başıma kaldığım için kendimi yeterince suçlu hissettiğimden, temizlikçiler kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu. Annem beni kendi pisliğimi temizleyecek şekilde yetiştirmişti. Ve bunu burada da sürdürmek için elimden geleni yapmama rağmen, otel personeli her gün odama sızıp her şeyi merhametsizce sterilize ediyordu.

Bu yetmezmiş gibi, bir de bana hediyeler bırakıyorlardı. Bu, kolalanan iç çamaşırlarından bile daha çok kafama takılıyordu.

Şömineye doğru gittim. Bu odaya ilk kez girdiğimde şömine rafında tek bir fotoğraf vardı; sekiz yaşımdayken, Washington Dağı'nın zirvesinde annemle birlikte çektirdiğimiz fotoğraf. Ama zaman içinde yeni fotoğraflar belirmeye başlamıştı. Bunların bazıları çocukluğumdan hatırladığım karelerken, bazılarını daha önce hiç görmemiştim. Otel personelinin bu fotoğrafları nereden bulduğunu bilmiyordum. Belki süit kendini bana göre düzenlendikçe, fotoğraflar da kozmostan çıkageliyordu. Belki de Valhalla'daki her einherji'nin hayatının yedek dosyaları *iCloud*'da saklanıyordu.

Fotoğrafların birinde, kuzenim Annabeth bir tepenin üzerinde görünüyordu. Arka planda Golden Gate Köprüsü ve San Francisco vardı. Annabeth'in sarı saçları yana savrulmuştu. Az önce biri ona komik bir fıkra anlatmış gibi, gri gözleri ışıl ışıldı.

Annabeth'e bakmak beni mutlu ediyordu. O benim ailemdi. Ama son konuşmamız yüzünden, onu düşündüğümde endişeye de kapılıyordum.

Annabeth'e göre, ailemizin, yani Chaselerin antik tanrıları çeken bir tarafı vardı. Belki bunun nedeni cazibeli kişiliklerimizdi. Belki de kullandığımız şampuan yüzündendi, bilinmez. Annabeth'in annesi olan Yunan tanrıçası Athena, babası Frederick'e âşık olmuştu. Babam Frey ise annem Natalie'ye. Yarın biri karşıma dikilip Aztek tanrılarının hayatta olduğunu, Houston'da mutlu mesut bir yaşam sürdüklerini ve ikinci kuzenimin de Quetzalcoatl'ın torunu olduğunu söylese ona inanırdım doğrusu. Tabii ardından çığlıklar atarak Ginnungagap'a koşardım.

Annabeth'e göre bütün eski mitler doğruydu. Bu mitler insanların belleğinden ve inançlarından besleniyordu. Hikâyeler varlıklarını sürdürdükçe, tanrılar da varlıklarını sürdürüyordu. Ve bu dünyada hikâyeleri yok etmek neredeyse imkânsızdı.

Annabeth bu konuda konuşmaya devam edeceğimize söz vermişti. Ama şu ana dek buna fırsatımız olmamıştı. Manhattan'a dönmeden önce, yarı tanrılar için tehlikeli olduklarından (gerçi ben herhangi bir sorun yaşamıyordum) cep telefonunu nadiren kullandığını söylemişti. Ocak ayından beri ondan hiç ses çıkmamasına rağmen endişeye kapılmamaya çalışıyordum. Gene de, kadim Yunan ve Roma dünyasında neler döndüğünü merak etmekten kendimi alamıyordum.

Elim raftaki bir sonraki fotoğrafa kaydı.

Bu fotoğrafa bakmak benim için daha zordu. Annemle iki erkek kardeşi aile evlerinin merdivenlerinde oturuyorlardı. Üçü de yirmili yaşlarındaydı. Annem, onu her zaman hatırladığım gibi görünüyordu. Kısa saçlar, bulaşıcı bir gülümseme, çiller, yırtık pırtık bir kot pantolon ve keten – yün karışımı bir gömlek. Anne-

min yaşam sevincini bir jeneratöre bağlamayı başarabilseydiniz, Boston kentinin tamamına enerji sağlayabilirdiniz.

Annemin yanında, Annabeth'in babası Frederick dayı oturuyordu. Oxford gömleğinin üzerine kendine aşırı büyük gelen bir hırka giymişti. Bej pantolonunun paçalarını yukarı çekmişti. Elinde Birinci Dünya Savaşı'nda kullanılan çift kanatlı bir uçak modeli vardı ve avanak gibi sırıtıyordu.

Arkalarında, en üst basamakta oturan büyük ağabey Randolph ellerini kardeşlerinin omuzlarına koymuştu. Yirmilerinin ortasındaymış gibi görünse de, Randolph hep olgun görünen insanlardan biriydi. Kısa kesilmiş saçları o kadar açık bir sarıydı ki, gri sanılması işten bile değildi. Geniş, yuvarlak yüzü ve cüsseli vücudu, bir Ivy League* öğrencisinden çok, gece kulüplerinin kapılarında bekleyen korumalar gibi görünmesine neden oluyordu. Gülümsemesine rağmen gözlerinde yakıcı bir bakış ve ihtiyatlı bir duruşu vardı. Her an fotoğrafı çeken kişiye saldırıp makinenin üzerinde tepinebilirmiş gibi görünüyordu.

Annem bana tekrar tekrar aynı şeyi söylemişti: *Sakın Randolph'a gitme. Sakın ona güvenme.* Yıllarca erkek kardeşi Randolph'tan uzak durmuş, beni Back Bay'deki aile malikânesine götürmeyi reddetmişti.

Ama on altı yaşıma bastığımda Randolph dayı beni bulmuştu. İskandinav Tanrısı babamdan bahsetmiş, Yaz Kılıcı'm bulmamı istemiş ve konuşmamızın hemen ardından ölümüme yol açmıştı.

* ABD'nin kuzeydoğusundaki prestijli sekiz üniversitenin (Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Princeton, Pennsylvania, Yale) oluşturduğu birlik. Bu okullarda okuyan öğrencileri tanımlamak için de kullanılır. (ç.n.)

Bu durum yaşlı Randolph'u bir kez daha görme konusunda kendimi biraz tedirgin hissetmeme neden olsa da, Annabeth onun hakkında çok kötü düşünmememiz gerektiğini söylüyordu.

O ailemizden biri Magnus, demişti Annabeth, New York'a gitmeden önce. *Ailemizi terk edemeyiz.*

İçimden bir ses Annabeth'in haklı olduğunu söylüyordu. Ama başka bir sesse Randolph'un çok tehlikeli biri olduğunda diretiyordu.

Magnus, ne kadar da kötüsün, diye düşünüyor olabilirsiniz. *O senin dayın. Sırf annen ondan nefret ettiği ve o da seni hayatının büyük kısmı boyunca yok saydıktan sonra ölümüne yol açtığı için mi dayına güvenmiyorsun yani?*

Evet, biliyorum. Mantıksız davrandığıma şüphe yok.

Olay şu ki, Randolph dayı hakkında kafama en çok takılan konu geçmişte olanlar değil, geçen haftadan bugüne üç kardeşin fotoğrafındaki değişimdi. Bunun nasıl olduğunu bilemiyordum ama Randolph'un yanağında yeni bir iz belirmişti. Su lekesi kadar belirsiz bir semboldü bu. Ve artık bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

A.F.'nin odasından aldığım saksı parçasını kaldırıp, kil yüzeye işlenmiş harflere, iç içe dolanmış yılanlara baktım. Dayımın yanağında beliren izle tıpatıp aynıydı.

Biri dayımın yüzüne Loki'nin sembolünü damgalamıştı.

Uzunca bir süre yılan sembolüne bakarak bunu anlamlandırmaya çalıştım.

Runlar ve semboller konusunda uzman olan Hearthstone'la konuşmak isterdim. Ya da büyülü nesneler konusunda çok fazla şey bilen Blitzen'le. Sam'in burada, yanımda olmasını isterdim.

Çünkü deliriyor ve hayali şeyler görmeye başlıyorsam, aklımı başıma getirecek ilk kişi Sam olurdu.

Ama arkadaşlarımın hiçbiri yanımda olmadığından, boynumdaki kolyeyi çıkarıp Jack'i çağırdım.

"Hey, senyör!" Havada bir takla atan Jack'in runları mavi ve kırmızı ışıklarla parıldadı. Ciddi bir konuda konuşma ihtiyacı içinde olduğunuzda hiçbir şey disko ışıklarının yerini tutamaz. "Beni uyandırdığına sevindim. Bu öğleden sonra çekici bir mızrakla randevum var ve bunu kaçırsaydım... ah, dostum, kendimi kendime saplardım."

"Jack," dedim. "Diğer büyülü nesnelerle randevuların hakkında hiçbir şey duymamayı tercih ederim."

"Hadi ama! Biraz dışarı çıkmalısın! Ekürim olmak istersen, sana da bir şeyler ayarlayabilirim. Bu mızrağın çok çekici bir..."

"Jack."

"Tamam, tamam," dedi Jack, içini çekerek. Bunu yapınca yüzeyindeki çivit rengi hoş bir tonda parıldadı. Dişi mızrakların bunu çok çekici bulduğundan şüphem yoktu. "Ne var ne yok? Umarım gene bir ninjayla dövüşmek zorunda değilizdir?"

Jack'e, saksının tabanındaki yılan sembolünü gösterdim. "Bu sembol hakkında bir şey biliyor musun?"

Jack süzülerek bana yaklaştı. "Evet, elbette. Bu, Loki'nin işaretlerinden biri. Cermen edebiyatı üzerinde doktoram falan yok ama sanırım bu sembol... şeyi... yılansılığı sembolize ediyor."

Jack'i çağırarak iyi etmedim mi acaba diye düşünmeye başlamıştım. "Yeni kat arkadaşımız çömlek yapıyor ve bütün çömleklerinin altında bu sembol var."

"Hah. O halde kendisi Loki'nin oğlu olmalı."

"Bunu ben de biliyorum. Ama neden bu konuda gösteriş yapıyor? Sam babasının kim olduğunu söylemekten bile kaçınırken bu çocuk elinden çıkan her şeye Loki'nin sembolünü işliyor."

"Zevkler ve renkler tartışılmaz," dedi Jack. "Bir keresinde kabzası yeşil akrilikten bir hançerle tanışmıştım. Bunu düşünebiliyor musun?"

Chase kardeşlerin fotoğrafını elime aldım. "Ama geçen hafta içinde aynı Loki sembolü dayımın yüzünde de belirdi. Bu konuda fikrin var mı?"

Kılıç ucunu oturma odasının halısına dayayan Jack, kabzasıyla fotoğraf arasında bir santim kalana dek öne eğildi. Belki de gözleri bozulmaya başlamıştı.

"Hmm... Fikrimi paylaşmamı mi istiyorsun?"

"Evet."

"Bence bu epey tuhaf."

Daha fazlası için beklesem de, Jack başka bir şey söylemedi.

"Pekâlâ," dedim. "Yani bunların arasında... ne bileyim... Loki'nin bir başka çocuğunun Valhalla'ya gelmesi, Randolph'un yanağında beliren bu tuhaf iz ve birkaç aylık sessizliğin ardından bir istilayı engellemek için Thor'un çekicini bir an önce bulmamızın gerekmesi arasında bir bağlantı yok mu sence?"

"Bu şekilde ortaya koyduğunda," dedi Jack. "Haklısın, çok tuhaf. Ama Loki her zaman tuhaf yerlerde belirir. Thor'un çekicine gelecek olursak..." Jack, ürpermiş ya da kahkahasını bastırmaya çalışıyormuş gibi titredi. "Mjolnir *her zaman* kaybolur. Bana soracak olursan, Thor'un o çekici yüzüne bantlaması lazım."

Zinhimde beliren bu görüntünün kolay kolay silineceğini sanmıyordum. "Tamam da Thor çekicini nasıl bu kadar kolay kaybedebiliyor? O çekici kim çalabilir? Mjolnir'in Thor'dan başka kimsenin kaldıramayacağı kadar ağır olduğunu sanıyordum."

"Genel bir yanılgı," dedi Jack. "Filmlerde gördüğün *bunu ancak hak eden kişi kaldırabilir* geyiğini unutman lazım. Thor'un çekici ağırdır ama yeterince devi bir araya getirebilirsen kaldırabilirler. Ama çekici *kullanmak* dersen... demek istediğim, isabetli bir şekilde fırlatmak, yeniden yakalamak, onunla şimşek yaratmak falan... işte bu biraz beceri gerektirir. Thor'un bir ormanda uyuyakaldığı, şakacı devlerin bir vinçle yanma sokulduğu ve uyandığında şimşek tanrısının çekiçsiz kaldığı kaç sefer olmuştur, ben bile unuttum. Çoğu zaman çekicini kısa sürede geri alır, şakacı devleri öldürür ve mutlu mesut hayatına devam eder."

"Ama bu defa değil."

Jack ileri geri sallandı. Bu onun omuz silkmesiydi. "Sanırım Mjolnir'i bulmak çok önemli. O çekiç güçlüdür. Devlere korku salar. Koca orduları yok eder. Şeytani güçlerin evreni yok etmesini engeller. Kişisel fikrimi soracak olursan, ben onu her zaman sıkıcı bulmuşumdur. Çoğu zaman bir yerde *oturmaktan* başka bir şey yapmaz. Tek kelime etmez. Ve sakın onu Nükleer Gökkuşağı'nda karaoke gecesine davet edeyim deme! *Felaket* olur. En son 'Love Never Felt So Good'un iki kısmını da tek başıma götürmem gerekmişti."

Jack'in, bana sağladığı gereğinden fazla bilgi akışını kesecek kadar keskin olup olmadığını merak ettim. Sanırım değildi.

"Son soru," dedim. "Yarıkaya, Loki'nin bu yeni çocuğunun

bir argr olduğunu söyledi. Senin bu konuda..."

"Ooo, argr'lara bayılırım!" Neşeyle takla atan Jack, burnumu sıyırarak geçti. "Koridorda bir argr mı var? Bu harika bir haber."

"Ee, yani..."

"Bir keresinde Frey ve iki elfle birlikte Midgard'daydık. Sabahın üçü falandı. Bir argr'la karşılaştık..." Jack kahkaha atarken, runları *Saturday Night Fever* modunda yanıp sönmeye başladı. "Ah, *efsanevi* bir geceydi!"

"Ama tam olarak..."

Kapımın çalınmasının ardından T.J. başını içeri uzattı. "Magnus, rahatsız ettiğim için kusura... ah, Jack! N'aber?"

"T.J.!" dedi Jack. "Dün geceden sonra kendine gelebildin mi?"

T.J. kesik kesik gülse de utanmış gibiydi. "Sayılır."

Kaşlarımı çattım. "Dün gece partilediniz mi?"

"Ah senyör," dedi Jack. "Bir dahakine bizimle gelmen lazım. Süngülü bir İç Savaş Dönemi tüfeğiyle gece kulübüne gitmediysen yaşamamışsındır demektir."

T.J. boğazını temizledi. "Her neyse. Seni almaya geldim Magnus. Savaş başlamak üzere."

Saate bakmak için gözlerimi odada gezdirdiğimde, saatimin olmadığını hatırladım. " Daha erken değil mi?"

"Bugün perşembe," dedi T.J.

Küfrettim. Perşembeler özeldi. Ve karmaşık. Perşembelerden nefret ediyordum. "Eşyalarımı alayım."

"Hem," dedi T.J. "Otel kuzgunları yeni koridor arkadaşımızın yerini bulmuş. Onun yanında olsak iyi olur. Onu da savaşa götürüyorlar... istese de istemese de..."



ALTI

GELİNCİK ÇORBASINA HAYIR DEMEM

Perşembe, ejderhalar demekti. Yani bizi her zamankinden daha acı dolu bir ölüm bekliyordu.

Jack'i de yanıma alabilirdim ama 1) Jack eğitim savaşlarına katılmaya tenezzül etmezdi ve 2) bir mızrakla randevusu vardı.

T.J.'yle savaş alanına geldiğimizde çarpışmalar çoktan başlamıştı. Ordular otelin iç avlusuna iniyordu. Avlu, ağaçlık alanlar, çayırlar, nehirler, tepeler ve küçük köylerle, kendi başına bağımsız bir ülke olabilecek kadar geniş bir ölüm arazisiydi. Puslu beyaz floresan gökyüzüyle birleşen meydanın dört bir yanı altın korkuluklu balkonlarla çevriliydi. Otelin üst katlarından meydandaki savaşçıların üzerine mancınıklarla alev topları atılıyordu.

Ağaçların arasında savaş borularının sesleri yankılanıyor; ateşe verilmiş kulübelerden dumanlar yükseliyordu. Nehre dalan einherjar kahkahalar atarak birbirlerini doğramaya girişmişti.

Ve perşembe olduğundan, bir düzine devasa ejderha da bu katliama katılmıştı.

Daha yaşlı olan einherjar bu ejderhalara *lindworm* diyordu.

Bana soracak olursanız, bu isim çok da rahatsız edici olmayan bir cilt kızarıklığını çağrıştırıyordu. Ama lindworm'lar TIR büyüklüğünde ve uzunluğunda yaratıklardı. Yalnızca önde iki bacakları vardı ve yarasa kanadını andıran, kösele gibi, kahverengi kanatları etkili bir şekilde uçmalarını sağlayamayacak kadar küçüktü. Bu yüzden genellikle kendilerini zeminde sürükleyerek ilerliyor ve arada bir kanatlarını çırparak avlarının üzerine sıçrıyorlardı.

Durduğum yerden, kahverengi, yeşil ve koyu sarı derileriyle, hindi-yılan karışımı devasa etobur yaratıkların oluşturduğu öfkeli bir sürüye benziyorlardı. Ama inanın, yaklaştığınız takdirde başınıza çok kötü şeyler geleceği belliydi.

Perşembe savaşındaki amacımız yaparken mümkün olduğunca uzun bir süre hayatta kalmaktı; tabii ejderhalar bu olmasın diye ellerinden geleni yapıyorlardı (şimdiden söyleyeyim, her zaman ejderhalar kazanırdı).

Mallory'yle Yarıkaya bizi alanın ucunda bekliyorlardı. Yarıkaya, Mallory'nin zırhının kayışlarını düzeltmekle meşguldü.

"Yanlış yapıyorsun," dedi Mallory. "Omuzlarda çok sıkı oldu."

"Kızım, asırlardır zırh takarım ben!"

"Ne zaman? Sen çarpışmalara her zaman göğsün çıplak dalarsın."

"Ne o, bundan şikâyetçi misin?" diye sordu Yarıkaya.

Mallory'nin yüzü kızardı. "Kapa çeneni."

"Ah, baksana Magnus'la T.J. gelmiş!" Yarıkaya omzuma vurarak birkaç eklemimi yerinden çıkardı. "On dokuzuncu kat hazır ve nazır!"

Aslında teknik olarak bu doğru değildi. On dokuzuncu katta

neredeyse yüz kişi kalıyordu. Ama koridorun bizim bulunduğumuz kısmında (yani mahalle içindeki mahallemizde) dört kişiydik. Eh, elbette bir de yeni komşumuz...

"Çita nerede?" diye sordu T.J.

T.J.'in bunu demesini bekliyormuş gibi üzerimize pike yapan bir kuzgun, ayaklarımın önüne çuval bezinden bir çanta bıraktıktan sonra birkaç metre ilerimize kondu ve kanatlarını çırparak öfkeyle gaklamaya başladı. Hareket eden çantanın içinden uzun, sıska bir hayvanın çıktığını gördüm. Bu, kahverengi ve beyaz renkte bir gelincikti.

Gelincik tıslադı. Kuzgun da gakladı. Kuzgunca konuşamıyordum ama kuzgunun gelinciğe, *Uslu dur yoksa senin o gelincik gözlerini oyarım!* dediğine emindim.

T.J. tüfeğini gelinciğe doğrulttu. "Elli Dördüncü Massachusetts Bölüğü Darien, Georgia'ya doğru ilerlerken, avladığımız gelinciklerden çorba yapardık. Epey lezzetliydiler. Millet, eski çorba tariflerimi alıp gelmemi ister misiniz?"

Gelincik gözlerimizin önünde şekil değiştirmeye başladı. Otele gelen bu yeni savaşçının canavarlıklarıyla ilgili o kadar çok şey duymuştum ki, gelinciğin tanrıça Hel gibi yaşayan bir cesede ya da Dünya Yılanı Jormungand'ın minyatür bir versiyonuna dönüşmesini bekliyordum. Ama çantadan çıkan hayvan normal, yeni yetme bir insana dönüştü. Uzun boylu ve sıskaydı. Yeşile boyanmış ve dipleri siyah olan dalgalı saçları bir çayırdan koparılmış ot yığınını andırıyordu.

Gelinciğin kahverengi-beyaz postu yeşil ve pembe kıyafetlere dönüştü: boğazlı pembe spor ayakkabı, küf yeşili fitilli kadife pan-

tolon, beyaz tişört üzerine pembe-yeşil renkte, baklava desenli, kolsuz yelek ve bele sarılmış bir başka pembe, kaşmir süveter. Bu kılık bana rengarenk ve uyumsuz kıyafetler giyen bir soytarıyı ya da bütün dünyayı açık bir şekilde uyaran (*bana bulaşan canından olur!* diyordu sanki) zehirli bir hayvanın renklerini hatırlatmıştı.

Yeni konuğumuz başını kaldırıp baktığında nefes almayı bile unuttum. Bu Loki'nin yüzüydü. Yalnızca daha gençti. Aynı küçümseyici gülümseme ve keskin yüz hatları. Çatlamış dudakların ya da burnunun etrafında asit yanıklarının olmadığı, aynı doğaüstü güzellik. Ve o gözler... biri koyu kahverengi, diğeri açık kehribar. Farklı renkte gözlere sahip olanlara ne dendiğini hatırlamıyordum ama annem bu çocuğu görse onda David Bowie gözleri olduğunu söylerdi. Bence tam anlamıyla tedirgin ediciydi.

En tuhafı mı? Bu çocuğu daha önce gördüğüme emindim.

Evet, biliyorum. Böyle bir çocuk tabii ki göze çarpar diye düşünüyorsunuz. Yani bu çocukla yollarımızın nerede kesiştiğini nasıl hatırlayamam, değil mi? Ama sokaklarda yaşadığınızda vahşi görünümlü insanlar bir süre sonra gözünüze normal görünmeye başlıyor. Hatta, yalnızca normal insanlar tuhaf görünüyor.

Çocuk, T.J.'ye mükemmel bir gülümsemeyle baksa da, gözlerinde sıcaklıktan eser yoktu. "O tüfeği başka bir tarafa çevirmezsen onu elinden alıp papyon gibi boynuna dolarım."

İçimden bir ses bunun boş bir tehdit olmadığını söyledi. Bu çocuk gerçekten de papyon bağlamayı biliyormuş görünüyordu ki, bu bile yeterince ürkütücüydü.

T.J. kahkahayı koyuverse de, tüfeğini indirdi. "İlk karşılaşmamızda bizi öldürmeye çalıştığından, kendimizi tanıtmaya fırsatı-

mız olmamıştı. Ben Thomas Jefferson, J.R. Bunlar da Mallory Keen, Yarıkaya Gunderson ve Magnus Chase."

Çocuk bize bakmakla yetindi. Sessizlik uzadı. En sonunda kuzgun sinirli sinirli gakladı.

"Tamam, tamam," dedi çocuk, kuzguna. "Dediğim gibi, artık daha sakinim. Bana bulaşmazsan her şey yolunda gider."

Gaaak!

Çocuk içini çekti. "Pekâlâ. Kendimi tanıtayım. Adım Alex Fierro. Hepinizle tanıştığıma memnun oldum. Yani... sanırım. Kuzgun bey, artık gidebilirsiniz. Zorunda kalmadığım sürece onları öldürmeyeceğime söz veriyorum."

Tüylerini kabartan kuzgun, *Artık sizin sorununuz*, der gibi pis pis bana baktıktan sonra uçup gitti.

Yarıkaya sırıttı. "Eh, oldu işte! Bizi öldürmeyeceğine söz verdiğine göre, diğerlerini öldürmeye başlayabiliriz!"

Mallory kollarını kavuşturdu. "Bu oğlanın silahı bile yok."

"Kızın," diye düzeltti Alex.

"Ne?" dedi Mallory.

"Size aksini söylemediğim sürece kızım."

"Ama..."

"Kızsın, tamam!" diyerek olayı karara bağlayan T.J., halen tüfek-papyon meselesi yüzünden endişeleniyormuş gibi boynunu ovdu. "Hadi savaşa!"

Alex ayağa kalktı.

Gözlerimi ona diktiğimi kabul etmem gerekiyordu. Ansızın derinlik algım karıştı. Mürekkep lekelerinin olduğu bir kâğıtta siyah kısımlara bakarken, aslında hiçbir şey değişmediği halde, bir

anda beyaz alanda farklı bir resim görmek gibiydi bu. Baktığım kişi pembe ve yeşiller içindeki Alex Fierro'ydu. Ve bir saniye önce erkek çocuğu olduğundan şüphe duymadığım Alex artık benim için bir kızdı.

"Ne?" dedi Alex.

"Bir şey yok," diyerek yalan söyledim.

Tepemizde dönmeye başlayan birkaç kuzgun suçlayıcı bir tonda gaklamaya başladı.

"Harekete geçsek iyi olacak," dedi Yarıkaya. "Kuzgunlar savaş alanında aylaklık edenlerden hoşlanmaz."

Mallory bıçaklarını çekip Alex'e döndü. "Gel tatlım. Bakalım, neler yapabiliyorsun."



YEDİ

SİZ VEYA SEVDİĞİNİZ BİRİ LINDWORM ACISI YAŞADI MI?

Mutlu bir aile gibi beraberce çarpışmaların içine daldık.

Kolumu yakalayan T.J., "Gözünü onun üzerinde tut," diye fısıldadı, Alex'i göstererek. "Sırtımdan vurulmak istemiyorum."

Ben de grubumuzun en arkasına, Alex Fierro'nun yanına geçtim.

Bir süre sonra canlanıp akşam yemeğinde yanımıza oturacak cesetlerin arasından ilerledik. Epey eğlenceli fotoğraflar çekebilirdim ama savaş alanında kameralı cep telefonlarının taşınmasına sıcak bakılmıyordu. Bilirsiniz. Can verdiğiniz utanç verici pozisyonda biri fotoğrafınızı çeker, bu fotoğraf Instagram'da epey popüler olur ve herkes asırlar boyunca sizinle dalga geçer.

Yarıkaya'yla Mallory, bir grup Berserker'in arasından bize yol açtı. Aynı esnada T.J., Charlie Flannigan'ı kafasından vurdu. Charlie, kafaya kurşun yemenin çok eğlenceli olduğunu düşünürdü. Lütfen bunun nedenini sormayın.

Balkonlardaki mancınıklardan fırlatılan alevli katran toplarına

hedef olmamak için zikzak çizerek ilerlemeye devam ettik. 401. kattan Koca Lou'yla kısa bir kılıç dövüşüne girdik. Lou kıyak bir herifti ama savaşlarda kafası kesilerek öldürülmek isterdi. Ama iki metrenin üzerinde boyuyla Lou'nun kafasını kesmek hiç kolay değildi. Eğitim savaşlarında bunu yapabilecek kadar uzun boylu olan az sayıdaki einherji'den biri olduğundan, Lou her zaman Yarıkaya Gunderson'u bulmaya çalışırdı.

Bir şekilde, bir lindworm tarafından ezilmeden ormanın sınırına ulaşmayı başardık. Önden giden T.J., Mallory ve Yarıkaya bizi ağaçların gölgesine soktu.

Çalıların arasında ihtiyatlı bir şekilde ilerliyordum. Kalkanımı kaldırmıştım. Sol elimde standart eğitim kılıcının ağırlığını hissediyordum. Bu kılıç denge ya da ölümcüllük açısından Jack'in yanına bile yaklaşamazdı ama en azından konuşmuyordu. Yanımda yürüyen Alex, silahsız ve grubumuzun içindeki en renkli hedef oluşunu kafaya hiç takmıyormuş gibiydi.

Bir süre sonra sessizliğe daha fazla dayanamayacağımı fark ettim.

"Seni daha önce gördüm," dedim. "Winter Caddesi'ndeki gençlik sığınma evinde miydin?"

Alex burnunu çekti. "Oradan nefret etmiştim."

"Evet. Ben de iki yıl sokaklarda yaşadım."

Tek kaşını kaldırdı. Bunu yapması kehribar rengi sol gözünün çok daha soğuk bir bakış kazanmasına neden olmuştu. "Bunun bizi arkadaş yapacağını mı sanıyorsun?"

Alex'in duruşuyla ilgili her şey, *Benden uzak dur. Benden nefret edebilirsin. Beni kendi halime bıraktığın sürece ne düşündüğün umurumda bile değil,* diyordu.

Ama ben Alex Fierro'nun tam zıddı bir insandım. Sokaklarda bir sürü evsiz tip düşmanca davranışlarla beni uzaklaştırmaya çalışmıştı. Kimseye güvenmiyorlardı. Neden güveneceklerdi ki? Ama bunu yapmaları, onları tanımak için daha da kararlı davranmama neden olurdu. Genellikle en iyi hikâyeleri yalnız insanlardan duyardınız. En ilgi çekici insanlar onlardı ve hayatta kalmak açısından en işe yarar şeyleri de onlardan öğrenebilirdiniz.

Bu çocuğu Valhalla'ya getirdiğine göre Sam el-Abbas'ın bir bildiği vardı elbet. Sırf ürkütücü gözleri, etkileyici bir kolsuz yeleği ya da insanlara vurmak gibi eğilimi var diye Fierro'nun yakasını bırakmayacaktım.

"Ne demek istemiştin?" diye sordum. "Yani sana..."

"Bana *kız* demenizi istediğimde mi? Ben akışkan cinsiyetliyim, seni aptal. Bunun ne demek olduğunu öğrenmek istersen araştırabilirsin ama seni ben eğitecek..."

"Kastettiğim bu değildi."

"Hadi ama! Ağzının nasıl açık kaldığını gördüm."

"Eh, tamam. Belki bir saniye için. Şaşırmıştım. Ama..." Daha da beter saçmalamadan konuşmaya nasıl devam edebileceğimi bilemiyordum.

Beni şaşırtan şey cinsiyet konusu değildi. Karşılaştığım evsiz çocukların *hiç de az olmayan* bir kısmı kendilerini doğdukları-ndaki cinsiyetlerine ait hissetmiyordu. Erkek/kız ayrımının kendilerine işlemediğini hisseden çocuklar da tanımıştım. Aileleri onları kabul etmediğinden bu çocuklar kendilerini sokaklarda bulmuştu. Herkes gibi olmayan çocuğunuzu sokağa atmak gibisi yoktu. Sokaktakiler ise suistimale uğrayabiliyor, madde bağımlısı

olabiliyor, intihar edebiliyor ve sürekli fiziksel tehlike içinde kalabiliyorlardı. Teşekkürler, annesi! Teşekkürler, babası!

Beni şaşırtan şey Alex'e verdiğim tepkiydi. Onu bu kadar hızlı bir şekilde kız olarak kabul etmem ve içimde yükselen duygulardı beni şaşırtan. Yüzüm Mallory Keen'in saçları gibi kırmızıya dönmeden bunu nasıl sözcüklere dökeceğimi bilemiyordum.

"Kast... kastettiğim şey... kuzguna kimsenin sana bulaşmamasını söylerken ne demek istemiştin?"

Alex, ona koca bir kalıp Limburger peyniri ikram etmişim gibi baktı. "Belki de aşırı tepki verdim. Açıkçası, bugün ölmeyi ya da bir Valkyrie tarafından alınıp buraya getirilmeyi beklemiyordum."

"Bunu yapan Sam'di. O iyi biridir."

Alex başını iki yana salladı. "Onu *asla* affetmeyeceğim. Buraya getirildim ve gördüğüm şey... her neyse. Ben öldüm. Artık ölümsüzüm. Asla yaşlanmayacağım, asla değişmeyeceğim. Bu da demek oluyor ki..." Sesi güçsüzleşti. "Boş ver. Önemi yok."

Bal gibi önemi olduğundan emindim. Ona Midgard'daki hayatını, süitinin orta alanının benim odamdakiyle neden aynı olduğunu, neden bu kadar çömlek yaptığını, neden çömleklerin altına adının baş harfleriyle birlikte Loki'nin sembolünü işlediğini sormak istiyordum. Valhalla Oteli'ne gelişinin tesadüf mü olduğunu ya da odamdaki fotoğrafta Randolph dayımın yüzünde beliren iz ve Thor'un çekicini bir an önce bulmamızın gerekmesiyle ilgili olup olmadığını merak ediyordum.

Ama bu soruları ona sormaya kalkıştığım takdirde Alex'in bir dağ goriline dönüşüp yüzümü parçalayacağından endişeleniyordum.

Neyse ki önümüze bir pat diye lindworm çıktı da Alex'in gazabından kurtuldum.

Yukarıdan gelen canavar gülünç kanatlarını çırpıp ses tellerine yüz vatlık amfi takılmış bir boz ayı gibi kükrüyordu. Ağaçlar ağırlığı altında parçalandı ve lindworm ortamıza indi.

"ARGGG!" diye haykırdı Yarıkaya. Herhalde bu Eski İskandinav dilinde *LANET OLSUN! BU BİR EJDERHA!* anlamına geliyordu. Ve bunun karşılığını anında veren lindworm Yarıkaya'yı kapıp gökyüzüne fırlattı. Havada çizdiği bombeye göre, Yarıkaya Gunderson otelin yirmi beşinci katında bir yerlere çakılacaktı. O katta balkonlarında takılan otel sakinleri için bu beklenmedik bir sürpriz olacaktı.

T.J. tüfeğini ateşlediğinde kurşun ejderhanın göğsünden sekti. Bunu gören Mallory eski İrlanda dilinde küfürler savurarak saldırıya geçti.

Ama Mallory'yi görmezden gelen lindworm bana döndü.

Belki bunu daha önceden söylemem gerekirdi... ama lindworm'lar çirkindi. Freddy Krueger'le *Walking Dead* dizisindeki zombilerden birinin çocuğu olsa, ancak bu kadar çirkin olurdu. Et ya da derinin olmadığı yüzleri kemik, dışarı çıkmış tendonlar, parıldayan keskin dişler ve karanlık, içe çökmüş göz yuvalarından oluşuyordu. Canavar ağzını açtığında, çürümüş et rengi boğazını gördüm.

O anda Alex'in yere eğildiğini fark ettim. Elleri kemerinde, bir şey arıyordu. "Bu hiç iyi olmadı."

"Gerçekten olmadı." Ellerim o kadar terlemişti ki kılıcımı zor tu-

tuyordum. "Sen sağa git. Ben de solu alacağım. Yandan yaklaşır..."

"Hayır," dedi Alex. "Bu sıradan bir ejderha değil. Bu antik lindworm'lardan biri olan Grimwolf."

Canavarın karanlık göz yuvalarına baktım. Gerçekten de daha önce dövüştüğüm lindworm'ların çoğundan daha büyük görünüyordu ama genellikle ölmekle meşgul olduğumdan, hiçbirine yaşını ya da adını sormaya fırsatım olmamıştı.

"Nereden biliyorsun?" dedim. "Ve biri neden bir ejderhaya Grimwolf adını verir?"

Lindworm'un tıslamasıyla yanık lastik kokusu aldım. Görünüşe göre adı konusunda biraz hassastı.

Bıçaklarını ejderhanın bacaklarına saplayan Mallory, lindworm onu görmezden geldikçe daha da öfkeyle bağırmaya başlamıştı. "Siz ikiniz şu işe el atacak mısınız?" diye seslendi. "Yoksa orada durup çene mi çalacaksınız?"

T.J. süngüsünü canavara saplamaya çalıştığında, süngünün ucu yaratığın derisine çarpıp kaydı. Deneyimli bir asker olan T.J. hemen geriye çekildi.

Alex pantolonunun kemer yerinden kordona benzeyen bir şey çıkardı. Daha dikkatli baktığımda bunun, tutmak için iki ucunda tahta çubukların olduğu, uçurtma ipinden daha kalın olmayan, çelik bir tel olduğunu gördüm. "Grimwolf, Yggdrasil'in köklerinde yaşayan ejderhalardan biridir. Burada olmaması gerekirdi. Kimse bu yaratığı buraya getire..." Alex'in bembeyaz yüzündeki ifade, lindworm kemiğine dönüşüyormuş gibi sertleşti. "Benim için gönderdi. Burada olduğumu biliyor."

"Kim?" diye sordum. "Ne?"

"Şunun dikkatini dağıt!" diye bağıran Alex, en yakınındaki ağaca tırmanmaya başladı. Bir gorile dönüşmeden de goril gibi hareket edebiliyordu.

Bütün vücudumu sarsan bir nefes aldım. "Dikkatini dağıtayım... elbette..."

Saldırıya geçen ejderha Alex'i ıskalayarak ağacın birkaç dalını kopardı. Alex hızla yukarı tırmanmaya devam etse de, birkaç denemenin ardından ejderhanın öğle yemeği olacağı belliydi. Aynı esnada yaratığın bacaklarıyla karnına saldırmayı sürdüren Mallory ve T.J., Alex yerine kendilerini yemesi için ejderhayı ikna edebilecek gibi görünmüyorlardı.

Bu yalnızca bir eğitim savaşı, dedim kendi kendime. *Saldır Magnus! Bir profesyonel gibi öl!*

Valhalla'daki eğitim savaşlarının tek amacı buydu: her türlü düşmana karşı savaşmayı öğrenmek ve ölüm korkusunun üstesinden gelmek. Çünkü Ragnarok'un günü geldiğinde sahip olduğumuz bütün yetenek ve cesarete ihtiyacımız olacaktı.

O halde neden tereddüt ediyordum?

Öncelikle, dövüşmeye kıyasla iyileştirmede çok daha iyiydim. Ah, bir de kaçmakta... bunda da *gerçekten* çok iyiydim. Ayrıca, bunun kalıcı olmayacağını bilseniz de, kendi ölümünüze koşmak kolay bir şey değildi. Özellikle de bu ölüm çok acılı olacaksa.

Bir kez daha saldıran ejderha, Alex'in pembe spor ayakkabılarını birkaç santimle ıskaladı.

Ölmekten nefret ediyordum ama yoldaşlarımın öldüğünü görmekten daha da çok nefret ediyordum. "FREY!" diye haykırarak koşmaya başladım.

Şansım yaver gitti. Grimwolf un dikkatini çekmeyi başarmıştım. Kadim canavarları kızdırmak söz konusu olduğunda benden iyisi yoktur.

Ben koşarken önümden çekilen Mallory, bıçaklarından birini ejderhanın kafasına fırlattı. Aynı anda geri çekilen T.J. de, "Senindir, senyör!" diye bağırdı.

Acı dolu bir ölümün öncesinde duyabileceğiniz cesaret verici sözler açısından, T.J.'in ağzından çıkan laf epey berbattı.

Viking 101 dersindeki eğitmenlerin gösterdiği gibi kalkanımla kılıcımı kaldırdım. Ejderha koca ağzını açarak iç içe geçmiş diş sıralarını gösterdi. Sanki en dıştaki diş sırası beni öldürmeye yetmeyecekti.

Göz ucuyla baktığımda Alex'in ağacın tepesine ulaştığını gördüm. Pembeli yeşilli minik bir figür aşağı atlamaya hazır görünüyordu. O anda ne planladığını anladım. Ejderhanın boynuna atlamak istiyordu. Bu o kadar aptalca bir plandı ki artık an meselesi olan kendi aptalca ölümüm konusunda kendimi daha iyi hissettim.

Ejderha bana saldırdığı anda, canavarın üst damağını parçalayabilmeyi umut ederek kılıcımı bütün gücümle yukarı ittim.

Ama birden bire vücudumu ele geçiren bir acıyla kör oldum. Yüzüm, endüstriyel temizlik sıvısıyla dolu bir varile daldırılmış gibi hissediyordum. Hayatımı kurtaran şey dizlerimin kırılması oldu. Ejderha, bir milisaniye önce başımın olduğu yerdeki boş havayı ısırdı.

Solumda bir yerlerde olan Mallory çığlık attı. "Ayağa kalk, aptal!"

Gözlerimi açıp acıdan silkinmeye çalıştığımda, her şey daha da kötüleşti. Burun deliklerime et yanığı kokusu doldu.

Dengesini yeniden sağlayan Grimwolf öfkeyle hırladı.

Zihnimdeki tanıdık bir ses, *Gel arkadaşım,* dedi. *Mücadele etmeyi bırak!*

Artık iki ayrı dünyaya bakıyordum. Ağaçları, ejderhayı, ağacın tepesinden canavarın üzerine atlayan minik pembe-yeşil figürü halen görebiliyordum. Ama gerçekliğin bir katmanı daha vardı. Puslu, beyaz bir sahne kornealarıma yerleşmeye çalışıyordu. Back Bay'deki Chase malikânesinde, Randolph dayının çalışma odasında dizlerimin üzerine çökmüştüm. Tepemde, bir lindworm'dan çok daha korkunç ve tehlikeli biri dikiliyordu. Bu, şeytani tanrı Loki'ydi.

Sırıtarak bana bakıyordu. İşte buradayız. Ne kadar güzel!

Aynı esnada, bir kez daha saldırıya geçen ejderha Grimwolf beni yutmak için koca ağzını açtı.



SEKİZ

KESİN BİR ÖLÜMDEN ÖLDÜRÜLEREK KURTULUYORUM

Daha önce hiç aynı anda iki yerde birden bulunmamıştım ve bundan hoşlandığımı söyleyemeyecektim.

Acının puslu âleminde, ormanda süren çarpışmanın hayal meyal farkındaydım. Grimwolf beni yutmak üzereyken bir anda kafası geriye çekilmişti. Boynuna binen Alex yaratığın boğazına doladığı çelik teli öyle sert bir şekilde çekiyordu ki, çatallı siyah dilini dışarı çıkaran ejderha canını kurtarmak için debelenmeye başlamıştı.

Beni korumak için önüme geçen T.J.'yle Mallory, Grimwolf'a bağırıyor, silahlarını sallıyor, onu geri çekilmeye zorluyorlardı.

Onlara yardım etmek istiyordum. Ayağa kalkmak ya da en azından yerde yuvarlanarak ayak altından çekilmek istiyordum. Ama Valhalla'yla Randolph dayının çalışma odasının arasında kalakalmış, kaskatı kesilmiştim.

Sana söylemiştim Randolph! Loki'nin sesi beni dayımın çalışma odasına çekti. *Gördün mü? Aile her şeyden önce gelir. Güçlü bir bağlantımız var!*

Puslu beyaz sahne renklendi. Randolph'un çalışma masasının önündeki şark halısının üzerine çökmüştüm. Kapı üstü penceresinin mozaik camında yeşilimsi bir ton kazanan güneş ışığının vurduğu yüzümden ter damlaları süzülüyordu. Oda limonlu ahşap cilası ve yanık et kokuyordu. Yanık et kokusunun kaynağının yüzüm olduğuna emindim.

Önümde dikilen Loki'nin darmadağınık saçları sonbaharda dökülen yaprakların rengindeydi. Burnuyla elmacık kemiklerinin üzerinde asit yanıkları ve dudaklarının etrafında dikiş izleri vardı.

Sırıtarak, halinden memnun bir ifadeyle kollarını açtı. *Kıyafetlerim hakkında ne düşünüyorsun?*

Üzerinde zümrüt yeşili bir smokinle kestane rengi, fırfırlı bir gömlek vardı. Şal desenli bir papyon takmış ve beline de papyonla uyumlu bir kuşak sarmıştı (yani bütün bu kılığa uyumlu denilebilirse). Ceketinin sol kolunda bir fiyat etiketi sallanıyordu.

Konuşamıyordum. Bunu çok istesem de kusamıyordum. Hatta ona Blitzen'in mağazasından ücretsiz danışmanlık hizmeti bile öneremedim.

Yoksa beğenmedin mi? Loki'nin ifadesi bozuldu. *Sana söylemiştim, Randolph. Bana kanarya sarısı rengindekini de almalıydın!*

Boğazımdan boğuk bir ses çıktı. "Magnus," dedi Randolph dayının sesi. "Sakın onu dinle..."

Loki elini uzattı. Parmak uçlarından duman çıkıyordu. Bana dokunmamasına rağmen yüzümdeki acı daha da arttı. Biri yüzümü ütülüyordu sanki. Yere yıkılmak, durması için Loki'ye yalvarmak istiyordum ama hareket edemiyordum.

O anda her şeyi dayımın gözlerinden gördüğümü fark ettim. Randolph'un vücudundaydım; onun yaşadıklarını ben de hissediyordum. Loki, benimle temas kurmak için Randolph'u acıyla çalışan bir telefon gibi kullanıyordu.

Acı azaldı ama benden daha ağır olan Randolph'un fazla kiloları kurşundan dikilmiş, ıslak bir takım elbise gibi üzerime çöktü. Ciğerlerimden hırıltılı sesler çıkıyordu. Dizlerim acıyordu. Yaşlı bir adam olmaktan hiç hoşlanmamıştım.

Randolph, dedi Loki, azarlayıcı bir tonda. *Uslu ol. Magnus, dayın adına senden özür dilerim. Nerede kalm*ıştım? Ha, *evet! Davet!*

Aynı esnada felç kaldığım Valhalla'da, Alex'ten kurtulmak için uğraşan ejderha Grimwolf ormanın bulunduğumuz kısmını yerle bir ediyordu. Lindworm'un ayaklarından birinin çarpmasıyla Mallory Keen yere serildi. T.J. ejderhanın dikkatini kendi üzerine çekmek için bağırarak parçalanmış tüfeğini sallamaya başladı. Bir şekilde ejderhanın boynunda kalmayı başaran Alex Fierro, Grimwolf bütün gücüyle debelenirken teli daha da güçlü bir şekilde çekiyordu.

Düğünümüz var! dedi Loki coşkulu bir sesle. Elindeki yeşil davetiyeyi katlayıp Randolph'un gömlek cebine soktu. *Beş gün sonra! Geç haber verdiğim için üzgünüm ama umarım gelebilirsiniz. Sonuçta gelini ve başlık parasını getirme işi size düş*üyor. *Aksi takdirde... savaş, işgal, Ragnarok falan filan. Bence düğün çok daha eğlenceli olur! Şimdi... Samira sana ne anlattı?*

Kafatasımın sıkıştığını hissediyordum. Beynim gözlerimden dışarı akacak gibiydi. Dudaklarımdan hırıltılı bir çığlık kurtuldu. Ama çığlık atan ben miydim yoksa Randolph dayı mı, emin değildim.

Ejderhanın boynundaki Alex, "Magnus'un derdi ne?" diye bağırdı.

T.J. koşarak yanıma geldi. "Bilmiyorum! Başından dumanlar çıkıyor! Bu kötü bir şey, değil mi?"

"Magnus'un kılıcını al!" Alex'in tele daha da asılmasıyla ejderhanın kapkara kanı boynundan aşağı süzülmeye başladı.

Ah, canım. Loki, benim/Randolph'un burnuna dokunduğu anda, kafatasımdaki baskı beni bayıltacak düzeyde bir ızdıraptan orta karar bir işkenceye dönüştü. *Demek Samira seninle konuşmadı. Herhalde zavallıcık utandı. Anlıyorum! En çok sevdiğim kızımı vermek benim için de kolay değil. Çok çabuk büyüyorlar!*

Konuşmaya çalıştım. *Git buradan!* demek istiyordum. *Sen korkunç birisin! Kafamın içinden çık ve Samira'yı da rahat bırak!*

Ama yalnızca "Gaaaaah," diyebildim.

Bana teşekkür etmene gerek yok, dedi Loki. *İkimiz de Ragnarok'un başlamasını henüz istemiyoruz, değil mi? Sana yardımcı olabilecek tek kişi benim! Bu kolay bir pazarlık olmadı ama istediğimde* çok ikna edici olabilirim. Geline karşılık çekiç. Bu tek kerelik bir teklif. Başlık parasını toparladığında sana daha fazlasını da anlatacağım.

"Şimdi!" diye haykıran Alex, çelik telini öylesine sert bir şekilde çekti ki ejderha sırtını kırarak geriye sendeledi ve bu, karnını koruyan zırhlı postun parçalarının ayrılmasına neden oldu. Bunu gördüğü anda saldırıya geçen T.J. eğitim kılıcını Grimwolf un kalbinin altında kalan yumuşak kısma soktu. Canavar olanca ağırlığıyla yere yıkılırken T.J. kendini yana attı. Alex lindworm'un boynundan aşağı atladı. Elinde sallanan tel kanla kaplıydı.

Sesini duyduğum kişi Alex miydi? Loki yaralı dudaklarını büzdü. *Alex'se, kesinlikle düğüne davetli değil. O her şeyi mahveder. Hatta* -Loki'nin gözleri tedirgin edici bir şekilde parıldadı- *ona benden küçük bir hediye verir misin?*

Ciğerlerimin daraldığını hissettim. Bu, astımlı bir çocuk olduğum günlerde yaşadıklarımdan çok daha kötüydü. Vücudum aşırı ölçüde ısınmaya başlamıştı. O kadar acı çekiyordum ki organlarım moleküllerine ayrılmak üzere gibiydi. Parıldayan tenimden buhar çıkıyordu. Loki beynimi yakıyor, zihnimi bana ait olmayan hatıralarla -asırlar boyu süren bir öfke ve intikam arzusuyla- dolduruyordu.

Onu kafamdan çıkarmaya çalıştım. Nefes almaya çalıştım.

Alex Fierro tepemde dikildi. Kaşlarını çatmıştı. Alex'in yüzüyle Loki'nin yüzü iç içe geçiyordu.

"Arkadaşınız patlayacak," dedi Alex, bu insanların başına gelebilecek çok normal bir şeymiş gibi.

T.J. terle kaplı alnını sildi. "*Patlamak* derken?"

"Loki gücünü Magnus üzerinden geçiriyor," dedi Alex. "Bu çok fazla. Biraz sonra Magnus patlayıp kendisiyle birlikte bu avlunun büyük kısmını yok edecek."

Dişlerimi sıktım. Dudaklarımın arasından tek bir sözcük çıktı. "*Kaçın.*"

"Bu işe yaramaz," dedi Alex. "Ama endişelenme. Bunun çözümünü biliyorum."

Alex elindeki çelik teli sakin bir şekilde boynuma doladı.

Yalnızca, "*Dur,*" diyebildim.

"Onu kafanın içinden çıkarmanın tek yolu bu." Alex'in

kahverengi ve kehribar gözlerindeki bakışın anlamını çözmek imkânsızdı. Bana göz kırptı... belki de bunu yapan Loki'ydi. Alex'in teninin altında Loki'nin parıldayan yüzünü görüyordum.

Yakında görüşmek üzere Magnus, dedi tanrı.

Ve Alex telin iki ucunu hızla çekerek canımı aldı.



DOKUZ

ASLA KAFASI KESİK BİR TANRIYLA KÖPÜK BANYOSUNA GİRMEYİN

Lütfen biri bana öldüğümde neden rüya görmek zorunda olduğumu açıklayabilir mi?

Buradaydım işte. Yokluğun zifiri karanlığında süzülüyordum. Kendi işime bakıyordum. Az önce kafamın kesildiği gerçeğinin üstesinden gelmeye çalışıyordum. Ama birden bire tuhaf, gerçekçi kâbusların içine düştüm. Bu *gerçekten* çok sinir bozucuydu.

Kendimi şiddetli bir fırtınanın ortasında ilerleyen on metrelik bir yatta buldum. Dalgalar pruvanın üzerinden güverteye çarpıyordu. Kaptan köşkünün penceresi gri yağmurla yıkanıyordu.

Kaptan koltuğunda oturan Randolph dayı bir eliyle dümeni, diğeriyle telsizini tutuyordu. Sarı yağmurluğundan süzülen su ayaklarının altında birikinti oluşturmuştu. Kazınmış kafası tuzlu suyla parıldıyordu. Önündeki kontrol panelinin monitörlerinde statik elektrik dışında hiçbir şey yoktu.

"Mayday!"* Elindeki telsize, öğrendiği bir numarayı yapmayı reddeden inatçı bir köpekmiş gibi bağırıyordu. "Mayday! Lanet olsun! Mayday!"

Randolph dayının arkasındaki bankta oturan bir kadınla iki küçük kız birbirlerine sokulmuşlardı. Daha önce hiç görmediğim bu insanları Randolph'un çalışma odasındaki fotoğraflardan tanımıştım. Belki de kısa süre önce Randolph'un kafasının içinde olduğumdan, hatıraları sayesinde isimlerini bile biliyordum: karısı Caroline ve iki kızı, Aubrey ve Emma.

Kızlarının ortasında oturan Caroline'in koyu kahverengi saçları yüzüne yapışmıştı. Kollarını doladığı kızlarına, "Her şey yoluna girecek," diyordu. Ama aynı zamanda Randolph'a suçlayıcı bir sessizlikle baktığı da oluyordu. *Neden bize bunu yaptın?* der gibiydi.

Kızların küçüğü Aubrey, Chase ailesinin dalgalı sarı saçlarına sahipti. Başını eğmişti. Derin bir odaklanma yaşadığı yüzünden okunuyordu. Kucağında yatın küçük bir maketini tutuyordu. Bunu yaparak babasına yardımcı olabilirmiş gibi, beş metrelik dalgaların çarptığı kaptan köşkünde oyuncağını düz tutmaya çalışıyordu.

Ablası Emma, Aubrey kadar sakin değildi. On yaşında görünüyordu. Koyu saçlarını annesinden; üzgün ve bitkin bir ifadenin olduğu gözlerini babasından almıştı. Bu yolculuk konusunda ailede en heyecanlı kişinin Emma olduğunu biliyordum. Randolph'un, teorilerini en sonunda kanıtlayacak olan kayıp

* Özellikle denizcilik ve havacılıkta, telsiz iletişimlerinde tehlike sinyali olarak kullanılan uluslararası terim. (ç.n.)

Viking kılıcını bulmak için çıktığı bu büyük macerada babasının yanında olmak için çok ısrar etmişti. Babası bir kahraman olacaktı! Randolph kızının isteğini geri çevirememişti.

Ama Emma şu anda korkuyla titriyordu. Kaptan köşkündeki belli belirsiz çiş kokusuna bakılacak olursa, kızın idrar torbası bu gerginliğe dayanamamıştı. Teknenin her sarsıntısında çığlığı basan kız, göğsündeki kolyeyi tutuyordu. Kolyenin ucunda, Randolph'un ona son doğum gününde verdiği run taşı asılıydı. Taşın üzerindeki sembolü göremiyordum ama ne olduğunu biliyordum:



Othala: miras. Bu taşı hediye ettiğine göre, Randolph Emma'yı halefi olarak görüyordu. Ailenin bir sonraki büyük tarihçi-arkeoloğu Emma olacaktı.

"Sizi eve götüreceğim." Randolph'un sesi çaresizlikten çatladı.

Oysa planlarından ve hava durumundan çok emindi. Bu çok kolay bir yolculuk olacaktı. Aşırı ölçüde detaylı bir araştırma yapmıştı. Yaz Kılıcı'nın Massachusetts Körfezi'nin dibinde olduğunu *biliyordu*. Kılıcın yerini bulup hızlı bir dalışla onu çıkarmayı planlamıştı. Asgard tanrıları çabalarını takdir edecekti. Yukarı çıkardığı kılıcı, bin yıldır ilk kez güneşe doğru kaldıracaktı. Ve ailesi de zaferine tanıklık etmek için yanında olacaktı.

Ama şiddetli bir fırtınanın ortasında kalmışlardı. Yatları, Aubrey'in kucağındaki oyuncak gibi alabora olmak üzereydi.

Tekne sancak tarafına yattı. Emma çığlık atıyordu.
Ve bir su duvarının içinde kaldım.

Farklı bir rüyada su yüzeyine çıktım. Bedenimden ayrılmış kafam, çilekli sabun ve küflü sabun bezi kokan bir küvette suya batıp çıkıyordu. Sağımda, gözleri silinmiş olsa da yüzündeki neşeli ifade halen belli olan plastik bir ördek yüzüyordu. Solumdaysa o kadar da neşeli olmayan tanrı Mimir'in kafası vardı. Sakalına yosunlarla ölü balıklar karışmıştı. Gözlerinden, kulaklarından ve burnundan köpükler süzülüyordu.

"Size söylüyorum..." Sesi, fayans kaplı banyoda yankılandı. "Gitmeniz gerekiyor. Bunu sırf patronunuz olduğumdan söylemiyorum. Kader de bunu *talep ediyor.*"

Konuştuğu kişi ben değildim. Küvetin yanındaki avokado rengi porselen klozetin üzerinde arkadaşım Hearthstone oturuyordu. Omuzları düşmüş, yüzüne umutsuz bir ifade çökmüştü. Her zamanki gibi üzerinde siyah deri ceketle kot pantolon, kolalı beyaz gömlek ve kumaşı Twister oyun örtüsünden kesilmiş gibi görünen benekli bir şal vardı. Diken diken sarı saçları neredeyse yüzü kadar solgundu.

Hearth işaret dilini öylesine hızlı ve sinirli bir şekilde kullandı ki, ancak birkaç sözcük yakalayabildim: *Çok tehlikeli... ölüm... bu sersemi korumak...*

Hearth konuşurken, kavuşturduğu kollarıyla lavaboya yaslanmış olan Blitzen'i gösterdi. Ten rengiyle uyumlu, ceviz rengi üç parçalı bir takım, sakalı kadar siyah bir papyon ve bir şekilde bu kılığı tamamlayan Frank Sinatra tarzı şapkasıyla cüce arkadaşım her zamanki gibi çok şıktı.

"Gitmemiz gerek," dedi Blitz. "Çocuğun bize *ihtiyacı var.*"

İkisini de ne kadar özlediğimi, onları görmeyi ne kadar çok istediğimi ama aynı zamanda, benim için hayatlarını tehlikeye atmamalarını söylemek istiyordum. Ne yazık ki, açtığım ağzımdan dışarı çıka çıka özgürlüğüne kavuşmak için çırpınan bir japon balığı çıktı.

Yüzüm köpüklerin içine daldı. Yeniden su yüzeyine çıktığımda rüya değişmişti.

Halen kesik bir kafaydım ama artık turşu ve sirkeyle dolu devasa bir kavanozun içinde yüzüyordum. Yeşilimsi sıvı ve kavisli cam yüzünden dışarıyı görmek kolay olmasa da, galiba bir bardaydım. Duvarlarda neon içki reklamları parıldıyordu. Taburelerde kamburunu çıkarmış bulanık şekiller vardı. Kahkahalarla hararetli konuşmalar turşu suyunun yüzeyinde minik dalgalara neden oluyordu.

Barlarda çok zaman geçirmiş biri değildim. Ve kesinlikle, bir bara kirli bir turşu kavanozunun içinden hiç bakmamıştım. Ama bu mekânda bana tanıdık gelen bir şey vardı. Masaların yerleşimi, karşı duvardaki elmas desenli pencere camları, hatta tepemde asılı olan şarap kadehlerinin dizildiği raf bile bir şekilde tanıdık geliyordu.

Görüş alanıma yeni bir şekil girdi. Barın müdavimlerinden bile daha cüsseliydi ve beyazlar içindeydi. "DIŞARI!" Boş zamanlarını benzinle gargara yaparak geçiren birine aitmiş gibi tınlayan, sert, çatlak bir kadın sesiydi bu. "HERKES DIŞARI! ERKEK KARDEŞİMLE KONUŞMAM LAZIM!"

Müşteriler homurdanarak dağıldı. Çok geçmeden, barın bir yerlerindeki TV'den gelen ses dışında içeri sessizlik çöktü.

TV'deki spor müsabakasını sunan spiker şöyle dedi: "Ah, bunu gördün mü, Bill? Kafası nasıl da koptu!"

Bu yorumu üzerime alınmadan edemedim.

Barın karşı ucunda hareket eden biri gözüme takıldı. Bu öylesine karanlık ve cüsseli bir adamdı ki, hareket edene dek onu büyük bir dolabın gölgesi sanmıştım.

"Burası benim barım." Adamın derinden gelen bariton sesinde sinirli bir ton vardı. Bir deniz aygırı İngilizce konuşabilseydi herhalde kulağa böyle gelirdi. "Neden her zaman arkadaşlarımı dışarı atıyorsun?"

"*Arkadaşların mı?*" diye bağırdı kadın. "Onlar senin *tebaan*, Thrym, arkadaşların değil! Artık bir kral gibi davranmaya başlasan iyi olur!"

"Kral gibi davranıyorum zaten!" dedi adam. "Midgard'ı yok edeceğim!"

"Hah! Buna ancak kendi gözlerimle gördüğümde inanırım. Gerçek bir kral olsaydın, saklayıp aylar boyunca onunla ne yapacağını düşünmek yerine çekici hemen kullanırdın. Gerçek bir kral olsaydın onu takas..."

"Bu bir ittifak, Thrynga!" diye haykırdı adam. Thrym adındaki bu adamın deniz aygırı olduğundan şüpheliydim ama gene de onu dikilmiş bıyıklarıyla, yüzgeçlerinin üzerinde hoplayarak ilerlerken hayal ettim. "Bunun ne kadar önemli olduğunu anlamıyorsun. İnsanların dünyasını ele geçirmek için müttefiklere ihtiyacım var. Samira el-Abbas'la evlendiğim..."

BLOP!

Bunu yapmak istememiştim ama Samira'nın adını duyduğum

anda turşu kavanozunun içinde çığlık attım ve yükselerek yağlı yeşil sıvının yüzeyine vuran büyük bir baloncuk gönderdim.

"Bu da neydi?" diye sordu Thrym.

Thrynga'nın beyaz şekli kavanozun üzerine eğildi. "Turşu kavanozundan geldi." Bunu, bir korku filminin adı gibi söylemişti.

"Eh, öyleyse öldür onu!" diye bağırdı Thrym.

Thrynga eline aldığı bar taburesini sertçe kavanoza doğru indirdi. Kavanoz duvara çarpıp parçalandı. Yerde, turşu, sirke ve kırık cam parçalarının içinde kaldım.

Kendi yatağımda uyandım. Nefes almak için çırpınıyordum. Ellerim boynuma uzandı.

Frey'e şükürler olsun ki, kafam bedenime bağlıydı. Burun deliklerim halen turşuların ve çilekli köpük banyosunun kokusuyla yanıyordu.

Olan biteni çözümlemeye çalıştım. Hangi parçaların gerçek, hangi parçaların rüya olduğunu ayırabilmek istiyordum. Ejderha Grimwolf. Alex Fierro'yla çelik teli. Kafamın içine girerek bana ulaşmak için Randolph dayımı kullanan Loki. Beş gün sonra gerçekleşecek bir düğünle ilgili uyarısı.

Bunların hepsi gerçekten olmuştu.

Ama rüyalarım da aynı şekilde gerçek geliyordu. Ailesini kaybettiği gün Randolph dayının teknesindeydim. Randolph'un hatıraları kendi hatıralarımla iç içe geçmiş; ızdırabı bir çelik kütlesi gibi göğsüme oturmuştu. Caroline, Aubrey ve Emma'yı kaybettiği için duyduğu yakıcı acı, kendi annem için duyduğum acı kadar kuvvetliydi. Hatta bir bakıma daha da kötüydü. Çünkü

Randolph bunun üstesinden asla gelememişti. Her günün her saati bunu yaşıyordu.

Geri kalanlar ise görülerdi. Hearthstone'la Blitzen'in bana yardıma gelecek olmasının moralimi düzeltmesi gerekirdi ama Hearthstone'un telaşlı işaretlerini unutamıyordum: Çok tehlikeli. Ölüm.

Ve turşu kavanozunun içinden takip ettiğim sahne... Helheim adına, o da neydi öyle? Bu esrarengiz kardeşler, Thrym ve Thrynga... Onların dev olduğuna dair, elli kırmızı altın ve esaslı bir akşam yemeği üzerine bahse girebilirdim. Thor'un çekici Thrym'deydi ve bunu -boğazımdan yükselen turşu aromalı safrayı geri yuttum- Sam karşılığında takas etmeyi planlıyordu.

Gelini ve başlık parasını getirme işi size düşüyor, demişti Loki. *Bir ittifak. Tek kerelik bir teklif.*

Loki aklını kaçırmış olmalıydı. Thor'un çekicini geri almamıza "yardımcı olmak" için Samira'yı evlendirmeyi mi düşünüyordu yani?

Sam neden bu konuda tek kelime etmemişti?

Herhalde utandı zavallıcık, demişti Loki.

Kafede konuştuğumuz esnada Sam'in sesindeki telaşı, kahve fincanını tutan parmaklarının nasıl titrediğini hatırlıyordum. Çekici bulmayı bu kadar çok istemesine şaşırmamak gerekiyordu. Çekici bulmak yalnızca dünyayı işgalden kurtarmayacaktı. Zaten *her zaman* dünyayı kurtarıyorduk. Sam bu evlilik anlaşmasını engellemek istiyordu.

Tamam ama Sam neden böylesine aptalca bir takasa boyun eğmek zorunda olduğunu düşünüyordu? Loki ona ne yapması gerektiğini söyleyemezdi. Sam, Emir'le sözlüydü. Emir'i sevi-

yordu. Arkadaşıma bu şekilde baskı yapmalarını engellemek için einherjar, büyücü elfler ve iyi giyimli cücelerden oluşan bir ordu kurup Jotunheim'ı başlarına yıkabilirdim.

Her halükârda, Sam'le yeniden konuşmam ve bunu *bir an önce* yapmam gerekiyordu.

Güç bela yataktan çıktım. Bunun yalnızca kafamın içinde olduğunu bilmeme rağmen, dizlerim halen Randolph'un dizleri gibi ağrıyordu. Gardırobuma doğru giderken dayımın bastonunun bende olmasını dileyecek haldeydim.

Giyindikten sonra mutfaktan telefonumu aldım.

Ekranda 19:02 yazıyordu. Valhalla'da her akşam düzenlenen ziyafete geç kalmıştım.

Valhalla'nın eğitim savaşlarında öldükten sonra yeniden doğmam ilk defa bu kadar uzun sürmüştü. Genellikle ölüm sonrası en erken doğanlardan biri ben olurdum. Bunu düşünürken, çelik teliyle sakin bir şekilde kafamı kesen Alex Fierro'nun tepemde nasıl dikildiğini hatırladım.

Mesajlarıma baktım. Annabeth'ten halen haber yoktu. Buna şaşırmamam gerekiyordu ama gene de umutla mesaj beklemeye devam ediyordum. Şu anda kuzenimin (bu olayların dışında biri olarak) bakış açısına, zekâsına, bütün bu tuhaflıklarla başa çıkabileceğime dair bana güven vermesine çok ihtiyacım vardı.

Kapım ardına dek açıldı. İçeri giren üç kuzgun başımın üzerinde döndükten sonra odamın orta alanında yükselen ağacın en alttaki dalına kondular. Bana ancak kuzgunların bakabileceği şekilde, onların akşam yemeği olmaya bile layık değilmişim gibi bakıyorlardı.

"Geç kaldığımı biliyorum," dedim. "Yeni uyandım."

GAK!

GAK!

GAK!

Tercümesi herhalde şöyleydi:

"ACELE!"

"ET!"

"ŞAPŞAL!"

Samira'nın da yemekte olması gerekiyordu. Belki onunla konuşabilirdim.

Kolyemi başımın üzerinden geçirdiğimde, Jack beni cesaretlendirmeye çalışıyormuş gibi, köprücük kemiğime değen run taşının rahatlatıcı sıcaklığını hissettim. Belki de şu mızrakla randevusunun ardından keyfi yerindeydi. Her halükârda, Jack'e kavuştuğum için memnundum.

Önümüzdeki beş gün boyunca eğitim kılıcı kullanmayacağımı hissediyordum. Olaylar Jack'lik bir hava kazanıyordu.



ON

GELMİŞ GEÇMİŞ EN TUHAF VİKİNG LUAU'SU

Ejderhalı perşembe yeterince kötü değilmiş gibi, perşembe yemeğinin de bir teması vardı: Hawaii luau'su.*

Pof!

Otel yönetiminin Valhalla'daki sosyal hayatı (özellikle de *ortaçağdan bu yana* otelde Kıyamet Günü'nü bekleyen savaşçılar için) ilginç tutmak durumunda olduğunu anlıyordum. Gene de luau kültürel açıdan biraz zorlama gibi geliyordu (Vikingler diğer kültürleri benimsemek konusunda inanılmaz iyiydi. Elbette, bu kültürleri yağmalayıp yok etmede de). Dahası, binlerce einherjar'ı Hawaii gömlekleri ve çiçekli çelenkler içinde görmek, neon boyalı şirin bir el bombasını alnınızın çatına yemek gibiydi.

Ziyafet salonunun en dış kesimleri bile hıncahınç doluydu. Stadyum düzeninde, gittikçe daralarak alçalan halkalar halinde dizili yüzlerce masanın tamamı, dalları kubbeli tavana yayılmış, Prudential Center** kadar büyük bir ağacın olduğu salonun orta

* Luau: Geleneksel Hawaii partisi, ziyafeti. (ç.n.)

** New Jersey'de bulunan yirmi bin kişilik kapalı salon. (ç.n.)

avlusuna bakıyordu. Ağacın köklerinin yakınındaki devasa ateş çukurunun üzerinde her zamanki yemeğimiz pişiyordu: büyülü ziyafet hayvanı Saehrimnir. Bu gece boynuna orkidelerden yapılmış güzel bir kolye takıp, ağzına da Wisconsin büyüklüğünde bir ananas tıkmışlardı.

Salonda uçuşan Valkyrie'ler boşalan sürahileri dolduruyor, yemek servisini yapıyor, masaların arasındaki koridorlarda yanan meşalelerin arasından çimenden yapılmış eteklerini yakmadan, beceriyle geçiyorlardı.

"Magnus!" diye seslendi T.J., el sallayarak. Masasına dayadığı değerli tüfeğinin kırık kabzasını bantla yapıştırdığını gördüm.

Kimin hangi masada oturacağı önceden belirlenmiş olmazdı. Neden? Çünkü öyle olsaydı, en iyi yerler için aç karnına dövüşmenin keyfini yaşayamazdık. Bu gece koridor arkadaşlarım üçüncü sırada çok iyi bir yer bulmuşlardı. Soyluların masasıyla aramızda yalnızca iki sıra masa vardı.

"Vay, uykucu oğlumuz da gelmiş!" Sırıtan Yarıkaya'nın dişlerinde rosto Saehrimnir'den parçalar vardı. "*Alicarl*, arkadaşım!" diye ekledi coşkuyla.

Mallory dirseğini gayet sert bir şekilde Yarıkaya'ya geçirdi. "Ona *aloha* derler, Valhalla'nın moronu!" Bana dönerek gözlerini devirdi. "Yarıkaya'nın da çok iyi bildiği gibi, *alicarl* Norveççede şişko demektir."

"Aynı şey işte!" Yarıkaya, Valkyrie'lerin dikkatini çekmek için kadehini masaya vurdu. "Arkadaşıma biraz likör, biraz da et!"

Mallory'yle T.J.'in arasına oturdum. Çok geçmeden, önüme bir kadeh keçi sütünden yapılma likör ve yanında sosuyla bir ta-

bak dolusu Saehrimnir kondu. Gün içinde yaşadığım bütün deliliğe rağmen, iştahım yerindeydi. Yeniden doğmak her zaman karnımı çok acıktırdığından başka bir şeyle ilgilenmeden önce yemeğime daldım.

Soyluların masasında her zamanki gibi şöhretli ölülerimiz vardı. Savaşlarda kahramanca can vermiş Jim Bowie, Crispus Attucks ve Ernie Pyle'ın yanında, otel yöneticisi Helgi'yle başka antika Viking tipleri vardı. Masanın başındaki Odin'in tahtıysa alışılageldiği üzere boştu. Dediğine göre, Sam arada bir Herkesin Babası'ndan doğrudan emirler alıyordu ama Odin bir önceki görevimizin sona erdiği geçen ocak ayından beri görünmemişti. Herhalde yeni kitabı -*En İyi Ragnarok'unuza Beş Gün*- ve kitabın PowerPoint sunumu üzerinde çalışıyordu.

Soyluların solundaki onur masasında bu gece yalnızca iki kişi vardı: Alex Fierro ve Valkyrie'si Samira el-Abbas. Demek ki, Dokuz Dünya'nın dokuzunda da, son yirmi dört saatte ölenler içinde Valhalla'ya layık bulunan tek kişi Alex Fierro'ydu.

Aslında bu çok sıra dışı bir durum da değildi. Onur masasında oturanların sayısı sıfırla on iki arasında değişirdi. Gene de, sırf Alex'le masa paylaşmak istemedikleri için bugün hiç kimsenin içgüdülerine uyup kahramanca ölmeye kalkışmadığı gibi saçma sapan bir düşünce takıldı aklıma. Ve Alex'in arkasında, ani bir kaçma girişimini engellemek için hazır gibi görünen iki Valkyrie dikiliyordu.

Sam'in beden dili gerginliğini açıkça ortaya koyuyordu. Ne konuştuklarını duyamayacak kadar uzaktaydım ama bence Alex'le konuşmaları şöyleydi:

Sam: *Acayip bir şeyler.*

Alex: *Acayip, daha da acayip bir şeyler.*

Sam (başını sallayarak): *Acayip, acayip, acayip.*

Yanımda oturan T.J. boşalmış tabağını kenara itti. "Bugünkü esaslı bir çarpışmaydı. Kimsenin böyle bir şey yaptığını görmemiştim." Parmağını boğazından geçirdi. "Çok hızlı ve soğuktu."

Boğazıma dokunma isteğime direnerek, "İlk kez kafam koptu," diye mırıldandım.

"Hiç eğlenceli değil, değil mi?" dedi Mallory. "Orada ne oluyordu sana öyle? Buharlar çıkarıyordun, patlamak üzereydin!"

Koridor arkadaşlarımla tanışmamın üzerinden epey zaman geçmişti. Onlara ailem gibi güveniyordum. Yani demek istediğim, Randolph dayı değil de, Annabeth gibi. Onlara her şeyi anlattım. Beni bir düğüne davet eden korkunç yeşil smokini içindeki Loki'yi. Randolph'la ilgili rüyaları. Hearth'le Blitz'i. Ve bardaki dev kardeşleri.

"Thrym mi?" Yarıkaya Gunderson sakalına takılmış bir ekmek kırıntısını aldı. "Bu adı eski efsanelerden hatırlıyorum. Kral devlerden biriydi ama aynı kişi olamaz. Benim bildiğim Thrym asırlar önce öldürüldü."

Söylendiğine göre Ginnungagap'ın sisinden yeniden doğan keçi Otis'i düşündüm. "Devler... yeniden doğmaz mı?"

Yarıkaya dudağını büktü. "Hiç böyle bir şey duymadım. Herhalde bu başka bir Thrym'dir. Yaygın bir ad. Gene de, Thor'un çekici onda..."

"Kayıp olduğunu herkese duyurmasak daha iyi olur," dedim.

"Magnus haklı," diye homurdandı Mallory. "Bu devin evlen-

meyi..." Başıyla Sam'den tarafı gösterdi. "Sam bu tezgâhtan haberdar mı?"

"Bunu ona sormam lazım," dedim. "Öyle ya da böyle, beş günümüz var. Beş gün sonra Thrym denilen bu dev gelinini alamazsa..."

"Diğer bütün devlere telgraf çekip Thor'un çekicinin onda olduğunu söyler," dedi T.J. "Onlar da Midgard'ı istila eder."

T.J.'ye artık hiç kimsenin telgraf çekmediğini söylemedim.

Yarıkaya et bıçağını eline alıp dişlerinin arasını temizlemeye koyuldu. "Thrym denilen bu tipin neden bu kadar uzun süre beklediğini anlayamıyorum. Çekiç aylardır ondaysa, neden saldırı altında değiliz?"

Buna bir yanıtım yoktu ama bu durumun Loki'yle bağlantılı olduğunu tahmin ediyordum. Her zamanki gibi, insanların kulaklarına fısıldıyor, olayları sahne arkasından yönlendiriyordu. Loki'nin bu evlilik anlaşmasından ne beklediğini bilmesem de, emin olduğum tek bir şey vardı: Thor'un çekicini geri almak istemesi Loki'nin iyi bir adam olmasıyla ilgili değildi.

Alex Fierro'ya baktım. Grimwolf'la karşılaştığımızda ne dediğini hatırlıyordum: *Benim için gönderdi. Burada olduğumu biliyor.*

Mallory beni dürttü. "Sen de aynı şeyi düşünüyorsun, değil mi? Alex Fierro'nun bütün bu olayların ortasında Valhalla'ya gelmesi tesadüf olamaz. Sence onu buraya Loki mi gönderdi?"

Küvetteki japonbalığı bir kez daha boğazımdan yukarı tırmanmaya çalışıyordu sanki. "Loki birinin einherji olmasını nasıl ayarlayabilir ki?"

"Dostum..." T.J. başını iki yana salladı. İç Savaş üniformasının altına giydiği çiçek desenli Hawaii gömleğiyle eski bir detektiflik dizisinden fırlamış gibi görünüyordu. "Loki Valhalla'ya nasıl yaşlı bir lindworm yolladı? Birinci Bull Run Muharebesi'ni* kazanması için Johnny Reb'e nasıl yardımcı oldu?"

"Birinci Bull ne?"

"Anlatmaya çalıştığım nokta, Loki birçok şey yapabilir," dedi T.J. "Onu *asla* hafife almamalısın."

Bu iyi bir tavsiyeydi. Gene de... Alex Fierro'ya bakarken, onun casus olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Evet, dehşet verici ve tehlikeliydi. Tam bir baş belasıydı, ona da evet. Ama babası için çalışmak?

"Loki'nin... Buradaki savaşçıların arasına kolayca karışacak, arkadaş edinebilecek birini seçmesi daha mantıklı olmaz mıydı?" diye sordum. "Hem, Loki kafamın içindeyken, bana Alex'i düğüne getirmememi, onun her şeyi mahvedeceğini söyledi."

"Ters psikoloji," dedi, halen elindeki bıçakla dişlerinin arasını temizleyen Yarıkaya. Mallory buna homurtuyla güldü. "Sen psikolojiden ne anlarsın, öküz?"

"Ya da tersine ters psikoloji!" Yarıkaya kalın kaşlarını çattı. "Bu Loki düzenbazın tekidir."

Mallory tabağındaki haşlanmış patateslerden birini Yarıkaya'ya fırlattı. "Demek istediğim, gözümüzü Fierro'nun üzerinde tutmalıyız. Lindworm'u öldürdükten sonra..."

"Eh, benim de yardımım dokundu," diye ekledi T.J.

---

* 21 Temmuz 1861 tarihinde Virginia'da gerçekleşen, Amerikan İç Savaşı'ndaki ilk büyük muharebe. (ç.n.)

"...ormanın içinde kayboldu. T.J.'yle beni bırakıp gitti. Sonra da diğer ejderhalar bir anda karşımıza çıktı ve..."

"Bizi öldürdüler," dedi T.J. "Evet, bu biraz tuhaftı."

Yarıkaya homurdandı. "Fierro, Loki'nin çocuklarından biri ve aynı zamanda bir argr. Savaşta bir argr'a güvenemezsin."

Mallory, Yarıkaya'nın koluna vurdu. "Tavrın, kokundan bile daha çok rahatsız edici."

"Bence senin için fesat!" diyerek itiraz etti Yarıkaya. "Argr'lar savaşçı değildir. Demek istediğim yalnızca buydu!"

"Pekâlâ... Argr nedir?" diyerek araya girdim. "İlk söylediğinizde bunun bir tür canavar olduğunu düşünmüştüm. Sonra da *korsan* için kullanılan bir başka sözcük olduğunu. Yoksa bu translara verilen bir ad falan mı?"

"Tam karşılığı 'erkeksi olmayan'dır," dedi Mallory. "Bunun gibi dev Vikingler arasında çok ağır bir hakarettir." Yarıkaya'nın göğsünü dürttü.

"Yok be," dedi Yarıkaya. "Yalnızca argr olmayan birine argr dersen hakaret olur. Akışkan cinsiyetli insanlar yeni bir şey değil Magnus. Norveçlilerin arasında bir sürü argr vardı ve bu insanlar yeteneklerine, yazgılarına göre üzerlerine düşeni yaptılar. En iyi rahiplerle büyücülerin bazıları..." Et bıçağıyla havada bir daire çizdi. "Anladın işte."

Mallory kaşlarını çatıp bana baktı. "Erkek arkadaşım bir mağara adamı."

"Hiç de değil!" dedi Yarıkaya. "Ben B.Ç.* 865 yılından, aydın, modern bir adamım. Ama B.Ç. 700'den bir einherji'yle konu-

* Bilinen Çağ. (ç.n.)

şuyor olsaydın... eh, onlar bu türden konularda o kadar da açık fikirli sayılmazlar."

Likörünü yudumlayan T.J.'in gözleri uzaklara kilitlenmişti. "Savaş sırasında, Lenape kabilesinden bir gözcümüz vardı. Bu oğlan kendine William Ana derdi."

"Bu korkunç bir savaş ismi!" diye yakındı Yarıkaya. "Kim William Ana adındaki birinin karşısında korkuyla titrer?"

T.J. omuz silkti. "Çoğumuzun onu anlayamadığını kabul etmem gerekiyor. Kimliği günden güne değişirdi. Vücudunda iki ayrı ruh olduğunu söylerdi. Bunlardan biri erkek, diğeri kadındı. Ama gerçekten çok iyi bir gözcüydü. Georgia topraklarında ilerlerken bizi pusuya düşmekten kurtarmıştı."

Alex'in yemeğini yiyişini, tabağındaki havuç ve patatesleri dikkatli bir şekilde seçip almasını izledim. Birkaç saat önce aynı narin parmakların çelik bir telle bir ejderhayı öldürdüğüne -ve kafamı kestiğine- inanmak imkânsızdı.

Yarıkaya bana doğru eğildi. "Birine yakınlık duymakta utanılacak bir şey yok Magnus."

Az kalsın ağzımdaki et boğazıma takılacaktı. "Ne? Hayır! Ben..."

"Onu izliyordun." Yarıkaya sırıttı. "Biliyor musun, Frey'in rahipleri de çok akıcıdır. Hasat festivalinde güzel giysiler giyip *harika* danslar..."

"Benimle dalga geçiyorsun," dedim.

"Hayır." Yarıkaya kıkırdadı. "Bir keresinde Uppsala'da tanıştığım..."

Yarıkaya'nın hikâyesi salonda yankılanan boru sesleriyle kesildi.

Soyluların masasındaki Helgi ayağa kalktı. Sabah başına gelenlerin ardından, ceketini onarıp sakalını düzeltmişti ama kafasında kendisine aşırı büyük gelen bir savaş miğferi vardı. Galiba miğferi Alex Fierro'nun ölü-akbaba saçlarına verdiği zararı saklamak için takmıştı.

"Einherjar!" Helgi'nin sesi ziyafet salonunda patladı. "Bu gece aramıza katılan tek bir savaşçı var ama bana, onun ölümünün epey etkileyici olduğu söylendi." Öyle olsa iyi olur, dermiş gibi Samira el-Abbas'a bir bakış attı. "Ayağa kalk, Alex Fierro. Kalk da bizi görkemli hikâyenle büyüle!"



ON BİR

AYAKTA ALKIŞLANMAK İÇİN DAHA NE YAPMAK GEREKİR?

Alex bizi büyülemek konusunda heyecanlanmış gibi görünmüyordu.

Ayağa kalkıp kolsuz yeleğini çekiştirdikten sonra, her bir savaşçıya meydan okuyormuş gibi gözleriyle kalabalığı taradı.

"Alex, Loki'nin oğlu!" dedi Helgi.

"*Kızı*," diyerek Helgi'yi düzeltti Alex. "Ben size aksini söyleyene dek, kızı."

Soylular masasındaki Jim Bowie likör kadehinin içine öksürdü. "Ne?"

Ernie Pyle, Bowie'nin kulağına bir şey fısıldadı. Başlarını birbirlerine dayadılar. Pyle not defteriyle bir kalem çıkardı. Sanırım Bowie'ye bir diyagram çiziyordu.

Helgi'nin yüzü seğirdi. "Nasıl istersen, Loki'nin kızı..."

"Ve kendini sürekli babamı anmak zorunda hissetme," diye ekledi Alex. "Ondan çok hoşlandığımı söyleyemem."

Salonda gergin gülüşmeler duyuldu. Alex'in yanındaki Sa-

mira yumruklarını sıkmıştı. Alex'e kızdığını sanmıyordum. Sam de Loki'yi sevmezdi. Ama soylular herhangi bir nedenle Alex'in Valhalla'ya layık olmadığına karar verirse, Sam bir kez daha Valkyrie'lerin arasından atılıp Midgard'a sürülebilirdi. Bunu biliyordum çünkü Sam beni soylulara takdim ettiğinde tam olarak bu olmuştu.

"Pekâlâ. Bir ebeveynin çocuğu olan kişi." Helgi'nin sesi, Odin'in boş göz yuvası kadar kuruydu. "O halde, Valkyrie Kamerası sayesinde, buraya gelmeden önce gösterdiğin kahramanlıkları izleyelim."

Zamane Vikingleri ve yeni teknolojileri... Layradur Ağacı'nın gövdesinin çeperi boyunca devasa hologram ekranlar belirdi ve Samira'nın Valkyrie Kamerası'ndan alman kayıt oynamaya başladı.

Sam trigonometri, cebir ve havacılıkta uzman olduğundan, bir kamerayı nasıl kullanacağını da bileceğini sanırsınız. Ama hayır. Sam kamerayı açması ve kapaması gereken zamanları sürekli unutuyordu. Çekimlerinin yarısı kamerayı ters taktığı için yan çıkıyordu. Bazen de görevlerinin tamamında kamerası yalnızca burun deliklerini çekiyordu.

Bu gece video kalitesi iyiydi ama Sam kayda çok erken başlamıştı. Kaydın saati sabah 7:03'ü gösteriyordu ve Sam'in büyükanne-babasının salonuna bakıyorduk. Alçak bir sehpayla iki süet kanepenin olduğu, küçük ama derli toplu bir odaydı. Şöminenin üzerindeki çerçevede, beyaz parşömene yaldızlı mürekkeple yazılmış bir Arapça kaligrafi örneği ve çerçevenin altındaki şömine rafında, gururla dizildiği belli olan Sam'in fotoğrafları vardı. Oyuncak bir uçakla bebek yaşlardaki Sam. Ortaokul ça-

ğında futbol sahasında çekilmiş bir fotoğrafı ve elinde kocaman bir ödül tuttuğu, lise çağından bir fotoğraf.

Sam kaydın nereden başladığını fark ettiği anda, çığlığını son anda bastırmış gibi göründü. Ama artık yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kamera, altın kenarlı süslü fincanlardan çay içen üç yetişkinin oturduğu yemek odasına kaydı. Bu üç kişiden birini tanıyordum. Abdül Fadlan, Fadlan Ezmecisi'nin sahibi ve Emir'in babasıydı. Gümüş rengi saçları ve terzi işi, mavi renkli, şık takım elbisesiyle onu tanımamam imkânsızdı. Diğer iki kişi Sam'in büyükbabası Jid'le, büyükannesi Bibi olmalıydı. Jid, Noel Baba'ya ya da yazar Ernest Hemingway'e benziyordu. Geniş göğüslü, yuvarlak yüzlü bir adamdı. Kar beyazı sakalları ve çok fazla gülümseme kırışıklığı vardı. Gerçi bugün kaşlarını çatmıştı. Üzerinde, muhtemelen yirmi yıl önce ve on kilo daha hafifken ona tam olan gri bir takım elbise vardı. Bibi ise nakışlı, kırmızı-altın rengi bir elbise giymiş ve elbiseyle uyumlu bir başörtüsü takmıştı. Konuğu Abdül Bey'in fincanını doldururken asiller gibi mükemmel bir duruşu vardı.

Kameranın açısına bakarak, Samira'nın kanepelerin arasındaki bir sandalyede oturduğunu tahmin ettim. Birkaç metre ilerisinde, Emir Fadlan şöminenin önünde volta atıyordu. Gergindi. Ellerini koyu saçlarının içine sokup duruyordu. Dar kesim kot pantolonu, beyaz tişörtü ve şık yeleğiyle her zamanki gibi çok havalıydı ama alıştığım gülümsemesi yüzünden silinmişti. Biri kalbinin üzerine basmış gibi, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"Sam, anlamıyorum," dedi Emir. "Seni seviyorum!"

Ziyafet salonundaki kalabalıktan "Ooo!" sesi yükseldi.

"Kapayın çenenizi!" dedi Samira sert bir sesle. Ama bunu demesi herkesin kahkahalara boğulmasına neden oldu. Sam'in ağlamamak için bütün irade gücünü kullandığını görebiliyordum.

Video kaydı ileri sarıldı. Sam'in Düşünen Fincan'da benimle buluşmasını izledim. Ardından telefonuna 381 kodunun geçerli olabileceğini söyleyen mesaj geldi.

Kafeden uçarak çıkıp parkın üzerinden Downtown Crossing'e doğru ilerledi.

Dönerek alçalıp iki yıkık sinema salonunun arasındaki karanlık çıkmaz sokağın üzerinde süzüldü. Bu sokağı çok iyi biliyordum. Buranın yan sokağında evsizler için bir barınak vardı. Bağımlılar bu çıkmaz sokakta kafayı bulurlardı. Dayak yemek, soyulmak ya da öldürülmek için çok müsait bir yerdi.

Sam'in geldiği esnada, sokak korkunç kurtların saldırısına uğramak için de müsait bir yere dönüşmüş gibi görünüyordu.

Çıkmaz sokağın sonundaki duvarda, üç büyük kurt yaşlı bir evsiz adamı köşeye sıkıştırmıştı. Yaşlı adamla kesin ölüm arasındaki tek şey geri dönüşüme teslim edilmek üzere toplanmış teneke kutularla dolu alışveriş arabasıydı.

Akşam yemeğim midemde donup kaldı. Kurtlar aklıma annemin öldürüldüğü geceye dair çok fazla hatırayı getirdi. Yetişkin at boyutlarında olmasalardı bile, bunların sıradan Midgard kurtları olmadığını anlardım. Postlarından etrafa yayılan fosforlu mavi sis tuğla duvarlara yansıyordu. İnsan gözlerini andıran gözleri ve alaycı bir şekilde bükülmüş dudaklarıyla çok belli bir ifadeleri vardı. Bu kurtlar Fenris'in çocuklarıydı. İleri geri sallanıyor, hırlayarak havayı kokluyor, avlarının korkusunu keyifle içlerine çekiyorlardı.

"Gidin buradan!" dedi yaşlı adam boğuk bir sesle. Önündeki alışveriş arabasını hayvanlara doğru itip geri çekiyordu. "Size onu istemediğimi söyledim! Ona inanmıyorum!"

Ziyafet salonunda toplanmış einherjar'dan hoşnutsuz mırıldanmalar yükseldi.

Yazgılarını reddeden bazı modern yarı-tanrılarla (yani İskandinav tanrılarının ya da tanrıçalarının oğullarıyla kızları) ilgili hikâyeleri biliyordum. Bu yarı-tanrılar Dokuz Dünya'nın tuhaflıklarına sırtlarını dönmüştü. Canavarlar ortaya çıktığında dövüşmek yerine kaçıp saklanmayı tercih etmişlerdi. Bazıları deli olduklarına karar vermişti. İlaçlar almışlardı. Kendi istekleriyle hastanelere yatmışlardı. Bazıları da alkol veya uyuşturucu bağımlısı olup kendilerini sokaklarda bulmuştu. Bu yaşlı adam da onlardan biri olmalıydı.

Ziyafet salonundaki acıma ve tiksintinin iç içe geçtiği havayı hissedebiliyordum. Bu yaşlı adam bütün hayatını kaçarak geçirmiş olabilirdi ama sonunda köşeye sıkışmıştı. Bir kahraman olarak Valhalla'ya gelmek yerine, bir korkak gibi ölecek ve Hel'in soğuk dünyasına gidecekti. Bu, bir einherji'nin hayal edebileceği en kötü kaderdi.

Ve sokağın ucundan biri seslendi. "Hey!"

Alex Fierro bacaklarını iki yana açmış; Süperkız gibi yumruklarını beline dayamıştı. Yani, Süperkız yeşil saçlı ve pembe-yeşil kolsuz yelekli biri olabilirse.

Herhalde Alex oradan geçerken bu olayı tesadüfen görmüştü. Yaşlı adamın bağırdığını ya da kurtların hırlamalarını duymuş olabilirdi. Bu olaya bulaşması için hiçbir neden yoktu. Kurtlar

avlarına öylesine odaklanmışlardı ki, Alex'i asla fark etmezlerdi.

Ama Alex kurtlara doğru koşmaya ve koşarken dönüşüm geçirmeye başladı. Dövüşün ortasına daldığında bir Alman çoban köpeğiydi.

Aralarındaki boyut farkına rağmen, Alex ilk hamlesinde en büyük kurdu yere devirmeyi başardı ve dişlerini hayvanın boynuna soktu. Kıvranıp hırlayan canavar onu ısırmaya fırsat bulamadan Alex üzerinden kalktı. Aynı anda diğer ikisi Alex'in üzerine koştu.

Akan su kadar hızlı bir şekilde insan biçimine geri dönen Alex belinden çelik telini çıkardı. Kırbaç gibi kullandığı teli tek bir kere sallamasıyla kurtlardan biri kellesini yitirdi.

"Oh!" Kalabalıktan takdir dolu sesler yükseldi.

Alex teli ikinci kez sallamaya fırsat bulamadan, diğer kurt üzerine atladı. Sokakta yuvarlanmaya başladılar. Yeniden Alman çoban köpeğine dönüşen Alex pençelerini savurup ısırmaya çalışsa da, kurtla aralarında siklet farkı vardı.

"Daha büyük bir şeye dönüş," diye mırıldanırken buldum kendimi. Ama nedense Alex başka bir hayvana dönüşmüyordu.

Köpekleri her zaman sevmişimdir. Çoğu insandan çok, kurtlardansa *kesinlikle* daha çok. Bu yüzden kurdun Alman çoban köpeğini parçalamasını izlemek benim için çok zordu. Kısa sürede Alex'in burnuyla boğazını parçalayıp postunu kana buladı. Ama en sonunda şekil değiştirmeyi başaran Alex küçülerek bir kertenkeleye dönüştü ve kurdun altından kaçtı. Kurtla arasında birkaç metre mesafe açınca yeniden insana dönüştü. Kıyafetleri paramparçaydı. Kesik ve ısırık izleriyle kaplanmış yüzü bir korku şovuydu.

Ne yazık ki, ilk kurt toparlanmıştı. Canavarın öfke yüklü uluması ara sokakta yankılanarak çevredeki binalara yayıldı. Bunun, keçi suikastçısıyla dövüşürken duyduğum uluma olduğunu fark ettim.

Ayakta kalan iki kurt Alex'in üzerine yürümeye başladılar. Mavi gözleri yakıcı bir nefretle ışıldıyordu.

Alex beline sardığı süveterle boğuşurken, bu süveteri neden giydiğini anladım. Süveter, avcı bıçağını saklıyordu. Bıçağı çekip evsiz adama doğru fırlattı.

"Bana yardım et!" diye haykırdı. "Sen de dövüş!"

Bıçak asfalt zeminde kayarak adamın birkaç adım ötesinde durdu. İrkilerek geri çekilen yaşlı adam alışveriş arabasını süren dövüşle arasında bir bariyer gibi tutmaya devam ediyordu.

Kurtlar saldırıya geçti.

Alex'in, bufalo ya da ayı gibi daha büyük bir hayvana dönüşmeyi denediğini düşündüm. Emin olmak kolay değildi. Ama sanırım bunu yapmaya gücü yetmiyordu. Yeniden insana dönüşürken kurtlar üzerine atlayıp onu yere indirdi.

Çıldırmış gibi dövüşen Alex, çelik telini kurtlardan birinin boynuna dolarken, diğerini tekmeliyordu. Ama ikiye karşı birdi ve çok fazla kan kaybetmişti. Gene de diğerine göre daha büyük olan kurdu boğarak öldürmeyi başardı. Ayakta kalan son kurt Alex'in boğazına saldırdı. Alex parmaklarını canavarın boynuna dolasa da, gözleri netliğini kaybediyordu.

Bunu yapmak için çok geç kalmış olan yaşlı adam en sonunda yerden bıçağı alıp son kurda yaklaştı. Ve dehşet dolu bir haykırışla bıçağı canavarın sırtına sapladı.

Canavar cansız bir şekilde yere devrildi.

Yaşlı adam geriledi. Gözlerinin önünde postları halen solgun bir mavi ışıkla parıldayan üç ölü kurt ve bir kan gölünün ortasında, son nefesini veriyormuş gibi görünen Alex Fierro vardı.

Yaşlı adam bıçağı yere attı ve hıçkırarak kaçtı.

Kamera olay mahalline yaklaştı. Samira el-Abbas yerdeki savaşçıya doğru alçalıyordu. Sam'in elini uzattığı Alex Fierro'nun tükenmiş bedeninden altın rengi parıltılar saçan ruhu yükselmeye başladı. Fierro'nun ruhu bu beklenmedik davet karşısında şimdiden kaşlarını çatmış gibi görünüyordu.

Ve görüntü karardı. Alex'in Sam'le tartışması, gözünü morartması ya da Valhalla'ya geldiğinde neden olduğu kaos kayıtta yoktu. Sam'in kamerasının pili bitmiş olabilirdi. Belki de Alex'i daha çok kahraman gibi gösterebilmek için Sam kamerayı bilerek durdurmuştu.

Ziyafet salonuna sessizlik çöktü. Meşalelerin çıtırtısı dışında ses yoktu. Ve birden bire, einherjar alkışlamaya başladı.

Soylular ayağa kalktı. Jim Bowie yüzünden süzülen gözyaşını sildi. Ernie Pyle sümkürdü. Birkaç dakika önce çok kızgın görünen Helgi bile gözyaşları içinde Alex Fierro'yu alkışlıyordu.

Bu tepki karşısında şaşkınlığa düştüğü belli olan Samira boş gözlerle etrafına baktı.

Alex ise heykelden farksızdı. İrade gücüyle zamanı geri alıp ölümünün öncesine dönebilirmiş gibi, gözlerini az önce video ekranının olduğu karanlık alana dikmişti. Alkışlar dindiğinde Helgi kadehini kaldırdı. "Alex Fierro, zayıf bir adamı korumak için kendi güvenliğini düşünmeden, her türlü zorluğa rağmen kahra-

manca dövüşmüşsün. Ve bu adama kendi silahını, ona günahlarından arınarak dövüşüp Valhalla'ya ulaşma şansını vermişsin! Bir Loki çocuğu için böylesine bir cesaret ve onur... gerçekten az görülen bir şey!"

Helgi'ye bir şeyler söylemek üzereymiş gibi görünen Sam tam ağzını açacakken alkışlar bir kez daha başladı.

"Zaman içinde Loki'nin çocuklarını çok sert yargılamamayı öğrendik," diye devam etti Helgi. "Kısa süre önce Samira el-Abbas Valkyrie'liğe yakışmayacak davranışlarda bulunmakla suçlandı ve buna rağmen onu affettik. Şu anda da bilgeliğimiz bir kez daha kanıtlandı!"

Yeniden alkışlar. Soylular başlarını sallayıp, *Evet ya! Bizler gerçekten bilge ve açık fikirliyiz! Hepimiz kurabiyeyi hak ettik!* dermiş gibi birbirlerinin sırtlarını sıvazladılar.

"Sırf bu da değil," diye ekledi Helgi. "Bir argr'ın böylesine bir kahramanlık göstermesi de var!" Hayranlığını paylaşmak için diğer soylulara bakarak sırıttı. "İnanın, ne diyeceğimi bilemiyorum. Gerçekten de, Alex Fierro, senin türünden beklentilerimizin çok üzerine çıktın. Alex Fierro'ya!" Helgi bir kez daha kadehini kaldırdı. "Kanlı ölüme!"

Einherjar bir ağızdan haykırdı. "KANLI ÖLÜME!"

Salondaki hiç kimse Alex'in yumruklarını nasıl sıktığının ya da soyluların masasına nasıl baktığının farkında değildi. Alex'in, Helgi'nin söylediklerine katılmadığını görebiliyordum.

Helgi, benim Valhalla'ya gelişimde yaptığı gibi, Alex'in kaderini run taşlarından okumak için bir *vala*, yani bir kâhin çağırmaya zahmet etmedi. Soyluların şimdiden, Ragnarok zamanı geldi-

ğinde Fierro'nun çok görkemli şeyler yapacağına karar verdiğini düşünüyor olmalıydı.

Einherjar tam hız parti moduna geçti. Kahkahalar atıp birbirleriyle güreşiyor, daha çok likör getirilmesi için bağırıyorlardı. Çimenden yapılmış etekleri ve çiçekli çelenkleriyle Valkyrie'ler likör sürahilerini ellerinden geldiğince hızlı doldurmaya çalışıyordu. Müzisyenler, yabani kediler tarafından icra edilen akustik death metal parçalarını andıran dans ezgileri çalmaya başlamıştı.

Benim içinse partinin kıyak havasını baltalayan iki şey oldu.

Öncelikle, Mallory Keen bana dönerek, "Halen Alex Fierro'nun gerçek bir einherji olup olmadığını düşünüyor musun?" diye sordu. "Yani... Loki Valhalla'ya bir casus yerleştirmek istediyse, bundan daha iyi bir takdim ayarlayamazdı."

Bunu düşünmek yeniden beş metrelik dalgaların ortasında bir o yana bir bu yana sallanan Randolph'un teknesindeymişim gibi hissetmeme neden oldu. Alex hakkında kötü düşüncelere kapılmak, ona önyargıyla yaklaşmak istemiyordum. Sam bana Valhalla'ya sahtekârlık yaparak gelmenin imkânsız olduğunu söylemişti. Gerçi einherji olduğumdan beri imkânsız denilen kavramın da geçerliliğini yitirdiğini görmüştüm.

Olan ikinci şeyse şuydu: tepemde bir yerde, gözüme ani bir hareket çarptı. Yüksekten uçan bir Valkyrie ya da Layradur Ağacı'nda yaşayan hayvanlardan birini göreceğimi düşünerek tavana baktım. Ama otuz metre kadar yukarıda, gölgelerin içinde, kapkara bir figürün bir dalın ağacın gövdesiyle birleştiği noktada arkasına yaslandığını gördüm. Yavaş bir alkış tutturmuş, kutla-

malarımızı izliyordu. Başında çelik bir miğfer vardı. Yüzünde ise bir kurt maskesi.

Hey, bakın, ağaçta bir keçi katili var! diye bağırmama fırsat kalmadan, figür yok oldu. Az önce üzerinde oturduğu daldan kopan tek bir yaprak döne döne aşağı indi ve likör kadehimin içine düştü.



ON İKİ

SAMİRA'YLA MAGNUS BİR AĞAÇTA OTURMUŞ KONUŞUYORLAR

Kalabalık salonu terk ederken Samira'nın havalandığını gördüm.

"Hey!" diye seslensem de, gürültücü einherjar yüzünden beni duyması imkânsızdı.

Kolyemi çıkarıp Jack'i çağırdım. "Sam'in peşinden gider misin? Onunla konuşmam gerektiğini söyle."

"Daha iyisini de yapabilirim," dedi Jack. "Sıkı tutun."

"Ne yani, beni taşıyabilir misin?"

"Kısa bir sıçramada taşıyabilirim."

"Bunu neden daha önce söylemedin?"

"Söyledim! Hem kullanım kılavuzumda da yazıyor."

"Jack, senin kullanım kılavuzun yok."

"Sen tutun, yeter. Elbette, beni yeniden run taşma dönüştürdüğünde..."

"Havada kendimi taşımışım gibi yorgun hissedeceğim," dedim. "Bayılacağım herhalde. Tamam. Gidelim."

Jack Havayolları'yla uçmanın hoş bir tarafı yoktu. Bir sü-

perkahraman ya da Valkyrie gibi görünmediğimden emindim. Herhalde, yukarı fırlayan bir kılıcın kabzasına tutunmuş alelade bir tip gibi görünüyordum. Deliler gibi bacaklarımı sallıyordum. Stadyum gibi yükselen salonun yirminci masa sırasına denk gelen bir noktada ayakkabılarımdan biri düştü. Birkaç kere de kendim düşecektim. Bunların dışında... evet, harika bir deneyimdi.

Sam'le aramızda birkaç metre kaldığında, "Sola dikkat!" diye bağırdım.

Arkasına dönen Sam havada asılı kaldı. "Magnus, sen ne... Ah, hey Jack!"

"N'aber Demir Leydi? Baksana, bir yerlere inebilir miyiz? Bu herif çok ağır."

En yakınımızdaki dala indik. Öncelikle Sam'e keçi katilini Layradur Ağacı'nda gördüğümü söyledim. Sam de Valkyrieleri uyarmak için gidip beş dakika kadar sonra döndü. Jack'in "Hands to Myself' yorumunu yarıda kestiği için buna minnettardım.

"Bu çok rahatsız edici," dedi Sam.

"Biliyorum," dedim. " Selena Gomez şarkıları Jack'in sesine gitmiyor."

"Hayır, suikastçıyı kastediyorum. Onu bulamadık. Otel personelinin tamamını teyakkuza geçirdik..." Omuz silkti. "Ama hiçbir yerde yok."

"Şarkımı tamamlayabilir miyim?" diye sordu Jack.

"Hayır!" dedik Sam'le aynı anda.

Az kalsın Jack'e run taşma dönüşmesini söyleyecektim. Ama bunu yaptığı takdirde muhtemelen on iki saat baygın kalacağımı hatırlayarak vazgeçtim.

Sam dalda yanıma yerleşti.

Aşağımızda, son savaşçılar da salonu terk ediyordu. On dokuzuncu kattan arkadaşlarım T.J., Mallory ve Yarıkaya'nın, etrafını sardıkları Alex'i kendileriyle birlikte götürdüklerini gördüm. Bulunduğum yerden, bunun tebrik niteliğinde bir eşlik mi yoksa Alex'in kimseyi öldürmemesi için alınmış bir önlem mi olduğunu anlayamadım.

Sam nereye baktığımı fark ettiğinde, "Onunla ilgili şüphelerin olduğunu biliyorum," dedi. "Ama Alex burada olmayı hak ediyor Magnus. Ölüm şekli... Senin kahramanlığından ne kadar eminsem, onunkinden de eminim."

Hiçbir zaman kendi kahramanlığım konusunda emin olmadığımdan, Sam'in yorumu kafamı rahatlatmadı.

"Gözün nasıl?"

Geçmek üzere olan morluğa dokundu. "İyi. Alex paniğe kapıldı. Bunu anlamam biraz zaman aldı ama birini elinden tutup Valhalla'ya götürdüğünde, ruhlarına kısa bir an bakma şansın da oluyor."

"Beni aldığında da olmuş muydu bu?"

"Sende görecek pek bir şey yoktu."

"Oo, fena laf çaktı ha!" dedi Jack.

"İkinizin de çenesini kapatacak bir run taşı var mı?" diye sordum.

"Her neyse," dedi Sam. "Alex öfkeliydi ve korkuyordu. Onu otele bıraktığımda bunun nedenini anlamaya başladım. O akışkan cinsiyetli. Bir einherji olduğu takdirde tek bir cinsiyette sonsuza dek sıkışıp kalacağını düşünmüş olmalı. Ve bu fikirden *gerçekten* nefret etti."

"Ah," dedim. *Anladım ama aslında çok da anlamadım*'ın kısaltmasıydı bu.

Ben hayatım boyunca tek bir cinsiyette kalmış biriydim ve bu durum beni asla rahatsız etmemişti. Şimdiyse bunun Alex için nasıl bir şey olabileceğini anlamaya çalışıyordum. Aklıma gelen tek örnek de duruma denk değildi. İlkokul ikinci sınıftayken öğretmenim Bayan Mengler solak olmama rağmen beni sağ elle yazmaya zorlamıştı. Hatta sol elimi masaya bantlamıştı. Bunu öğrendiğinde annem çılgına dönmüştü ama masaya bağlı olmanın ve böylesine doğal olmayan bir şekilde yazı yazmak zorunda bırakılmanın neden olduğu panik hissini halen hatırlıyordum. *Normal olan bu Magnus,* diyordu Bayan Mengler. *Yakınmayı kes. Alışacaksın.*

Sam içini çekti. "Bu konuda çok fazla deneyimimin olmadığını kabul etmem..."

Elimdeki Jack dikkat kesildi. "Argr'lar konusunda mı? Ah, onlar harikadır! Bir keresinde Frey'le..."

"Jack..." dedim.

Jack'in runları soluk bir kızılımsı mora döndü. "Tamam, tamam. Burada *cansız bir nesne* gibi durayım öyleyse."

Jack'in bunu söylemesi Sam'i güldürdü. Valhalla'da genellikle yaptığı gibi saçlarını açmıştı. Bir keresinde bana bu oteli ikinci evi ve einherjar'la Valkyrie'leri ailesinin bir parçası olarak gördüğünü söylemişti. Bu yüzden buradayken başörtüsü takmaya gerek görmüyordu. Koyu renk lüleleri omuzlarına düşmüştü ve boynundaki yeşil ipek başörtüsü, büyülü kamuflaj özelliğini devreye sokmaya çalışıyormuş gibi ışıldıyordu. Arada bir Sam'in omuzlarıyla

boynu görünmez olduğundan bu biraz rahatsız ediciydi.

"Peki Alex Fierro senin kafana takılıyor mu?" diye sordum. "Demek istediğim... değişken cinsiyetli olması? Yani senin dindar falan biri olduğunu bildiğimden soruyorum bunu."

Sam tek kaşını kaldırdı. "*Dindar falan* olduğum için burayla ilgili aklıma takılan çok fazla şey var Magnus." Ellerini açıp etrafımızı gösterdi. "Babamın... biliyorsun işte, Loki olduğunu anladığımda bazı şeyleri etraflıca düşünmem gerekti. İskandinav tanrılarının *tanrı* olduğu fikrini halen kabul etmiyorum. Bence onlar yalnızca güçlü varlıklar. Bazıları da sinir bozucu akrabalarım. Ama hepsi *tek gerçek tanrı* olan Allah'ın yarattığı varlıklar. Sen ve ben gibi."

"Benim ateist olduğumu unutmadın, değil mi?"

Sam homurtuyla güldü. "Fıkra gibiyiz, değil mi? *Bir ateistle Müslüman Valhalla'da karşılaşmış*... Her neyse. Alex'in cinsiyetinin önemi yok. Ben daha çok onun... babamızla bağlantısı konusunda endişeleniyorum."

Sam parmağıyla avcundaki yaşam çizgisinin üzerinden geçti. "Alex çok sık şekil değiştiriyor. Loki'nin gücüne bel bağlamanın ne kadar tehlikeli olduğundan habersiz. Babamıza bundan daha iyi bir fırsat veremezsin."

Kaşlarımı çattım. Samira daha önce de buna benzer bir şey (babası gibi olmak istemediği için şekil değiştirmekten hoşlanmadığını ve bunu tercih etmediğini) söylemişti ama o zaman bunun ne demek olduğunu anlamamıştım. Şekil değiştirme yeteneğim olsaydı, iki dakikada bir kutup ayısına dönüşüp milletin ödünü patlatırdım.

"Ne tür bir fırsattan bahsediyorsun?"

Sam gözlerini kaçırdı. "Unut gitsin. Peşimden uçarak gelmenin nedeni herhalde Alex Fierro hakkında konuşmak değildi?"

"Evet, değildi." Sam'e eğitim savaşında olanları anlattım. Ejderhayı, Loki'nin kafamın içine girişini, üzerindeki korkunç smokini ve beni bir düğüne davet edişini. Ardından rüyalarımdan bahsedip, görünüşe göre bu evliliğin kendisiyle, Jotunheim'da en kötü kokan turşuları satan, deniz aygırı sesli, Thrym adındaki bar sahibi arasında olacağını anlattım.

Anlattıklarımın bir kısmını Jack de bilmiyordu. Cansız bir nesne gibi kalacağına söz vermesine rağmen, yerli yersiz "Yok ya!" gibi tepkiler verdi.

Anlatacaklarımı tamamladığımda Sam hiçbir şey demedi. Aramıza kapkalın bir duvar dikilmişti sanki.

Aşağıya baktığımda, temizlik personelinin salona girdiğini gördüm. Kuzgunlar tabaklarla kadehleri topluyordu. Kurt sürüleri artık yemekleri yiyip zemini yalıyordu. Valhalla'da hijyen çok önemliydi.

"Sana bundan bahsetmek istemiştim," dedi Sam en sonunda. "Her şey çok hızlı oldu. Her şey... birden bire üzerime çöktü."

Yanağından süzülen gözyaşını sildi. Tanıştığımız günden beri Sam'in ağladığını hiç görmemiştim. Onu teselli etmek, sarılmak, elini tutmak istiyordum ama Valhalla ailesinin bir parçası olsam da Sam fiziksel temastan hoşlanmazdı.

"Demek Loki özel hayatına bu şekilde karışıyor," dedim. "Büyükannenle babanı görmeye mi geldi? Emir'i mi?"

"Onlara *davetiyelerini* verdi." Sam cebinden çıkardığı davetiyeyi

bana uzattı. Yeşil karton üzerine altın renkli el yazısıyla yazılmış davetiye, Loki'nin Randolph dayının cebine tıkıştırdığının aynısıydı.

Benzersiz Loki ile
diğer bazı insanlar sizi
Samira el-Abbas Bint Loki
ve
Thrym oğlu Thrym oğlu Thrym'in
evlilik törenine davet ediyor.

Tarih: Beş gün sonra
Yer: Size döneceğiz
Neden: Çünkü düğün, Kıyamet Günü'nden daha iyi

Hediye getirmekten çekinmeyin.
Tören sonrası dans ve vahşi pagan kurban törenleri olacaktır.

Başımı kaldırıp Sam'e baktım. "Vahşi pagan kurban törenleri?"

"Bunun büyükannemle büyükbabamda nasıl bir tepkiye neden olduğunu tahmin edebilirsin."

Bir kez daha davetiyeye baktığımda tarih kısmının ışıldamaya başladığını fark ettim. Ve gözlerimin önünde *beş* rakamı yavaşça *dört* oldu. En sonunda açık bir adres belirecekmiş gibi, yer kısmının da holografik bir ışıltısı vardı. "Sizinkilere bunun bir eşek şakası falan olduğunu söyleyemez miydin?"

"Davetiyeyi bizzat babam getirdiğinden... hayır, söyleyemezdim."

"Ha."

Loki'nin el-Abbas ailesinin yemek masasında oturduğunu, altın kenarlı zarif fincanlarından çay içtiğini, Jid'in Noel Baba'yı andıran yüzünün kızardığını, öfkesi buhar olup başörtüsünün kenarlarından dışarı çıkarken Bibi'nin soylu duruşunu bozmamaya çalıştığını hayal ettim.

"Loki onlara her şeyi anlattı," dedi Sam. "Annemle nasıl tanıştığını, benim nasıl Valkyrie olduğumu... *her şeyi.* Babam olduğundan evliliğimi ayarlamanın onlara değil, kendisine düştüğünü ve zaten benim için bir evlilik ayarladığını söyledi."

Jack'in elimde ürperdiğini hissettim. "İşin iyi tarafından bakalım," dedi. "Bu çok güzel bir davetiye."

"Jack..."

"Tamam. Cansız nesne."

"Lütfen büyükanne-babanın buna boyun eğmediğini söyle," dedim. "Herhalde senden bir devle evlenmeni beklemiyorlar."

"Ne düşünmeleri gerektiğini bilemeyecek kadar şaşkın haldeler." Sam, elimden çekip aldığı davetiyeye her an alev alabilirmiş gibi baktı. "Annemin ilişkisi konusunda zaten şüpheleri vardı. Sana daha önce de anlattığım gibi, ailemin nesillerdir İskandinav tanrılarıyla ilişkisi var. Tanrılar için... çekici bir tarafımız var."

"Aramıza hoş geldin," diye mırıldandım.

"Ama Loki bir anda karşılarına dikilene dek Jid'le Bibi'nin bu durumun kapsamına dair hiçbir fikri yoktu. Onları en çok yaralayan Valkyrie hayatımı onlardan sakladığımı anlamaları oldu." Yüzünden aşağı bir başka gözyaşı süzüldü. "Ve Emir..."

"Valkyrie Kamerası'nın çektiği kayıtta onlar da vardı," dedim. "Emir'le babası bu sabah size geldi ve onlara durumu açıklamaya

çalıştınız, öyle mi?"

Sam davetiyenin ucunu bükerek başını salladı. "Abdül ne olduğunu anlayamadı. Yalnızca ortada bir tür anlaşmazlık olduğunu düşünüyor. Ama Emir... bu öğleden sonra bir kez daha konuştuk. Ona gerçeği anlattım. Her şeyi. Ve Thrym'le bu delice evliliği *asla* kabul etmeyeceğime dair söz verdim. Ama şu anda Emir'in beni *duyabildiğinden* bile emin değilim. Aklımı kaçırdığımı düşün..."

"Bu durumu çözeceğiz," dedim. "Bir devle evlenmeye zorlanamazsın."

"Loki'yi benim kadar tanımıyorsun Magnus. Bütün hayatımı yok edebilir. Buna çoktan başladı bile. Onun..." Sam cümlesini tamamlayamadı. "Loki Thor'un çekici için pazarlık edebilecek tek kişinin *kendisi* olduğuna karar verdi. Bu pazarlıktan nasıl bir menfaati olduğunu hayal bile edemiyorum ama bunun hayırlı bir şey olmadığı belli. Onu durdurmanın tek yolu ondan önce çekici bulmak."

"O halde bunu yapacağız," dedim. "Çekicin Thrym denilen bu herifte olduğunu biliyoruz. Gidip alalım. Hatta daha da iyisi, bunu Thor'a söyleyelim ve Thor gidip kendisi alsın."

Dizlerimin üzerindeki Jack titreşerek parıldadı. "O kadar kolay değil senyör. Kalesini bulsan bile, Thrym Thor'un çekicini orada saklayacak kadar aptal değildir. O bir toprak devi. Onu yeryüzünün herhangi bir noktasında toprağa gömmüş olabilir."

"Wight'in gömütü," dedi Sam.

"Provincetown'da," dedim. "En iyi şansımızın halen bu olduğunu mu düşünüyorsun? Keçi katili bile bize bunun bir tuzak olduğunu söylemişken?"

Sam'in bakışları beni delip geçti. Ufuk çizgisinde, Loki'nin istikbaline attığı nükleer bombanın mantar bulutuna bakıyordu sanki. "Bunu denemem lazım Magnus. Wight'in gömütü. Sabah ilk iş oraya gideceğiz."

Bu fikir beni uyuz etmişti. Ama ne yazık ki daha iyi bir fikrim de yoktu.

"Pekâlâ. Bu arada Hearth ve Blitz'le temas kurdun mu?"

"Bizimle Cod Burnu'nda buluşacaklar." Ayağa kalkıp elindeki davetiyeyi buruşturdu ve ona ihtiyacımız olabileceğini söyleyemeden, aşağımızdaki kuzgunlarla kurtların ortasına attı. "Seninle kahvaltıdan sonra buluşuruz Magnus. Yanında palto getir. Soğuk bir sabah uçuşu olacak."



ON ÜÇ

SAKİN OL, BU YALNIZCA KÜÇÜK BİR ÖLÜM KEHANETİ

Tahmin ettiğim gibi, Jack kolyemin ucundaki run taşma dönüştükten sonra on iki saat baygın kaldım.

Sabah uyandığımda kollarımla bacaklarım ağrıyordu. Bütün geceyi ayak bileğime tutunmuş bir einherji'yle uçarak geçirmiş gibi hissediyordum.

Alex Fierro'nun kahvaltıya katılmaması dikkatimden kaçmamıştı ama T.J., Alex'in kapısının altından attığı notta on dokuzuncu katta kahvaltı salonunun nerede olduğunu açıkladığını söyledi.

"Herhalde uyanamadı," dedi T.J. "Onun için yorucu bir ilk gün oldu."

"Yani, eğer şu sivrisinek o değilse..." Yarıkaya tuzluğun üzerine konmuş sineği işaret etti. "Sen misin, Fierro?"

Sivrisinek hiçbir şey demedi.

Arkadaşlarım, uyanık olduklarını ve Loki'nin beş gün (artık dört gün) sonra bu düğünü yapmasını engellemek için yardım

etmeye hazır olduklarını söylediler.

"Gözümüz Fierro'nun da üzerinde olacak," dedi Mallory, çatık kaşlarla sivrisineğe bakarken.

Sam gelip beni 422. katın egzersiz odasının üzerindeki ahırlara götürmeden önce ancak bir simit yiyebilecek kadar vaktim oldu.

Sam ne zaman uçacağımızı söylese, tam olarak neyi kastettiğinden emin olamıyordum.

Valkyrie'ler kendi başlarına uçma yeteneğine sahipti ve yanlarında en azından bir kişiyi daha taşıyabilecek kadar da güçlüydüler. Bu yüzden beni büyük bir alışveriş çantasına sokup Cod Burnu'na taşıyacağını sanıyordum.

Ama uçmaktan kastı bir uçurumdan aşağı, ölümümüze atlamak da olabilirdi. Daha önce bunu da yapmıştık.

Bugün Sam'in uçmaktan kastı uçan bir ata binmekti. Valkyrie'lerin neden uçan atlara sahip olduğunu anlayamadım. Herhalde çok kıyak göründükleri için bu atlara biniyorlardı. Hem, kimse bir savaşın ortasına bir lindworm'un sırtında kovboy gibi girmek istemezdi.

Sam eyer vurduğu beyaz bir aygırın üzerine çıktıktan sonra beni de arkasına aldı. Ve dört nala koşmaya başlayan atımız ahırın kapılarından dışarı, Boston'un tepesindeki gökyüzüne fırladı.

Sam soğuk hava konusunda haklıydı. Gerçi soğuk benim için dert değildi ama şiddetli rüzgâr yüzünden Sam'in başörtüsü ağzıma girip duruyordu. Başörtüleri tevazu ve tanrıya duyulan saygıyı temsil ettiğinden, Sam'in, başörtüsünü çiğniyormuş gibi görünmemden hoşlanacağını hiç sanmıyordum.

"Daha ne kadar yolumuz var?" diye sordum.

Sam arkasına döndü. Gözünün morluğu geçmişti ama halen dikkati dağınık ve bitkin görünüyordu. Gece gözüne uyku girip girmediğini düşündüm.

"Çok kalmadı," dedi. "Sıkı tutun."

Sam'le, bu basit uyarıyı ciddiye almam gerektiğini bilecek kadar çok uçmuştum. Dizlerimi atın göğüs kafesine bastırıp Sam'in beline sarıldım. Bulutların arasına dalarak aşağı yöneldiğimizde, *"Meinfretr!"* diye bağırdım.

Eyerin üzerindeki popomun ağırlığını hissedemiyordum. Bilin diye söylüyorum, popomun ağırlığını hissedememekten hoşlanmam. Sam'in uçakları da böyle kullanıp kullanmadığını merak ettim. Acaba şu ana dek kaç uçuş eğitmenine kalp krizi geçirtmişti?

Bulutların içinden çıktığımızda karşımızda Cod Burnu uzanıyordu. Mavi denizin içinde yeşil ve altın renkli bir parantez gibiydi. Tam altımızda kalan yarımadanın kuzey ucu, Provincetown limanının etrafında kıvrılıyordu. Koyda birkaç yelkenli tekne vardı ama baharın bu erken günlerinde çok fazla ziyaretçinin olmadığı belliydi.

Zemine yüz elli metre kala dalışı kesip atı düzelten Sam kıyı boyunca uçmaya başladı. Kum tepeleriyle bataklıkların üzerinden geçtikten sonra padavra ile kaplanmış çatıları olan kulübelerle gösterişli evlerin iç içe olduğu ana caddenin kavisini izledi. Dükkânların çoğu kapalıydı. Sokaklar boştu.

"Yalnızca etrafı kolaçan ediyorum," dedi Sam.

"Dükkânların arkasında bir dev ordusunun saklanmadığından emin olmak için mi?

"Ya da deniz trolleri, wight'ler, babam..."

"Tamam, tamam. Anladım."

Sola dalan Sam, kasabanın ucundaki tepenin üzerinde yükselen gri taş kuleye doğru yöneldi. Yetmiş beş metre kadar yüksekliği olan granit yapı bir masal kalesi gibi görünüyordu. Çocukken burayı ziyaret ettiğimiz zaman kuleyi gördüğümü hayal meyal hatırlıyordum ama annem kum tepelerine tırmanmak ve sahillerde yürümekle daha çok ilgilenmişti.

"Burası de neresi?" diye sordum Sam'e.

"Gideceğimiz yer." Sam'in dudaklarının ucunda bir tebessüm belirdi. "Bu kuleyi ilk kez gördüğümde cami minaresi olduğunu sanmıştım. Epey benziyor."

"Ama minare değil mi?"

Sam kahkaha attı. "Hayır, değil. Bu Pilgrimler* için dikilmiş bir anıt. Plymouth'u kurmadan önce burada karaya çıkmışlar. Elbette, Müslümanlar da çok uzun zamandır Amerika'da. Camiden tanıdığım arkadaşlarımdan birinin büyük-büyükbabası olan Yusuf bin Ali, Amerikan Devrimi'nde George Washington'un emrinde..." Sam durdu. "Pardon. Tarih dersi istediğini sanmıyorum. Her neyse. Buraya kule için gelmedik. Burada olmamızın nedeni kulenin *altındaki* bir şey."

Kulenin girişindeki hediyelik eşya dükkânını kastetmiyordu herhalde.

Anıtın etrafında uçarak, altındaki açıklık alanı taradık. Kulenin girişinin hemen önünde, istinat duvarının üzerine oturmuş,

* 1620 yılında İngiltere'nin Plymouth kentinden kalkan Mayflower gemisiyle, yerleşme amacıyla Amerika'ya gelen ilk topluluk. (ç.n.)

çok sıkılmış gibi bacaklarını sallayan iki kişi bütün dünyalardaki en sevdiğim iki kişiydi.

"Blitz!" diye seslendim. "Hearth!"

Hearth sağır olduğundan ona seslenmek anlamsızdı. Ama Blitzen Hearth'ü dürtüp bizi gösterdi. Atımız inişe geçerken ikisi de duvardan atlayıp heyecanlı bir şekilde ellerini sallamaya başladılar.

"Evlat!" Blitzen bana doğru koşmaya başladı.

Blitz, tropik bölgelerde araştırma yapan bir kaşifin hayaleti gibi görünüyordu. Kafasındaki güneş kaskının etrafına taktığı sargı bezi yüzünü, boynunu, ensesini kapatmıştı. Blitz'in bu sargı bezini, cüceleri taşa çeviren güneş ışığına karşı korunmak için taktığını biliyordum. Ayrıca ellerini korumak için de deri eldivenler takmıştı. Bunların dışında, Blitz'in üzerinde rüyamda gördüğüm kıyafetler vardı: ceviz rengi üç parçalı bir takım, siyah bir papyon, sivri uçlu deri ayakkabılar ve kılığını zarif bir şekilde tamamlayan parlak turuncu mendil. Bir zombi gömütünde yapılacak keşif gezisi için uygun bir kılıktı.

Blitz bana sarıldığında az kalsın kaskı kafasından düşecekti. Gül yaprağı kokulu bir parfüm sıkmıştı. "Çekiçler ve örsler adına! Seni gördüğüme çok sevindim evlat!"

Blitz'in arkasından gelen Hearthstone gülümseyerek iki avcunu sallıyordu. Amerikan İşaret Dili'nde bunun anlamı "Oley!"di. Hearth içinse, heyecanlanmış bir hayranın çığlık atmasıydı.

Hearth'ün üzerinde her zaman giydiği siyah deri ceketi ve kot pantolonu vardı. Benekli şalını boynuna dolamıştı. Yüzü her zaman olduğu kadar solgundu. Daima üzgün bir bakışın olduğu

gözler ve çok kısa kesilmiş, platin rengi saçlar. Ama onu görmediğim birkaç hafta içinde kilo almıştı. En azından insan kıstaslarına göre daha sağlıklı görünüyordu. Belki de Mimir'in sığınağında kalırken bir sürü pizza sipariş etmişlerdi.

"Çocuklar!" Hearth'ü kucakladım. "Tıpkı sizi banyoda gördüğüm gibisiniz!"

Sanırım konuşmaya başlamak için doğru bir cümle değildi.

Olanları anlattım. Tuhaf rüyalarımı, gerçek dünyada olan daha da tuhaf şeyleri, Loki'nin kafamın içine girmesini, turşu kavanozunu, küvetteki Mimir'in kafasını falan filan.

"Evet," dedi Blitzen. "Mimir küvetlerde ortaya çıkmaya bayılır. Bir gece zincir zırhlı pijamalarımla yatmaya hazırlanırken ödümü patlatmıştı."

"Keşke bu kadar detaylı anlatmasaydın," dedim. "Her neyse, sizinle iletişim konusunda konuşmamız gerekiyor. Tek kelime etmeden, birden bire ortadan kayboldunuz."

"Evlat, bu onun fikriydi," diyen Blitz, Hearth için bunu işaret diline çevirerek, serçe parmağını alnına dokundurdu ve ardından iki parmağıyla Hearth'ü gösterdi. *Fikir. Onun. H.* Elbette *H*, Hearthstone'un işaret dilindeki karşılığıydı.

Memnuniyetsiz bir ifadeyle homurdanan Hearthstone işaret diliyle, *Seni korumak için, aptal. Bunu Magnus'a söyle*, dedi. Adımı söylemek için *M* işareti yapmıştı. Üç parmağın başparmağın üzerine sarıldığı bir yumruktu bu.

Blitzen içini çekti. "Bizim elf her zamanki gibi aşırı tepki gösteriyor. Beni dehşete düşürüp kentten dışarı çıkardı. Ama artık sakinleştim. Bu yalnızca küçük bir ölüm kehanetiydi!"

Sam, heybeye takılı sırt çantasını aldıktan sonra atın başını okşayıp gökyüzünü gösterdi. Ve beyaz aygır dostumuz havalanarak bulutların içinde kayboldu.

"Blitzen..." dedi Sam, bize dönerek. "Ölüm kehanetinin küçüğü büyüğü olmaz, bunun farkındasın değil mi?"

"Ben iyiyim!" Blitzen kendinden emin bir havada gülümsedi. Sargı bezinin ardında kalan yüzünde, az öncesine göre birazcık daha mutlu bir hayaletin ifadesi vardı. "Birkaç hafta önce, Hearthstone Odin'le run büyüsü dersinden döndüğünde o kadar heyecanlıydı ki, geleceğime bakmak istedi. Run taşlarını attı... ve ortaya pek iyi bir sonuç çıkmadı."

Pek iyi bir sonuç mu? Hearthstone ayağını sert bir şekilde yere vurdu. *Blitzen. Kan. Durdurulamaz. O-S-T-A-R-A'dan önce.*

"Evet," dedi Blitzen. "Run taşlarında bunları okudu. Ama..."

"Ostara nedir?" diye sordum.

"Baharın ilk günü," dedi Sam. "Yani dört gün sonra."

"Sözde evlilik tarihin."

"İnan bana," dedi Sam asık suratla. "Benim fikrim değildi."

"Yani run taşlarından okuduğunuz kehanete göre Blitzen Ostara'dan önce ölecek mi?" Midem boğazımdan yukarı tırmanmaya koyulmuştu. "Yani kan durdurulamayacak mı?"

Hearthstone başını salladı. *Blitzen burada olmamalı.*

"Katılıyorum," dedim. "Bu çok tehlikeli."

"Millet!" Blitzen gülümsemeye çalıştı. "Bakın, Hearthstone geleceği okumakta çok deneyimsiz. Belki de run taşlarını yanlış yorumladı! Mesela *kan*, *tan* olabilir. Durdurulamaz bir tan. Bu *iyi* bir kehanet!"

Hearthstone, tercümeye gerek bırakmayacak bir şekilde, cüce arkadaşını boğmak istiyormuş gibi ellerini uzattı.

"Ayrıca," dedi Blitz. "Burada bir gömüt varsa, yeraltındadır. Yani yanınızda bir cüce olması gerekiyor!"

Hearthstone arka arkaya hızla öfkeli işaretler yapmaya başladığında, Samira araya girdi.

"Blitz haklı," dedi Sam, işaret diliyle. Sam, Hearthstone'la tanıştığı günden bu yana işaret dilinde kendini epey geliştirmişti. Kahraman ruhları toplama, okulda onur listesine girme ve uçuş dersleri arasında kalan boş zamanlarında bunu da halletmişti.

"Bu çok önemli," dedi Sam. "Aksi takdirde sizden bunu istemezdim. Baharın ilk gününden önce Thor'un çekicini bulmak zorundayız. Yoksa bütün dünyalar yok olur. Ya da bir devle evlenmek zorunda kalırım."

Başka yol. Olmalı, dedi Hearth işaret diliyle. *Çekicin burada olduğunu bile bilmiyoruz.*

"Dostum." Blitz, elfin ellerini tuttu. Bu çok tatlı bir hareket olmasının yanı sıra biraz da kabaydı. Çünkü birinin ağzını kapatmanın işaret dilindeki karşılığıydı bu. "Endişeli olduğunu biliyorum ama her şey yoluna girecek."

Blitz bana döndü. "Hem, bu elfi çok seviyorum ama Mimir'in sığınağında biraz daha kalırsam aklımı kaybedeceğim. Orada televizyon seyredip pizza tıkınarak Mimir'in kafasının bir yerlerden çıkmasını beklemektense, arkadaşlarıma yardımcı olabileceğim bir yerde ölmeyi tercih ederim. Ve Hearthstone'un nasıl horladığını bilmiyorsunuz!"

Hearth ellerini çekti. *İşaret dilini kullanmıyorsun ama dudak*

okuyabildiğimi unuttun mu?

"Hearth," dedi Sam. "Lütfen."

Sam'le Hearth öylesine gergin bir bakışma yarışmasına giriştiler ki, havada buz kristallerinin oluşmaya başladığını hissettim. İkisinin ters düştüğünü daha önce hiç görmemiştim ve bunun ortasında kalmak da istemiyordum. İkisine ortak bir düşman vermek için Jack'i çağırıp ona bir Beyonce şarkısı söyletmeyi bile düşündüm.

En sonunda Hearthstone işaret diliyle, *Ona bir şey olursa...* dedi.

Sorumluluk bende, dedi Sam, yalnızca dudaklarını oynatarak.

"Ben de dudak okuyabiliyorum," dedi Blitzen. "Ve kendi başımın çaresine bakabilirim." Ellerini hararetli bir şekilde ovuşturdu. "Şimdi, bu gömütün girişini bulalım mı? Şeytani bir zombiyi gün yüzüne çıkarmayalı aylar oldu!"



ON DÖRT

KAN NEHRİNE DALIYORUZ

Tıpkı eski güzel günlerdeki gibiydi. Birlikte bilinmeyene doğru yürüyor, kaybolmuş büyülü silahları arıyor, acı dolu ölümlerin riskine giriyorduk. Eski dostlarımı çok özlemiştim!

Kulenin etrafında yürürken Blitzen, "Aha!" dedi.

Yere eğilip eldivenli parmak uçlarını parke taşlarının arasındaki bir çatlağın üzerinden geçirdi. Benim için bu, taşlardaki binlerce çatlaktan farksızdı ama Blitzen bu çatlaktan hoşlanmış gibiydi.

Sırıtarak bana baktı. "Gördün mü evlat? Yanınızda bir cüce olmasaydı bunu *asla* bulamazdınız. Gömütün girişini bulmak için bu kulenin etrafında sonsuza dek..."

"Gömütün girişi bu çatlak mı yani?"

"Evet. Bu çatlak girişin *tetikleyicisi.* Ama içeri girmek için biraz da büyüye ihtiyacımız olacak. Hearth, bunun benim için kontrol eder misin?"

Blitz'in yanında yere eğilen Hearth, onaylar gibi başını salladıktan sonra, parmağıyla taşın üzerine bir run taşı çizdi. Bunu

yaptığı anda taş zeminin birkaç metrekarelik kısmı buharlaştı ve ortaya dosdoğru aşağı inen bir baca çıktı. Ne yazık ki, dördümüz de buharlaşan kısmın üzerindeydik.

Çığlıklar atarak karanlığın içine düştük. Bu çığlıkların çoğu bana aitti.

İyi haber: Yere düştüğümde bir yerim kırılmadı. Kötü haber: Hearthstone'un kırıldı.

Duyduğum ıslak çatırtıyı Hearth'ün acı dolusu inlemesi izledi. Bunu duyduğum anda ne olduğunu anladım.

Bakın, elflerin narin olduğunu söylemiyorum. Bazı açılardan, Hearth tanıdığım en dayanıklı adamdı. Ama arada bir onu battaniyelere sarıp alnına da "Dikkat! Kırılacak Eşya" etiketi yapıştırmak istediğim oluyordu.

"Dayan dostum," dedim. Ama karanlıkta beni göremediğinden bunu söylemem de anlamsızdı. Bacağını buldum ve kırığın yerini saptadım. Bunu yaparken Hearth ellerimi tırmalamaya çalıştı.

"Ne oluyor?" diye sordu Blitz. "Bu kimin dirseği?"

"Benim," dedi Sam. "Herkes iyi mi?"

"Hearth ayak bileğini kırdı," dedim. "Bunu iyileştirmem lazım. Siz ikiniz gözcülük edin."

"Burası zifiri karanlık!" dedi Blitz.

"Sen bir cücesin." Sam kemerinden baltasını çıkardı. Bu sesi çok iyi tanıyordum. "Yeraltında çok daha iyi olduğunuzu sanırdım."

"Öyleyim zaten!" dedi Blitz. "Tercihen iyi aydınlatılmış ve zevkle döşenmiş bir yeraltı mekanında."

Seslerimizin yankılanmasına bakılacak olursa, taş duvarlı geniş bir odanın içindeydik. Hiç ışık olmadığından içine düştüğü-

müz bacanın kapandığını tahmin ettim.

İşin iyi tarafı hiçbir şeyin bize saldırmamasıydı... yani, henüz.

Hearth'ün elini bulup paniğe kapılmaması için avcuna işaret dilinde birkaç kelime çizdim. *SENİ İYİLEŞTİRECEĞİM. KIPIRDAMA.*

İki elimi birden kırık ayak bileğinin üzerine koyup Frey'in gücünü çağırdım. Göğsümde oluşan sıcaklık kollarıma yayıldı. Altın rengi yumuşak bir ışıkla parıldayan parmaklarım karanlığı yırttı. Hearthstone'un bileğindeki kemiklerin kaynadığını, şişkinliğin indiği, kan dolaşımının normale döndüğünü hissedebiliyordum.

Uzun bir iç çekişin ardından, işaret diliyle teşekkür etti.

Dizini sıkarak, "Bir şey değil, dostum," dedim.

"Magnus," dedi Blitz boğuk bir sesle. "Artık etrafına bakmak istersen."

İyileştirici gücümün yan etkilerinden biri geçici olarak parıldamamdı. Demek istediğim gerçekten *parıldadığım.* Gün ışığında bunu fark etmek zor olsa da, bu karanlık yeraltı odasında gece lambasından farksızdım. Ve ne yazık ki, artık etrafımızda ne olduğunu görebiliyordum.

Kayaların içine oyulmuş devasa bir arı kovanını andıran, kubbeli bir odanın ortasındaydık. Yaklaşık altı metre yükseklikteki tavanda içine düştüğümüz bacadan iz yoktu. Duvarlardaki gardırop büyüklüğündeki oyuklarda, çürümüş kıyafetler içinde mumyalanmış adamlar vardı. Kösele gibi parmakları paslanmış kılıçların kabzalarını kavramıştı. Odanın çıkışı yoktu.

"Buyur bakalım!" dedim. "Uyanacaklar, değil mi? Bu on adam..."

"On iki," dedi Sam.

"Kocaman kılıçları olan on iki adam," dedim.

Elim kolyemin ucundaki run taşını kavradı. Ya Jack titriyordu ya da ben. Titreyenin Jack olması gerektiğine karar verdim.

"Bunlar yalnızca dehşet verici cansız cesetler de olabilir," dedi Blitz. "Olumlu düşünelim."

Dikkatimizi çekmek için parmaklarını şıklatan Hearthstone, odanın tam ortasında dikine duran lahdi gösterdi.

Lahdi daha önce fark etmemiş değildim elbette. Bu büyük demir kutuyu gözden kaçırmak zordu. Ama onu görmezden gelmeye çalışıyordum. Lahdin ön tarafına Viking sembolleri işlenmişti. Kurtlar, yılanlar ve runik yazılar, elinde büyük bir kılıç olan sakallı bir adamın çevresini sarmıştı.

Böyle bir tabutun Cod Burnu'nda ne işinin olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama Pilgrimlerin bunu Mayflower'la İngiltere'den getirmediğine emindim.

Sam yerimizden kıpırdamamamızı işaret ettikten sonra havalanarak lahdin etrafında süzüldü. Baltası hazırdaydı.

"Arkasında da yazılar var. Bu lahit çok *eski.* Yakın zamanda açıldığına dair bir işaret göremiyorum ama belki de Thrym çekici içine saklamıştır."

"Size benden bir fikir," dedi Blitzen. "Açıp bakmayalım."

Blitz'e baktım. "Uzman görüşün bu mu yani?"

"Bak, evlat. Bu gömüt antik güçlerin kokusunu taşıyor. Bin yıldan daha uzun süre önce inşa edilmiş. Kaşif Vikinglerin Kuzey Amerika'ya gelmesinden çok önce."

"Bunu nereden anladın?"

"Kayaların üzerindeki izlerden. Herhangi bir yeraltı odasının yaşını, dikiş yerlerinin ne kadar yıprandığına bakarak bir gömleğin yaşını çıkardığım kadar kolay çıkarabilirim."

Bu bana çok da *kolay* gibi gelmedi. Ama cüce moda tasarımında dereceye de sahip değildim.

"O zaman bu, Vikingler buraya gelmeden önce inşa edilmiş bir Viking gömütü," dedim. "Bu nasıl olabilir?"

Başka bir yerden gelmiş, dedi Hearth işaret diliyle.

"Bir gömüt nasıl hareket edebilir?"

Blitzen kaskını çıkardı. Sargı bezi normalde mükemmel olan saçlarından bir tutamı farklı bir yöne yatırmıştı. "Evlat, Dokuz Dünya'da her zaman hareket eden şeyler olur. Dünya Ağacı'yla birbirimize bağlıyız, değil mi? Dallar sallanır. Yeni dallar çıkar. Kökler daha derinlere iner. Burası, esasen nerede inşa edildiyse, oradan buraya kaymış olmalı. Herhalde bunun nedeni... eh, bilirsin işte, şeytani büyülerle dolu olması."

Sam yanımıza indi. "Şeytani büyülerin hayranı olduğumu söyleyemem."

Hearth, lahdin önündeki zemini işaret etti. Bunu daha önce fark etmemiştim ama tabutun etrafında bir çember oluşturacak şekilde, taş zemine run simgeleri oyulmuştu.

Hearth parmaklarıyla heceledi: *K-E-N-N-I-N-G.*

"Bu da ne?" diye sordum.

Samira zemindeki yazıya yaklaştı. "Kenning, bir Viking lakabıdır."

"Demek istediğin... 'Hey, Kenning, n'aber kanka?' gibi mi?"

"Hayır," dedi Sam, *az sonra tokadı yiyeceksin, budala!* diyen

bir ses tonuyla. "Birinden adı yerine bir tanımla bahsetmenin bir yolu. Mesela Blitzen yerine *Kıyafetlerin Efendisi* ya da Hearthstone yerine *Run Lordu* demek gibi."

Hearth başını salladı. *Bana Run Lordu diyebilirsiniz.*

Sam gözlerini kısarak yerdeki yazıya baktı. "Magnus, biraz daha yakında parıldar mısın lütfen?"

"Ben senin el fenerin değilim," desem de, tabuta yaklaştım.

"*Kan Nehri* diyor," dedi Sam. "Tabutun çevresinde ardı ardına aynı şey yazıyor. *Kan Nehri.*"

"Eski İskandinav dilinde okuyabiliyor musun?" diye sordum.

"Eski İskandinav dili kolay bir dil Magnus. Zor bir dil istersen Arapçayı denemeni öneririm."

"Kan Nehri." Kahvaltıda yediğim simit mideme oturmuştu. "Bu yazı size kehanetteki *kan durdurulamaz* kısmım hatırlatmadı mı? Bundan hiç hoşlanmadım."

Kaskıyla birlikte sargı bezini de çıkarmış olmasına rağmen Blitz'in yüzü biraz gri görünüyordu. "Bu... muhtemelen tesadüf. Diğer taraftan, bu odanın çıkışı olmadığını belirtmek isterim. Cüce içgüdülerim bana bu duvarların çok sağlam olduğunu söylüyor. Mekanizmalı bir kapanın içine girdik. Dışarı çıkmanın tek yolu bu mekanizmayı çalıştırmak."

"Cüce içgüdülerinden hiç hoşlanmadım," dedim.

"Ben de, evlat."

Hearthstone, gözlerini Blitzen'e dikti. *Buraya gelmek isteyen sendin. Şimdi ne yapacağız? Kenning çemberini mi kıracağız? Tabutu mu açacağız?*

Sam başörtüsünü düzeltti. "Bu gömütte bir wight varsa, lah-

din içinde olmalı. Bir tanrının çekici gibi büyülü bir silahı saklamak için de en güvenli yer bu lahit."

"İkinci bir görüşe ihtiyacım var." Kolyemi çıkardım.

Jack elimde gerçek boyutlarına ulaştı. "Hey, millet! Vaay, şeytani büyülerle dolu bir gömüt ha! Kıyakmış!"

"Jack, Thor'un çekicinin burada olduğunu hissediyor musun?"

Konsantre olan Jack elimde titreşti. "Emin olmak zor. Ama bu kutunun içinde güçlü *bir şey* olduğu kesin. Bir silah mı? Büyülü bir silah? Açabilir miyiz? N'olur, n'olur! Ay çok heyecanlı!"

Kabzasına vurmamak için kendimi zor tuttum. Çünkü bunu yaparak ancak kendi canımı yakardım. "Bir wight'le birlikte çalışan bir toprak devi duydun mu hiç? Demek istediğim... wight'in gömütünü kasa olarak kullanan bir dev?"

"Bu tuhaf olurdu," dedi Jack. "Toprak devleri mal varlıklarını genellikle toprağa saklar. Yani, toprağın *derinlerine*."

Sam'e döndüm. "Peki Otis bizi neden buraya gönderdi?"

Sam, on iki mumyadan hangisinin arkasına saklanacağını düşünüyormuş gibi etrafına baktı. "Bakın, belki de Otis yanıldı. Burada boşa kürek çekiyor..."

"Ama buraya kadar geldik!" dedi Jack. "Hadi ama millet! Ben sizi korurum! Açılmamış bir hediyenin öylece durmasına dayanamam. En azından içinde ne olduğunu tahmin edebilmemiz için tabutu sallamama izin verin!"

Hearthstone avcunun üzerinde kesme işareti yaptı. *Bu kadarı yeter!*

Ceketinin iç cebinden küçük deri bir kese çıkardı. Run taşlarını bu kesenin içinde saklardı. Çıkardığı taşı daha önce de görmüştüm:



"Bu *dagaz*," dedim. "Valhalla'da bunu kapıları açmak için kullanıyoruz. Bu taşı burada kullanmak istediğinden..."

Hearth'ün ifadesi yüzünden sustum. Nasıl hissettiğini bize aktarmak için işaret diline ihtiyacı yoktu. Bütün bu durumdan pişmandı. Blitzen'i tehlikeye atmaktan nefret ediyordu. Ama artık buradaydık. Ve büyü bildiği için onu da yanımızda getirmiştik. Yani, burada ne yapılması gerekiyorsa yapmak ve bu işi sona erdirmek istiyordu.

"Magnus," dedi Sam. "Biraz geriye çekilmek bence."

Sam'in dediği yaptım ve tabuttan dışarı fırlayacak Kan Nehri doğrudan en yakındaki cücenin üzerine boşalabilir diye Blitzen'in ölünde durdum.

Dizlerinin üzerine çöken Hearth, *dagaz*'ı tabutun çevresindeki yazıya dokundurdu. Bunu yaptığı anda yazı barut dökülmüş bir çember gibi alev aldı. Hearth geriye çekilirken lahdin demir kapağı fırlayarak beni birkaç santimle ıskalayıp büyük bir gürültüyle duvara çarptı. Artık karşımızda gümüş taçlı ve gümüş zırhlı, ellerinde kınından çıkmamış bir kılıç tutan, mumyalanmış bir kral vardı.

"Bekleyin," diye mırıldandım.

Ve tabii ki, ceset gözlerini açtı.



ON BEŞ

MAGNUS'UN KATLEDİLMESİNE EVET DİYENLER?

Bir zombiyle karşılaştığınızda genellikle aranızda konuşma geçmesini beklemezsiniz.

Mumya Kral'ın *HIRRR!* ya da en fazla *BEYİNNN!* diye bağırdıktan sonra bizi öldürmeye girişeceğini sanıyordum.

"Teşekkürler, ölümlüler! Size borçluyum!" gibi bir cümleye hiç hazır değildim.

Kral tabutundan çıktı (muhtemelen zırhı kendisinden daha ağır çeken, bir deri bir kemik kalmış bir ceset olduğundan biraz sendeledi) ve mutluluğunu step dansı yaparak gösterdi.

"Bin yıl bu aptal kutunun içinde kaldıktan sonra artık özgürüm! HAHAHAHAHA!"

Tabutun içi, belli ki yılların takibini yapan kralın bıraktığı yüzlerce işaretle kaplıydı. Ama Thor'un çekici yoktu. İnanılır gibi değildi ama zombi kral buraya Netflix izlemesini sağlayacak doğru düzgün bir araç olmadan kapatılmıştı.

Jack heyecanla titredi. "Şu kılıca bakar mısınız? Tam bir yavruymuş!"

Jack'in 1) kılıcın dişi olduğunu nasıl anladığını ya da 2) çekici bir dişi olduğunu nasıl anladığını bilemiyordum. Bu soruların yanıtlarını öğrenmek istediğimden de emin değildim.

Sam, Blitz ve Hearth zombiden uzaklaştı. Jack, dişi kılıca gitmek istiyordu ama onu zorla yere çevirip ucunu taş zemine dayadım ve üzerine yaslandım. Çok laubali davranıp, saçma sapan laflar ederek kılıcını gücendirmesini ya da zombimizi gereksiz yere kızdırmasını istemiyordum.

"Selam," dedim zombiye. "Ben Magnus."

"Çok tatlı bir altın parıltın varmış!"

"Teşekkürler... Tamam da sen nasıl İngilizce konuşabiliyorsun?"

"İngilizce mi konuşuyorum?" Kral kafasını hafifçe yana eğdi. Çenesine beyaz ağlar yapışmıştı. Bunlar örümcek ağı ya da sakalından geriye kalanlar olabilirdi. Aşırı parlak yeşil gözleri, bir insanın gözlerini andırıyordu. "Belki de büyü sayesindedir. Belki de ruhani bir âlemde konuşuyoruz. Her halükârda, beni serbest bıraktığınız için teşekkür ederim. Benim adım Gellir. Dan prensi Gellir!"

Blitzen arkamdan başını uzattı. "Gellir mi? Lakabın Kan Nehri mi?"

Gellir, ıslak kumla dolu bir marakasın çıkaracağı türden bir sesle kahkaha attı. "Hayır, cüce arkadaşım. Kan Nehri, *kılıcım* sayesinde elde ettiğim bir kenning. Yani Skofnung Kılıcı sayesinde."

Klank.

Hearth gerilerken tabutun kapağına çarpıp üzerine devrilmişti. Kapağın üzerinde yengeç yürüyüşü pozisyonunda kaldı. Gözleri yaşadığı şokla kocaman açılmıştı.

"Ah!" dedi Gellir. "Elfiniz kılıcımı duymuş."

Jack dirseğimin altından çıktı. "Senyör? Ben de onu duydum. O... çok ünlü."

"Bir dakika," dedi Sam. "Prens Gellir, buralarda bir çekiç olabilir mi? Bu gömütte bir çekiç olabileceğini duyduk."

Zombinin ifadesi, olmayan kaşlarını çatmış gibi buruştuğunda, köseleyi andıran yüzündeki çizgiler açıldı. "Çekiç mi? Hayır. Kılıçların Lordu'yken neden bir çekiç isteyeyim ki?"

Sam'in gözleri ışıltısını yitirdi. Belki de etrafıma yaydığım ışık sönüyordu.

"Emin misin?" diye sordum. "Demek istediğim, Kılıçların Lordu olmak çok iyi ama aynı zamanda... bilmem ki... Çekiçlerin Çakıcısı da olabilirsin."

Beni duymamış gibi görünen Gellir'in gözleri Sam'in üzerindeydi. Olmayan kaşlarını daha da çatmıştı. "Bir dakika... Sen bir kadın mısın?"

"Ah... Evet, Prens Gellir. Adım Samira el-Abbas."

"Ona Baltalı Abbas deriz," dedim.

"Seni fena yapacağım," dedi Sam bana dönerek.

"Bir kadın ha..." Gellir çenesini ovarak örümcek ağlarının bir kısmının dağılmasına neden oldu. "Çok yazık. Bir kadının önünde kılıcımı kınından çıkaramam."

"Ah..." Jack buna epey bozulmuş gibiydi. "Skoffy'yle tanışmak için sabırsızlanıyordum! Gerçekten çok yazık!"

Güç bela ayağa kalkan Hearthstone, *Gitmeliyiz. Hemen. Zombi* kılıcını çekmemeli, dedi işaret diliyle.

"Elfinizin derdi ne?" diye sordu Gellir. "Neden öyle tuhaf hareketler yapıyor?"

"Bu işaret dilidir," dedim. "Elfimiz kılıcını çekmeni istemiyor. Buradan gitmemiz gerektiğini söylüyor."

"Ama ben buna müsaade edemem ki! Size minnettarlığımı göstermem lazım! Hem sizi öldürmem de gerekiyor! Bunları atlayamayız."

Parlaklığım kesinlikle azalıyordu. Jack konuştuğunda, üzerindeki run taşlarından yayılan kırmızı ışık gömütü daha çok aydınlattı. "Hey, zombi adam? Minnettarlık genellikle güzel bir kartpostal atmayı gerektirir. Minnet duyduğun kişileri öldürmeni değil."

"Ah, ama ben çok minnettarım!" diye karşı çıktı Gellir. "Ama aynı zamanda draugr'um. Yani bu gömütteki wight'lerin lideriyim. Buraya izinsiz girdiniz. Bu yüzden size doğru düzgün teşekkür ettikten sonra, etinizi yiyip ruhunuzu yutacağım. Ama ne yazık ki Skofnung Kılıcı'nın nasıl kullanılacağı çok net kurallara bağlıdır. Gün ışığında ya da bir kadının önünde çekilemez."

Sam, "Çok aptalca..." diye söze girdikten sonra duraksadı. "Demek istediğim, çok *makul* kurallarmış. Yani bu durumda bizi öldüremezsin, öyle mi?"

"Hayır," dedi Gellir. "Ama endişelenmeyin. Gene de sizi öldürtebilirim!"

Gellir kınından çıkarmadığı kılıcını üç kere yere vurdu ve hiçbirimizi şaşırtmayan bir şekilde, on iki mumya savaşçı oyuklarından aşağı indi.

Mumya savaşçıların zombi klişelerine hiç saygıları yoktu. Ayaklarını sürümüyorlardı. İnleyip sersem gibi davranmıyorlardı. Mükemmel bir uyum içinde kılıçlarını çeken on iki savaşçı,

Gellir'den gelecek katliam emri için hazır görünüyordu.

"Bu çok kötü," dedi Jack, zaten ortada olanı ifade ederek. "Bunlar sizi öldürmeden hepsini birden haklayabileceğimden emin değilim. Ve bu dişi kılıcın önünde beceriksizin teki gibi görünmek de istemiyorum!"

"Öncelikler, Jack," dedim.

"Aynen! Umarım bu yavrunun önünde iyi görünmemi sağlayacak bir planın vardır senyör!"

Bu esnada Sam bize yeni bir ışık kaynağı kazandırmıştı. Boştaki elinde parıldayan mızrağının belirdiğini fark ettim. Bu Valkyrie'lerin saha silahıydı. Mızrağın güçlü beyaz ışığı zombilerin yüzlerine vurdu.

Hearthstone run taşlarının olduğu kesesini havaya kaldırdı. Blitzen papyonunu çıkardı. Bahar koleksiyonundaki diğer bütün kıyafetlerle aksesuarlar gibi, papyonun içinde de ultra-esnek bir zincir zırh vardı. Papyonu yumruğuna sardı. Zombileri yumruklamaya hazırdı.

Aramızdaki güç farkı ciddiye alınmayacak gibi değildi. Dörde karşı on üç kişi. Ya da Jack'i ayrı bir kişi olarak sayarsanız, beşe karşı on üç. Ama Jack'i ayrı bir kişi olarak saymadım çünkü bu durumda kendimi Jack'siz savunmak zorunda kalırdım.

Frey'in Barışı'nı çağırıp çağırmamayı düşündüm. Kutsal mekânlarında savaşılmasına, kan dökülmesine asla izin vermeyen barışçıl bir tanrı olan babam sayesinde, bazen çevremdeki geniş bir çember içinde kalan herkesin silahının elinden fırlamasını sağlayabiliyordum. Ama bu benim son anlarda kullandığım bir numaraydı. Bunu şu anda, bu kapalı mekânda denediğim tak-

dirde zombilerin tek yapması gereken birkaç adım atıp silahlarını yerden almak olurdu ve ben de aptalın teki gibi kalakalırdım.

Çekici bir dişi kılıcı etkilemek için en doğru hareketin ne olacağına karar veremeden, zombilerden biri elini kaldırdı. "Bu arada yeterli çoğunluğa sahip miyiz?"

Omurlarından biri birden bire erimiş gibi, Prens Gellir sendeledi.

"Arvid," dedi Gellir. "Asırlardır bu gömütteyiz. Elbette yeterli çoğunluğa sahibiz! Hepimiz buradayız çünkü hiçbir yere gidemiyoruz!"

"O halde toplantıyı başlatalım," dedi bir diğer zombi.

"Ah, Thor aşkına!" dedi Gellir. "Bu ölümlüleri katletmek, etlerini yemek ve ruhlarını almak için buradayız. Bu ayan beyan ortada. Bunu yaptıktan sonra gömütten çıkıp Cod Burnu'nu kasıp kavurmaya yetecek kadar güçleneceğiz. Gerçekten de bir toplantıya..."

"Ben de toplantı önerisine katılıyorum," dedi bir başka zombi.

Gellir alın kemiğine vurdu. "Pekâlâ! Herkes katılıyor mu?"

On iki mumya savaşçı ellerini kaldırdı.

"O halde bu katliamı... yani toplantıyı açıyorum." Gellir bana döndü. Gözleri öfkeyle parıldıyordu. "Sizlerden özür dilerim ama bu topluluk içinde her şeyi oylarız. Bu bir thing geleneğidir."

"Ne?"

"Bilirsin işte, thing," dedi Gellir. "Yani thingvellir. Anlamı *toplanma alanıdır.* İskandinav oylama konseyi."

Sam'in gözleri, hangisini kullanması gerektiğinden emin değilmiş gibi balta tutan eliyle mızrak tutan eli arasında gidip geldi.

"Thing'i duymuştum. Antik dönemde İskandinavların hukuki anlaşmazlıkları çözmek ve siyasi kararlar almak için toplandıkları alanmış. Bu toplantılar, parlamento fikrinin kaynağıdır."

"Evet, evet," dedi Gellir. "Şimdi, İngiliz Parlamentosu... bu benim hatam değildi. Ama Pilgrimler geldiğinde..." Çenesiyle tavanı gösterdi. "Evet, işte o zamanlarda bile gömütümüz asırlardır buradaydı. Pilgrimler burada karaya çıkıp tepemizde birkaç hafta kamp kurdular. Herhalde bilinçaltlarında buradaki varlığımızı hissettiler. Korkarım Mayflower Sözleşmesi'ne* ilham veren de biz olduk. Bilirsiniz, bu sözleşme Amerika'da insan haklarını, demokrasiyi falan başlattı."

"Zabıt tutabilir miyim?"

Gellir içini çekti. "Dagfinn, gerçekten de... Pekâlâ, sekreter sensin."

"Sekreter olmaya bayılıyorum!" Kılıcını kınına geri sokan Dagfinn, kemerinden bir not defteriyle kalem çıkardı. Bir Viking cesedinde bu kırtasiye malzemelerinin ne aradığını anlayamadım.

"Yani... bir dakika!" dedi Sam. "Burada tıkılıp kaldıysanız, gömütün dışarısında olanları nereden biliyorsunuz?"

Bu çok aptalca bir soruymuş gibi, Gellir yeşil gözlerini devirdi. "Elbette telepatik güçler sayesinde! Her neyse. Pilgrimlere ilham kaynağı olduğumuzdan beri on iki korumam kendileriyle sinir bozucu ölçüde gurur duyuyor. Burada *her şeyi* parlamento kurallarıyla yapmak zorundayız. Ama siz hiç endişelenmeyin. Sizi çok yakında öldüreceğiz. Şimdi bu konuda..."

* Mayflower Compact. Pilgrimler tarafından kurulan Plymouth kolonisinin ilk sözleşmesi. (ç.n.)

"Öncelikle," diyerek araya girdi zombilerden biri. "Konuşmamız gereken eski konular var mı?"

Gellir yumruğunu öylesine sıktı ki elinin parçalanıp kopacağını sandım. "Knut, bizler altıncı yüzyıldan zombileriz! Bizim için *her şey* eski konu!"

"Son toplantımızın kayıtlarının okunmasını öneriyorum," dedi Arvid. "Katılanlar?"

Hearthstone iki elini birden kaldırdı. Onu suçlayamazdım. Daha önceki katliamlarına dair kayıtları okudukları sürece hayatta kalacaktık.

Dagfinn not defterinin önceki sayfalarını karıştırmaya başladı. Hızla çevirdiği sayfalar parmaklarının arasında toza dönüşürken, "Ah," dedi. "Aslına bakacak olursanız bu kayıtlara sahip değilim."

"Pekâlâ!" dedi Gellir. "O halde..."

"Durun!" dedi Blitzen. "Sözlü bir sunuma ihtiyacımız var! Sizin geçmişinizi... kim olduğunuzu, buraya neden gömüldüğünüzü ve silahlarınızın adlarıyla tarihlerini dinlemek istiyorum. Ben bir cüceyim. Benim için eşyaların geçmişleri önemlidir. Özellikle de bu şeyler beni öldürecekse. Bize her şeyi anlatmanızı öneriyorum."

"Öneriye katılıyorum," dedi Samira. "Katılanlar?"

Diğer zombilerle birlikte Gellir de elini kaldırdı. Sanırım bunu alışkanlıktan yapmıştı ve bu yüzden kendine gıcık olduğu belliydi. Jack'in de havaya fırlamasıyla birlikte öneri oybirliğiyle kabul edilmiş oldu.

Gellir omuz silkti. Bunu yapmasıyla zırhı ve kemikleri çatırdadı. "Bu katliamı çok zora soktunuz ama kabul, hikâyemizi anlatacağım. Beyler, rahat!"

Zombiler kılıçlarını kınlarına soktu. Bazıları yere oturdu. Diğerleri duvara dayanıp kollarını kavuşturdu. Arvid'le Knut kendi oyuklarından iplik ve tığ çıkarıp daha önceden örmeye başladıkları eldivenler üzerinde çalışmaya koyuldular.

"Şimdi... Benim adım Gellir," diye söze girdi Prens Gellir. "Thorkel'in oğluyum. Bu da..." Kılıcına vurdu. "Bir Viking tarafından kullanılan en ünlü kılıç olan Skofnung!"

"Sözün meclisten dışarı herhalde," diye mırıldandı Jack. "Ama dostum, Skofnung çok ateşli bir ad!"

Jack'e katılmıyordum. Hearthstone'un yüzünde gördüğüm dehşet dolu ifadeden de hiç hoşlanmamıştım. "Hearth, bu kılıcı tanıyor musun?"

Hava parmaklarını yakabilirmiş gibi, elf dostumuz işaret dilini temkinli bir şekilde kullandı. *İlk başta Kral H-R-O-L-F'a aitti. Hepsi de Berserker olan on iki takipçisinin ruhlarıyla dövülmüş bir kılıçtır.*

"Ne diyor?" diye sordu Gellir. "Bu el hareketleri çok sinir bozucu."

Hearth'ün dediklerini tercüme etmeye başlamışken Blitzen öyle bir çığlıkla araya girdi ki, Arvid'le Knut tığlarını ellerinden düşürdü.

"Bu kılıç..." Blitz, Hearthstone'a baktı. "Taş..."

Blitz'in ne demek istediğini anlamadım ama Hearth başını salladı.

Şimdi anladın mı? dedi Hearth, işaret diliyle. *Buraya gelmemeliydik.*

Sam bize dönerken mızrağının yaydığı parlak ışık zemindeki tozların cızırdamasına neden oldu. "Ne demek istiyorsunuz? Ne

taşı? Ve bunların Thor'un çekiciyle ne ilgisi var?"

"Affedersiniz," dedi Gellir. "Sanırım ben konuşuyordum. Ama buraya Thor'un çekicini bulmak için geldiyseniz, size birilerinin yanlış bilgi verdiğini söylemek zorundayım."

"Bu durumun üstesinden gelmek zorundayız," dedim arkadaşlarıma. "Çünkü buradan çıkıp öldürmem gereken bir keçi var."

"Neyse," diye devam etti Gellir. "Skofnung Kılıcı, Hrolf adındaki bir kral tarafından yaratıldı. Hrolf'un on iki Berserker takipçisi, ruhlarının kılıca güç vermesi için canlarını feda ettiler." Gellir çatık kaşlarla, ikisi odanın köşesinde kağıt oynayan adamlarına baktı. "Bir prensin kendine *iyi* korumalar bulabildiği bir zamandı. Eid adındaki bir adam kılıcı Hrolf'un mezarından çaldı. Eid bu kılıcı babama ödünç verdi ve babam da... geri vermeyi unuttu diyelim. Babam bir gemi kazasında öldü ama kılıç İzlanda'da karaya vurdu. Kılıcı ben buldum ve birçok görkemli katliamda kullandım. Şimdi de... işte buradayız! Savaşta öldüğümde kılıcı benimle birlikte gömdüler. Ve korunmam için on iki Berserker'le birlikte."

Dagfinn not defterinde bir sayfa çevirip yazmaya başladı. "*Korunma... için.* Valhalla'ya gitmeyi umduğumuzu da ekleyeyim mi? Ve kılıç çalıntı olduğu için sonsuza dek bu gömütte kalmakla lanetlendiğimizi? Ölümden sonraki yaşamlarımızdan nefret ettiğimizi?"

"HAYIR!" diye bağırdı Gellir. "Bunun için daha kaç kere özür dilememi istiyorsunuz?"

Arvid, yarısı tamamlanmış eldivenlerinden başını kaldırdı. "Gellir'in bir milyon kere daha özür dilemesini öneriyorum. Katılanlar?"

"Kesin şunu!" dedi Gellir. "Bakın, burada misafirlerimiz var. Kirli çamaşırlarımızı onların önünde dökmeyelim, tamam mı? Hem bu ölümlüleri öldürüp ruhlarını yuttuğumuzda gömütten çıkacak kadar güç kazanacağız! Provincetown'da gezmek için sabırsızlanıyorum."

On üç zombi Viking'in Provincetown'un ana caddesinde yürüdüğünü, bir kafeye girdiklerini ve espresso ısmarladıklarını hayal ettim.

"Bu kadar eski iş yeter!" dedi Gellir. "Artık gömütümüze izinsiz giren bu ölümlüleri öldürebilir miyiz lütfen?"

"Katılıyorum." Dagfinn kalemini salladı. "Zaten mürekkebim de bitti."

"Hayır!" dedi Blitzen. "Dinlemek istediğimiz daha çok şey var. Buradaki diğer silahların adlarını bilmiyorum. Ve şu tığların! Onlardan da bahsedin!"

"Düzeni bozuyorsun," dedi Gellir.

"Bize en yakın çıkışın gösterilmesini öneriyorum," dedim.

Gellir ayağını yere vurdu. "Sen de düzeni bozuyorsun! Oylama yapılmasını öneriyorum!"

Dagfinn özür diler gibi bana baktı. "Bir thing şeyi işte. Anlamazsın."

Silahları ellerinde olmadığından o anda saldırıya geçmeliydim ama bu hiç demokratik bir davranış gibi gelmedi.

"Katılanlar?" dedi Gellir.

"Evet!" dedi ölü Vikingler bir ağızdan. Ayağa kalktılar, iskambil kartlarıyla dikiş nakış malzemelerini bir kenara bıraktılar ve bir kez daha kılıçlarını çektiler.



ON ALTI

HEARTHSTONE İÇİNDEKİ ÖKÜZÜ SERBEST BIRAKIYOR

Jack bunun beni eğitmek için mükemmel bir zaman olduğuna karar verdi.

Kendi başına gayet iyi dövüşebilmesine rağmen, onu kendi gücümle kullanmayı öğrenmem gerektiğine inanıyordu. Sanırım buna layık ya da yetkin olmamla ilgili bir şeyler de söylemişti. Ama sorun şu ki, kılıçla dövüşte çok kötüydüm. Ayrıca Jack de beni olabilecek *en kötü* durumlarda eğitmeye karar veriyordu.

"Bugünün işini yarma bırakmayacaksın!" diye bağırdı. Elimde ağırlaşmaya ve kontrol edilmesi zorlaşmaya başlamıştı.

"Hadi ama dostum!" Kafama savrulan ilk kılıçtan kaçtım. "Daha sonra cansız mankenlerin üzerinde falan çalışırız!"

"Sola yat!" diye bağırdı Jack. "Diğer solun! Beni gururlandır senyör. Skofnung bize bakıyor!"

Sırf Jack'i etkilemeye çalıştığı kılıcın önünde utandırmak için ölmeyi düşünecek hale gelmiştim. Ama Valhalla'nın dışındayken ölümüm kalıcı olacağından, böyle bir fikrin uzun vadede çok da

iyi olmadığına karar verdim.

Zombiler üzerimize geliyordu.

Tek avantajımız küçük bir odada olmamızdı. Ellerinde kocaman kılıçlar vardı ve bu kılıçları etkili bir şekilde sallamaları için her birine birkaç metrekarelik alan gerekiyordu. Yani küçük bir odada dört kişinin etrafını saran, kocaman kılıçlı on iki zombi Berserker bambaşka bir meseleydi. Yeterli çoğunluğu sağlamakta ne kadar iyi oldukları umurumda bile değildi. Bu kadar dar bir alanda kendi adamlarınıza zarar vermeden dört kişiyi öldürmek hiç kolay olmayacaktı.

Çok geçmeden dövüşümüz herkesin birbirine çarptığı, küfrettiği bir arbedeye dönüştü. Samira'nın mızrağını Arvid'in çenesinin altına soktuğunu gördüm. Mızrak zombinin kafasını tuvalet kâğıdına değen bir meşale gibi yakıp yok etti.

Bir diğer zombi kılıcını Blitzen'in göğsüne savurdu. Ama Blitz'in zincir zırhlı yeleği darbeyi kesti. Blitz papyonunu sardığı yumruğunu zombinin karnına geçirdi ve herkesin tiksinti dolu bakışları altında, eli zombinin karın boşluğuna takılıp kaldı.

"İğrenç!" Blitz yumruğunu geri çekmeye çalışırken zombiyi de kendisiyle birlikte beceriksiz bir dans eşi gibi etrafta savurmaya başladı. Bu esnada bir başka zombiye çarpıp yere yıktılar.

Hearthstone Meydan Kavgasında En Usta Kişi ödülünü alacak bir hareketle, kesesinden çıkardığı run taşlarından birini sert bir şekilde yere vurdu.

ᚾ

Hearth bunu yaptığı anda etrafında altından bir ışık belirdi. Boyunun uzamaya başladığını fark ettim. Biri kıyafetlerinin içine hava basıyormuş gibi kaşları şişiyordu. Gözleri kan çanağına döndü. Saçları elektrik verilmiş gibi havaya kalktı. En yakınındaki zombiyi kaptığı gibi odanın karşısına savurdu. Ardından bir diğerini tutup havaya kaldırdı ve dizinin üzerine indirerek kelimenin somut anlamıyla ikiye ayırdı.

Tahmin edebileceğiniz gibi, diğer zombiler delirmiş elften uzaklaşmaya başladılar. "Bu *hangi* run?" diye sorarken Jack'i yanlışlıkla Gellir'in lahdinin tepesine savurup tabuta bir tavan penceresi açtım.

Blitz'in elini dans eşinin karnından kurtarmasıyla, bir süredir birlikte debelendiği zombi parçalanarak yere saçıldı. "*Uruz*," dedi Blitz. "Öküz runu."

Yılbaşı dilekleri listeme bu run taşını da ekledim gitti.

Aynı esnada, Samira mızrağını parıltılar saçan bir ölüm copu gibi sallayarak düşmanlarını parçalıyordu. Alev alıp yanmaktan kurtulan zombileri ise baltasıyla indiriyordu.

Jack bağırarak işe yaramaz tavsiyeler vermeye devam ediyordu. "Kenara kaç Magnus! Eğil! Omega Savunması'na geç!"

Omega Savunması diye bir şey olmadığına emindim. Kılıcımı zombilere isabet ettirmeyi başardığım birkaç seferde Jack onları parçalasa da, bu hareketlerimin Jack'in dişi kılıcı etkilemesine yeteceğini hiç sanmıyordum.

Kısa süre içinde Gellir'in korumasının kalmayacağı belli olduğunda, Dan Prensi bizzat çarpışmaya dahil oldu ve halen kınında duran kılıcını bana vurarak, "Pis ölümlü! Pis ölümlü!" diye bağırmaya başladı.

Gellir'e karşı koymaya çalıştığımda Jack buna direndi. Herhalde bir hanımefendiye vurmanın kaba bir hareket olacağını düşünmüştü. Özellikle de bu hanımefendi kınından çıkmamış bir kılıçken. İşte, Jack böyle eski kafalı bir kılıçtı.

En sonunda ayakta kalan tek zombi Gellir'di. Korumalarının parçalanmış kolları, bacakları, silahları ve dikiş nakış malzemeleri zemine saçılmıştı.

Gellir, Skofnung Kılıcı'nı göğsüne bastırıp lahdine doğru geriledi.

"Durun! Bu işin tüzüğümüze uygun olup olmadığına bakalım. Ve bunu yapana dek her türlü çarpışmanın durmasını..."

Gellir'in önerisini kabul etmediği belli olan Hearthstone, prensin üzerine koşup tek hamlede kafasını kopardı. Gellir'in kafasız vücudu yere devrildi. Çılgına dönmüş elfimiz, geriye Skofnung Kılıcı'ndan başka bir şey kalmayana dek Gellir'in cesedini tekmeledi, üzerinde tepindi.

Hearthstone kılıcı da tekmelemeye başladı.

"Durdurun şunu!" diye bağırdı Jack.

Hearth'ün kolunu yakaladım. Bu herhalde gün içinde yaptığım en cesur hareketti. Bana döndüğünde gözleri gazap ateşiyle yanıyordu.

Öldü, dedim işaret diliyle. *Artık durabilirsin.*

Hearth'ün benim kafamı da koparması işten bile değildi.

Ama gözlerini kırptı. Az önce kan çanağı olan gözleri normal haline döndü. Kasları şişkinliğini yitirdi. Dikilmiş saçları indi. Yere yıkılmak üzere olduğunu anlayıp son anda Blitzen'le birlikte onu yakaladık. Hearthstone'un büyü sonrası baygınlıklarına alışmıştık.

Sam mızrağını Dagfinn'in cesedine saplayıp, devasa bir lazer çubuğu gibi orada bıraktıktan sonra, küfürler mırıldanarak gömütte volta atmaya başladı. "Üzgünüm, çocuklar. Bütün bu riske ve çabaya rağmen Mjolnir burada değilmiş."

"Hey, sorun değil," dedi Jack. "Skofnung Kılıcı'nı şeytani efendisinden kurtardık ya! Skofnung buna çok minnettar kalacak. Onu da yanımıza almalıyız!"

Blitzen, Hearth'ü kendine getirmek için turuncu mendilini yüzüne doğru salladı. "O kılıcı yanımıza almak çok kötü bir fikir olabilir."

"Neden?" dedim. "Ve Hearth kılıcın adını duyduğunda neden o kadar korktu? Sen de bir taşla ilgili bir şey söyledin."

Blitz, elf dostunu konuşmamızdan korumaya çalışıyormuş gibi Hearth'ün başını kucağına aldı. "Evlat, bizi buraya her kim gönderdiyse... bu bir tuzaktı, tamam mı? Ama bu odadaki en az tehlikeli şey zombilerdi. Biri bu kılıcı buradan kurtarmamızı istedi."

"Kesinlikle haklısın," dedi tanıdık bir ses.

Kalbim tekledi. Gellir'in lahdinin önünde Dokuz Dünya'da en görmek istemediğim iki adam dikilmişti: Randolph dayı ve Loki. Tabutun arka panelinin parıltılar saçan bir kapıya dönüştüğünü fark ettim. Kapının diğer tarafında Randolph'un çalışma odası görünüyordu.

Loki'nin yaralı dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Başlık parasını bulmuşsun Magnus. Aferin. Bu *mükemmel* bir kılıç!"



ON YEDİ

RANDOLPH DAYIM KARA LİSTEME EN TEPEDEN GİRİYOR

Aramızda en hızlı tepki veren Sam oldu. Mızrağını kaptığı gibi babasına saldırdı.

"Hayır, canım." Loki parmaklarını şıklattı.

Bunu yaptığı anda Sam'in bacakları büküldü ve yanlamasına yere devrilerek hareketsiz kaldı. Gözleri yarı kapalıydı. Parıldayan mızrağı taş zeminde yuvarlanarak uzaklaştı.

"Sam!" Ona doğru atıldığım anda Randolph dayı beni durdurdu.

Cüsseli vücudu her şeyi kapatmıştı. Omuzlarımı kavradı. Nefesi karanfil ve çürümüş balık kokuyordu.

"Hayır Magnus." Sesinde panik vardı. "Her şeyi daha kötü hale getirme."

"*Daha kötü mü?*" diyerek onu ittim.

Öfke tüm vücudumu ele geçirmişti. Halen elimde tuttuğum Jack saldırmaya hazırdı. Samira'yı babasının ayaklarının dibinde bilinçsiz bir halde yatarken gördüğümde (tanrılar adına, yalnız-

ca bayıldığını umuyordum), kılıcımı dayımın kafasına geçirmek, bütün *uruz* gücümle Loki'nin yüzüne vurmak istedim.

Randolph'a bir şans ver, diye fısıldadı Annabeth zihnimin içinde bir yerlerde. *O aileden biri.*

Tereddütte kaldım. Ve bu arada Randolph dayının halini fark ettim.

Bir bacadan geçmiş gibi, üzerindeki gri takım küle bulanmıştı ve paramparçaydı. Yüzü, burnundan başlayıp sol yanağını katederek kaşına ulaşan kırmızı-kahverengi tonlarda korkunç bir yarayla kaplıydı. Bu henüz iyileşmemiş, el şeklinde bir yanık yarası gibiydi.

Bir cüce yumruğunu karın boşluğuma geçirmiş gibi hissettim. Odamda bulunan aile fotoğrafında, Randolph'un yüzünde beliren Loki'nin işaretini anımsadım. Valhalla'daki eğitim savaşında gördüğüm rüyayı ve Loki, Randolph üzerinden benimle temas kurduğunda yüzümde hissettiğim korkunç ızdırabı düşündüm. Loki, dayımı *damgalamıştı.*

Gözlerimi sahtekârlığın tanrısına diktim. Üzerinde halen aynı korkunç yeşil smokinle şal desenli papyon vardı. Parıldayan gözleri, *Hadi! Öldür dayını*! Bunu izlemek çok eğlenceli olur, dermiş gibiydi.

Loki'ye bu zevki tattırmayacaktım. "Buraya gelmemiz için bizi sen kandırdın!" diye bağırdım öfkeyle. "Madem bir tabutun içinde açtığın büyülü kapıdan geçip buraya gelebiliyordun, bizi neden buraya getirdin?"

"Ah, siz yolu açmasaydınız bunu yapamazdım," dedi Loki. "Ama buraya geldiğiniz anda... seninle Randolph arasındaki bağlantı kuruldu. Yoksa fark etmedin mi?" Hafifçe kendi yanağına

vurdu. "Kan bağı çok güçlüdür. Randolph üzerinden seni her zaman bulabilirim."

"Ben seni öldürene dek," dedim. "Randolph, çık aradan."

Loki kıkırdadı. "Çocuğu duydun, Randolph. Kenara çekil."

Dayım atlar için üretilen kocaman bir hapı yutmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Lütfen, Loki. Yapma..."

"Vay!" Loki kaşlarını kaldırdı. "Bana emir vermeye çalışıyor gibisin! Ama böyle bir şey yapmaya asla kalkışmazsın, değil mi? Çünkü bu anlaşmamızı ihlal eder."

Anlaşma sözcüğü Randolph dayının yüzünü buruşturmasına neden oldu. Yana kayarken, yeni yara izinin etrafındaki yüz kasları seğiriyordu.

Göz ucuyla baktığımda, Blitzen'in Hearthstone'un ayağa kalkmasına yardımcı olduğunu gördüm. Geriye çekilmelerini istiyordum. Kimsenin Loki'nin önüne çıkmamasını istiyordum.

Sam halen hareketsizdi.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. İleri doğru bir adım attım. "Loki, Sam'e ne yaptın?"

Tanrı başını eğerek kızına baktı. "Kime? Samira'ya mı? O iyi, turp gibi. Yalnızca ondan nefes almayı kesmesini istedim, hepsi bu."

"*Ne?*"

Loki beni rahatlatmak istermiş gibi elini salladı. "Kalıcı olarak değil Magnus. Bak, çocuklarım söz konusu olduğunda disiplini elden bırakmak istemiyorum. Bugünlerde ebeveynler çok *ilgisiz*, sence de öyle değil mi?"

"Çocuklarını kontrol ediyor," dedi Randolph, korku dolu bir sesle.

Loki kızgın bir ifadeyle dayıma baktı. "Söylesene, *sen* nasıl bir babasın, Randolph? Ah, doğru ya. Senin ailen öldü ve onları bir kez daha görebilmek için tek umudun *benim.*"

Yüzü bembeyaz olan Randolp geriye çekildi.

Loki bana döndü. Sırıtması omurgam boyunca şal desenli iğrenç titreşimler yolluyordu. "Magnus, çocuklarım sahip oldukları güçleri bana borçlu. Bunun karşılığında, istediğim zamanlarda isteklerime göre hareket etmek zorundalar. Bu gayet adil bir anlaşma. Dediğim gibi, kan bağı güçlüdür. Sözümü dinleyip Alex'i Valhalla'da bırakarak en doğrusunu yaptın. Aksi takdirde, burada bir değil, iki çocuğum birden baygın yatardı!"

Ellerini ovuşturdu. "Şimdi, daha fazlasını görmek ister misin? Samira şekil değiştirmeye karşı her zaman isteksiz olmuştur. Belki de senin için onu bir kediye dönüşmek zorunda bırakırım. Ya da bir kanguruya? Çok şirin bir kanguru olabilir."

Şal desenli iğrençlik karnıma ulaşmıştı.

En sonunda Samira'nın neden şekil değiştirmek istemediğini anlıyordum.

Bunu her yaptığımda, babamın tabiatının beni daha çok ele geçirdiğini hissediyorum, demişti bir keresinde.

Sam'in, Loki'nin kendisini bir devle evlendirebileceğinden korkmasına şaşırmamak gerekiyordu. Hiç düşünmeden şekil değiştiren Alex Fierro'nun onu endişelendirmesine de.

Diğer tanrıların da çocukları üzerinde bu türden bir kontrolü var mıydı? Acaba Frey... Hayır. Şu anda kendime bunu düşünme izni veremezdim.

"Sam'i rahat bırak."

Loki omuz silkti. "Nasıl istersen. Ben yalnızca onu devreden çıkardım. Gellir'in bunu size söylediğinden eminim. Skofnung Kılıcı bir kadının önünde kınından çıkarılamaz. Ama baygın durumdaki kadınlar sayılmaz! Randolph, acele et. Kılıcı çekeceğin kısma geldik."

Randolph dayı dudaklarını yaladı. "Belki de bunu..." Sesi gırtlaktan gelen bir çığlığa dönüştü. Birden bire iki büklüm oldu. Yanağındaki yaradan dumanlar çıkmaya başlamıştı. Dayımın acısını kendi yüzümde hissettim.

"Kes şunu!" diye bağırdım.

Randolph doğrularak nefes almaya çalıştı. Burnunun yan tarafından halen duman çıkıyordu. Loki kahkaha atmaya başladı. "Randy, Randy, Randy. Çok *komik* görünüyorsun. Bunu daha önce de yaşadık. Yoksa aileni Helheim'den geri getirmek istemiyor musun? Öyleyse ödemenin tamamının işin öncesinde yapılmasını talep ediyorum. Benim damgamı taşıyorsun ve ben ne dersem onu yapacaksın. Bunu anlamak o kadar zor olmasa gerek." Skofnung Kılıcı'nı gösterdi. "Al şu kılıcı. Ve Magnus, bu işe karışmaya sakın kalkışma. Sam'in komasını istediğim anda kalıcı bir duruma çevirebilirim. Yani umarım bu işe bulaşmazsın. Yaklaşan bir düğünümüz varken bu çok kötü olur."

Loki'yi Hel gibi ikiye bölmek istiyordum (iki farklı tarafı olan kızı Hel'i kastediyorum). Ardından onu uhuyla yapıştırıp, bir daha ikiye bölebilirdim. İlk kez karşıma çıktığında Loki'nin karizmatik ve tatlı dilli biri olduğunu düşündüğüme inanamıyordum. Dayıma "Randy" diyordu. Sırf bu bile ölüm cezasını gerektirirdi.

Ama Loki'nin Sam'in üzerinde ne kadar kontrol sahibi olduğunu bilmiyordum. Gerçekten de, yalnızca düşünce gücüyle Sam'in geçici koma halini kalıcı bir duruma dönüştürebilir miydi? Randolph'a ne olacağı konusunda da... biraz endişeliydim. Bu aptal kendini Loki'yle şeytani bir pazarlığın içine sokmuş olabilirdi ama bunu neden yaptığını anlayabiliyordum. Karısı Catherine'i, oyuncak teknesiyle Aubrey'i ve elindeki run taşını sımsıkı tutan Emma'yı hatırlıyordum. Bu, *miras* taşıydı. Büyüyüp gerçekleştiremeyeceği bütün rüyaların sembolüydü.

Solumda, Hearthstone'la Blitzen'in kıpırdandığını gördüm. Hearthstone kendi başına yürüyebilecek kadar kendine gelmişti. Blitz'in elinde yerdeki zombilerin birinden aldığı kılıç vardı. Geride kalmaları için elimi kaldırdım.

Randolph Skofnung Kılıcı'nı eline alıp yavaşça kınından çıkardı. Soğuk, gri demirden, çift taraflı bir kılıçtı. Üzerindeki run taşları maviden donmuş toprak rengine ve kan kırmızısına dek, her renk tonunda ışıklarla hafifçe parıldıyordu.

Jack ürperdi. "Oh... vay..."

"Evet, aynen öyle," dedi Loki. "Şimdi, bir kılıç kullanabilseydim ve meşhur Yaz Kılıcı'm ele geçirememiş olsaydım, Skofnung Kılıcı'nı seçerdim."

"Bu herif şeytanın teki olabilir," diye fısıldadı Jack. "Ama gayet zevk sahibi biri."

"Ne yazık ki," diye devam etti Loki. "Şu andaki durumda, tam olarak burada değilim."

Blitzen homurdandı. "O kılıç asla kınından çekilmemeli."

Loki gözlerini devirdi. "Freya oğlu Blitzen, büyülü silahlar söz

konusu olduğunda tam anlamıyla ödleğin tekine dönüşüyorsun! Skofnung'u kendim kullanamam. Ama Chase ailesinin kökeni eski İskandinav tanrılarına dayanır! Chase ailesi mükemmeldir."

Randolph da bana zamanında buna benzer bir şey söylemişti. Chase ailesinin antik İsveç kraliyet ailelerinin birinden geldiğini falan filan. Ama kökenimiz bize şeytani kılıçları kullanma yeteneği veriyorsa, bunu özgeçmişime koymayacağımı biliyordum.

Çok tehlikeli. Hearthstone bunu bitkin ve zayıf bir el hareketiyle söyledi. Gözlerinde korku vardı. Ölüm. Kehanet.

"Kabul. Bu kılıcın birkaç acayipliği var," dedi Loki. "Ama acayiplikleri severim! Kadınların önünde kullanılamaz. Gün ışığında kınından çıkarılamaz. Yalnızca asil kökenli biri tarafından kullanılabilir." Loki, Randolph'un kolunu dürttü. "*Bu* adam bile Skofnung'u kullanabilir. Ve elbette şu da var: bir kez kınından çıkarıldı mı, kanın tadını almadan kınına sokulamaz."

Jack metalik bir sesle inledi. "Ama bu hiç adil değil. Bu çok çekici."

"Öyle, değil mi?" dedi Loki. "Ve kılıcın son acayipliği... Hearthstone, dostum, bunu onlara sen mi söylersin, yoksa ben mi söyleyeyim?"

Sendeleyen Hearthstone Blitzen'in omzunu tuttu. Bunu Blitz'ten destek almak için mi, yoksa cüce dostunun halen orada olduğundan emin olmak için mi yaptığını anlayamadım.

Blitzen neredeyse kendisi kadar uzun olan kılıcı kaldırdı. "Loki, Hearth'e bunu yapmayacaksın. Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Benim canım cüce dostum, gömütün girişini bulmanı takdir

ediyorum! Ve elbette lahdin etrafındaki büyüyü kırması için de Hearthstone'a ihtiyacım vardı. Hepiniz üzerinize düşeni layıkıyla yaptınız. Ama korkarım ikinizden beklediğim bir şey daha var. Samira'nın mutlu bir evlilik yapmasını istiyorsunuz, değil mi?"

"Bir devle mi?" Blitzen homurtuyla güldü. "Hayır."

"Ama bu hayırlı bir nedenle yapılacak! Adı lazım olmayan kişinin çekicini geri almak için! Yani bu durumda doğru düzgün bir başlık parası bulmam lazım ve Thrym de başlık parası olarak Skofnung Kılıcı'm istedi. Bence bu çok makul bir takas. Ama sorun şu ki, kılıç taş olmadan eksik kalıyor. İkisi birlikte set olarak gelmeli."

"Ne demek istiyorsun?" dedim. "Ne taşı?"

"Skofnung Taşı. Yani kılıcı keskin tutmak için yaratılmış olan bileme taşı!" Loki iki elinin başparmaklarıyla parmaklarını kenetleyip tatlı tabağı büyüklüğünde bir daire yaptı. "Bu büyüklükte. Mavi benekli, gri." Hearthstone'a göz kırptı. "Tanıdık geldi mi?"

Hearthstone, şah onu boğuyormuş gibi görünüyordu.

"Hearth," dedim. "Bu herif neden bahsediyor?"

Elf arkadaşım buna cevap vermedi.

Sendeleyen Randolph dayı, lanetli kılıcı tutmak için iki elini birden kullanıyordu. Demir kılıcın renginin koyulaştığını, kenarlarında buzların oluştuğunu fark ettim.

"Ağırlaşıyor." Randolph soluksuz kalmıştı. "Soğuyor."

"O halde acele etmeliyiz." Loki, baygın durumdaki Samira'ya baktı. "Randolph, bu aç kılıcı besleyebilir miyiz?"

"Asla!" Kendi kılıcımı kaldırdım. "Randolph, canını yakmak istemiyorum ama bunu yapacağımdan emin olabilirsin."

Dayımın dudaklarından kesik bir hıçkırık döküldü. "Magnus, anlamıyorsun. Onun neler planladığını bilmiyor..."

"*Randolph,*" dedi Loki. "Aileni görmek istiyorsan, saldır!"

Randolph lanetli kılıcı savurarak saldırıya geçti. Ve bunu yaptığı anda hedefini bütünüyle yanlış tahmin ettiğimi anladım.

Budala Magnus! Affedilmeyecek bir budalalık!

Loki'nin ayaklarının dibinde çaresiz bir halde yatan Sam'den başka hiçbir şey yoktu aklımda. Onu korumak zorundaydım. Kehanetleri ya da gömütte ortaya çıktığı ilk andan itibaren Loki'nin davranışlarını, neyi nasıl yaptığını hiç düşünmemiştim. Ama kızına attığı bakış bile bir numaraydı.

Dayımı durdurmak için öne çıktım. Ama Randolph yanımdan geçip gitti. Ve dehşet dolu bir haykırışla, Skofnung Kılıcı'm Blitzen'in karnına soktu.



ON SEKİZ

İŞARET DİLİNDE ÇOK DAHA FAZLA KÜFÜR ÖĞRENMEM GEREKİYOR

Öfkeyle uludum.

Jack'le hamle yaptım. Skofnung Kılıcı, dayımın parmakları gibi görünen birkaç pembe şeyle birlikte Randolph'un elinden fırladı.

Kılıcı tutan elini yumruk yapıp göğsüne bastıran Randolph geriye çekilirken, kılıç taş zeminde tangırdayarak uzaklaştı.

"Ah!" Blitzen'in gözleri büyümüştü. Kılıç zincir zırhlı yeleğini delip geçmişti. Parmaklarının arasından kan süzülüyordu.

Hearthstone ayakta sallanan Blitzen'i yere düşmeden yakalayıp Randolph'la Loki'den uzaklaştırdı.

Loki'nin etrafından döndüm ve Jack'i bir kez daha kaldırıp tanrının kibirli yüzüne soktum. Ama bunu yapmam yalnızca gömütteki formunun bir projeksiyon görüntüsü gibi titreşmesine neden oldu.

"Kılıcını sallıyor ve ıskalıyor!" Loki başını iki yana salladı. "Gerçekten Magnus... ikimiz de bana zarar veremeyeceğini bi-

liyoruz. Ben burada değilim! Ayrıca senin asıl güçlü olduğun nokta da savaşmak değil. Öfkeni birinden çıkarmak istiyorsan, Randolph dayını öldürebilirsin. Ama bunu hızlı yap. Konuşmamız gereken çok fazla şey var ve cücen de kan kaybından ölüyor."

Nefes alamıyordum. Biri boğazımdan aşağı saf nefret döküyordu sanki. Kendi dayımı öldürmek istiyordum. Taş üstünde taş bırakmadan bu gömütü yıkmak istiyordum. Birden bire, yalnızca kötülük peşinde olan ve kendisinin de içinde yaşadığı ağacı yok etmek isteyen şeytani sincap Ratatosk'u anladığımı hissettim. Ama bu kolay olmasa da öfkemi bastırmak zorundaydım. Blitz'i kurtarmak intikam almaktan çok daha önemliydi.

"Jack," dedim. "Gözün bu *meinfretr*'ların üzerinde olsun. Sam'in canını yakmaya ya da Skofnung Kılıcı'nm almaya çalışırlarsa doğrama moduna gir."

"Tamamdır." Skofnung'u etkilemek için, Jack bunu normalden daha derin bir ses tonuyla söylemişti. "Bu ateşli hanımefendiyi kanımla canımla koruyacağım! Ah, elbette Sam'i de."

Blitzen'in yanma koştum.

"İşte bu!" dedi Loki coşkuyla. "İşte tanıdığım ve sevdiğim Magnus Chase! Her zaman başkalarını düşünür. Her zaman iyileştirir!"

Ellerimi Blitzen'in karnına koyduktan sonra başımı kaldırıp Hearth'e baktım. "Yardımcı olabilecek runların var mı?"

Hearth başını iki yana salladı. Onun gözleri de sincap Ratatosk-düzeyinde bir nefretle yanıyordu. Çaresizlik içinde bir şey, *herhangi bir şey* yapmak istiyordu ama bu sabah iki run kullanmıştı bile. Bundan fazlası onu öldürebilirdi.

Blitzen öksürdü. Yüzü macun rengindeydi. "Ben... ben iyiyim çocuklar... yalnızca... bir dakikaya ihtiyacım var."

"Dayan Blitz." Bir kez daha içimdeki Frey'in gücüne odaklandım. Elektrikli bir battaniyenin bobinleri gibi ısınan ellerim Blitzen'in vücudundaki bütün hücrelere sıcaklık gönderiyordu. Kan dolaşımını yavaşlatıp acısını azalttım. Ama yaranın kendisi iyileşmeye karşı koyuyordu. Yaranın benimle savaştığını, iyileştirebileceğimden çok daha hızlı bir şekilde, Blitzen'i şeytani bir açlıkla tükettiğini hissediyordum.

Hearth'ün kehanetini hatırladım: *Blitzen. Akacak kan durdurulamaz.*

Bu benim hatamdı. Bunun olacağını önceden görebilmeliydim. Blitz'in Mimir'in sığınağında kalıp pizza yemeye devam etmesi için ısrarcı olmam gerekirdi. Şu aptal keçi suikastçısını dinlemeliydim.

"İyileşeceksin," dedim. "Benimle kal."

Blitz'in gözleri odağını kaybediyordu. "Yelek... cebinde... dikiş setim var... yardımı olacaksa."

Çığlık atmak istiyordum. Jack'in artık ellerimde olmaması iyiydi. Aksi takdirde tam ölçekli bir Kylo Ren öfke kriziyle hareket edebilirdim.

Ayağa kalkıp Loki'yle Randolph'un karşısına dikildim. Yüzümdeki ifade epey korkutucu olmalıydı. Randolph yaralı elinden damlayan kanla zeminde iz bırakarak duvarlardaki zombi oyuklarına dek geriledi. Muhtemelen elini iyileştirebilirdim ama bunu yapmaya can attığımı söyleyemezdim.

"Loki, ne istiyorsun?" dedim. "Blitzen'e nasıl yardım edebilirim?"

Tanrı ellerini iki yana açtı. "Bunu sorduğuna çok memnun oldum. Bu iki sorunun cevabı aynı!"

"Taş," diye mırıldandı Blitz. "Taşı... istiyor."

"Aynen!" dedi Loki. "Magnus, Skofnung Kılıcı'nın açtığı yaralar *asla* iyileşmez. Sonsuza dek... ya da ölüme dek kanamaya devam eder. Artık hangisi önce olursa. O yarayı kapatmanın tek yolu Skofnung Taşı'dır. Bu ikisinin birlikte önemli bir set oluşturmasının nedeni budur."

Hearthstone işaret diliyle ardı ardına öylesine etkileyici küfürler etti ki bir süre sonra hareketleri esaslı bir performansı andırmaya başladı. İşaret dilini bilmeyen biri için bile, el hareketleri öfkesini bağırıp çağırmaktan çok daha iyi ifade etmişti.

"Olur şey değil!" dedi Loki. "Bu hakaretlerin bir kısmını Aesir'lerle son dalaşmamızdan beri duymamıştım! Bu şekilde hissettiğin için üzgünüm, elf arkadaşım. Ama bu taşı ele geçirebilecek tek kişi sensin. Tek çözümün bu olduğunu sen de biliyorsun. Bir an önce eve doğru yola çıksan iyi olur!"

"Eve mi?" Zihnim soğuk şurup hızında çalışıyordu. "Yani... Alfheim'a mı?"

Blitzen acıyla inledi. "Hearth'ün oraya gitmesine izin verme. Buna değmez, evlat."

Öfke dolu gözlerimi duvardaki zombi oyuğunun içinde duran Randolph'a diktim. Parçalanmış takım elbisesi, yaralı yüzü, acı ve kan kaybından bulanmış gözleriyle, Randolph zombiliğe giden yolun yarısını çoktan tamamlamıştı.

"Loki neyin peşinde?" diye sordum. "Bütün bunların Thor'un çekiciyle ne ilgisi var?"

Fırtınanın ortasında kalan teknesinde ailesine dönüp baktığı andaki gibi, boş gözlerle ve çaresizlik dolu bir ifadeyle bana baktı. "Magnus... ben çok..."

"Üzgün müsün?" dedi Loki. "Evet, sen çok üzgünsün, Randolph. Bunu biliyoruz. Ama gerçekten Magnus, bağlantıyı göremiyor musun? Belki de daha açık olmam gerekiyor. Bazen siz ölümlülerin bir şeyleri anlamakta nasıl ağır kaldığınızı biliyorum. Çekiç-bir-devin-elinde."

Loki her bir kelimeyi işaret dilinde abartılı hareketlerle vurgulayarak devam etti. "Dev-çekice-karşılık-Sam'i-istiyor. Hediyelerimizi-düğünde-takas-edeceğiz. S-K-O-F-N-U-N-G'a-karşılık-çekiç."

"Kes şunu!" dedim.

"Anladın, değil mi?" Loki ellerini salladı. "Güzel. Çünkü parmaklarım yorulmaya başlamıştı. Şimdi, *yarım* bir başlık parası veremem, öyle değil mi? Thrym bunu asla kabul etmez. Hem kılıca hem de taşa ihtiyacım var. Neyse ki, arkadaşınız Hearthstone taşın nerede olduğunu biliyor!"

"Bu yüzden mi bütün bunları tezgâhladın? Neden..." Büyüyen bir kan gölünün içinde yatan Blitz'i gösterdim.

"Teşvik diyelim," dedi Loki. "Yalnızca Samira'nın düğünü için taşı bulup bana getireceğinizden şüpheliydim ama bunu arkadaşınızı kurtarmak için yapacağınızdan eminim. Ayrıca unutmayın ki, adı lazım olmayan kişinin aptal çekicini geri almanız için de size yardım ediyorum. Yani herkesin kazandığı bir anlaşma bu. Elbette cüceniz ölürse sizin için pek öyle olmayacak. Bunlar çok minik, acınası yaratıklar. Her neyse. Randolph, gel buraya!"

Dayım, dayak yiyeceğini sanan bir köpek gibi Loki'ye yaklaştı. Şu anda dayıma karşı çok fazla sevgi hissetmiyordum ama Loki'nin ona bu şekilde davranmasından da nefret ediyordum. Rüyalarımda Randolph'la kurduğumuz bağlantıyı unutmamıştım. Onu bunları yapmaya zorlayan ezici kederi ben de hissetmiştim.

"Randolph," dedim. "Onunla gitmek zorunda değilsin."

Bana baktığında nasıl da yanıldığımı gördüm. Kılıcı Blitzen'in karnına soktuğu anda Randolph'un içinde bir şey kırılmıştı. Bu şeytani anlaşmanın içine öylesine çekilmiş, ölen karısıyla çocuklarına ulaşmak için o kadar çok şeyden vazgeçmişti ki, başka bir yol düşünemiyordu.

Loki, Skofnung Kılıcı'nı işaret etti. "Kılıç, Randolph. Kılıcı al."

Jack öfkesini mor tonlarda parıldayan runlarıyla gösterdi. "Dene bakalım kanka. Dene ve birkaç parmaktan çok daha fazlasını kaybet."

İnsanların konuşan kılıçlar tarafından tehdit edildikleri anlarda yapacağı gibi, Randolph kararsız kaldı.

Loki'nin kibirli güveninin sarsıldığını fark ettim. Gözleri karardı. Yaralı dudakları büküldü. Bu kılıcı ne kadar çok istediğini görebiliyordum. Kılıcı düğünden çok daha önemli bir şey için istiyordu.

Ayağımı Skofnung Kılıcı'nın üzerine koydum. "Jack haklı. Bu kılıç hiçbir yere gitmiyor."

Loki'nin boynundaki damarlar patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Samira'yı öldürmesinden, gömütün duvarlarını cüce, elf ve einherji parçalarıyla kaplamasından korktum.

Gene de kararlılıkla ona bakmaya devam ettim. Planının ne olduğunu bilmiyordum ama bizi canlı tutmak zorunda olduğunu

hissetmeye başlamıştım... yani, en azından şimdilik.

Bir nanosaniye içinde, Loki kendini toparladı.

"Pekâlâ Magnus," dedi lakayıt bir havada. "Öyleyse gelini getirirken taşla birlikte kılıcı da alırsınız yanınıza. Dört gün. Size düğün yerini bildireceğim. Ve kendine doğru düzgün bir smokin bul. Randolph, gel oğlum! Hadi, hadi!"

Dayım yüzünü buruşturdu.

Bunu gören Loki kahkaha attı. "Ah, pardon ya." Serçe parmağıyla yüzük parmağını kıvırdı. "Çok mu erken oldu?"

Dayımı kolundan yakaladı ve Loki'yle Randolph hareket halindeki bir uçaktan dışarı fırlar gibi, hızla tabutun içindeki geçiş kapısına çekildiler. Ve ikisi gözden kaybolduğu anda lahit şiddetle içeriye doğru patladı.

Kıpırdanan Sam, çalar saati çalmış gibi birden bire doğruldu. Başörtüsü bir korsanın göz bandı gibi sağ gözünün üzerine kaymıştı. "Ne... neler oluyor?"

Olanları açıklayamayacak kadar uyuşmuş haldeydim. Blitz'in yanında dizlerimin üzerine çöküp onu hayatta tutmak için elimden geleni yapmaya çalıştım. Ellerim nükleer bir felakete yol açacak kadar çok Frey gücüyle parıldıyordu. Ama işe yaramıyordu. Arkadaşım gözlerimin önünde ölüyordu.

Hearth'ün gözleri dolmuştu. Blitz'in yanına oturdu. Şalı arkadaşının kanına değdi. *V* yaptığı parmaklarını alnına vurup duruyordu. *Aptal. Aptal. Aptal.*

Sam'in gölgesi üzerimize düştü. "Hayır! Hayır, hayır, hayır. *Ne* oldu?"

Hearthstone bir başka işaret dili tiradına girdi: *Sana söylemiştim! Çok tehlikeli! Bu senin hata...*

"Dostum..." Blitzen zayıf bir şekilde Hearthstone'un ellerini çekti. "Sam'in... hatası değil. Suçunuz... yok. Bu... benim fikrimdi."

Hearthstone başını iki yana salladı. *Aptal Valkyrie. Aptal ben. Seni iyileştirmenin bir yolu olmalı.*

Bir mucize gerçekleştirmemi istermiş gibi, çaresiz gözlerle bana baktı.

Şifacı olmaktan *nefret ediyordum.* Bir savaşçı olmayı isterdim. Ya Alex Fierro gibi bir şekil değiştirici. Ya da Hearthstone gibi bir run büyücüsü. Hatta savaşlara iç çamaşırlarıyla giren Yarıkaya gibi bir Berserker. Arkadaşlarımın hayatlarının iyileştirici yeteneklerime bağlı olması, Blitzen'in gözlerindeki ışığın sönüşünü izlemek ve yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek... buna dayanamıyordum.

"Loki bize başka bir yol bırakmadı," dedim. "Skofnung Taşı'nı bulmak zorundayız."

Hearthstone öfkeyle homurdandı. *Bunu yapardım. Blitz için. Ama zaman yok. Bu en azından bir gün sürer. O ölecek.*

Blitzen bir şey demeye çalıştı. Ama dudaklarından sözcük çıkmadı. Başı yana düştü.

"Hayır!" diye haykırdı Sam. "Hayır, ölemez. Nerede bu taş? Gidip kendim alacağım!"

Herhangi bir fikir geliştirebilmek için çılgına dönmüş bir halde gömüte baktım. Gözlerim içerideki tek ışık kaynağı olan, tozlu zemindeki Samira'nın mızrağına takıldı.

Işık. *Gün ışığı.*

Deneyebileceğim son bir mucize vardı. Bu umutsuz bir mucizeydi ama elimden gelen başka bir şey yoktu.

"Daha çok zamana ihtiyacımız var," dedim. "Bu yüzden daha çok zaman *yaratacağız.*" Blitzen'in bilincinin yerinde olup olmadığından emin değildim ama gene de omzunu sıkarak, "Seni geri getireceğiz dostum. Söz veriyorum," dedim.

Ayağa kalktım. Yüzümü gömütün kubbeli tavanına çevirip tepemizdeki güneşi hayal ettim. Babamı... sıcaklığın, bereketin, ışığa ulaşmak için toprağı delen canlı şeylerin tanrısını çağırdım.

Gömüt gümbürdemeye başladı. Tepemize toz yağıyordu. Tam tepemde, kubbeli tavan bir yumurtanın kabuğu gibi çatladı ve incecik bir güneş ışığı karanlığı delerek Blitzen'in yüzünü aydınlattı.

Ve gözlerimin önünde, Dokuz Dünya'daki en yakın arkadaşlarımdan biri taşa dönüştü.



ON DOKUZ

PİLOTUN NAMAZ KILMASI BENİ ENDİŞELENDİRMELİ Mİ?

Provincetown Havaalanı hayatımda gördüğüm en depresif yerdi. Gerçi bunun nedeni taşa dönüşmüş bir cüce, kalbi kırık bir elf, öfkeden kuduran bir Valkyrie ve bir türlü susmak bilmeyen bir kılıçla birlikte olmam olabilirdi.

Sam, bizi Pilgrim anıtından alması için Uber'den bir araç çağırdı. Valhalla'ya ruh götürürken de gerek olduğunda Uber'i kullanıp kullanmadığını merak ettim. Arka koltuğuna doluştuğumuz Ford Focus'la havaalanına giderken de, yol boyunca "Valkyrie'lerin Uçuşu" şarkısını mırıldanmama engel olamadım.

Yanımdaki Jack beni soru yağmuruna tuttu. "Skofnung'u yalnızca bir dakika için kınından çıkarabilir miyiz? Ona merhaba demek istiyorum."

"Hayır, Jack. Gün ışığında ya da kadınların önünde çıkarılamaz. Ve onu kınından çıkardığımızda birini öldürmek zorunda."

"Evet, evet. Ama bunun dışında, harika olmaz mıydı?" İçini çekerken yanıp sönen run taşlarıyla kendini aydınlattı. "O çok etkileyici."

"Lütfen run taşı moduna gir."

"Sence benden hoşlanmış mıdır? Aptalca bir şey söylemedim, değil mi? Dürüst ol lütfen."

Ağzımdan çıkmak üzere olan birkaç sert lafı son anda geri yuttum. Bu korkunç duruma düşmemiz Jack'in suçu değildi. Gene de, Skofnung'u her an kınından çıkarabileceğimizi ve karşısına en iyi haliyle çıkabilmesi için güzellik uykusuna yatmasının iyi olacağını söyleyerek en sonunda onu run taşma dönüşmeye ikna ettiğimde rahatladım.

Havaalanına ulaştığımızda, Sam terminal binasına giderken ben de granit cücemizi arabadan çıkarmaya çalışan Hearthstone'a yardım ettim.

Havaalanında bahsetmeye değer pek bir şey yoktu. Gelen ve giden yolcular için tek bir küçük salon, dışarıda birkaç bank ve güvenlik çitinin ardında küçük uçaklar için iki pist.

Sam neden buraya geldiğimizi açıklamamıştı. Sanırım bizi Boston'a götürecek bir uçak ayarlamak için pilotluk bağlantılarını kullanıyordu. Dördümüzü birden tek başına uçuramayacağı ortadaydı ve Hearthstone da daha fazla run taşı kullanabilecek halde değildi.

Hearth kalan son büyü gücünü, sıradan bir *X*'e benzeyen bir run taşıyla, hava kabarcıklı ambalaj ve bant yaratmak için kullandı. Belki bu taş nakliyat malzemeleri için antik Viking sembolüydü. Belki de Alfheim Express'in kurumsal runuydu. Hearthstone öylesine öfkeli ve sefil bir haldeydi ki, bunu ona sormaya cesaret edemedim. Hearth en yakın dostunu dikkatli bir şekilde paketlerken, ben de terminal binasının dışında Sam'in gelmesini bekledim.

Uber arabasını beklerken bir tür ateşkes anlaşması yapmıştık. Hearth, Sam ve ben, üçümüz de yüksek voltajlı kablolara bağlanmış, suçluluk ve kızgınlıkla yüklenmiş gibiydik. Bize dokunmaya kalkanı öldürmeye hazırdık. Ama bunun Blitzen'e hiçbir yararının olmayacağını da biliyorduk. Bunu sözcüklere dökmemiş olsak da, şu anda birbirimize bağırmamak ve vurmamak için sessiz bir anlaşma yapmıştık. Şu an için, iyileştirmemiz gereken bir cücemiz vardı.

Nihayet Sam terminal binasından çıktı. Dönerken tuvalete uğramış olmalıydı çünkü elleriyle yüzü halen ıslaktı.

"Cessna yolda," dedi.

"Uçuş eğitmeninin uçağı mı?"

Sam başını salladı. "Bunun için yalvarmam gerekti. Ama Barry iyi adamdır. Bunun acil bir durum olduğunu anladı."

"Peki... şeyden haberi var mı?" Dokuz Dünya'yı, taşa dönüşmüş cüceleri, zombi savaşçıları, şeytani tanrıları ve hayatlarımızdaki diğer bütün acayiplikleri kastederek etrafımızı gösterdim.

"Hayır," dedi Sam. "Ve bu şekilde kalmasını istiyorum. Eğitmenim hayaller dünyasında yaşayan biri olduğumu düşünürse uçak uçurmama asla müsaade etmez."

Hearthstone'un devam eden paketleme projesine baktı. "Blitzen'in durumunda değişim var mı? Yani... ufalanmaya falan başlamadı, değil mi?" diye sordu Sam.

Boğazımda kıvranan bir sümüklü böcek varmış gibi hissettim. "Ufalanmak mı? Lütfen bana böyle bir şey olmayacağını söyle."

"Umarım. Ama bazen..." Sam kendini toparlamak istermiş gibi gözlerini kapattı. "Bazen birkaç gün sonra..."

Kendimi daha fazla suçlu hissetmek için nedene ihtiyacım vardı sanki! "Skofnung Taşı'nı bulduğumuzda... o zaman Blitz'i de taş halinden geri döndürmemizin bir yolu var, değil mi?"

Elbette bu, arkadaşımı bir granit yığınına dönüştürmeden önce sormam gereken bir soruydu ama... Hey! Çok baskı altındaydım, tamam mı!

"Umarım... vardır," dedi Sam.

Bu gerçekten de kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı.

Dönüp bize bakan Hearthstone, öfkeli hareketlerle Sam'e, *Uçak? Magnus'la beni atacaksın. Sen gelmeyeceksin*, dedi.

Sam incinmiş gibi görünse de, elini yüzüne yaklaştırdı ve işaret parmağıyla gökyüzünü gösterdi. *Anladım.*

Hearthstone cücemizi paketleme işine geri döndü.

"Ona zaman ver," dedim Sam'e. "Bu senin suçun değil."

Sam kaldırımı incelemeye başladı. "Keşke buna inanabilseydim."

Ona Loki'nin üzerinde ne kadar kontrole sahip olduğunu sormak, onun için ne kadar üzüldüğümü söylemek, babasıyla savaşmanın bir yolunu bulacağımıza söz vermek istiyordum. Ama sanırım bütün bunları konuşmak için henüz çok erkendi. Sam'in utancı halen çok tazeydi.

"Bizi atacağını söylerken Hearthstone ne kastetti?" diye sordum.

"Havalandığımızda açıklarım." Sam telefonunu çıkarıp saate baktı. "Zuhr olmuş. Uçağın gelmesine yirmi dakika kadar zaman var. Magnus, seni yanıma alabilir miyim?"

Zuhr'un ne demek olduğunu bilmiyordum ama Sam'in peşinden, terminalin önündeki araç yolunun ortasında kalan çimenlik alana gittim.

Samira bir süre karıştırdığı sırt çantasından büyük bir şalı andıran, katlanmış mavi bir örtüyü çıkarıp çimenlerin üzerine serdi. İlk düşüncem şu oldu: *piknik mi yapacağız?*

Sam'in örtüyü güneydoğu yönüne doğru çevirdiğini fark ettim. "Bu bir seccade, değil mi?"

"Evet," dedi Sam. "Öğle namazı zamanı. Ben namaz kılarken gözcülük yapar mısın?"

"Ben... bir dakika! Ne?" Elime bir bebek tutuşturup onunla ilgilenmemi istemişti sanki. Sam'i tanıdığım zaman içinde onu hiç namaz kılarken görmemiştim. Bunu çok sık yapmadığını tahmin ediyordum. Yani onun yerinde olsam ben öyle yapardım.. "Böyle bir zamanda nasıl namaz kılabilirsin?"

Sam kahkaha attı. "Asıl soru, böyle bir zamanda nasıl namaz kılmazsın? Çok uzun sürmez. Sen gözcülük et, yeter. Ne olur ne olmaz... bilmiyorum işte, trol saldırısı ya da öyle bir şey olursa diye."

"Neden daha önce bunu yaptığını hiç görmedim?"

Sam buna omuz silkti. "Ben her gün namaz kılarım. Gerektiği şekilde, günde beş kere. Genellikle bunun için sessiz bir yer bulurum kendime. Ama yolda ya da tehlikeli bir durumdaysam, bazen güvenli bir yere ulaşana dek ertelerim. Buna izin vardır."

"Jotunheim'da olduğumuz zamanlar gibi mi?"

Başını salladı. "Ama şu anda sorun yok. Tehlikede değiliz, hem sen de buradasın. Bir sıkıntı var mı?"

"Ah... evet. Demek istediğim, hayır, elbette yok!"

Bugüne dek kendimi bazı gerçeküstü durumlarda bulmuştum. Cüce barlarında takılmış, evren ağacında devasa bir sin-

captan kaçmış, bir perdeye tutunarak bir devin yemek salonuna inmiştim. Ama bir havaalanı otoparkında namaz kılan Sam için gözcülük yapmak... bu yeni bir şeydi.

Sam ayakkabılarını çıkardıktan sonra seccadesinin ucunda durdu. Ellerini göğsünde birleştirdi. Gözleri yarı kapalıydı. Bir şeyler mırıldandı. Kısa bir an için ellerini kulaklarına yaklaştırdı. İşaret dilinde bu hareket *dikkatli dinle*'nin karşılığıydı. Ardından dua etmeye başladı. Tekdüze bir tonda Arapça sözcükler mırıldanırken, bildiği bir şiiri okuyormuş ya da bir ezgi mırıldanıyormuş gibiydi. Eğildi. Doğruldu. Dizlerinin üzerine çöktü, ayaklarını altına aldı ve alnını seccadeye dayadı.

Gözlerimi ona diktiğimi söylemek istemiyorum. Aval aval onu izlemek yanlış gelmişti. Ama gene de saygılı olduğunu umduğum bir mesafeden ona göz atmaya devam ettim.

Bundan büyülendiğimi kabul etmek zorundaydım. Belki de biraz kıskanmıştım. Başına gelen her şeyden ve şeytani babasının kontrolüne girip bilincini yitirmesinden sonra, Sam en azından kısa bir süre için huzurlu görünüyordu. Adeta kendi huzur ve sükunet baloncuğunu yaratmıştı.

Hayatımda hiç dua etmemiştim. Çünkü öyle bir inanmıyordum. Ama Sam'in bir şeye inanç düzeyinde bağlanmak istediğimi hissettim.

Namaz çok sürmedi. Sam seccadesini toparlayıp ayağa kalktı. "Sağ ol Magnus."

Omuz silktim. Kendimi halen davetsiz misafir gibi hissediyordum. "Daha iyi misin?"

Sam sırıttı. "Bu büyü değil."

"Evet ama... büyüyü her zaman görüyoruz. Peki başa çıkmamız gereken bütün bu İskandinav tanrılarından çok daha güçlü bir tanrı olduğuna inanmak zor değil mi? Gücenme ama özellikle de kendisi asla olaylara karışmazken?"

Sam seccadesini çantasına soktu. "Karışmaz, müdahale etmez, zorlamaz... bana göre bu çok daha merhametli ve ilahi. Sence de öyle değil mi?"

Başımı salladım. "İyi bir noktaya parmak bastın."

Sam'in ağladığını görmemiştim ama gözlerinin kenarları kızarmıştı. Namaz kıldığı gibi ağlayıp ağlamadığını merak ettim. Fark etmememiz için kendine sessiz, sakin bir yer bulup, gözlerden uzakta ağlıyordu belki de.

Sam gökyüzüne baktı. "Hem kim diyor Allah yardımcı olmuyor diye?" Yaklaşan uçağımızı gösterdi. "Hadi gidip Barry'yle tanışalım."

Sürpriz! Yalnızca özel bir uçakla pilot bulmakla kalmadık, aynı zamanda Sam'in erkek arkadaşına da kavuştuk. Uçağın kapıları açılırken Sam asfalt pistte koşar adım yürüyordu. Ve uçaktan inen ilk kişi Emir Fadlan oldu. Beyaz Fadlan Ezmecisi tişörtü üzerine kahverengi deri ceketi, geriye yatırılmış saçları, altın çerçeveli güneş gözlüğüyle Breitling saat reklamlarındaki havacı heriflere benziyordu.

Sam onu gördüğünde yavaşlasa da, bir yerlere saklanması için artık çok geçti. Panik dolu bir ifadeyle dönüp bana baktıktan sonra, sözlüsüne doğru yürümeye devam etti.

Konuşmalarının ilk kısmını kaçırdım. Taştan cücemizi uçağa

götürmeye çalışan Hearth'e yardım etmekle meşguldüm. Aynı esnada Sam'le Emir öfkeli el hareketleri ve sıkıntılı yüz ifadeleriyle bir şeyler konuştular.

En sonunda yanlarına gittiğimde, Emir az sonra yapacağı bir konuşma üzerinde çalışıyormuş gibi volta atıyordu. "Burada olmamam gerekirdi. Tehlikede olduğunu sandım. Bunun bir ölüm-kalım meselesi olduğunu sandım. Ben..." Emir olduğu yerde donakaldı. "Magnus?"

Bana gökyüzünden düşmüşüm gibi bakıyordu. Saatlerdir gökyüzünden düşmediğimden bu hiç adil değildi.

"Hey, dostum," dedim. "Bütün bunların çok iyi bir açıklaması var. Ama gerçekten çok, çok iyi bir açıklama. Sam, yapmış olduğunu düşünebileceğin... yani aklına kötü bir şeyler geliyorsa... kötü hiçbir şey yapmadı. Demek istediğim... kötü bir şey yapmadı yani."

Sam öfkeyle bana baktı. *Hiç yardımcı olmuyorsun.*

Emir'in gözleri Hearthstone'a kaydı. "Seni de tanıyorum. Birkaç ay önce seni Sam'in sözde matematik çalışma grubunda görmüştüm..." Bütün bunlara inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Sam'in bahsettiği elf sen misin yani? Ve Magnus... sen de... öldün. Sam senin ruhunu Valhalla'ya götürdüğünü söyledi. Ve cüce..." Ambalajlanmış Blitzen'e baktı. "O bir *heykel* falan mı?"

"Geçici olarak," dedim. "Bu arada bu da Sam'in suçu değil."

Emir, asla duymak istemeyeceğiniz o delice kahkahalardan birini attı. Birinin beyninde basit bir perdahlamayla düzelmeyecek birkaç çatlak olduğunu gösteren manyak kahkahalardan bahsediyorum. "Nereden başlayacağımı bile bilemiyorum. Sam, sen iyi misin? Başın... belada mı?"

Samira'nın yanakları yaban mersini sosu rengini almıştı. "Bu... karışık bir konu. Çok üzgünüm, Emir. Ben..."

"Buraya geleceğini beklemiyor muydun?" dedi başka bir ses. "Tatlım, kendisi *hayır* sözcüğünü kabul etmiyor."

Uçağın kapısında ince, koyu tenli bir adam belirmişti. O kadar şıktı ki, Blitzen bile mutluluktan ağlayabilirdi. Dar, bordo pantolon, pastel yeşili gömlek, kruvaze yelek ve sivri burunlu deri çizmeler. Boynuna asılı pilot kimliğinde BARRY EL-CABBAR yazıyordu.

"Canlarım," dedi Barry. "Uçuş planımızdan çıkmak istemiyorsak, bir an önce binmeniz lazım. Yalnızca yakıt ikmali yapacağız, ardından havalanıyoruz. Samira..." Tek kaşını kaldırdı. Hayatımda gördüğüm en sıcak bakışlı altın rengi gözlere sahipti. "Bundan Emir'e bahsettiğim için beni affet lütfen. Ama aradığında çok endişelendim. Emir çok sevgili bir arkadaş. Ve aranızda nasıl bir dram döndüğünü bilmiyorum ama sizden bunu çözmenizi bekliyorum!" Barry elleriyle ağzının etrafını kapatıp herkesin duyabileceği şekilde fısıldadı. "Senin tehlikede olduğunu duyduğunda gelmek için çok ısrar etti." Sesini yükseltti. "Yani... tamam mı? Şimdi, herkes uçağa!"

Barry uçağın içinde kayboldu. Hemen ardından, Hearthstone Blitzen'le birlikte basamakları çıktı.

Emir ellerini ovuşturarak, "Sam, yalnızca anlamaya çalışıyorum," dedi.

Sam'in gözleri kemerine kaydı. Savaş baltasının halen üzerinde olduğunu belki de yeni fark etmişti. "Ben... biliyorum."

"Senin için her şeyi yaparım," dedi Emir. "Yalnızca... benimle

konuşmayı kesme, tamam mı? Bana her şeyi anlat. Ne kadar delice olursa olsun, *anlat.*"

Sam başını salladı. "Sen bin. Ben kalkış öncesi son dış kontrolleri yapacağım."

Emir, ölürken aldığım yaraların vücudumun neresinde olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi son bir kez bana baktıktan sonra uçağa bindi.

Sam'e döndüm. "Buraya senin için geldi. Tek umursadığı şey senin güvenliğin."

"Biliyorum."

"Bu *güzel* bir şey, Sam."

"Bunu hak etmiyorum. Ona karşı dürüst değildim. Ben... bunların hayatımın tek *normal* kısmına bulaşmasını istemedim."

"Sanırım hayatının *anormal* kısmı da şu anda tam karşında dikiliyor."

Sam'in omuzları düştü. "Üzgünüm. Yardımcı olmaya çalıştığının farkındayım. Hayatımdan çıkmanı asla istemem Magnus."

"Neyse ki," dedim. "Çünkü önümüzde çok fazla delilik var."

Sam başını salladı. "Lafı açılmışken, artık sen de binip kemerini taksan iyi olur."

"Neden? Barry kötü bir pilot mu?"

"Ah, Barry mükemmel bir pilottur ama uçağı o kullanmayacak. Ben kullanacağım. Dosdoğru Alfheim'a gidiyoruz."



YİRMİ

İÇİNİZE ŞEYTAN GİRDİĞİ TAKDİRDE, LÜTFEN EN YAKININIZDAKİ ÇIKIŞA GİTMEK İÇİN IŞIKLI İŞARETLERİ TAKİP EDİN

Bizimle konuşmak için koridora çıkan Barry, dirseklerini iki yanındaki koltukların üzerine attı. Parfümü uçağın Boston Çiçek Pazarı gibi kokmasına neden oluyordu. "Şimdi canlarım, bugüne dek hiç Citation XLS'le uçtunuz mu?

"Hayır," dedim. "Uçsaydım hatırlardım."

Kabin büyük değildi ama kanatlı bir lüks otomobil gibi beyaz deriyle kaplıydı. Karşılıklı yerleştirilen dört yolcu koltuğu bir tür konferans alanı yaratmıştı. Hearthstone'la yan yana oturuyorduk. Karşımda Emir vardı. Taşlaşmış Blitzen ise Hearth'ün karşısındaki koltuğa bağlanmıştı.

Başımı uzatıp baktığımda, pilot koltuğundaki Sam'in göstergeleri kontrol edip bazı tuşlara bastığını gördüm. Bütün uçaklarda pilot kabiniyle yolcu alanını ayıran kapılar olduğunu sanırdım ama Citation'da durum böyle değildi. Oturduğum yerden uçağın ön camını görebiliyordum. Emir'den yer değiştirmemizi istemeyi

düşündüm. Tuvalete bakmak daha az sinir bozucu olabilirdi.

"Pekâlâ," dedi Barry. "Bu uçuştaki yardımcı pilotunuz olarak size kısa bir güvenlik sunumu yapmak bana düşüyor. Ana çıkış burada." Parmaklarının eklem yerlerini az önce uçağa bindiğimiz kapıya vurdu. "Acil bir durumda, Sam ya da ben kapıyı sizin için açamayacak haldeysek... *SÖZÜMÜ DİNLEMELİYDİN MAGNUS CHASE.*"

Barry'nin sesi derinleşip sertleşti. Dirseğinin altında oturan Emir az kalsın kucağıma sıçrayacaktı.

Pilot kabinindeki Sam yavaşça arkasına döndü. "Barry?"

"SENİ UYARDIM." Barry'nin yeni sesi çatlıyor, yükselip alçalıyordu. *"GENE DE LOKİ NİN TUZAĞINA DÜŞTÜN."*

"Bunun derdi ne?" diye sordu Emir. "Bu Barry değil."

"Hayır," dedim. Boğazım bir zombi Berserker'in boğazı kadar kuruydu. "Bu favori suikastçım."

Hearthstone Emir'den bile daha şaşkın ve kafası karışmış gibi görünüyordu. Barry'nin sesindeki değişimi elbette duyamamıştı ama güvenlik brifinginin bir şekilde raydan çıktığının şüpheye yer bırakmayacak şekilde farkındaydı.

"ARTIK BAŞKA BİR SEÇENEK KALMADI," dedi Barry olmayan Barry. *"ARKADAŞINI İYİLEŞTİRDİKTEN SONRA JOTUNHEIM DA BENİ BUL. SANA LOKİ NİN PLANINI BOZMAK İÇİN GEREKEN BİLGİYİ VERECEĞİM."*

Yardımcı pilotumuzun yüzünü inceledim. Altın rengi gözleri odaklanamıyordu ama bunun dışında onda farklı hiçbir şey göremedim.

"Sen keçi katilisin," dedim. "Valhalla'daki ziyafette beni ağaç dalından izleyen kişisin."

Emir durmadan gözlerini kırpıştırıyordu. "Keçi katili? Ağaç dalı?"

"HEIMDALL'I BUL. O SANA BENİM YERİMİ GÖSTERECEK. DİĞERİNİ DE GETİR. ALEX FIERRO'YU. ARTIK TEK UMUDUN O... evet, bütün güvenlik konuları bunlar. Sorusu olan?"

Barry'nin sesi normale dönmüştü. Gününü geçirmek için Cod Burnu'na uçmak, arkadaşlarına yardımcı olmak ve başka dünyalardan gelen ninjaların seslerini aktarmaktan daha iyi bir yol düşünemiyormuş gibi, kendinden memnun bir halde gülümsüyordu.

Emir, Hearth ve ben aynı anda hararetle başlarımızı iki yana salladık.

"Sorumuz yok," dedim. "*Tek bir* sorumuz bile yok."

Sam'le göz göze geldik. *Evet, ben de duydum. Yardımcı pilotumun içine geçici olarak şeytan girdi. Bu konuda ne yapmamı istiyorsun ki?* dermiş gibi omuz silkip başını salladı.

"Pekâlâ." Barry, Blitzen'in granit kafasına hafif bir şaplak attı. "Pilot kabiniyle bağlantı kurmak isterseniz kulaklıklarınız hemen yanınızdaki kompartmanlarda. Norwood havaalanına çok kısa bir uçuş olacak. Arkanıza yaslanın ve keyfini çıkarın!"

Benim tercih edeceğim kelime *keyif* olmazdı.

Size küçük bir itirafta bulunayım: yalnızca Citation XLS değil, hayatımda hiçbir uçağa binmemiştim. Ve bana fikrimi soracak olursanız, ilk uçuşum, ancak birkaç aydır eğitim alan, yaşıtım bir kız tarafından kullanılan sekiz koltuklu bir Cessna'da olmamalıydı.

Bu Sam'in suçu değildi. Kıyaslayabilecek bir deneyime sahip olmasam da, kalkışımız sorunsuz olmuş gibiydi. En azından can kaybı olmadan havalanmıştık. Gene de tırnaklarım kol koyma

yerlerinde oyuklar açmıştı. Türbülans yüzünden gerçekleşen en ufak sarsıntı bile, zamanında sırtında bir kanyona daldığımız sekiz bacaklı uçan atımız Stanley'i özlemle anmama neden oluyordu (yani, neredeyse).

Emir kulaklık kullanmak istemedi. Herhalde bunun nedeni beyninin zaten delice İskandinav bilgileriyle aşırı yüklü olmasıydı. Kollarını kavuşturmuş, asık bir suratla camdan dışarı bakıyordu. Bir daha gerçek dünyaya inip inmeyeceğimizi düşünüyordu sanki.

Kendi kulaklığımda Sam'in çatlayan sesini duydum. "Seyir irtifasına ulaştık. Uçuşumuz otuz iki dakika sürecek."

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet..." Bir *bip* sesi duydum. "Oldu işte. Bu kanalda ikimizden başka kimse yok Magnus. *Arkadaşımız* şu anda iyi görünüyor. Her neyse. Endişeye gerek yok. Kontrol bende."

"Kim? *Ben mi* endişeliyim?"

Görebildiğim kadarıyla, Barry şu anda epey rahattı. Yardımcı pilot koltuğuna kurulmuş, iPad'ine bakıyordu. Uçuşla ilgili önemli bilgileri kontrol ettiğine inanmak istesem de, *Candy Crush* oynadığına emindim.

"Düşüncelerini alayım," dedim Sam'e. "Keçi katilinin tavsiyesinden bahsediyorum."

Kısa süreli parazitlenmenin ardından, "Onu Jotunheim'da bulacağımızı söyledi," dedi Sam. "Yani bir dev olmalı. Tabii bu illa onun şeytani biri olduğunu göstermez. Babamın..." Sanırım bu kelimenin ağzında bıraktığı kötü tadın geçmesini bekleyen Sam bir an için duraksadı. "...çok fazla düşmanı var. Keçi katili her kimse, güçlü bir büyüye sahip olduğu belli. Provincetown

konusunda haklı çıktı. Onu dinlemeliyiz. Aslında, onu çok daha önceden dinlemeliydim."

"Bunu yapma. Kendine yüklenme."

Emir başını kaldırıp dikkatini bana vermeye çalıştı. "Pardon, ne dedin?"

"Sana demedim, dostum." Kulaklığımın mikrofonuna dokundum. "Sam'le konuşuyorum."

Emir yalnızca dudaklarını oynatarak *Ha, anladım,* dedikten sonra, perişan bir halde camdan bakmaya devam etti.

"Emir bu kanalda değil... değil mi?" diye sordu Sam.

"Hayır."

"Sizi attıktan sonra, Skofnung Kılıcı'nı güvende olacağı Valhalla'ya götüreceğim. Emir'i otele götüremem ama... ona elimden geldiğince hayatımı göstermeyi düşünüyorum."

"İyi fikir. O sağlam bir çocuk, Sam. Bence kaldırabilir."

Araya birkaç saniye süren bir frekans karışması girdi. "Umarım haklısındır. Otele gittiğimde on dokuzuncu kattaki çeteyi de olanlardan haberdar edeceğim."

"Peki Alex Fierro?"

Sam koltuğunda arkasına dönüp bana baktı. Birkaç metre ötemde oturduğu yerde ona bakarken sesini kulaklıktan duymak tuhaftı. "Onu da götürmek kötü bir fikir Magnus. Loki'nin bana neler yapabildiğini gördün. Bir de ona..."

Evet, bunu hayal edebiliyordum. Ama aynı zamanda keçi katilinin de haklı olduğu bir nokta vardı. Alex Fierro'ya ihtiyacımız olabilirdi. Alex'in Valhalla'ya gelişi tesadüf değildi. Nornlar ya da başka tuhaf kehanet tanrıları Alex'in kaderini bizim kaderlerimizle birleştirmişti.

"Onu hafife almamamız gerektiğini düşünüyorum," dedim. Alex'in kurtlarla ölümüne dövüşünü ve lindworm'un boynuna nasıl çıktığını hatırladım. "Ve ona güveniyorum. Yani, kafanı kesen birine ne kadar güvenebilirsen... Peki, Heimdall'ı nasıl bulabileceğimize dair herhangi bir fikrin var mı?"

Parazit sesi güçlendi. "Ne yazık ki, evet," dedi Sam. "Bu arada hazırlanmaya başlayın. Neredeyse gelmek üzereyiz."

"Norwood'a inmek için mi? Alfheim'a gideceğimizi söylemiştin."

"Alfheim'a ben değil, *siz* gidiyorsunuz. Norwood rotası uygun bir atlama sahasının tam üzerinden geçiyor."

"*Atlama sahası* derken?" Sam'i yanlış anladığımı umdum.

"Bak, bu uçağı uçurmaya odaklanmalıyım. Ne soracaksan Hearthstone'a sor." Kulaklığımda ses kesildi.

Hearthstone, Blitzen'le bir bakışma yarışmasına girmişti. Cücemizin kabarcıklı ambalaj paketinden dışarı çıkmış granit yüzünde ölümcül bir ızdırap ifadesi donup kalmıştı. Hearthstone da ondan daha mutlu görünmüyordu. Etrafını saran keder havası, kanlı şalı kadar kolay görülebiliyordu.

Alfheim, dedim işaret diliyle. *Oraya nasıl gideceğiz?*

Atlayacağız, dedi Hearth.

Midemin düğümlendiğini hissettim. "Atlamak mı? *Uçaktan mı?*"

Karmaşık bir konuyu işaret diliyle nasıl açıklayabileceğini düşündüğü anlarda olduğu gibi, Hearth'ün bakışları beni aşarak ardımda bir yerlere kaydı. Bu karmaşık konu genellikle hiç hoşlanmadığım bir şey olurdu.

Alfheim, havanın ve ışığın krallığı, dedi Hearthstone. *Oraya*

ancak... Pandomimle serbest düşüşü anlattı.

"Bu bir uçak," dedim. "Atlayamayız. Ölürüz!"

Ölmeyiz, dedi Hearth. *Hem tam olarak atlama da değil. Yalnızca...* Beni hiç de teskin etmeyen bir *puf* hareketi yaptı. *Blitzen'i iyileştirene dek ölemeyiz.*

Nadiren ses çıkaran bir adam için, Hearthstone istediği zamanlarda çok sert ve net olabiliyordu. Az önce bana emirlerini vermişti: uçaktan puflayacak, Alfheim'a düşecek, Blitzen'i kurtaracaktık. Ancak bunlardan sonra ölebilirdim.

Emir koltuğunda kıpırdandı. "Magnus? Gergin görünüyorsun?"

"Evet." Emir'in ölümlü zihninde daha fazla çatlak açılmasına neden olmayacak basit bir açıklama yapmak istedim. Ama bu noktanın çok ötesine geçmiştik. İyi ya da kötü, normal ya da anormal, Emir Sam'in hayatının önemli bir parçasıydı. Bana karşı da her zaman nazik olmuştu. Evsizken karnımı doyurmuş, çoğu insan görünmezmişim gibi davranırken bana insan gibi davranmıştı. Sırf Sam tehlikede diye, hiçbir şey bilmeden bugün yardımımıza koşmuştu. Ona yalan söyleyemezdim.

"Görünüşe göre, Hearth'le birlikte *puf* olacağız." Bunu dedikten sonra Emir'e Hearth'ün emirlerini açıkladım.

Anlatacaklarımı tamamladığımda Emir öylesine kayıp görünüyordu ki, içimden onu kucaklamak geldi.

"Geçen haftaya dek," dedi. "En büyük endişem yeni dükkânımızı nerede açmamızın doğru olacağıydı. Jamaica Plain'le Chestnut Hill arasında kararsızlık yaşıyordum. Şu anda ise hangi *dünyada* uçtuğumuzdan bile emin değilim."

Kulaklık mikrofonumun kapalı olduğunu kontrol edip, "Emir," dedim. "Sam her zamanki Sam. O cesur ve güçlü biri."

"Bunu biliyorum."

"Senin için de deli oluyor. Sam bu acayipliklerin hiçbirini hayatında istemedi. Ve onun en büyük endişesi bunların seninle olan geleceğini bozması. Buna inanmalısın."

Sığınağa konmuş bir köpek yavrusu gibi başını eğdi. "Ben... elimden geleni yapıyorum Magnus. Ama her şey çok acayip."

"Evet. Sana şimdiden söyleyeyim, daha da acayip olacak." Mikrofonumu açtım. "Sam?"

"Konuşmanızın tamamını duydum," dedi Sam.

"Ah." Görünüşe göre kulaklığın nasıl çalıştığını çözememiştim. "Ben..."

"Seni daha sonra öldüreceğim," dedi. "Atlama sahanız yaklaşıyor."

"Bir dakika! Bir anda ortadan kaybolmamız Barry'nin gözüne takılmayacak mı?"

"O bir ölümlü. Beyni bu durumu çözemeyeceğinden, ince bir ayarlama yapacaktır. Sonuçta, insanlar uçan bir uçakta birden bire ortadan kaybolamaz. Bu mantıksız. Bence Norwood'a indiğimizde muhtemelen burada olduğunuzu bile hatırlamayacak."

Daha akılda kalıcı bir insan olduğumu düşünmeyi tercih ederdim ama şu anda bunun için endişelenemeyecek kadar gergindim.

Yanımdaki Hearthstone kemerini açtıktan sonra şalını çıkarıp Blitzen'in etrafına sararak bir tür koşum takımı yarattı.

"Bol şans," dedi Sam. "Midgard'da görüşürüz... yani... anladınız işte."

Hayatta kalırsak, diye düşündüm. *Blitzen'i iyileştirebilirsek. Son iki günde olanların ardından şans biraz yüzümüze gülerse...*

İki kalp atışı arasında Cessna yok oldu. Kendimi gökyüzünde buldum. Kulaklığım artık hiçbir yere takılı değildi.

Ve düşmeye başladım.



YİRMİ BİR

AVARELER VURULACAK, TUTUKLANACAK VE BİR DAHA VURULACAK

Blitzen bir keresinde bana cücelerin evlerinden asla paraşütsüz çıkmadıklarını söylemişti.

Şimdi bunun nedenini anlıyordum. Hearthstone'la buz gibi havada aşağı düşüyorduk. Ben kollarımı sallayıp çığlıklar atarken, sırtında granit Blitzen'le mükemmel bir kuğu dalışı gerçekleştiren Hearth, *Endişelenme yahu, cücemiz hava kabarcıklı ambalaj paketine sarılı,* dermiş gibi teskin edici bir ifadeyle bana baktı.

Hislerimi işaret diliyle nasıl ifade edebileceğimi bilmediğimden, buna yanıtım daha fazla çığlık oldu.

Bir bulutun içine girdiğimizde her şey değişti. Düşüşümüz yavaşladı. Hava ısındı. Güçlenen güneş ışığı gözlerimi kör etti.

Zemine çarptık. Yani, sayılır. Ayaklarım yeni biçilmiş çimenlere değdiği anda yeniden havaya sıçradım. En fazla on kiloydum sanki. Dengemi bulana dek çimenlik alanda bir astronot gibi sekip durdum.

Güneş ışığı yüzünden gözlerimi kısıp etrafımda ne olduğunu

anlamaya çalıştım. Görebildiğim kadarıyla uzun ağaçların olduğu geniş bir açıklık alandaydım. Uzaklarda bir ev vardı. Her şey ışık halkalarının içindeymiş gibi görünüyordu. Hangi yöne dönersem döneyim, sanki yüzüme spot ışığı tutuyorlardı.

Kolumu yakalayan Hearthstone ellerime bir güneş gözlüğü tutuşturdu. Gözlüğü taktığım anda gözlerimdeki yakıcı acı biraz olsun azaldı.

"Sağ ol," diye mırıldandım. "Her zaman bu kadar aydınlık mıdır?"

Hearthstone kaşlarını çattı. Herhalde sözcükleri geveledi̇ğimden dudaklarımı okumakta zorlanıyordu. Sorumu işaret dilinde yineledim.

Her zaman aydınlık, dedi. *Alışırsın.*

Herhangi bir tehdit unsuru olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi etrafı taradı.

Büyük bir evin ön bahçesine inmiştik. Çevresi alçak taş duvarla çevrili, golf sahası büyüklüğündeki arazi bakımlı çiçekler ve büyüdükçe yerçekimiyle *yukarı* doğru çekilmiş gibi görünen ince, uzun ağaçlarla kaplıydı. Ev ise, vitray camlı, konik taretli, Tudor* mimarisini andıran bir malikâneydi.

Burada kim yaşıyor? diye sordum işaret diliyle. *Alfheim Başkanı mı?*

Bir aile yaşıyor. Makepiece ailesi.

Önemli bir aile olmalı.

Hearth omuz silkti. *Sıradan. Orta sınıf.*

* İngiltere'nin Tudor Hanedanı tarafından yönetildiği 16. yüzyıl dönemi. (ç.n.)

Buna gülsem de, Hearth'ün şaka yapmadığını anladım. Alfheim'da bir orta sınıf ailesinin evi böyleyse, toplumun üst kesiminden birileriyle öğle yemeği hesabını paylaşmak istemezdim.

Buradan çıkalım, dedi Hearth. *Makepiece ailesi benden hoşlanmaz.* Muhtemelen Alfheim'da bir sırt çantasından daha ağır çekmeyen Blitzen'in etrafına sardığı şalını düzeltti.

Yola doğru yürümeye başladık.

Düşük yerçekimi yüzünden kendimi daha *hafif* hissettiğimi kabul etmek zorundaydım. Zıplayarak ilerlerken her adımımda bir buçuk metre katediyordum. Daha yükseğe zıplamamak için kendimi zaptetmem gerekiyordu. Sahip olduğum einherji gücü yüzünden, dikkatli olmadığım takdirde kendimi orta sınıf malikânelerinin çatılarında sıçrarken bulabilirdim.

Alfheim'ın indiğimiz bölgesi, Makepiece ailesinin geniş arazili evi gibi evlerle kaplıydı. Her evin bahçesinde bakımlı çiçek tarhlarıyla budanmış ağaçlar vardı. Parke taşlı garaj yollarında simsiyah kasaları parıldayan lüks cipler duruyordu. Havada gıcır gıcır banknot kokusu vardı.

Sam, Norwood rotasının Alfheim'a ulaşmak için en uygun atlama sahasının üzerinden geçtiğini söylemişti. Ne demek istediğini şimdi anlıyordum. Nidavellir nasıl Güney Boston'u andırıyorsa, Alfheim da bana, malikâneleri, pastoral manzarası, ağaçların arasında kıvrılarak uzanan yolları, pitoresk dereleri ve (kendinizi buraya ait hissediyorsanız) mutlak bir güvenlik hissinin uykulu halesiyle, Boston'un batısındaki lüks banliyö mahallelerini hatırlatmıştı.

Alfheim'in kötü tarafıysa, her türlü kusurun göze batmasına neden olan aşırı parlak güneş ışığıydı. Ağaçtan düşmüş bir yaprak

ya da solmuş bir çiçek bile can yakıcı bir sorun gibi göze çarpıyordu. Üzerimdeki kıyafetler çok daha kirli görünüyordu. Ellerimin sırtındaki bütün gözenekleri ve tenimin altındaki damarları görebiliyordum.

Hearthstone, Alfheim'ın hava ve ışıktan yapıldığını söylemişti. Gerçekten de, pamuk helvadan yapılmış ve üzerine biraz su sıçrasa eriyip gidecekmiş gibi görünen bir başka alemdeydim. Süngerimsi zeminde yürürken kendimi rahatsız ve sabırsız hissediyordum. Süper koyu camlı güneş gözlüğüm baş ağrımı biraz azaltmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Birkaç bloğun ardından, *Nereye gidiyoruz?* diye sordum Hearthstone'a.

Dudaklarını büzdü. *Eve.*

Kolundan tutup durdurdum.

Senin evine mi? diye sordum işaret diliyle. *Büyüdüğün yere mi?*

Hearth en yakınındaki bahçe duvarına baktı. Güneş gözlüğü takmamıştı. Aşırı parlak gün ışığında gözleri kristal parçacıkları gibi ışıldıyordu.

Skofnung Taşı evde, dedi Hearth. *Babamda...*

Baba için, başparmağı alnına değecek şekilde elini başına kaldırıp avucunu açmıştı. Bu bana işaret dilindeki *kaybeden* kelimesini hatırlattı. Hearth'ün çocukluğu hakkında bildiklerim yüzünden, bunun çok da yanlış olmadığını düşündüm.

Bir keresinde Jotunheim'da, Hearthstone'un üzerinde iyileştirici gücümü kullanırken içinde taşıdığı acıyı kısa bir an, çok şiddetli bir şekilde hissetmiştim. Sağır olduğu için küçüklüğünde ailesi Hearth'e çok kötü davranmıştı. Ardından erkek karde-

şi ölmüş (bunun detaylarını bilmiyordum) ve ailesi bu yüzden Hearth'ü suçlamıştı. Böyle bir aile evine geri dönmeye can atmamasını anlayabiliyordum.

Öleceğini bilmesine rağmen Blitzen'in bu fikre nasıl karşı çıktığını düşündüm. *Hearth'ün oraya gitmesine izin verme. Buna değmez, evlat.*

Ama buradaydık işte.

Neden? diye sordum işaret diliyle. *Skofnung Taşı neden babanda?*

Hearthstone buna cevap vermek yerine başıyla geldiğimiz yönü gösterdi. Elf Dünyası'nda her şey öylesine parlaktı ki, yanıp sönen ışıklarıyla peşimizden gelip tam arkamızda duran siyah otomobili son anda fark edebildim. Otomobilin ön ızgarasında kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyordu. Ön camın ardında, takım elbiseler içindeki iki elf kaşlarını çatmış bize bakıyordu.

Alfheim Emniyet Müdürlüğü merhaba demeye gelmişti.

"Size yardımcı olabilir miyiz?" dedi polislerden biri.

Bunu söylediği anda başımızın belada olduğunu anladım. Deneyimlerim, size yardımcı olup olamayacağını soran bir polisin kesinlikle yardım etmek gibi bir niyetinin olmadığını gösteriyordu. Beni tedirgin eden bir diğer durum da, bunu soran polisin elinin belindeki tabancanın kabzasında olmasıydı.

Diğer polis de her an ölümcül bir yardımda bulunabilirmiş gibi hazır görünüyordu.

İki elf de sivil giyinmişti. Koyu renk takım elbiseleri, ipek kravatları ve kemerlerine takılı kimlik kartlarıyla detektife benziyorlardı. Kısa kesim saçları Hearthstone'un saçları kadar sarıydı.

Aynı açık renk gözlere ve ürkütücü ölçüde sakin bir ifadeye sahiplerdi.

Bunların dışında dostum Hearth'le benzer bir tarafları yoktu. Hearth'e göre daha uzun, daha ince, daha yabancı görünüşlüydüler. Gömlek yakalarının altına minik, kişisel klimalar yerleştirilmiş gibi, etraflarına soğuk bir horgörü havası yayıyorlardı.

Bana tuhaf gelen bir diğer şey de *konuşmalarıydı.* Sessizce, çok etkili bir şekilde iletişim kuran Hearthstone'un yanında o kadar çok zaman geçirmiştim ki, polis elfin konuşması kulağımı tırmalamış, bana yanlış gelmişti.

İki polis de Hearthstone'a odaklanmıştı. Ben sanki orada değildim.

"Sana bir soru sordum dostum," dedi ilk polis. "Bir sıkıntı mu var?"

Başını iki yana sallayan Hearthstone'un gerilemeye başladığını fark ettiğimde kolunu yakaladım. Böyle bir anda geriye adım atmak her şeyi daha kötüye götürürdü.

"Sorun yok," dedim. "Sağ olun memur bey."

Detektifler bana başka bir dünyadan gelmişim gibi baktılar. Kaldı ki, öyleydi.

Birinci polisin kimlik kartında GÜNEŞ LEKESİ yazıyordu. Güneş lekesi gibi görünmüyordu. İkinci polisin kimlik kartındaysa KIR ÇİÇEĞİ yazıyordu. Böyle bir ada sahip olduğundan üzerinde bir Hawaii gömleği ya da en azından çiçek desenli bir kravat olmasını beklerdim ama onun kılığı da ortağınınki kadar sıkıcıydı.

Güneş Lekesi, bir wight'in gömütünden çıkmışım gibi burnunu kırıştırdı. "Elfçeyi nerede öğrendin, kalın? Aksanın berbatmış."

"Kalın mı?"

Kır Çiçeği sırıtarak ortağına baktı. "Elfçenin anadili olmadığına neye bahse girersin? Bence yasadışı bir husvaettr."

İngilizce konuşan bir insan olduğumu söylemek istiyordum. Bunun benim anadilim olduğunu. Bildiğim tek dil de buydu. Hearth'ün Elf İşaret Dili nasıl Amerikan İşaret Dili'yle aynıysa, Elfçe ve İngilizce de aynıydı.

Ama 1930'ların filmlerinden hatırladığım, eski moda, aristokratik bir Amerikan aksanıyla konuşan bu polislerin beni dinleyeceğinden ya da ne dediğimi umursayacaklarından şüpheliydim.

"Beyler, bakın," dedim. "Biz yalnızca yürüyoruz."

"Nezih bir semtte," dedi Güneş Lekesi. "Burada yaşamadığınızı tahmin ediyorum. Makepiece ailesi karakolu arayıp birilerinin arazilerine girdiğini ve avarelik ettiklerini bildirdi. Biz burada bu türden şeyleri ciddiye alırız, kalın."

Öfkemi bastırmak zorundaydım. Evsiz olduğum dönemde sık sık polislerin kötü muamelesine maruz kalmıştım. Koyu tenli arkadaşlarım daha da kötüsünü yaşıyordu. Sokaklarda yaşadığım iki yılda "dost canlısı" polis memurlarıyla başa çıkabilmek için bambaşka bir temkinlilikle davranmayı öğrenmiştim.

Gene de... birinin bana durmadan *kalın* demesinden hoşlandığımı söyleyemezdim.

"Beyler," dedim. "En fazla beş dakikadır yürüyoruz. Arkadaşımızın evine gidiyorduk. Bunun nesi avarelik?"

Dikkatli ol, dedi Hearthstone işaret diliyle.

Güneş Lekesi kaşlarını çattı. "Bu da neydi? Bir tür çete işaretleşmesi mi? Elfçe konuşun."

"O sağırdır," dedim.

"Sağır mı?" Kır Çiçeği'nin yüzü tiksintiyle bozuldu. "Ne türden bir elf..."

"Bir dakika, ortak!" Güneş Lekesi, kişisel kliması durmuş gibi yakasını çekiştirdi. "Bu... Bay Alderman'ın oğlu olabilir mi?"

Kır Çiçeği'nin tiksinti dolu ifadesinin yerini açık bir korku aldı. Bunu izlemek keyifli olabilirdi ama korkan bir polisin tiksinen bir polisten çok daha tehlikeli olduğunu bildiğimden keyfini süremedim.

"Bay Hearthstone?" dedi Kır Çiçeği. "Siz misiniz?"

Hearthstone bozuk bir suratla başını salladı.

Güneş Lekesi mırıldanarak küfretti. "Pekâlâ. İkiniz de arabaya."

"Tamam da neden?" dedim. "Bizi tutuklayacaksanız öncelikle ne yaptığımızı..."

"Sizi tutuklamıyoruz, kalın," dedi Güneş Lekesi. "Sizi Bay Alderman'a götürüyoruz."

"Böylece," diye ekledi Kır Çiçeği. "Bizim sorunumuz olmaktan çıkacaksınız."

Kır Çiçeği'nin ses tonu bana, bir yerlerdeki iyi bakımlı bir çiçek tarhının altına gömüleceğimiz için *hiç kimsenin* sorunu olmayacağımızı düşündürdü. İstediğim son şey o arabaya binmekti ama polisler bize yardımcı olmaya ne kadar hazır olduklarını göstermek istermiş gibi parmaklarını silah kabzalarında tıkırdatmaya başlamıştı.

Kapıyı açıp arabanın arka koltuğuna oturdum.



YİRMİ İKİ

HEARTHSTONE'UN BABASININ İNEK KAÇIRAN BİR UZAYLI OLDUĞUNDAN EMİNİM

Hayatımda bindiğim en güzel ekip arabasıydı. Bilin diye söylüyorum, bugüne dek bir iki ekip arabasına binmişliğim var. Arabanın siyah deri kaplı içi vanilya kokuyordu. Ön koltuklarla arka koltuğun arasındaki pleksiglas tertemizdi. Oturduğumuz koltuğun masaj özelliği vardı; yani aylaklıkla geçen zorlu bir günün ardından biraz rahatlama şansına bile sahiptim. Belli ki Alfheim'da yalnızca en seçkin suçlulara hizmet veriyorlardı.

Bir millik rahat yolculuğumuzun ardından ana yoldan çıkıp, üzerinde zarif bir *A* monogramının olduğu demir kapıların önünde durduk. Üzerinde süslü çivilerin olduğu üç metrelik duvarlar, yolun aşağısında yaşayan orta sınıf ayak takımıyla ev arasında net bir sınır oluşturuyordu. Kapıların üzerindeki güvenlik kameraları üzerimize dönerek bizi incelemeye başladı.

Birkaç saniye sonra kapılar açıldı ve Hearthstone'un ailesinin arazisine girdik. Ağzım açık kalmıştı. Ben de kendi aile malikânemizin utanç verici ölçüde şatafatlı olduğunu sanırdım.

Ön bahçe Boston Parkı'ndan daha büyüktü. Kıyısında söğüt ağaçlarının olduğu gölde kuğular yüzüyordu. Arazide kıvrılarak ilerleyen dereyi aşmak için iki ayrı köprüden geçip dört farklı bahçeyi geride bıraktıktan sonra ikinci kapılara ulaştık. Tuhaf açılarla dışarı çıkıntı yapan beyaz-gri duvarları, org borularını andıran ince kuleleri, devasa dökme camların takılı olduğu pencereleri ve ancak zincirlenmiş troller tarafından açılabilirmiş gibi görünecek kadar büyük, çelikten ön kapısıyla, Disneyland'daki Uyuyan Güzel Kalesi'nin postmodern bir versiyonunu andıran malikâne bu kapıların ardındaydı.

Elindeki run taşı kesesiyle oynayan Hearthstone, arada bir arkasına dönüp polislerin Blitzen'i koyduğu arabanın bagajına bakıyordu.

Ön kapının önünde durana dek memurların ikisi de tek kelime etmedi.

Durduk, "Dışarı," dedi Kır Çiçeği.

Hearthstone dışarı çıkar çıkmaz arabanın arkasına geçip bagaja vurdu.

"Tamam, tamam." Güneş Lekesi bagajı açtı. "Gerçi onu neden bu kadar umursadığını anlayamadım. Bu hayatımda gördüğüm en çirkin bahçe süsü."

Hearthstone Blitzen'i dikkatli bir şekilde çekip sırtına aldı.

Kır Çiçeği beni ön kapıya doğru itti. "Yürüsene, kalın."

"Hey!" Elim boynumda asılı Jack'e kayarken kendimi son anda durdurdum. Bu iki polis Hearth'ü dokunamayacakları biri olarak bellemiş olabilirdi ama beni itip kakmakta sıkıntı görmüyorlardı. "Bana bakın. Kalın ne anlama geliyor bilmiyorum ama ben kalın falan değilim."

Kır Çiçeği somurtarak güldü. "Yakın zaman içinde hiç aynaya baktın mı sen?"

Bunu dediğinde ne kastettiğini anladım. Hepsi de ince, zarif ve yakışıklı olan elflere kıyasla bodur ve hantal bir görünümüm olmalıydı. *Kalındım* işte. Aynı zamanda bu laf beynimin yavaş çalıştığını da ima ediyordu. Çünkü birine iki ayrı yerden vurmak varken neden tek bir yerden vuracaktınız ki?

Listelerin tepesindeki birkaç şarkıyı söylemesi için Jack'i çıkarıp bu memurlardan intikamımı almanın cazibesine kapılmışken, Hearthstone kolumdan yakalayıp beni ön kapının basamaklarına yönlendirdi. Polisler, sağırlık bulaşıcı bir hastalıkmış gibi kendileriyle Hearth arasında belli bir mesafe koyarak arkamızdan geldiler.

En üst basamağa ulaştığımızda büyük çelik kapı sessizce açıldı ve genç bir kadın bizi karşılamak için dışarı çıktı. Blitzen kadar kısaydı ama elflerin sarı saçlarıyla zarif yüz hatlarına sahipti. Düz keten elbisesiyle beyaz saç bonesi yüzünden onun evin hizmetçilerinden biri olduğunu düşündüm.

"Hearth!" Gözleri heyecanla ışıldayan kadın, arkadaki polis memurlarını görünce kendini toparladı. "Yani Bay Hearthstone."

Hearth ağlamak üzereymiş gibi gözlerini kırpıştırdı. Ardından, ikisini tek bir kelimeye dönüştürerek, *Selam/Üzgünüm*, dedi işaret diliyle.

Kır Çiçeği boğazını temizledi. "Efendin evde mi, Inge?"

"Ah..." Inge önce Hearthstone'a, ardından polislere baktı. "Evet ama..."

"Kendisini çağırır mısın?" dedi Güneş Lekesi, ters bir sesle.

Inge arkasına dönüp evin içinde kayboldu. Genç kadın telaşlı adımlarla uzaklaşırken eteğinin arkasında sallanan bir şey olduğunu fark ettim. Kahverengi-beyaz kürkle kaplı, püskül gibi bir şeydi bu. Ve püskülün birden bire bir kırbaç gibi kendini yana savurmasıyla bunun kadının canlı bir parçası olduğunu anladım.

"İnek kuyruğu var!" diye patladım.

Güneş Lekesi kahkahayı koyverdi. "Eh, sonuçta o bir hulder. Kuyruğunu saklaması yasaktır. Aksi takdirde onu gerçek bir elfe benzemeye çalışmak suçuyla tutuklamamız gerekir."

Polis memuru bunu söylerken Hearthstone'a horgörü dolu bir bakış atarak dostumu gerçek bir elften saymadığını açıkça ortaya koydu.

Kır Çiçeği sırıtıyordu. "Bence bu çocuk daha önce hiç hulder görmemiş, Güneş Lekesi. Sorun ne, kalın? Sürünerek kaçtığın dünya artık neredeyse, orada evcilleştirilmiş periler yok mu?"

Cevap vermek yerine Jack'in bu polisin kulağının içinde birkaç Selena Gomez şarkısı söylediğini hayal ettim. Bu düşünce sakinleşmemi sağladı.

Güneş ışığının vurduğu beyaz sütunlara ve tepe pencerelerine rağmen bana klostrofobi hissettiren evin antresine bakarken, kuyruğunu her zaman göstermek zorunda bırakılması nedeniyle Inge'nin kendini nasıl hissediyor olabileceğini düşündüm. Kim olduğunu bu şekilde ortaya koymasının ona gurur mu verdiğini, yoksa bunun bir ceza gibi mi olduğunu merak ettim. Bu, daha alt konumda olduğunu kendine ve diğer herkese her daim hatırlatan bir şey olabilir miydi? İkisini birleştiren gerçekten korkunç bir durum düşündüm: *Bize kim olduğunu göster;* şimdi de bu yüzden

kendini kötü hisset. Hearth'ün *selam* ile üzgünüm kelimelerini tek bir el işaretinde birleştirmesinden çok da farklı olmazdı bu.

Daha onu görmeden Bay Alderman'ın varlığını hissettim. Birden bire soğuyan hava nane kokmaya başladı. Midgard'ın yerçekimi kendini hissettirmiş gibi Hearth'ün omuzlarının çöktüğünü fark ettim. Blitzen'i sırtının ortasına aldı. Taşa dönüşmüş dostunu saklamak istiyordu sanki. Hearth *titriyordu.*

Mermer zeminde ayak sesleri yankılandı.

Bir sütunun arkasından çıkan Bay Alderman kararlı adımlarla bize doğru yürümeye başladı.

Dördümüz de geri adım attık. Hearth, ben, hatta polisler. İki metrenin üzerinde boyu olan Bay Alderman öylesine inceydi ki, Roswell'de tuhaf tıbbi deneyler yapan uzaylılara benziyordu. Gözleri çok büyüktü. Parmakları çok zarifti. Çenesi o kadar sivriydi ki yüzü ikizkenar bir üçgene benziyordu.

Ama ortalama bir uzaylıdan daha iyi giyimliydi. Gri takım elbisesi, boynunu normalde olduğundan daha da uzunmuş gibi gösteren yeşil renkli balıkçı kazağının üzerinde mükemmel duruyordu. Platin sarısı saçları Hearth'ün saçları gibi kısacık kesilmişti. Burnuyla ağzında aile benzerliğini görebiliyordum ama Bay Alderman'ın yüzü çok daha belirgin bir ifadeye sahipti. Sert, eleştirel, memnuniyetsiz bir adam gibi görünüyordu. Aşırı ölçüde pahalı ve lezzetsiz bir yemeğin ardından, restoranı yerden yere vuracağı tek yıldızlık eleştiri yazısını kafasında kuran birini andırıyordu.

"Pekâlâ." Alderman gözlerini oğlunun yüzüne dikti. "Geri dönmüşsün. En azından Frey'in oğlunu da yanında getirecek kadar aklın başındaymış."

Güneş Lekesi'nin kibirli sırıtışı yüzünde asılı kaldı. "Pardon, efendim. Kim dediniz?"

"Bu çocuk." Bay Alderman beni gösterdi. "Frey oğlu Magnus Chase, değil mi?"

"Evet, benim." Dudaklarımdan dökülmek üzere olan *efendim*'i son anda yuttum. Bu herif şu ana dek bunu hak etmemişti.

Babamın Frey olduğunu öğrendiklerinde insanların etkilenmiş gibi görünmesine alışkın değildim. Tepkiler genellikle *Pardon ama Frey de kim?* ile histerik kahkahalar arasında gidip gelirdi.

Yalan söylemeyeceğim. Memurların ifadesinin memnuniyetten paniğe geçişini izlemek çok keyifliydi. *Kahretsin! Bir yarı-tanrıyı aşağılamaya kalkmışız!* dermiş gibilerdi. Nedenini anlamasam da bunu sevmiştim.

"Biz... biz bilmiyorduk." Kır Çiçeği bu her şeyi düzeltebilirmiş gibi gömleğimin üzerindeki bir toz zerresini parmaklarıyla silkeledi. "Biz..."

"Teşekkürler, beyler," diyerek araya girdi Bay Alderman. "Bundan sonrasıyla ben ilgilenirim."

Güneş Lekesi, özür dilemek ya da bir sonraki tutuklanmam için yüzde elli indirim kuponu vermek istiyormuş gibi bana baktı.

"Adamı duydun," dedim. "Güle güle, Güneş Lekesi ve Kır Çiçeği. Ve sakın endişelenmeyin. Sizi unutmayacağım."

Polisler başlarını eğerek beni selamladıktan sonra (Ha-ha! Bunu gerçekten de yaptılar!) hızlı adımlarla arabalarına gittiler.

Bay Alderman, görülür durumdaki kusurlarla bozuklukları arıyormuş gibi Hearthstone'u inceledi. "Aynısın," dedi en sonunda, aksi bir sesle. "En azından cüce taşa dönüşmüş. Bu bir gelişme."

Hearthstone çenesini sıkarak öfkeli el hareketleriyle, *Onun adı B-L-I-T-Z-E-N*, dedi.

"Dur," dedi Alderman. "Bu saçma el sallamalarını kes hemen. İçeri gelin." Bana baktı. "Konuğumuzu doğru düzgün bir şekilde ağırlamalıyız."



YİRMİ ÜÇ

EVET, BU ADAMIN GARAJINDA KESİNLİKLE BİR UFO VAR

Yaşanmışlık izleri taşıyan hiçbir şeyin olmadığı, geniş bir salona alındık. Büyük pencerelerden içeri güneş ışığı giriyor; on metre yüksekliğindeki tavanda gümüş rengi mozaik bulutlar parıldıyordu. Cilalı mermer zemin insanı kör edecek kadar beyazdı. Duvarlardaki aydınlatılmış oyuklara çeşitli mineraller, taşlar ve fosiller yerleştirilmişti. Salonun farklı yerlerindeki beyaz kürsülerin üzerine konmuş vitrinlerin içinde de çeşitli nesneler vardı.

Burası bir müze olsaydı, hiç fena bulmayabilirdim. Ama rahat bir şekilde takılmak istediğim bir oturma odasıysa... hayır, almayayım. Koskoca salonda oturulabilecek tek yer, çelik bir sehpanın iki tarafındaki uzun ahşap banklardı. Yanmayan şöminenin üzerinde gülümseyen küçük bir oğlanın devasa bir yağlı boya tablosu asılıydı. Çocuk Hearthstone'a benzemiyordu. Herhalde ölü kardeşi Andiron'du. Üzerindeki beyaz takım elbise ve ışıl ışıl yüzü çocuğun bir melek gibi görünmesine neden olmuştu. Hearthstone'un çocukken bu kadar mutlu görünüp görünmedi-

gini merak ettim. Hiç sanmıyordum. Salondaki tek neşeli şey gülümseyen elf çocuğunun tablosuydu ve gülümseyen elf çocuk ölüydü. Odadaki diğer her şey gibi zamanın içinde donmuştu.

İçimden banklardan birine değil, yere oturmak gelse de, terbiyeli davranmaya karar verdim. Bunu yapmamın genellikle işime yaramadığını biliyordum ama arada bir denemekten de zarar gelmezdi.

Heartstone Blitzen'i dikkatli bir şekilde yere koyduktan sonra yanıma oturdu.

Bay Alderman da gayet rahatsız bir şekilde karşımızdaki banka kuruldu.

"Inge," diye seslendi. "İçecekleri getir."

Kapı eşiğinde beliren hulder, "Hemen, efendim," dedikten sonra, eteğinin üzerinde sallanan inek kuyruğuyla uzaklaştı.

Bay Alderman gözlerini Hearthstone'a dikti. Belki de bu onun normal *Seni nasıl da özlemişim!* bakışıydı. "Odan bıraktığın gibi duruyor. Kalacağını sanıyorum?"

Hearthstone başını iki yana salladı. *Yardımına ihtiyacımız var. Sonra gideceğiz.*

"Yazı tahtasını kullan, evlat." Bay Alderman Hearth'ün yanındaki küçük sehpayı gösterdi. Sehpanın üzerinde beyaz bir yazı tahtası ve iple tahtaya bağlı ispirtolu kalem vardı. Yaşlı elf bana baktı. "Yazı tahtası, konuşmadan önce düşünmesini sağlıyor... yani, el sallamaya konuşmak dersen."

Hearthstone kollarını kavuşturup öfkeyle babasına baktı.

Biri diğerini öldürmeden önce çevirmenliklerini yapmaya karar verdim. "Bay Alderman, yardımınıza ihtiyacımız var. Arkadaşımız Blitzen..."

"Taşa dönüştü," dedi Bay Alderman. "Evet, bunu görebiliyorum. Taze musluk suyu taşa dönüşmüş bir cüceyi eski haline döndürür. Burada bir mesele yok."

Sırf bu basit bilgi için bile Alfheim'a kadar gelmemize değerdi. Granit cücemizin ağırlığının omuzlarımdan kalktığını hissettim. Ama ne yazık ki daha fazlasına ihtiyacımız vardı.

"Ama," diyerek devam ettim. "Ben Blitzen'i bir nedenden ötürü bilerek taşa çevirdim. O bir kılıç yarası aldı. Skofnung Kılıcı."

Bay Alderman'ın ağzı seğirdi. "Skofnung..."

"Evet. Bu komik mi?"

Alderman mükemmel beyazlıktaki dişlerini göstererek gülmeye başlamıştı. "Buraya benden yardım istemek için geldiniz. Cüceyi iyileştirmek için. Benden Skofnung Taşı'nı istiyorsunuz."

"Evet. Taş sizde mi?"

"Ah, elbette." Bay Alderman salondaki kürsülerden birini işaret etti. Kürsüdeki vitrinin içinde tatlı tabağı büyüklüğünde, taş bir disk vardı. Tıpkı Loki'nin tarif ettiği gibi, mavi benekli ve griydi.

"Dokuz Dünya'nın her yerinden nesneler toplarım," dedi Bay Alderman. "Skofnung Taşı ilk bulduğum nesnelerden biridir. Gerektiğinde bileyebilmek için Skofnung Kılıcı'nın keskinliğine dayanabilmesi amacıyla özel olarak büyülenmiştir. Ve elbette, aptalın teki kendini bu kılıçla kestiğinde taş anında iyileşme sağlar."

"Harika," dedim. "Peki bu nasıl yapılıyor?"

Alderman kıkırdadı. "Epey basit. Taşı değdirdiğin anda yara kapanır."

"Yani... taşı ödünç alabilir miyiz?"

"Hayır."

Acaba neden şaşırmadım? Hearthstone bana, *Evet, Dokuz Dünya'daki en iyi baba*, dermiş gibi baktı.

Inge, üzerinde üç gümüş kadehin olduğu bir tepsiyle salona girdi. Bay Alderman'la bana servis yaptıktan sonra, Hearthstone'a kadehini gülümseyerek verdi. Parmakları dokunduğu anda Inge'nin kulaklarının kıpkırmızı olduğunu fark ettim. Genç kadın koşar adım salonu terk edip... gözden uzakta ama seslenilebilecek kadar yakında olması gereken yer neresiyse, oraya gitti.

Kadehimdeki sıvı eritilmiş altına benziyordu. Kahvaltıdan beri hiçbir şey yiyip içmediğimden, elf sandviçleriyle soğuk maden suyu gibi bir şeyler bekliyordum. Cüceler âlemi Nidavellir'de olduğu gibi, içmeden önce elimde tuttuğum kadehin tarihini ve niteliklerini sorup sormamam gerektiğini düşündüm. Ama bir şey beni durdurdu. Cüceler yarattıkları bütün benzersiz nesnelere isim veriyordu. Ama şu ana dek gördüğüm kadarıyla, etraflarını paha biçilemez nesnelerle dolduran elfler bu nesnelere hizmetçilerinden daha çok değer vermiyorlardı. Yani bu kadehlere isim verdiklerinden şüpheliydim.

Bir yudum aldım. Hayatımda içtiğim en güzel şeydi bu. Aklıma balın tatlılığını, çikolatanın yoğunluğunu, buzulların soğukluğunu getirse de, bunlara hiç benzemeyen bir tat da almıştım. İçki midemi, esaslı bir yemekten daha çok doldurdu. Susuzluğumu bütünüyle geçiren ve bana zindelik veren bu içkinin yanında, Valhalla'nın likörü sıradan bir enerji içeceği gibi kalmıştı.

Birden bire, salon kaleydoskopik ışıklarla canlandı. Camdan dışarı, bakımlı ön bahçeye, şekil verilmiş çalılara, budanmış ağaç-

lara baktım. Güneş gözlüğümü çıkarmak, camı kırarak kendimi dışarı atmak ve güneş gözlerimi yakana dek Alfheim'da coşkuyla koşmak istedim.

Bay Alderman'ın beni izlediğini fark ettim. Elf içkisini nasıl kaldırdığımı görmek istiyor gibiydi. Düşüncelerimi toparlamak için birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım.

"Efendim," dedim, şu ana dek nezeket işe yarıyormuş gibi göründüğünden. "Neden bize yardım etmiyorsunuz? Demek istediğim, taş burada."

"Size yardım etmeyeceğim. Çünkü bunun bana hiçbir faydası yok." İçkisini içerken kaldırdığı serçe parmağındaki parıltılar saçan ametist taşlı yüzüğe takıldı gözlerim. "Benim... *oğlum*... Hearthstone benden yardım almayı hak etmiyor. Bu evi yıllar önce tek kelime etmeden terk etti." Anlık bir duraksamanın ardından kahkaha attı. "*Tek kelime etmeden.* Eh, aslında bir şeyler söyledi. Ama sen ne demek istediğimi anlamışsındır."

Kadehimi Alderman'ın mükemmel dişlerine geçirmemek için kendimi zor tuttum. "Tamam. Hearthstone evi terk etmiş. Bu suç mu?"

"Suç olmalı." Alderman kaşlarını çattı. "Bunu yaparak annesini öldürdü."

Öksürmeye başlayan Hearthstone kadehini yere düşürdü. Bir an için, salondaki tek ses mermer zeminde yuvarlanan kadehe aitti.

"Yoksa bunu bilmiyor muydun?" dedi Bay Alderman. "Elbette bilmiyordun. Neden umrunda olsun ki? Sen gittikten sonra annen perişan oldu. Bir anda ortadan kaybolarak bizi nasıl utandırdığına dair hiçbir fikrin yok. Run büyüleri üzerine çalıştı

ğına, Mimir'le düşüp kalktığına, bir cüceyle arkadaş olduğuna dair söylentiler çalındı kulağımıza. Bir öğleden sonra annen golf kulübünden dönüyordu. Sonradan, kulüpteki öğle yemeğinde arkadaşlarından senin hakkında korkunç şeyler duyduğunu öğrendim. Zaten itibarımızın iki paralık olmasından korkuyordu. Muhtemelen yürürken nereye gittiğine bakmayacak bir haldeydi. Ve kırmızı ışıkta geçen bir nakliyat kamyonu..."

Alderman gözlerini mozaiklerle kaplı tavana çevirdi. Bir an için, öfkeden başka duygulara da sahip olabileceğini düşündüm. Mutsuzluğunu görmüştüm sanki. Ama gözlerinde bir kez daha kınama dolu bir ifade donup kaldı. "Kardeşinin ölümüne neden olman yetmiyormuş gibi..."

Hearthstone kadehini almak için yere eğildi. Parmakları kilden yapılmıştı sanki. Ancak üç denemede kadehi alıp sehpaya koyabildi. Altın sıvı elinin sırtına bulaşmıştı.

"Hearth." Koluna dokunup işaret diliyle, *Buradayım*, dedim.

Başka ne diyebilirdim ki? Yalnız olmadığını bilmesini istiyordum. Bu odadaki bir başka insanın onu düşündüğünü, onun için endişelendiğini bilmeliydi. Bana aylar önce gösterdiği bir run taşını hatırladım. *Perthro.* Yan duran boş bir kâseyi simgeleyen bu taş Hearth'ün favorisiydi. Çocukluğunda yaşadıkları Hearth'ü tüketmişti. Hayatını run büyüsü ve içinde benim de olduğum yeni ailesiyle doldurmayı seçmişti. Bay Alderman'ın suratına, Hearthstone'un ebeveynlerinden çok daha iyi bir elf olduğunu bağırmak istiyordum.

Ama Frey'in oğlu olmak bana bir şey öğretmişti. Her zaman arkadaşlarımın kavgalarına giremezdim. Bazen yapabileceğim en iyi şey yaralarını iyileştirebilmek için yanlarında olmaktı.

Ayrıca, Alderman'a bağırıp çağırmak da ihtiyacımız olan şeyi almamızı sağlamayacaktı. Elbette Jack'le vitrini kırıp taşı kolayca alabilirdim. Ama Bay Alderman'ın bu evde birinci sınıf güvenlik önlemlerine sahip olduğuna emindim. İyileştikten kısa bir süre sonra Alfheim'in özel polis birliği tarafından öldürülmek Blitzen'in işine yaramazdı. Sahibinin onayı olmadan alındığında taşın doğru düzgün çalışacağından bile şüpheliydim. Büyülü nesnelerin tuhaf kullanım kuralları olabiliyordu. Özellikle de adı Skofnung olanların.

"Bay Alderman." Sesimin kontrollü çıkmasına çalıştım. "Ne istiyorsunuz?"

Platin sarısı kaşlarından birini kaldırdı. "Pardon?"

"Oğlunuzun kendini berbat hissetmesini sağlamak dışında," diye ekledim. "Bunda çok iyi olduğunuz belli. Ama bize yardım etmenin size bir faydası olmadığını söylediniz. Size nasıl bir faydamız dokunabilir?"

Yaşlı elfin yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Ah, iş yapmaktan anlayan genç bir adam! Senden, Magnus Chase, çok bir şey istemiyorum. Bizim tanrılarımızın Vanir olduğunu biliyorsun, değil mi? Yani bizim koruyucu azizimiz ve lordumuz Frey'dir. Alfheim'ın tamamı Frey'e küçük bir çocukken diş çıkarma hediyesi olarak verilmiştir."

"Ne yani... dişleri çıkınca sizi çiğneyip tükürdü mü?"

Bay Alderman'ın yüzündeki gülümseme silindi. "Bak, Frey'in oğlunun ailemizin dostu olması bizim için çok önemli. Senden tek isteğim bir süre bizimle kalman. Belki küçük bir kokteyle katılman... en fazla birkaç yüz yakın tanıdığımızla. Kendini göster,

basın için benimle birkaç fotoğraf çektir. Bu türden şeyler işte."

Altın sıvı ağzımda kötü bir tat bırakmaya başlamıştı. Alderman'la fotoğraf çektirmek, bir çelik telle kellemin kesilmesi kadar acı vericiydi.

"İtibarınız yüzünden endişelisiniz," dedim. "Oğlunuzdan utanıyorsunuz ve *benden* sokaktaki fiyakanızı artırmamı istiyorsunuz."

Alderman'ın büyük uzaylı gözleri kısılarak neredeyse normal göz boyutlarına indi. "Sokak fiyakasının ne anlama geldiğini bilmiyorum ama sanırım birbirimizi anladık."

"Ah, sizi anladığımdan emin olabilirsiniz." Bana yol göstermesi için Hearthstone'a baktığımda, halen sefil bir halde olduğunu ve dikkatini hiçbir şeye veremediğini gördüm. "Peki, Bay Alderman. Sizinle bu fotoğraf işini hallettiğimizde taşı bize verecek misiniz?"

"Eh..." Alderman içkisinden koca bir yudum aldı. "Elbette yaramaz oğlumdan da beklediğim bir şey var. Burada bitirilmemiş bir işi var. Bunun kefaretini ödemek zorunda. Wergild ödenmek zorunda!"

"Wergild de ne?" diye sordum.

"Hearthstone neden bahsettiğimi çok iyi biliyor." Alderman oğluna baktı. "Her şey olması gerektiği şekilde olmalı. Yıllar önce yapman gereken şeyi yapmak zorundasın. Sen bunu hallederken, arkadaşın da evimizde misafirimiz olacak."

"Ne?" dedim. "Burada ne kadar zamandan bahsediyoruz? Dört gün içinde gitmemiz gereken önemli bir yer var."

Bay Alderman bir kez daha mükemmel beyazlıktaki dişlerini gösterdi. "O halde Hearthstone bir an önce işe koyulsa iyi olur." Ayağa kalkıp bağırdı. "Inge!"

Hulder elinde bulaşık beziyle koşarak salona geldi.

"Oğlumla misafirinin ihtiyaçlarıyla ilgilenin," dedi Bay Alderman. "Hearthstone'un eski odasında kalacaklar. Ve Magnus Chase, sakın cinlik yapayım deme. Benim evim, benim kurallarım. Benden habersiz taşı almaya kalkarsan, Frey'in oğlu ol ya da olma, bu ikiniz için de kötü olur."

Hearthstone'un en etkileyici döküş ödülünü almasına göz yumamazmış gibi elindeki kadehi yere attı.

"Temizle şunu!" dedi Inge'ye. Ve öfkeyle salonu terk etti.



YİRMİ DÖRT

NEFES ALMAK MI İSTEDİN? O HALDE ÜÇ ALTIN DAHA ÖDEYECEKSİN

Hearthstone'un odası mı? Hearthstone'un tecrit hücresi demek daha doğru olurdu.

Zemine saçılan içkiyi temizledikten sonra (kendisine yardımcı olmak için ısrar etsek de buna izin vermedi), Inge bizi ikinci kata çıkan geniş merdivene götürdü. Duvarları zarif kilimler ve oyuklarda aydınlatılmış çeşitli nesnelerle kaplı koridorda ilerleyip basit, metal bir kapının önünde durduk. Inge elindeki büyük, eski moda anahtarla kapıyı açtı. Ama kapının tokmağı sıcakmış gibi, bunu yaparken yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim," dedi, bize dönerek. "Evin bütün kilitleri demirden yapılmış. Bu, benim gibi periler için rahatsız edici bir durum."

Yüzü terle kaplandığından, bunun rahatsızlık verici değil, düpedüz işkence gibi olduğunu düşündüm. Sanırım Bay Alderman, Inge'nin evde çok sık kapı kilidi açmasını istemiyordu. Belki de yalnızca kızın acı çekmesi umrunda değildi.

Oda, Valhalla'daki süitim kadar genişti ama benim süitim

ihtiyacım olabilecek her şey düşünülerek tasarlanmışken, burada Hearthstone'un isteyebileceği hiçbir şey göremedim. Evin şu ana dek gördüğüm kısımlarının aksine, odanın penceresi yoktu. Tepemizde yanan floresan lambalar odaya indirimli mobilya satan bir dükkân havası veriyordu. Odanın bir köşesinde beyaz çarşafların örtüldüğü bir şilte vardı. Battaniye, yorgan, yastık yoktu. Solumdaki kapının banyoya açıldığını tahmin ettim. Sağımdaki kapağı açık gardıropta ise tek bir elbise vardı: Hearth'e olabilecek gibi görünen ama aşağı kattaki Andiron'un tablosundaki takıma çok fazla benzeyen beyaz bir takım elbise.

Duvarlardaki beyaz yazı tahtalarında düzgün harflerle bazı listeler oluşturulmuştu:

Bazı listeler siyah kalemle yazılmıştı:

Kendi çamaşırlarının yıkanması, haftada iki kere = +2 altın
İki katın zeminlerinin temizlenmesi = +2 altın
Kıymetli işler = +5 altın

Diğerleriyse kırmızı kalemle:

Öğünler = -3 altın
Bir saat boş zaman = -3 altın
Utanç verici hatalar = -10 altın

Bu türden bir düzine kadar listenin yanı sıra, tahtalara yüzlerce motivasyonel cümle de yazılmıştı: *ASLA SORUMLULUKLARINI UNUTMA. DEĞERLİ BİRİ OLMAYA ÇALIŞ. BAŞARININ ANAHTARI NORMALLİKTİR.*

Sanki tepemde dikilen bir sürü yetişkin bana parmaklarını sallıyor, beni utandırarak kendimi çok daha küçük hissetmeme neden oluyorlardı. Ve daha yalnızca bir dakikadır buradaydım! Burada *yaşadığımı* düşünemiyordum.

Dahası, odadaki en tuhaf şey On Emir'in yazılı olduğu bu tahtalar da değildi. Zemine büyük bir hayvanın mavi postu serilmişti. Kafası çıkarılmıştı ama pençeli dört patisi duruyordu. Hayvanın, büyük beyaz köpek balıklarını yakalamak için mükemmel olta iğnesi olabilecek, kavisli tırnakları vardı. Ve postun üzerine altın paralar saçılmıştı. Belki iki ya da üç yüz altın para mavi postun üzerinde minik adalar gibi parıldıyordu.

Hearthstone şiltenin ayakucuna giderek Blitzen'i dikkatli bir şekilde yere koydu. Ardından yazı tahtalarına baktı. Sınav sonuçlarının açıklandığı listelerde adını arıyormuş gibi, yüzünde endişeli bir ifade belirmişti.

"Hearth?" Oda yüzünden öylesine şaşkındım ki, *Neden?* ya da *Gidip babanın dişlerini eline verebilir miyim?* gibi makul bir soru soramamıştım.

Hearthstone, Boston sokaklarında yaşadığımız dönemde polisle başımın belaya girmemesi için neler yapmam gerektiğini anlatırken bana öğrettiği ilk işaretlerden birini yaptı. Bir ceza makbuzu yazıyormuş gibi, iki parmağını çapraz yapıp diğer elinin avucuna sürdü: *Kurallar.*

Ellerimin işaret dilini hatırlaması için aradan birkaç saniye geçmesi gerekti. *Ailen bu kuralları senin için mi koydu?*

Kurallar, diye tekrarladı Hearth. İfadesi çok fazla şeyi açık etmiyordu. Hayatının önceki döneminde Hearthstone'un daha

çok gülüp gülmediğini, daha çok ağlayıp ağlamadığını, genel olarak duygularını daha çok gösterip göstermediğini düşündüm. Belki de kendini korumak için yüzündeki ifadeyi kontrol etmeyi çok küçük yaşlarda öğrenmişti.

"Tamam da bu fiyatlar ne?" diye sordum. "Bu bir menü gibi."

Postun üzerindeki altın paralara baktım. "Bir dakika! Bu paralar senin harçlığın mıydı? Ya da... aldığın ödemeler? Neden onları oraya attın?"

Kapı eşiğinde sessizce bekleyen Inge'nin yüzü düşmüştü. "Bu, kardeşini öldüren canavarın postu," dedi, aynı anda işaret dilini de kullanarak.

Ağzımda pas tadı hissettim. "Andiron'u mu?"

Inge başını salladıktan sonra, efendisi birden bire ortaya çıkabilirmiş gibi, arkasına kaçamak bir bakış attı. "O zaman Andiron yedi, Hearthstone ise sekiz yaşındaydı." Genç kadın konuşurken, bunu yıllardır yapıyormuş gibi, Hearth kadar akıcı bir şekilde işaret dilini de kullanıyordu. "Andiron'la Hearthstone evin arkasındaki ormanda oynuyorlardı. Orada eski bir kuyu vardır..." Duraksayan Inge, anlatmaya devam etmek için onayını istermiş gibi Hearthstone'a baktı.

Hearthstone titriyordu.

Andiron o kuyuyu çok *severdi,* dedi işaret diliyle. *Dileklerini gerçekleştiren bir kuyu olduğunu düşünürdü. Ama kötü bir cin...*

Hearthstone el hareketleriyle hızlı, tuhaf bir kombinasyon yaparak, ardı ardına *su, kuyu* ve *işemek* kelimelerini gösterdi (özellikle *işemek* hareketini sokaklarda çok kullanırdık). Yanlış anlamadıysam, bu kelimeleri yan yana getirdiğimde şeytani cinin adı

Kuyuda İşeyen gibi bir şey oluyordu.

Kaşlarımı çatıp Inge'ye baktım. "Hearth'ün demek istediği..."

"Evet," dedi Inge. "Cinin adı bu. Eski dildeki karşılığı *brunnmigi*'dir. Cin, kuyudan çıkıp yerde gördüğün bu hayvanın şekline girerek Andiron'a saldırdı. Ayıyla kurt karışımı, büyük, mavi bir yaratığa dönüşmüştü."

Mavi kurtlardan nefret ediyordum.

"Ve Andiron'u öldürdü," dedim.

Floresan ışığında Hearthstone'un yüzü Blitzen'in yüzü kadar taşlaşmış gibi görünüyordu. *Bazı taşlarla oynuyordum,* dedi. Sırtım dönüktü. Duymadım. Ben hiçbir şey...

Havayı avuçladı.

"Bu senin suçun değildi, Hearth," dedi Inge.

Inge, açık mavi gözleri, birazcık tombul gül rengi yanakları, bonesinin kenarlarından çıkıp kıvrılmış sarı saçlarıyla çok genç görünmesine rağmen canavar Andiron'a saldırdığında oradaymış gibi konuşuyordu.

"Sen de orada mıydın?" diye sordum.

Kızın yüzü daha da kızardı. "Tam sayılmaz. Ben o zamanlar küçük bir kızdım ama annem Bay Alderman'ın hizmetçisi olarak çalışıyordu. Hearth'ün ağlayarak eve koştuğunu, yardım için bağırdığını hatırlıyorum. Babasıyla birlikte koşarak evden fırladılar ama... Bay Alderman, Efendi Andiron'un cesediyle döndü."

Inge'nin kuyruğu sallanarak kapı eşiğine sürtündü. "Bay Alderman *brunnmigi*'yi öldürdü ama hayvanın derisini yüzme işini Hearthstone'e verdi. Hearth'ün bunu tek başına yapması gerekiyordu ve iş bitene dek eve girmesine izin verilmedi. Hayvanın

postunu da buraya koydular."

"Tanrılar adına." Odada volta atmaya başladım. Tahtalardaki bazı kelimeleri silmeye çalıştığımda silinmez kalemle yazıldıklarını gördüm. Buna hiç şaşırmadım.

"Peki paralar?" diye sordum. "Ve şu listelerdeki rakamlar?"

Sesim niyetlendiğimden daha sert çıktığından Inge irkildi.

"Hearthstone'un wergild'i," dedi Inge. "Kardeşinin ölümünün kan borcu."

Postun kaplanması lazım, dedi Hearthstone, bir milyon kere duyduğu bir şeyi söylüyormuş gibi mekanik el hareketleriyle. *Hayvanın tek bir tüyü* görünmeyene dek altın para kazanmalıyım. İşte o *zaman borcumu ödemiş olacağım.*

Tahtadaki fiyat listesine, yani Hearthstone'un suçluluk defterindeki artılara ve eksilere baktım. Ardından gözlerim yerdeki kocaman postun üzerinde parıldayan paralara kaydı. Bu kocaman postun küçük bir kısmını kapatmak için sekiz yaşındaki Hearthstone'un çalışıp didindiğini hayal ettim.

Bu düşünce ürpermeme neden olsa da öfkemi bastıramıyordum. "Hearth, ben ebeveyinin seni dövdüğünü falan sanıyordum. Ama bu çok daha kötü."

Inge ellerini ovuşturdu. "Ah, hayır efendim. Dayak yalnızca evin çalışanları içindir. Ama haklısınız. Bay Hearthstone'un cezası çok daha ağırdı."

Dayak. Inge bunu fırında fazla kalıp yanmış kurabiyeler ya da tıkanan lavabolar gibi, gündelik hayatın sıkıntılı ama normal bir parçasıymış gibi söylemişti.

"Burayı yıkacağım," dedim. "Babanı..."

Hearthstone gözlerimin içine baktığı anda kendimi zaptettim. Bu bana düşmezdi. Bu benim geçmişim değildi. Gene de...

"Hearth, bu hastalıklı oyunu oynamayayız," dedim. "Baban bize yardım etmeden önce wergild'ini tamamlamanı mı istiyor? Bu imkânsız! Sam dört gün içinde bir devle evlendirilecek. Yalnızca taşı alıp gidemez miyiz? Alderman taşın kaybolduğunu anlamadan başka bir dünyaya geçebiliriz."

Hearth başını iki yana salladı. *Taş hediye edilmeli. Ancak o zaman çalışır.*

"Muhafızlar da var," diye ekledi Inge. "Güvenlik cinleri... onlarla karşılaşmak istemezsiniz."

Böyle şeyler duymayı bekliyordum ama gene de Inge'nin kulakları kızarana dek küfrettim.

"Peki run büyüsü?" diye sordum. "Postu kaplayacak kadar altını bir araya getiremez misin?"

Wergild'de hile yapılamaz, dedi Hearth. *Altınlar çaba gösterilerek kazanılmalı.*

"Bu yıllar sürer!"

"Belki de o kadar sürmez," diye mırıldandı Inge, postla konuşuyormuş gibi. "Bir yolu var."

Hearth genç kadına döndü. *Nasıl?*

Inge gergin bir halde ellerini kavuşturdu. İşaret dilinde *evlilik* dediğinin farkında olup olmadığını merak ettim. "Üstüme vazife olmayan şeyler hakkında konuşmak istemem ama... Dikkatli Olan var."

Hearth, Şaka mı yapıyorsun? dermiş gibi ellerini havaya kaldırdı. *Dikkatli Olan bir efsanedir.*

"Hayır," dedi Inge. "Ben nerede olduğunu biliyorum."

Hearth dehşete düşmüş gibiydi. Öyle olsa bile hayır. Çok tehlikeli. Onu soymaya çalışan herkes sonunda canından oluyor.

"Herkes değil," dedi Inge. "Tehlikeli olabilir ama sen bunu yapabilirsin, Hearth. Yapabileceğini *biliyorum.*"

"Bir dakika," dedim. "Dikkatli Olan da kim? Siz neden konuşuyorsunuz?"

"Bir cüce," dedi Inge. "Bildiğim kadarıyla Alfheim'daki tek cüce... yani şey dışında..." Başıyla taşlaşmış arkadaşımız Blitzen'i gösterdi. "Dikkatli Olan bu postu kaplayacak kadar altına sahiptir. Onu nasıl bulabileceğinizi size anlatabilirim. Yani büyük ihtimalle öleceğinizi kafanıza takmazsanız."



YİRMİ BEŞ

HEARTHSTONE YÜREKLERİ HOPLATIYOR

Ciddi bir ölüm tehlikesinden bahsettikten sonra, "İyi geceler! Bu konuda sabah konuşuruz!" diyemezsiniz.

Ama Inge, öncelikle dinlenmemiz gerektiğini söyleyerek, sabah olmadan cücenin peşine düşmememiz için ısrar etti. Bize yeni kıyafetler, yiyecek, içecek ve iki yastık getirdi. Sonra da, yere dökülen içkileri temizlemek, nadide nesnelerin durduğu vitrinlerin tozunu almak veya hizmetçisi olma ayrıcalığını kendisine bahşeden Bay Alderman'a bu yüzden beş altın ödemek için telaşla gitti.

Hearth, Dikkatli Olan adındaki cüce ya da altınları üzerine konuşmak istemedi. Ölü annesi ya da canlı babası hakkında teselli edilmek de istemedi. Kısa, kasvetli bir yemeğin ardından, *Uyumam lazım*, diyerek şiltesinin üzerine devrildi.

Sırf pislik olsun diye, ben de postun üzerinde uyumaya karar verdim. Tamam, bu bir açıdan tüyler ürpertici bir fikirdi ama insan, yüzde yüz gerçek bir Kuyuda İşeyen postunun üzerinde uyuma şansına her zaman sahip olamazdı.

Hearthstone bana elfler alemi Alfheim'da güneşin hiç batmadığını söylemişti. Kuzey kutbundaki yaz mevsimleri gibi, güneş ufuk çizgisinde biraz alçaldıktan sonra yeniden yükseliyordu. Bunu bana anlattığında, hiç gece olmayan bir yerde uyumakta zorluk çekip çekmeyeceğimi merak etmiştim. Ama bu konuda endişelenmeme gerek olmadığını anladım. Hearth'ün penceresiz odasında kendimi zifiri karanlıkta bulmak için tek yapmam gereken ışığı kapatmaktı.

Demokrat zombilerle savaştığım, uçaktan elit Alfheim'ın zengin banliyö mahallelerine atıldığım uzun bir gün olmuştu. Üzerinde yattığım şeytani yaratığın postu şaşırtıcı ölçüde sıcak ve rahattı. Ve gözlerimi kapadığım anda o kadar da huzurlu olmayan bir uykuya kaydım.

Bakın, bu dediğimde çok ciddiyim. Rüyalarla ilgilenen bir İskandinav tanrısı olup olmadığını bilmiyorum ama eğer varsa, onun evini basıp baltamla yatağını paramparça edeceğim.

Rüyamda, hiçbiri anlamlı olmayan, aşırı ölçüde rahatsızlık verici görüntülerin ardı ardına dizildiği bir bulanıklığın içinde buldum kendimi. Fırtınanın ortasında kalan Randolph dayımın teknesini gördüm. Kızlarının çığlıklarını dinledim. Orada hiçbir işleri olmayan Sam'le Emir'in güvertenin diğer ucunda olduklarını gördüm. Birbirlerine uzanmaya çalışırlarken, tekneye vuran kocaman bir dalga ikisini alıp denize savurdu.

Rüya değişti. Alex Fierro'yu Valhalla'daki süitinde gördüm. Kendi yaptığı saksıları odasının orta alanına fırlatıyordu. Alex'in yatak odasındaki Loki, saksılar içinden geçip duvarda patlarken, aynanın karşısında papyonunu düzeltiyordu.

"Bu çok basit bir istek, Alex," dedi Loki. "Bunun alternatifi hiç hoş olmaz. Sırf öldün diye kaybedecek hiçbir şeyinin olmadığını mı sanıyorsun? Çok yanılıyorsun."

"Çık dışarı!" diye haykırdı Alex.

Loki, Alex'e döndüğünde artık bir erkek değildi. Şeytani tanrı, uzun kızıl saçları ve büyüleyici gözleri olan genç bir kadına dönüşmüştü. Üzerindeki zümrüt yeşili gece elbisesi vücut hatlarını ortaya çıkarıyordu. "Sakin ol aşkım," diye mırıldandı. "Nereden geldiğini unutma."

Yankılanan bu sözcükler izlediğim sahnenin de dağılmasına neden oldu.

Kendimi köpüren sülfür birikintileriyle kalın dikitlerin olduğu bir mağarada buldum. Üzerinde yalnızca peştemal olan Loki üç kayaya bağlanmış bir halde yatıyordu. Kolları iki yana açılmıştı. Bacakları bitişikti. El ve ayak bilekleri kireçlenmiş bağırsak parçalarıyla bağlanmıştı. Kafasının tam üzerindeki sarkıta devasa, yeşil bir yılan dolanmıştı. Ağzı açık yılanın sivri dişlerinden tanrının gözlerine zehir damlıyordu. Ama yüzü yanan Loki, çığlık yerine kahkaha atıyordu. "Çok yakında Magnus!" diye bağırdı. "Düğün davetini unutma!"

Rüyamda farklı bir sahneye geçtim: Jotunheim'da bir dağ yamacında, bir tipinin ortasındaydım. Dağın zirvesinde Thor dikiliyordu. Kızıl sakalıyla karmakarışık saçlarına buz parçaları karışmıştı. Gözleri alev alev yanıyordu. Kalın kürklü pelerini ve karla kaplı kıyafetleriyle Kocaayak gibi görünüyordu. Bin dev Thor'u öldürmek için yamacı tırmanıyorlardı. Taştan zırhları ve kızılağaç büyüklüğündeki mızraklarıyla, kas yığını kocaman yaratıkla-

rın oluşturduğu bir orduydu bu.

Thor, zırh eldivenleriyle tuttuğu görkemli çekici Mjolnir'i havaya kaldırdı. Çekiç kafasının uçları küt, orta kısmı sivriydi. Metal yüzeyi boyunca runik semboller işlenmişti. Tanrının iki eliyle birden tuttuğu Mjolnir'in kabzası öylesine kısa görünüyordu ki, bu neredeyse komikti. Bu haliyle, kendisi için çok ağır bir silahı havaya kaldırmış bir çocuk gibiydi. Hatta devler bile buna kahkahalar atıp dalga geçmeye başlamıştı.

Thor birden bire çekici aşağı indirdi ve ayaklarının altındaki dağ yamacı infilak etti. Devler milyonlarca tonluk bir kaya ve kar yağmuruna dönüşüp etrafa saçıldı. Tepelerine şimşekler indi. Ortaya çıkan korkunç enerjinin kıvrak uzuvları yaratıkları yakalayıp küle çevirdi.

Bir süre sonra kaos sona erdi. Thor dağ yamacını kaplamış ölü düşmanlarına baktı. Sonra da bana.

"Bunu bir *asayla* yapabileceğimi mi sanıyorsun Magnus Chase?" diye böğürdü. "O ÇEKİCİ ÇABUK BANA GETİR!"

Ve elbette, Thor olduğu için, sağ bacağını kaldırıp gök gürlemesinden farksız bir sesle osurdu.

Sabah Hearthstone beni sarsarak uyandırdı.

Bütün gece Mjolnir'i indirip kaldırarak üst göğüs güçlendirme egzersizi yapmış gibi hissediyordum ama gene de kendimi duşa atmayı ve ardından üzerime elf kıyafetleri geçirmeyi başardım. Inge'nin gece getirdiği kıyafetlerin üzerime olması için kollarla paçaları on altı kez kıvırmam gerekti.

Blitzen'i evde bırakmak konusunda şüphelerim vardı ama

Hearthstone, arkadaşımızın gideceğimiz yere kıyasla burada daha güvende olacağına karar vermişti. Onu şilteye yatırıp üzerini örttük. Ve neyse ki Bay Alderman'la karşılaşmadan, sessizce evden çıktık.

Inge'yle Alderman arazisinin arka tarafında buluşmak için sözleşmiştik. Onu, evin arkasındaki bakımlı çimenlik alanla ormanın birleştiği noktada bizi beklerken bulduk. Yeniden yükselişe geçen güneş gökyüzüne kırmızımsı turuncu bir ton kazandırmıştı. Güneş gözlüğü takmama rağmen gözlerim acıyla haykırıyordu. Aptal Elf Dünyası'nın aptal güzel güneşi!

"Çok zamanım yok," dedi Inge. "Efendiden ancak on dakika izin alabildim."

Bunu duyduğumda bir kez daha cinler tepeme çıktı. On dakika boyunca demir pençeli ayakkabılarla Bay Alderman'ın üzerinde tepinmenin bana kaç altına malolacağını sormak istesem de, Inge'nin kıymetli zamanını bununla harcayamazdım.

Inge ormanı gösterdi. "Andvari nehirde saklanıyor. Nehri aşağı doğru şelaleye dek takip edin. Şelalenin döküldüğü yerde yaşar."

"Andvari?"

Inge rahatsız bir şekilde başını salladı. "Dikkatli Olan'ın eski dildeki adı budur."

"Ve bu cüce su altında mı yaşıyor?"

"Bir balık olarak," dedi Inge.

"Ah, tabii ya."

Bunu nereden biliyorsun? diye sordu Hearthstone.

"Efendi Hearthstone, hulder'ler halen biraz doğa büyüsü-

ne sahiptir. Bu büyü gücünü asla kullanmamamız gerekiyor ama en son ormana girdiğimde cücenin varlığını hissettim. Bay Alderman'ın kendi arazisinde böyle bir yabani hayata müsaade etmesinin tek nedeni, hulder'lerin hayatta kalabilmesi için yakınlarında bir ormanın olmasının gerekmesi. Ve ayrıca her zaman... orada kendine hizmet edecek yeni hizmetçiler bulabilir."

Inge *bulmak* fiilini kullansa da, ben bunu *yakalamak* olarak duydum.

On dakikalık demir pençeli ayakkabı seansı gittikçe daha iyi bir fikir gibi görünmeye başlamıştı.

"Peki bu cüce..." dedim. "Alfheim'da ne yapıyor? Güneş ışığı onu taşa çevirmiyor mu?"

Inge'nin kuyruğu sallandı. "Duyduğum söylentilere göre, Andvari'nin yaşı binin üzerindeymiş. Güçlü bir büyüye sahipmiş. Güneş ışığı onu neredeyse hiç etkilemiyormuş. Hem suyun da en karanlık olduğu derin noktalarında kalıyormuş. Sanırım Alfheim'ın saklanmak için güvenli bir yer olduğunu düşündü. Andvari'nin altınları daha önce cüceler, insanlar, hatta tanrılar tarafından bile çalındı. Ama kim bir cüceyle hazinesini Alfheim'da aramaya kalkar ki?"

Sağ ol Inge, dedi Hearth.

Hulder'in yüzü kızardı. "Lütfen dikkatli olun, Efendi Hearth. Andvari düzenbazın tekidir. Hazinesini çok iyi sakladığına ve her türlü büyüyle korumaya aldığına şüphem yok. Üzgünüm. Yalnızca onun nerede olduğunu söyleyebiliyorum. Onu nasıl alt edeceğinizi bilemiyorum."

Hearthstone, Inge'ye sarıldığında, zavallı kızın saç bonesinin gazoz kapağı gibi fırlamasından korktum.

"Ben... bol şans!" dedi Inge. Ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Hearthstone'a döndüm. "Çocukluğunuzdan beri sana âşık mı bu kız?"

Hearthstone önce bana doğrulttuğu parmağıyla başının yan tarafında bir daire çizdi. *Sen delisin.*

"Her neyse, dostum. Onu öpmediğine memnunum. Bunu yapsaydın herhalde bayılırdı."

Hearthstone öfkeyle homurdandı. *Gel. Cüce soyacağız.*



YİRMİ ALTI

BALIKLARA NÜKLEER SALDIRI GERÇEKLEŞTİRİYORUZ

Jotunheim'ın yabani topraklarını aşmıştım. Boston'un sokaklarında yaşamıştım. Ama bir şekilde, Alderman Malikânesi'nin arkasındaki işlenmemiş topraklar daha tehlikeli görünüyordu.

Arkama dönüp baktığımda, ağaçların üzerinde yükselen malikânenin kulelerini görebiliyordum. Yoldan gelen trafik seslerini de duyuyordum. Güneş her zamanki coşkusuyla tepemizde parıldıyordu. Ama boğumlu ağaçların altında inatçı bir kasvet hüküm sürüyordu. Köklerle taşlar beni düşürmeye kararlı gibiydi. Yüksekteki dallara tünemiş kuşlarla sincaplar pis pis bakıyordu. Bu küçük tabiat parçası bir çay bahçesine dönüşmemek amacıyla yabaniliğini korumak için aşırı ölçüde çaba gösteriyordu sanki.

Buraya bir kroket sahası açmaya kalkarsan, sana tokmağını yediririz, diyordu ağaçlar.

Bu tavrı takdir ediyordum ama yürüyüşümüzü zorlaştırıp sinirlerimizi bozduğu da ortadaydı.

Hearthstone nereye gittiğini biliyormuş gibiydi. Kardeşi

Andiron'la çocukken bu ormanda oynadıkları için cesaretlerine hayran kalmıştım. Birkaç dönüm boyunca dikenli çalıların arasında güç bela ilerledikten sonra, ortasında bir taş yığını olan açıklık bir alana çıktık.

"Bu da ne?" diye sordum.

Hearthstone'un yüzünde, halen dikenli çalıların içinde kendine yol açmaya çalışıyormuş gibi, gergin, kederle yüklü, ağır bir ifade vardı.

Kuyu, dedi.

Açıklık alanın yaydığı melankoli gözeneklerimden içime sızıyordu sanki. Burası Hearth'ün kardeşinin öldüğü yerdi. Bay Alderman kuyuyu doldurtmuş olmalıydı. Belki kardeşini öldüren şeytani yaratığın derisini yüzdükten sonra, bunu da birkaç altın karşılığında Hearth'e yaptırmıştı.

Yumruğumla göğsümün üzerinde daire çizdim. Üzgünüm.

Hearth dediğimi algılayamamış gibi bir süre bana baktıktan sonra, taş yığınının önünde dizlerinin üzerine çöktü ve en tepeden küçük, yassı bir taş aldı. Taşın üzerinde koyu kırmızı renkte bir run sembolü vardı:



Othala. Miras. Rüyamda Randolph'un kızı Emma'nın sımsıkı tuttuğu taştı bu. Taşı gerçek hayatta gördüğümde kendimi bir kez daha deniz tutmuş gibi hissettim. Yüzüm, Randolph'un yarasının hatırasıyla yanmaya başladı.

Wight'in gömütünde Loki'nin dediği şeyi hatırladım: *Kan bağı çok güçlüdür. Randolph üzerinden seni her zaman bulabilirim.* Bir an için, Loki'nin bu run taşını buraya bana bir mesaj olarak koyduğunu düşündüm ama Hearthstone taşı bulduğuna şaşırmış gibi görünmüyordu.

Yanma çöküp işaret diliyle, *Bu neden burada?* diye sordum.

Hearthstone kendini gösterdikten sonra, taşı dikkatli bir şekilde yığının tepesine koydu.

Ev demek, dedi. *Ya da önemli olan.*

"Miras?"

Bunu bir süre düşündükten sonra başını salladı. *Bunu buraya yıllar önce ben koydum. Bu runu kullanmayacağım. Ona ait. Kardeşime ait.*

Taş yığınına baktım. Acaba bunlardan bazıları, kardeşi saldırıya uğradığı esnada sekiz yaşındaki Hearthstone'un oynadığı taşlar mıydı? Burası Andiron için oluşturulmuş bir anıttan daha fazlasıydı. Hearthstone'un bir parçası da burada ölmüştü.

Elbette büyücü değildim ama bir set run taşının içinde sembollerden birinin eksik olması bana yanlış gelmişti. Elinizde harflerin tamamı olmadan bir dilde, özellikle de evrenin dilinde nasıl ustalaşabilirdiniz?

Bu taşı geri alması için Hearthstone'u cesaretlendirmek istedim. Eminim Andiron da bunu isterdi. Hearth'ün artık yeni bir ailesi vardı. Çok iyi bir büyücü olmuştu. Hayat kâsesi yeniden doldurulmuştu. Ama Hearthstone gözlerini benden kaçırdı. Sağırsanız birini gözardı etmeniz hiç de zor değildi. Bunun için tek yapmanız gereken gözardı etmek istediğiniz kişiye bakmamaktı.

Hearth, kendisini takip etmemi işaret ettikten sonra ayağa kalkıp yürümeye başladı.

Birkaç dakika sonra nehre ulaştık. Etkileyici değildi. Kıvrılarak Fenway'i aşan gibi, yer yer bataklığa dönüşmüş, sıradan bir akarsuydu bu. Bataklık otlarının üzerinde sivrisinek bulutları asılıydı. Zemin sıcak ekmek tatlısı gibiydi. Dikenli bitkiler ve sazlarla savaşarak, dizlerimize kadar yükselen suyun içinden nehri aşağı doğru takip ettik. Bin yaşındaki cüce Andvari emeklilik için kendine harikulade bir yer seçmişti.

Gece gördüğüm rüyaların ardından sinirlerim gergindi.

Aklım, mağarasında bağlı olan Loki'ye kayıp duruyordu. Ve Alex Fierro'nun süitinde dediği şeye: *Bu çok basit bir istek.* Rüyamda gördüğüm bu sahne gerçekten yaşandıysa, Loki Alex'ten ne istemişti?

Uçuş eğitmenlerinin ruhlarını ele geçirmekten hoşlanan keçi katilini anımsadım. Bana, Alex'i Jotunheim'a götürmemi söylemişti. *ARTIK TEK UMUDUN O.* Bu hiç hayra alamet değildi.

Üç gün sonra Thrym bir düğün olmasını bekliyordu. Gelinini ve gelinin yanında, başlık parası olarak Skofnung Kılıcı'yla Skofnung Taşı'nı istiyordu. Buna karşılık, o da belki, Thor'un çekicini geri alabilir ve Jotunheim sürülerinin Midgard'ı istila etmesini engelleyebilirdik.

Rüyamda gördüğüm, Thor'la savaşmak için dağ yamacını tırmanan bin devi düşündüm. Dağları patlatıp istila ordularını kızartacak şu büyük çekiç olmadan böyle bir ordunun karşısına çıkmak için sabırsızlandığımı söyleyemezdim.

Sanırım Hearth'le birlikte şu anda yaptığımız şey az çok man-

tıklı bir plandı: Alfheim'daki yaşlı bir cücenin altınlarını çalacak, böylelikle Skofnung Taşı'nı alıp Blitz'i iyileştirecektik. Gene de... Düşünmemiz için zaman bırakmamak amacıyla, Loki'nin bizi bilinçli olarak buraya savurmuş olabileceğinden şüpheleniyordum. Loki, sürekli ellerini sallayarak dikkatimizi dağıtan ve potaya atış yapmamızı engelleyen bir oyun kurucu gibiydi. Bu evlilik anlaşmasının Thor'un çekicini geri almaktan daha fazlasını içerdiğine emindim. Loki'nin plan içinde başka bir planı vardı. Bir nedenden ötürü, Randolph dayıyı da yanma almıştı. Hayatımı tehdit eden bir problemden diğerine savrulmadan, bir an olsun düşüncelerimi toplama şansına kavuşsaydım...

Ya, oldu. Hayatını ve ölümden sonraki hayatını özetledin Magnus.

Her şeyin yoluna gireceğini düşünmeye çalıştım. Ne yazık ki, göğsümle dişlerimin arasında sıçramaya devam eden kalbim buna inanmadı. Karşımıza çıkan ilk şelale, yosunlu bir çıkıntı üzerinden dökülüyordu. Her iki kıyıda açık çayırlık araziler uzanıyordu. Su, kesinlikle bir balığın saklanabileceği kadar derin değildi. Çayırlar da zehirli çivileri, mayınları, dinamitleri ya da kuduz kemirgenler fırlatan mancınıkları tetikleyen tuzak tellerini saklayamayacak kadar düzdü. Kendine saygısı olan hiçbir cüce hazinesini buraya saklamazdı. Yürümeye devam ettik.

Karşımıza çıkan ikinci şelalenin potansiyeli vardı. Arazi kayalıktı. Derenin iki tarafındaki büyük kayaların arasında kaygan yosunluk alanlar ve kayaların üzerlerinde tehlikeli çatlaklar vardı. Kıyıdaki yüksek ağaçların suya vuran gölgeleri saklanmaya uygun yerler sağlıyordu. Hız kazanan nehir, kayaların oluşturduğu doğal bir merdiveni aşarak üç metre aşağıdaki, tramplen çapında

bir gölete dökülüyordu. Köpüklerle dalgalar yüzünden içini göremiyordum ama suyun koyu mavi rengi, göletin derin olduğunu gösteriyordu.

"Burada bir şey olabilir," dedim Hearth'e. "Nasıl yapacağız?"

Hearthstone kolyemi gösterdi. *Hazır ol.*

"Ah, tamam." Kolyemin ucundaki run taşını çekip Jack'i çağırdım.

"Hey, millet!" dedi Jack. "Vay! Alfheim'dayız, ha! Bana da güneş gözlüğü getirdiniz mi bari?"

"Jack, senin gözlerin yok ki," dedim.

"Evet ama gene de güneş gözlüğüyle çok çekici görünebilirdim. Her neyse. Burada ne yapıyoruz? Olayımız ne?"

Ben Jack'e olan biteni kabaca anlatırken, Hearthstone da cüce/balık üzerinde kullanmak için en uygun büyünün ne olduğuna karar vermeye çalışarak run taşlarının olduğu kesesini karıştırdı.

"Andvari mi?" dedi Jack. "Ah, o herifin adını duymuştum. Altınlarını çalabilirsiniz ama sakın onu öldürmeyin. Bu kötü şans getirir."

"Ne demek istiyorsun?"

Kılıçlar omuz silkemez ama Jack buna en yakın hareketi yaparak iki yana sallandı. "Ne olacağını bilemem. Yalnızca bunun ayna kırmak, Freya'nın kedilerinin yoluna çıkmak ve ökseotu altında Frigg'i öpmek gibi, kesinlikle yapılmaması gereken şeyler listesinde olduğunu biliyorum. Dostum, mesela ben şu ökseotu altında hatayı yaptım!"

Jack'in bana bu hikâyenin tamamını anlatacağına dair korkunç bir hisse kapıldım. Aynı esnada Hearthstone kesesinden

çıkardığı bir run taşını başının üzerine kaldırdı. Üzerindeki sembolü tanımıştım:



Thurisaz.

Thor'un runu.

Hearthstone taşı gölete attı.

Acayip bir patlamanın ardından güneş gözlüğümün camları su buharıyla kaplandı. Atmosfer öylesine hızlı bir şekilde saf buhara dönüştü ki, sinüslerim arabalardaki hava yastıkları gibi şişti.

Gözlüğümün camlarını sildim. Az önce göletin olduğu yerde artık on metre derinliğinde çamurlu bir çukur vardı. Çukurun dibinde bir sürü şaşkın balık yüzgeçlerini çırparak debeleniyordu.

"Şelale nereye..."

Yukarı baktım. Nehir sıvı bir gökkuşağı gibi üzerimizden geçip göleti aşarak biraz ileride akarsu yatağına çarpıp devam ediyordu.

"Hearth, sen ne..."

Hearth bana döndüğünde bir adım geri attım. Elf dostumun gözleri öfkeyle alev alev yanıyordu. İfadesi, kendini *uruzlayıp* içindeki öküzü serbest bıraktığı andan bile daha korkutucuydu.

"Yalnızca öylesine sordum, dostum..." Ellerimi kaldırdım. "Az önce elli kadar masum balığı bombaladın da..."

Onlardan biri cüce, dedi.

Çukurun içine atladı. Çizmeleri çamurun içine batmıştı. Güç bela ilerleyerek her bir balığı eline alıp dikkatle incelemeye başladı. Nehir üzerimizden kükreyerek geçmeye devam ediyordu.

"Jack," dedim. "*Thurisaz* runu ne yapar?"

"Thor'un runudur, senyör. Hey, *Thor* ile *senyör* neredeyse kafiyeli!"

"Evet, harika. Peki ama gölet neden patladı? Ve Hearthstone neden bu kadar tuhaf davranıyor?"

"Çünkü *thurisaz* yıkıcı gücün runudur. Thor gibi. Bir şeyleri havaya uçurmak için kullanırsın. Ve bu taşı kullandığında... eh, biraz Thor'a da benzersin."

Thor'a benzemek, ha! İhtiyacım olan da tam olarak buydu! Artık bu çukurun içine atlamayı *gerçekten* istemiyordum. Hearthstone da Thor gibi osurmaya başlayacaksa, havanın çok hızlı bir şekilde zehirleneceğine şüphe yoktu.

Diğer taraftan, bu balıkları zıvanadan çıkmış bir elfin insafına terk edemezdim. Tamam, bunlar yalnızca balıktı. Ama sırf biz kılık değiştirmiş bir cüceyi bulacağız diye bu kadar masum balığın ölmek zorunda olmasından hiç hoşlanmamıştım. Hayat değerliydi. Sanırım Frey'in oğlu olduğum için böyle hissediyordum. Hem, *thurisaz*'ın etkisinden kurtulduktan sonra Hearthstone'un da benimle benzer hislere sahip olacağını biliyordum.

"Jack, burada kal," dedim. "Gözcülük yap."

"Eh, bunu güneş gözlüğüyle yapmam daha kolay ve etkileyici olurdu," diye yakındı Jack.

Onu duymazdan gelip çukura atladım.

En azından yanma indiğimde Hearthstone beni öldürmeye çalışmadı. Etrafıma bakındığımda hazineye dair bir işaret göremedim. Hazinenin yerini gösteren *X*'ler, tuzak kapıları falan yoktu. Yalnızca çırpınan balıklar vardı.

Andvari'yi nasıl bulacağız? diye sordum, işaret diliyle. *Diğer*

balıkların nefes alabilmesi için suya ihtiyaçları var.

Bekleyeceğiz, dedi Hearth. Şekil değiştirmediği takdirde cüce de havasızlıktan ölür.

Bu yanıttan hiç hoşlanmadım. Yere eğilip ellerimi çamurlu zemine dayayarak Frey'in gücünü çukurun içine yollamaya başladım. Bunun kulağa biraz tuhaf geleceğini biliyorum ama dokunarak birilerini iyileştirebiliyorsam, birinin vücudundaki yanlış olan şeyleri sezebiliyorsam, algımı biraz daha genişleterek (bir açıdan, gözlerinizi kısarak daha uzağa bakmaya çalışmak gibi) etrafımdaki bütün farklı yaşam formlarını hissedebileceğimi düşünmeye başlamıştım.

Bu az çok işe yaradı. Zihnimin, biraz ilerimde çırpınan alabalığın paniğe kapılmış bilincine dokunduğunu hissettim. Çamurun içinde kıvranırken Hearth'ün ayağını ısırmayı düşünen bir yılanbalığı vardı (ve onu böyle bir şey yapmamaya ikna ettim). Düşünce süreçleri İik! İik!gibi seslerden ibaret olan diğer balıkların minik zihinlerine dokundum. Ve farklı bir şeyi algıladım. Kaçış planları yapıyormuş gibi hızla düşünen bir orfoz balığıydı bu.

Einherji reflekslerimle onu yakaladım. Orfoz cıyakladı.

"Andvari, değil mi? Tanıştığımıza memnun oldum."

"Bırak beni!" diye inledi balık. "Hazinem bu gölette değil! Hatta benim hazinem bile yok! Az önce dediğim şeyi unut!"

"Hearth, neden buradan çıkmıyoruz?" dedim. "Bırakalım da gölet yeniden suyla dolsun."

Gözlerindeki ateş birden bire sönen Hearthstone sendeledi.

Yukarıdan Jack, "Magnus?" diye bağırdı. "Acele etseniz iyi olur."

Run büyüsü gücünü yitiriyordu. Yüzüme düşen birkaç damladan, üzerimizden geçen su kemerinin çatlamaya başladığını anla-

dım. Tutsak orfozumu bir elimde sımsıkı tutarken, diğer kolumu Hearthstone'un beline dolayıp bütün gücümle yukarı sıçradım.

Çocuklar, sakın bunu evde kendi başınıza denemeye kalkmayın, tamam mı? Ben acı dolu bir ölümün ardından kendini Valhalla'da bulmuş ve zamanının çoğunu geveze bir kılıçla tartışarak geçiren eğitimli bir einherji'yim. Diğer bir deyişle, on metre derinliğindeki çamur çukurlarından yukarı sıçrayabilecek bir profesyonelim. Umarım siz değilsinizdir.

Yukarıdan geçen su kemeri kırılıp şelale gölete çarpmadan önce son anda kıyıya çıktım ve böylece, küçük balıklara ıslak bir mucizenin yanı sıra, torunlarına anlatabilecekleri esaslı bir hikâye sağlamış oldum.

Orfoz elimden kurtulmaya çalışıyordu. "Bırak beni, alçak herif!"

"Benim başka bir teklifim var," dedim. "Andvari, bu arkadaşım Jack. Kendisi Yaz Kılıcı olarak da tanınır. Jack her şeyi kesebilir. Kafayı yemiş bir melek gibi pop şarkıları söyleyebilir. Ve inanamayacağın kadar hızlı bir şekilde balık fileto yapabilir. Jack'ten bu saydığım şeylerin tamamını aynı anda yapmasını da isteyebilirim. Ya da sen yavaş ve sakin bir şekilde normal biçimine dönersin ve oturup, efendi gibi konuşuruz."

Göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir sürede, az önce balığı tutan elimin hayatımda gördüğüm en yaşlı ve en iğrenç cücenin boğazına sarılı olduğunu fark ettim. Öylesine tiksinti verici bir yaratıktı ki, onu bırakmamış olmam cesaretimi kanıtlayarak bana bir kez daha Valhalla'ya girme hakkını kazandırmalıydı.

"Tebrikler," dedi cüce. "Beni yakaladın. Ve şimdi de trajik bir şekilde vefat edeceksin!"



YİRMİ YEDİ

BENİ HEMEN BIRAK! YOKSA SENİ MİLYARDER YAPARIM

Ah, vefat ha!

Normalde *vefatla* tehdit edilmem. Dokuz Dünya'daki tipler böyle süslü kelimeler kullanmaz. "Seni geberteceğim!" falan derler. Ya da konuşmayı zincir zırhlı yumruklarına bırakırlar.

Andvari'nin kelime dağarcığından öylesine etkilenmiştim ki, boğazını daha da sıktım.

"Ah!" Cüce elimde kıvranıyordu. Kaygandı ama ağır değildi. Cüce kıstaslarına göre bile minik bir herifti. Üzerinde pullu bir tunik ve yosundan yapılmış bebek bezini andıran iç çamaşırı vardı. Uzuvları çamurla kaplıydı. Kısa ve kalın kollarıyla bana vursa da, plastik oyuncak kurşunlardan daha çok acı vermiyordu. Ve yüzü... ıslak bir yara bandının altında uzun süre kaldığında başparmağınız buruşur, rengini kaybeder ve çirkin bir görünüm kazanır ya? İşte, yüzü tam olarak böyleydi. Bu yüze beyaz kedi bıyıklarıyla küf yeşili gözler eklediğinizde, karşınızda Andvari'yi buluyordunuz.

"Altınlar nerede? Lütfen kılıcıma şarkı söyletmek zorunda bırakma beni!"

Andvari elimde çırpınmaya devam etti. "Siz aptallar altınlarımı istemiyorsunuz! Altınlarımı alanların başına neler geldiğini bilmiyor musunuz?"

"Zengin mi oluyorlar?"

"Hayır! Eh, evet. Ama bundan sonra ölüyorlar! Ya da... en azından ölmek *istiyorlar.* Her zaman acı çekiyorlar. Ve etraflarındaki diğer herkes de!" *Oh, oh, çok ciddi tehdit ediyorum!* dermiş gibi sümüksü parmaklarını salladı.

Hearthstone hafifçe sendelese de ayaklarının üzerinde durmayı başardı. *Biri altınlarını çaldı, bir şey olmadı,* dedi işaret diliyle. Ve ardından *L* harfiyle şeytan kelimesini göstererek en sevmediğim ismi işaret etti. Dostumuz Loki'den bahsediyordu.

"Loki bir keresinde altınlarını almış," diye tercüme ettim. "Ne ölmüş ne de acı çekmiş."

"Ama o Loki!" dedi Andvari. "Ondan sonra altınlarımı alan herkes... delirdi! Korkunç hayatlar yaşadılar, arkalarında bir sürü ölü bıraktılar! İstediğiniz bu mu? Fafnir gibi mi olmak istiyorsunuz? Ya da Sigurd? Ya da Powerball piyango talihlisi?"

"Kim?"

"Hadi ama! Bu hikâyeyi duymuşsunuzdur. Ne zaman kaybetsem, yüzüğüm bir süre Dokuz Dünya'nın bir yerlerinde zıplayarak dolanır. Enayinin tekinin eline geçer. Bu enayi piyangoyu tutturup milyonlar kazanır. Ama en sonunda beş kuruşu kalmaz. Boşanır. Hastalanır. Mutsuz olur. Ölür. İstediğiniz bu mu?"

Büyülü yüzük, evet, dedi Hearth. *Zenginliğinin sırrı bu. Ona ihtiyacımız var.*

"Bir yüzükten bahsettin," dedim.

Andvari kıpırtısız kaldı. "Öyle mi? Yok ya. Dilim sürçmüştür. Yüzük müzük yok."

"Jack," dedim. "Bu cücenin ayakları sana nasıl görünüyor?"

"Gerçekten çok kötü, senyör. Pediküre ihtiyaç var."

"Yapsana o zaman."

Jack harekete geçti. 1) Söz konusu cüceyi öldürmeden, 2) söz konusu cücenin çırpınan ayaklarını kesmeden, 3) söz konusu cüceyi tutan einherji'nin bacaklarını da kesmeden (ve aynı esnada "Yüzümü Hissedemiyorum"u söylerken), cücenin ayaklarındaki yosun tabakasını alabilecek, nasırlarını tıraşlayabilecek, tırnaklarını kesip törpüleyebilecek ve sonunda pırıl pırıl bir çift cüce ayağı ortaya çıkarabilecek ender kılıçlardan biriydi, Jack. Kendisi gerçekten özeldi.

"Pekâlâ! Pekâlâ!" diye cıyakladı Andvari. "İşkenceyi kesin! Size hazinenin yerini göstereceğim! Şu kayanın altında!"

Şelalenin ucundaki bir kayada durana dek, parmağı çılgınlar gibi her yeri gösterdi.

Tuzaklar, dedi Hearthstone.

"Andvari," dedim. "O kayayı yerinden oynatırsam ne türden tuzakları tetiklerim?"

"Tuzak muzak yok!"

"Peki kayayı yerinden oynatmak için senin kafanı kullanırsam?"

"Pekâlâ, kaya bubi tuzaklı! Patlayıcılar! Mancınıkları tetikleyen tuzak telleri!"

"Biliyordum! Peki bu tuzakları nasıl etkisiz hale getirebiliriz? Hepsinden bahsediyorum."

Cüce konsantre olmuş gibi gözlerini kıstı. En azından ben böyle olduğunu umdum. Aksi takdirde yosunlu bebek bezini dolduruyor demekti.

"Oldu." Sefil bir halde içini çekti. "Bütün tuzakları etkisiz hale getirdim."

Hearth'e baktım. Ben nasıl yılan balıklarını algılayabiliyorsam, elf dostum da çevremizi büyüye karşı kontrol etmek için ellerini öne uzattı (hey, hepimiz farklı yeteneklere sahibiz, tamam mı!)

Hearth başını salladı. *Güvenli.*

Andvari halen elimde sallanırken, kayaya doğru yürüyüp ayağımla yerinden kaldırdım (einherji gücü de esaslı bir yetenektir).

Kayanın altında, kenarları branda beziyle kaplı çukur... vay be! Genellikle para umrumda olmaz. Para değildir benim olayım. Ama çukurun içindeki altınları görünce tükürük bezlerim zıvanadan çıktı. Bilezikler, kolyeler, paralar, hançerler, yüzükler, kupalar, Monopoly parçaları... Son zamanlarda altının kilosunun ne kadar olduğunu bilmiyordum ama karşımda gajilyonlarca dolar değerinde altın olduğunu tahmin ettim. Birkaç bazilyon dolar fazla ya da eksik olabilirdi.

Jack cıyakladı. "Ah, şu küçük hançerlere bak! Ne kadar da şirinler."

Hearthstone'un gözlerine baktığımda bir kez daha teyakkuz haline geçtiğini fark ettim. Burnunun altında bir kahve fincanı sallasam, hazineden ancak bu kadar etkilenirdi herhalde.

Çok kolay oldu, dedi. *Tuzak olmalı.*

"Andvari," dedim. "Adının anlamı *Dikkatli Olan* ise, seni soymak neden bu kadar kolay oldu?"

"Biliyorum, biliyorum!" dedi Andvari. "Yeterince dikkatli değilim! Sürekli soyuluyorum! Bence adım ironik. Annem zalim bir kadındı."

"Yani şimdi bu hazine sürekli çalınıyor ve sen de her seferinde geri mi alıyorsun? Bahsettiğin şu yüzük sayesinde?"

"Ne yüzüğü? O hazinenin içinde bir sürü yüzük var. Onları al!"

"Hayır. Süper-büyülü olandan bahsediyorum. Nerede o?"

"Hmm, herhalde hazinenin içindedir. Git kendin bak!" Andvari hızlı bir hareketle parmağından bir yüzük çıkarıp bebek bezinin içine soktu. Elleri öyle kirliydi ki, saklamaya çalışmamış olsaydı yüzüğü asla fark etmezdim.

"Az önce iç çamaşırına soktuğun yüzük," dedim.

"Hayır, ben öyle bir şey yapmadım!"

"Jack, galiba bu cüce komple bikini ağdası istiyor."

"Hayır!" diye inledi Andvari. "Pekâlâ. Tamam. Büyülü yüzüğüm iç çamaşırımın içinde. Ama *lütfen* almayın onu. Onu geri almak her zaman çok zor oluyor. Size söyledim. O lanetli. Sonunuzun bir piyango talihlisi gibi olmasını istemezsiniz, değil mi?"

Hearth'e döndüm. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Söyle ona, Elf bey!" dedi Andvari. "Sen belli ki öğrenmeyi önemseyen bir elfsin. Runlarını biliyorsun. Eminim Fafnir'in hikâyesini de duymuşsundur. Arkadaşına bu yüzüğün beladan başka bir şey getirmeyeceğini söyle."

Hearth, görünmez bir yazı tahtasına bakıyordu sanki: LANETLİ BİR YÜZÜĞÜ EVE GETİRMEK -10 ALTIN / ON GAJİLYONLUK ALTIN ÇALMAK +10 GAJİLYON ALTIN.

Yüzük lanetli, dedi. *Ama hazinenin anahtarı da bu yüzük. Yü-*

zük olmadan hazine asla yeterli olmaz. Her zaman az gelir.

Jakuzi boyutlarındaki çukurun içinde duran altın yığınına baktım. "Bilemiyorum, dostum. Bu altınlar odandaki wergild postunun tamamını kaplamaya yetermiş gibi görünüyor."

Hearth başını iki yana salladı. *Yeterli olmaz. Yüzük tehlikeli. Ama ne olur ne olmaz diye yüzüğü almalıyız. Kullanmazsak geri veririz.*

Cücenin yüzünü kendime çevirdim. "Pardon, Andvari."

"Elf ne dedi?" diye sordu Andvari. "Bu el hareketlerini anlamıyorum!" Kirli ellerini sallayarak yanlışlıkla işaret dilinde *eşek garson krep* dedi.

Bu yaşlı sümük kovasına karşı sabrımı yitiriyordum ama gene de Hearth'ün dediğini tercüme etmek için elimden geleni yaptım.

Andvari'nin yosun yeşili gözleri karardı. Zombilerin Mayflower Sözleşmesi'ne ilham verdiği günlerden beri temizlenmemiş gibi görünen dişlerini sıktı.

"O halde sen bir aptalsın, Elf bey!" dedi Andvari, hiddetle. "Yüzük en sonunda bana dönecek. Bu her zaman böyle olmuştur. Ama bende değilken kimin elindeyse, yüzük ona ölüm ve sefalet getirecek. Ve yüzüğün sorunlarını çözeceğini de sanma. Eve gelmek zorunda kaldığın son sefer olmayacak bu. Sen yalnızca her geçen gün daha tehlikeli hale gelen bir hesaplaşmayı erteliyorsun."

Andvari'nin ses tonundaki değişim, orfozdan cüceye dönüşmesine kıyasla daha çok gerilmeme neden oldu. Artık inlemiyor, ağlamıyordu. Darağacının mekaniğini anlatan emektar bir cellat gibi, soğuk bir netlikle konuşuyordu.

Ama Hearth bundan etkilenmiş gibi görünmüyordu. Yüzünde, kardeşinin anıtının başındayken olan ifadenin aynısı vardı.

Uzun zaman önce gerçekleşmiş ve asla değiştirilemeyecek bir trajediyi yeniden yaşıyormuş gibiydi.

Yüzük, dedi Hearthstone.

Bu el hareketi o kadar netti ki Andvari bile anladı.

"Pekâlâ." Cüce öfkeyle bana baktı. "Sen de lanetten kaçamayacaksın, insan. Çok yakında çalman şeylerin nelere malolacağını göreceksin!"

Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. "Sen ne demek istiyorsun?"

Andvari şeytani bir ifadeyle sırıttı. "Ah, yok bir şey, yok."

Şimi dansı yapıyormuş gibi sallanmasıyla yüzük bebek bezinin bacak boşluğundan aşağı düştü. "Bir büyülü yüzük," dedi. "Lanetiyle birlikte."

"Bu yüzüğü hayatta almam!" dedim.

"Ben alırım!" Aşağı dalan Jack kıvrılarak yüzüğü çamurun içinden aldı.

Kılıcım yüzüğü kendi üzerinde sektirirken Andvari özlem dolu bir ifadeyle izlemekle yetindi.

"Her zamanki anlaşma mı?" diye sordu cüce. "Hayatımı bağışlayıp sahip olduğum her şeyi alacak mısınız?"

"Her zamanki anlaşma kulağa güzel geliyor," dedim. "Peki çukurdaki bütün altınları nasıl taşıyacağız?"

Andvari kaşlarını çattı. "Amatörler! Çukurun etrafındaki branda bezi aslında büyülü bir çuvaldır. Branda bezinin iplerini çekin! Soyulmaktan kurtulduğum nadir zamanlarda hızlı bir şekilde kaçabilmek için hazinemi taşımaya hazır tutmak zorundayım."

Hearthstone çukurun yanında yere eğildi. Andvari'nin dediği gibi, branda bezinin kenarından bir ip çıkıyordu. Hearth ipi çektiği anda branda bezi hazinenin üzerine kapandı. Çukurda artık yalnızca sırt çantası büyüklüğünde bir çuval vardı. Hearth görmem için çuvalı kaldırdı. Gajilyon dolarlık altın süper-pratik bir taşıma çantasındaydı artık.

"Şimdi, anlaşmanın size düşen kısmını yapın!" dedi Andvari.

Cüceyi bıraktım.

"Öf!" Yaşlı cüce boynunu ovdu. "Vefatınızın keyfini çıkarın, amatörler. Umarım acı içinde kıvranır ve bir değil, *iki* piyango kazanırsınız!"

Bu korkunç bedduanın ardından, göletin içine atlayıp kayboldu.

"Hey, senyör!" diye seslendi Jack. "Dikkat!"

"Sakın onu bana..."

Jack yüzüğü bana fırlattı ve reflekslerim yüzünden yakaladım. "Ahh, lanet olsun!"

Büyülü bir yüzük olduğundan, onu tuttuğum anda bir *Yüzüklerin Efendisi* anı yaşayacağımı, soğuk bir fısıltı duyacağımı, dönerek üzerime çöken gri bir pusun içinde kalacağımı düşündüm. Ama bunların hiçbiri olmadı. Elimdeki yüzük öylece duruyordu. Az önce bin yaşında bir cücenin poposundaki bebek bezinin içinden düşmesine rağmen, sıradan bir altın yüzükten farkı yoktu.

Pantolonumun cebine soktuktan sonra, yüzüğün avucumda bıraktığı sümüksü daireyi inceledim. "Bir daha asla bu elimin temiz olduğunu hissedemeyeceğim."

Hearthstone, gajilyoner bir Noel Baba gibi altınlarla dolu kıymetli çuvalını omuzladıktan sonra, gökyüzünde tepe noktasını çoktan geçmiş olan güneşe baktı. Ne kadar zamandır Bay Alderman'ın arka bahçesinde olduğumuzu fark edememiştim.

Gitmemiz gerek, dedi Hearth. *Baba bekliyor.*



YİRMİ SEKİZ

ŞU ANDA SİPARİŞ VERİRSENİZ, BU LANETLİ YÜZÜK DE SİZİN OLACAK!

Gerçekten de baba bekliyordu. Bay Alderman elindeki gümüş kadehindeki içkisini yudumlayarak salonda volta atarken, Inge de yere bir şey döküldüğü anda müdahale etmek için hazır bekliyordu.

İçeri girdiğimizde, Bay Alderman buz gibi bir yüzle bize döndü. "Nerede kaldı..."

Ve ağzı açık kaldı.

Sanırım Alderman bizi tere batmış, çimen ve ince dallarla kaplanmış bir halde görmeyi beklemiyordu. Çamurlu ayakkabılarımız beyaz mermer zemini mahvetti. Bay Alderman'ın yüzünde bu ifadeyi görmek hayatımda aldığım en iyi ödüllerden biriydi. Neredeyse, ölüp Valhalla'ya gitmekle eşdeğerdi.

Hearthstone sırtındaki çuvalı sert bir şekilde yere bıraktıktan sonra, yukarı çevirdiği avcunda bir parmağını babasına doğru ileri geri hareket ettirerek, *Ödeme,* dedi işaret diliyle. Ama Hearth'ün yapış şekli bu işareti bir hakaret gibi göstermişti. Bundan hoşlanmıştım.

Bay Alderman işaret dilini yok saydığını unutmuş gibiydi. "Ödeme mi?" dedi. "Ama nasıl..."

"Yukarı gelin de gösterelim." Alderman'ın arkasındaki Inge'ye baktım. Gözleri kocaman açılmıştı. Sırıtışı yavaşça yüzüne yayılıyordu. "Altınla kaplamamız gereken bir canavar postumuz var."

Altınların mavi posta dökülürken çıkardığı ses... inanın, bundan daha tatlı bir şey olamazdı. Hearthstone branda bezinden çuvalı ters çevirip altınları dökerek postun etrafında yavaşça yürümeye başladı. Bay Alderman'ın yüzünün rengi daha da solmuştu. Bu ayrıcalık için efendisine ödeme yapmadığını unutmuş gibi görünen kapı eşiğindeki Inge hoplayıp zıplıyor, heyecanlı bir şekilde ellerini çırpıyordu.

Son altın da posta düştüğünde, Hearthstone geriye çekilip boş çuvalı yere fırlattı ve *Wergild ödendi*, dedi.

Bay Alderman afallamıştı. *Aferin, oğlum!* ya da *Ah, zengin oldum!* ya da *Elf Maliye Bakanlığı'nı mı soydun?* gibi bir şey söylemedi.

Dizlerinin üzerine çöküp altınları teker teker inceledi. "Minyatür köpeklerle buharlı trenler de var," dedi. "Neden?"

Öksürdüm. "Sanırım altınların bir önceki sahibi masaüstü oyunlarından hoşlanıyormuş. Yani parçaların saf altın olduğu masaüstü oyunlarından."

"Hmm." Alderman postun tamamının kaplandığından emin olmak için altınları incelemeye devam etti. "Bu hazineyi almak için topraklarımdan çıkmadınız, değil mi? Çünkü size bu izni..."

"Hayır," dedim. "Evin arkasındaki yabani topraklar size ait, değil mi?"

"Evet, ona ait!" dedi Inge. Efendisi öfkeyle kendisine baktığında, "Çünkü... Bay Alderman çok önemli bir adamdır," diye ekledi.

"Bakın," dedim. "Hearthstone'un görevini başarıyla tamamladığı açıkça ortada. Post altınla kaplandı. Bunu kabul edin artık."

"Bunun kararını ben veririm!" dedi Alderman, hiddetle. "Bu konu siz gençlerin bir türlü anlamak istemediği *sorumlulukla* ilgili."

"Hearthstone'un başarısız olmasını *istiyorsunuz*, değil mi?"

Alderman kaşlarını çattı. "Onun başarısız olmasını *bekliyordum*. Arada fark var. Bu çocuk cezasını hak etti ve borcunu ödeyebilecek potansiyele sahip olduğuna emin değilim."

Neredeyse çığlık atacaktım. *Hearthstone hayatı boyunca bu borcu ödedi!* Andvari'nin hazinesini Alderman'ın boğazından aşağı dökmek ve oğlunun potansiyeli konusunda bunun onu ikna edip edemeyeceğini görmek istiyordum.

Hearthstone parmaklarını koluma sürttü. *Sakin ol. Yüzüğü hazırda tut*, dedi.

Nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Hearth'ün, babasının aşağılamalarına nasıl dayandığını anlayamıyordum. Elbette bu konuda çok deneyimli olduğunun farkındaydım ama yaşlı elf katlanılır gibi değildi. Jack kolyemin ucundaki run taşına dönüştüğü için memnundum. Aksi takdirde, ondan Alderman'a komple bikini ağdası yapmasını isteyebilirdim.

Kot pantolonumun cebindeki Andvari'nin yüzüğü öylesine hafifti ki, onu neredeyse hiç hissetmiyordum. Birkaç saniyede bir cebimde olduğunu kontrol etme isteğime direnmem gerekiyordu. Bay Alderman'a bu kadar sinirlenmemin nedenlerinden birinin bu olduğunu fark ettim. Borcun ödendiğini söylemesini istiyordum. Yüzüğün de gerekebileceği düşünen Hearth'ün haklı çıkmasını istemiyordum.

Aslında yüzüğü saklamak istiyordum. Bir dakika! Bu doğru değildi. Lanetle uğraşmamak için yüzüğü Andvari'ye geri vermek istiyordum. Zihnim derenin çamurlu suyuyla dolmuş gibi, bu konudaki düşüncelerim bulanmaya başlamıştı.

"Aha!" diye bağırdı Bay Alderman, zafer elde etmiş gibi. Tüylerin en yoğun olduğu postun ensesini işaret etti. Tek bir mavi tüy altınların arasından inatçı bir ot gibi başını uzatmıştı.

"Ah, hadi ama!" dedim. "Tek bir altını hafifçe kaydırmak yeter bunun için."

Altınlardan birini alıp tüyün üzerine koydum. Ama bunu yaptığım anda, altını aldığım yerden bir başka tüy fırladı. Aynı aptal mavi tüy çabalarımın boşa çıkması için beni takip ediyordu sanki.

"Dert değil," dedim. "Kılıcımı çıkarayım. Ya da makasınız varsa..."

"Borç ödenmedi!" dedi Bay Alderman. "Daha çok altınla bu tüyün üzerini kapatamadığınız takdirde, beni hayal kırıklığına uğrattığınız ve zamanımı boş yere harcadığınız için size fatura keseceğim. Mesela... bu hazinenin yarısını isteyebilirim."

Hearthstone bana döndü. Yüzünde şaşkınlıktan eser yoktu. Yalnızca kasvetli bir pes ediş haliydi bu. *Yüzük.* Zihnimin cinai fikirlerle yıkandığını hissettim. Yüzüğü vermek istemiyordum. Odanın duvarlarını kaplayan beyaz yazı tahtalarına baktım. Bütün kurallarla maddelere. Alderman'ın, Hearth'ün gerçekleştirememesini beklediği bütün beklentilere. Andvari'nin yüzüğünün laneti oldukça güçlüydü. Onu tutmamı, zengin olmamı fısıldıyordu. Ama Hearthstone'u babasından kurtarmak, Blitz'e kavuşmak ve bu zehirli evi terk etmek... bu çok daha güçlü bir istekti.

Hazinenin son gizli parçasını çıkardım.

Yüzüğü çıkardığım anda Bay Alderman'ın uzaylı gözleri açlıkla ışıldadı. "Pekâlâ. Onu da altınların üzerine koy."

Baba, dedi Hearthstone. *Uyarı: bu yüzük lanetli.*

"Senin el hareketlerini dinlemeyeceğim!"

"Ama Hearth'ün neden bahsettiğini biliyorsunuz." Yüzüğü havaya kaldırdım. "Bu yüzüğü alan kişi lanetleniyor. Yüzük sizi mahvedecek. Yalnızca birkaç dakikadır üzerimde olmasına rağmen benim zihnimle bile oynamaya başladı. Posttaki altınlar sizin olsun. Borcun ödendiğini kabul edin. Biraz merhamet gösterin. Biz de yüzüğü sahibine götürelim."

Bay Alderman kahkaha attı. "*Merhamet?* Merhametle ne satın alabilirim? Merhamet bana Andiron'u geri getirebilir mi?"

Bana kalsa bu herifin suratına bir tane geçirirdim ama Hearthstone'un, babasına doğru bir adım attığını gördüm. Arkadaşım gerçekten endişeli görünüyordu. *F-A-F-N-I-R'in laneti,* dedi. *Alma.*

Aynı adı Andvari de söylemişti. Bir şekilde bana tanıdık gelse de, bu adı daha önce nerede duyduğumu hatırlayamıyordum. Belki de Fafnir bir Powerball piyango talihlisiydi.

Göğsüne doğru tuttuğu eliyle bir daire çizerek, *Lütfen,* dedi Hearthstone. Bu *lütfen*'in, üzgünüm'ün daha rahat, daha az öfkeli bir hali olduğunu fark ettim.

İki elf altınların üzerinden birbirlerine baktılar. Alfheim'ın Dünya Ağacı'nın dallarında sallandığını hissediyordum. Bay Alderman'ın kendisine yaptığı her şeye rağmen, Hearth halen babasına yardımcı olmak istiyordu. Babasının, Andvari'ninkin-

den çok daha derin bir çukura düşmemesi için son bir kez çaba gösteriyordu.

"Hayır," dedi Bay Alderman. "Ya wergild eksiksiz bir şekilde ödenir ya da bana borçlu kalırsın... ikiniz de!"

Pes etmiş gibi başını eğen Hearthstone, yüzüğü vermemi işaret etti.

"Öncelikle Skofnung Taşı," dedim. "Anlaşmanın size düşen kısmını yerine getireceğinizi bilmem lazım."

Alderman homurdandı. "Inge, Skofnung Taşı'nı getir. Güvenlik kodu *Greta*."

Hearthstone'un irkildiğini fark ettim. Sanırım Great annesinin adıydı.

Hulder hızlı adımlarla odadan çıktı.

Bu gergin aralıkta, Hearthstone, Alderman ve ben, postun etrafında dikilip birbirimize baktık. Kimse Monopoly oynamayı önermedi. Kimse "Yuppi!" diye bağırarak altınların içine atlamadı (gerçi bunu yapmak istediğimi itiraf etmem lazım).

En sonunda Inge, ellerinde mavi-gri renkte bir bileme taşıyla odaya döndü ve reverans yaparak taşı Alderman'a uzattı.

Alderman taşı alıp oğluna verdi. "Sana bunu kendi rızamla veriyorum, Hearthstone. Onunla ne istersen yapabilirsin. Onun güçleri senin olsun." Öfkeyle bana baktı. "Şimdi yüzüğü ver."

Yüzüğü vermemek için nedenim kalmamıştı ama bunu yapmak benim için halen çok zordu. Derin bir nefes aldım ve yere eğilip Andvari'nin yüzüğünü hazineye ekleyerek son tüyün üzerini kapattım.

"Anlaşma yapıldı," dedim.

"Öyle mi?" Alderman gözlerini hazineye dikmişti. "Evet, bir şey dışında. Medyada benimle boy gösterme sözü vermiştin Magnus Chase. Bu gece küçük bir parti veriyorum. Inge!"

Hulder yerinde sıçradı. "Evet, efendim! Hazırlıklar sürüyor. Dört yüz konuğa davetiyeleri gönderildi."

"*Dört yüz mü?*" dedim. "Bunu düzenlemeye ne ara vakit buldun? Başaracağımızı nereden bildin?"

"Ha!" Alderman'ın gözlerindeki delice ışıltı sinirlerimi yatıştırmadı. "Elbette başaracağınızı bilmiyordum ve umrumda da değildi. Aslına bakacak olursan Magnus Chase, sen burada kaldığın sürece *her* gece parti vermeyi planlamıştım... tercihen sonsuza dek. Ama madem wergild bu kadar hızlı ödendi, bu geceyi değerlendirmemiz lazım. İşin nasılına gelirsek, ben Alderman Hanedanı'nın Alderman'ıyım. Kimse benim davetimi geri çevirmeye cüret edemez!"

Alderman'ın arkasındaki Inge bana bakarak telaşlı bir ifadeyle başını salladıktan sonra, parmağıyla boğazında bir çizgi çekti.

"Şimdi..." Alderman lanetli yüzüğü altınların arasından alıp parmağına taktı ve yeni nişanlanmış biri gibi elini havaya kaldırıp hayranlıkla yüzüğe baktı. "Evet, bu yüzük resmi kıyafetime çok güzel uyacak. Hearthstone, senden ve konuğundan... Hearthstone! Sen nereye gittiğini sanıyorsun?"

Görünüşe göre, Hearth'ün babasına tahammülü kalmamıştı. Tek elinde Skofnung Taşı'yla yere eğildi ve Blitzen'i, etrafına sardığı şaldan tutup kaldırarak banyoya götürdü.

Birkaç saniye sonra duşun açıldığını duydum.

"Ben..." dedim. "Gidip onlara yardım etsem iyi olacak."

"Ne?" dedi Alderman. "Pekâlâ. Bu ne kadar da *güzel* bir yüzük. Inge, genç hergelelerimizin parti için doğru düzgün giyinmesini sağla. Altınları taşımak için de bana hizmetçilerden birkaçını gönder. Bu hazinenin tamamını tartıp saymam lazım. Ve cilalamam! Cilalandığında müthiş görünecekler. Sen bunlarla ilgilenirken..."

Inge'yi Bay Deli Yüzük'le yalnız bırakmak istemiyordum ama Alderman'ın hazinesiyle flört etmesini izlemek midemi bulandırıyordu. Koşar adım banyodaki arkadaşlarımın yanma gittim.

Köpüklü banyonuzu yaptığınız küvetinizde kesik bir tanrı kafasının yüzmesinden daha rahatsız edici bir şey varsa, o da duşunuzda kan kaybeden granit bir cücenin olmasıdır.

Hearthstone, Blitzen'i duş başlığının altında duracak şekilde duvara dayamıştı. Su başından aşağı akarken Blitzen yumuşamaya başladı. Soğuk, gri yüzü renk kazanırken, yarasından akmaya başlayan kan giderin etrafında dönüyordu. Dizlerinin çözüldüğünü fark ettiğimde hemen öne atılarak Blitz'i tuttum. Hearthstone elindeki Skofnung Taşı'nı kan boşalan yaraya dayadığı anda Blitz nefes verdi. Kanama anında durmuştu.

"Ben gidiciyim!" dedi Blitz, çatlak sesle. "Benim için endişelenme, seni çılgın elf! Yalnızca..." Su tükürdü. "Neden yağmur yağıyor?"

Hearthstone dostuna sarılarak, Blitz'in yüzünü göğsüne dayadı.

"Hey!" diye yakındı Blitz. "Nefes alamıyorum!"

Elbette Hearth onu duyamıyordu; bunu umursuyormuş gibi de görünmüyordu. Kollarının arasına aldığı cücesini ileri geri sallamaya devam etti.

"Pekâlâ dostum." Blitz zayıf bir şekilde Hearth'ün sırtına vurdu. "Sıkma canını." Başını kaldırıp bana baktığında, gözleriyle sessizce binlerce soru sordu. *Neden üçümüz birden duştayız? Ben neden ölü değilim? Neden yosun kokuyorsunuz? Elfimin sorunu ne?*

Blitz'in tam anlamıyla çözüldüğünden emin olduğumuzda, Hearth suyu kapattı. Blitzen hareket edemeyecek kadar zayıf halde olduğundan, onu duşun içinde oturur pozisyona geçirdik.

Inge havlular ve temiz kıyafetlerle banyoya daldı. Hearth'ün odasından, bir düzine kumar makinesi aynı anda para veriyormuş gibi şıngırtılar geliyor; bu seslere arada sırada delice bir kahkaha karışıyordu.

"Bir süre buradan çıkmasanız iyi olur," dedi Inge, gergin bir halde omzunun üzerinden arkasına bakarak. "İçeride biraz... hareketlilik var." Bunu dedikten sonra banyodan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Temizlenmek için elimizden gelenin en iyisini yaptık. Skofnung Taşı'nı ikinci bir kemerle belime tutturduktan sonra, Bay Alderman taşını geri almak gibi bir niyete kapılırsa göz önünde olmasın diye üzerini kapatıp, gömleğimi pantolonumun içine soktum.

Blitzen'in yarası tamamen kapanmış, geride yalnızca küçük, beyaz bir iz kalmıştı. Ama cücemiz kılıcın yeleğinde açtığı deliği ve kıyafetlerindeki kan lekelerini görünce sızlanıp yakınmaya başladı. "Ne kadar limon suyu kullanırsam kullanayım bu kan lekelerini çıkaramam," dedi. "Bir kumaş taşa dönüştükten sonra yeniden eski halini aldığında, renk kaybı kalıcı olur."

Blitz'e en azından hayatta olduğunu söylemeye kalkışmadım. Halen şokta olduğunu ve bu durumla, anlayıp tamir edebileceği

şeylere odaklanarak başa çıkmaya çalıştığını görebiliyordum.

Banyoda birlikte yere oturduk. Blitzen, Alfheim'ı yakan güneşe karşı koruma sağlamak için dikiş setini çıkarıp birkaç havluyu birbirine dikerken, Hearthstone'la ben de ona neler olduğunu anlattık.

Blitzen şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Bütün bunları *benim* için mi yaptınız yani? Sizi sersemler sizi, canınızdan olabilirdiniz! Ve sen, Hearth... bunun için babana mı geldin? Senden böyle bir şey yapmanı *asla* istemezdim. Gayet haklı nedenlerle, buraya bir daha gelmeyeceğine yemin etmiştin!"

Ama seni koruyacağıma da yemin ettim, dedi Hearth. *Yaralanman benim suçumdu. Ve Samira'nın.*

"Kes şunu," dedi Blitz. "Bu ne senin suçundu ne Samira'nın. Kehanetleri değiştiremezsin dostum. Bu ölümcül yarayı öyle ya da böyle alacaktım. Ama beni iyileştirdiniz. Yani bu konuda endişelenmekten vazgeçebiliriz! İlla birini suçlamak istiyorsan, o budala Randolph'u suçla."

Blitz bana baktı. "Evlat, alınma ama aşırı ölçüde önyargılı olduğum dayını öldürmek için çok güçlü bir istek duyuyorum."

"Alınmadım," dedim. "Hatta sana yardımcı bile olurum."

Kılıcı Blitz'in karnına sokarken Randolph'un dehşet dolu haykırışını ve sürekli dayak yiyen bir köpek gibi Loki'nin peşinden gidişini hatırladım. Dayımdan nefret etmeyi ne kadar istesem de, onun için üzülmeme engel olamıyordum. Bay Alderman'ı tanıdıktan sonra, insanın ailesi ne kadar kötü olursa olsun, her zaman daha kötüsünün olabileceğini anlamıştım.

Hearth, işaret diliyle Blitzen'e Andvari'yi nasıl soyduğumuzu ve yaşlı cücenin tehditlerini anlattı.

"O cücenin karşısına çıktığınız için aklınızı kaçırmış olmalısınız," dedi Blitzen. "Andvari, Nidavellir'de çok kötü bir şöhrete sahiptir. Ufaklık Eitri'den bile daha düzenbaz ve aç gözlüdür!

"Lütfen Eitri'den bahsetmesek?" dedim. Geçen ocak ayında ölümüne zanaatkarlık yarışmasında Blitzen'in karşısına çıkan o yaşlı cüce halen kâbuslarıma giriyordu. Yaşadığım sürece bir başka roket enerjili yürüteç görmek istemiyordum.

Blitzen çatık kaşlarla Hearth'e baktı. "Yani yüzük artık babanda mı?"

Hearthstone başını salladı. *Onu uyarmaya çalıştım.*

"Evet ama gene de... bu yüzük kimdeyse onun zihnini mahveder. Hreidmar, Fafnir, Regin ve diğer piyango talihlilerine olanlardan sonra... bu yüzüğün yok ettiği insanların listesi sonsuza dek uzar gider."

"Kim onlar?" diye sordum. "Adlarını söylediğin kişiler?"

Blitz banyo havlularından yarattığı şeyi açtı. Bu göz deliklerine güneş gözlüğü yapıştırılmış havlu kumaştan bir burkaya benziyordu. "Uzun, trajik hikâyeler, evlat. Önemli olan nokta şu ki, çok geç olmadan yüzüğü bırakması için Bay Alderman'ı ikna etmemiz gerekiyor. Bu partide bir süre takılmak zorundayız, değil mi? Bu bize fırsat verebilir. Belki de baban iyi bir ruh halinde olur ve ona gerçeği gösterebiliriz."

Hearthstone homurdandı. *Babama mı? Şüpheli.*

"Evet," dedim. "Peki gerçeği gösteremezsek?"

"O zaman kaçarız," dedi Blitz. "Ve Alderman'ın..."

Inge yan odadan seslendi. "Bay Hearthstone?"

Kızın sesinde panik vardı.

Banyodan çıktığımızda, Hearth'ün odasının tamamen boşaltıldığını gördük. Şilte gitmişti. Yazı tahtaları alınmış; geride birazcık daha az beyaz olan duvarlarda parlak beyaz izler kalmıştı. Wergild asla gerçek olmamış gibi, hazinenin tamamıyla post da ortadan yok olmuştu.

Kapı eşiğinde dikilen Inge'nin saç bonesi yana kaymıştı. Yüzü kızarmış olan kız, gergin bir şekilde kuyruğunun ucundan tüyler çekiyordu. "Efendi Hearth... konuklar geldi. Parti başladı. Babanız gelmenizi istiyor ama..."

Sorun ne? diye sordu Hearthstone.

Konuşmaya çalışsa da bunu başaramayan Inge, Alderman'ın partisinde tanık olduğu korkunç şeyleri asla tarif edemezmiş gibi çaresiz bir ifadeyle omuz silkti. "Belki de... belki de en iyisi gelip kendi gözlerinizle görmeniz."



YİRMİ DOKUZ

NOKK ODA ORKESTRASI KONSERİNDEYİZ

Alderman parti vermeyi iyi biliyordu.

Üst katın merdiven sahanlığından, beyaz, altın ve gümüş renklerde zarif kıyafetler giymiş şık elflerin doldurduğu salona baktık. Açık renk gözleri, sarı saçları ve pahalı mücevherleri camlardan içeri giren akşamın güneş ışığında parıldıyordu. Kalabalığın içinde dolanan onlarca hulder hizmetçi, davetlilere içki ve ordövr ikram ediyordu. Ve bir saat öncesine dek değerli nesnelerle minerallerin sergilendiği vitrinlerle duvar oyuklarında artık Andvari'nin hazinesi ışıldıyordu. Altınlar salonun bir mücevher deposu gibi görünmesine neden olmuştu.

Şöminenin üzerindeki Andiron'un tablosunun alt kısmına gerilmiş afişte kırmızı harflerle şu yazıyordu: "ALDERMAN HANEDANI SPONSORLUĞUNDA ALFHEIM'A GELEN FREY OĞLU MAGNUS CHASE, HOŞ GELDİN!" Altma daha küçük harflerle şu eklenmişti: "HEARTHSTONE GERİ GETİRİLMİŞTİR."

Hearthstone dönmemiş, *geri getirilmişti.* Elf kolluk kuvvetleri onu tutuklayıp zincirlemiş ve zorla evine getirmişti sanki.

Davetlilerin arasında gezinen Alderman, konuklarına altın dağıtırken, "Bu hazineye inanabiliyor musunuz?" gibi şeyler söylüyordu. "Harika, değil mi? Altından yapılmış bir oyuncak tren ister misiniz? Size hançer de verebilirim."

Beyaz smokininin içinde, çılgınca bakan gözleri ve bembeyaz dişlerini ortaya çıkaran mükemmel gülümsemesiyle, partiyi çekip çeviren şeytani bir şef garson gibi görünüyordu. Mücevher fırlattığı konukları gergin bir halde gülüyor ve Alderman yanlarından uzaklaştığında, birbirlerine mırıldanarak bir şeyler söylüyorlardı. Herhalde kaba biri gibi görünmeden bu partiden en erken ne zaman kaçabileceklerini kestirmeye çalışıyorlardı. Alderman altından incik boncuklarını fırlatarak salonda ilerlerken, davetliler kontrolden çıkmış bir Roomba'dan* kaçan kediler gibi açılarak ona yol veriyordu.

Arkamızdaki Inge, "Ah, durumu hızla kötüye gidiyor," diye mırıldandı.

Yüzük onu etkisi altına almış, dedi Hearthstone.

Buna başımı sallasam da, yüzüğü takmadan önce de Alderman'ın akıl sağlığının çok yerinde olmadığını düşünüyordum. On yıllardır öfkeyle yaşıyor, Andiron'un ölümü yüzünden Hearthstone'u suçluyordu. Şimdi, birden bire, Hearthstone borcundan kurtulmuş ve Andvari'nin yüzüğü bu boşluğu dört dörtlük bir delilikle doldurmuştu.

Blitzen eldivenli elleriyle tırabzanı kavradı. "Bu hiç iyi değil."

Blitzen kendini Alfheim'ın aydınlığından korumak için üzerine havlu burkasım geçirmişti. Taşa dönüşmesi yüzünden halen

* iRobot tarafından üretilen, disk şeklinde, robotik elektrikli süpürge serisi. (ç.n.)

zayıf olduğu için, bize her zaman kullandığı sargı bezli kaskla güneş kreminin yeterli olmayacağını açıklamıştı. Her halükârda, kılığı biraz rahatsız ediciydi. Addams Ailesi'ndeki Kuzen Itt'in minyatürüne benziyordu.

"Aha!" Bizi gördüğü anda Bay Alderman'ın yüzündeki sırıtma genişledi. "Oğlum ve arkadaşları! Cüce... yani en azından o havluların altındakinin bir cüce olduğunu sanıyorum... ve Frey oğlu Magnus Chase!"

Bize dönüp bakan davetlilerden *Oh!* ve *Ah!* sesleri yükseldi. Hiçbir zaman ilgi odağı olmaktan hoşlanmadım. Okulda da, Valhalla'da da bundan nefret ettim. Ve bu fiyakalı elflerin bana yeni açılmış nefis bir çikolata çeşmesiymişim gibi bakmalarından daha da nefret ettim.

"Evet, evet!" Bay Alderman manyağın tekiymiş gibi kıkırdıyordu. "Bütün bu hazine, dostlarım, Magnus Chase'in yanında hiçbir şey ifade etmiyor! Oğlum en sonunda doğru olanı yapıp, wergild ödemesinin bir parçası olarak bana Frey'in çocuklarından birini getirdi. Ve artık Magnus Chase benim kalıcı misafirim! Az sonra barda fotoğraf çekimi..."

"Bir dakika!" dedim. "Anlaşmamız bu değildi, Alderman. Partiden sonra buradan gidiyoruz."

Baba, yüzük. Tehlikeli. Çıkar onu, dedi Hearthstone, işaret diliyle.

Hiçbir şey anlamayan davetliler tedirginlikle kıpırdanmaya başlamıştı.

Yüzündeki gülümseme silinirken Alderman gözlerini kıstı. "Oğlum benden yeni yüzüğümü çıkarmamı istiyor." Elini kal-

dırıp parmağını oynatarak, altın yüzüğün camlardan giren ışığı yakalamasını sağladı. "Peki neden benden bunu istiyor? Ve Magnus Chase neden beni gitmekle tehdit ediyor... yoksa bu hainler hazinemi çalmayı mı planlıyor?"

Blitzen buna dudak bükmekle yetindi. "Bu hazineyi sana onlar getirdi, kaçık elf! Neden senden geri çalsınlar ki?"

"Demek itiraf ediyorsunuz!" Alderman'ın ellerini çırpmasıyla salona açılan bütün kapılar sert bir şekilde kapandı. Odanın çevresi boyunca zeminden çıkarak yükselen bir düzine su sütunu yavaşça insansı şekiller kazandı. Suyla doldurulan balon hayvanları andırıyorlardı. Yalnızca balonlar yoktu.

Blitzen cıyaklar gibi bir ses çıkardı. "Bunlar güvenlik *nokk*'ları."

"Ne?" dedim.

"*Nixie* de denir," dedi. "Su perileri. Kötü haber."

Hearthstone, Inge'yi kolundan yakalayıp, *Ormanda halen akrabaların var mı?* diye sordu.

"Ev... evet."

Git buradan, dedi Hearth. *Seni aileme hizmet yükümlülüğünden azat ediyorum. Sakın geri gelme. Bir de, polisi ara.*

Inge hem şaşkın hem de incinmiş gibi görünüyordu. Ama gözleri salondaki davetlilerin etrafında yükselen su perilerine kaydı.

Hearth'ün yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni... seni seviyorum."

Ve yeni yıkanmış çamaşır kokan bir dumanın içinde yok oldu.

Blitzen tek kaşını kaldırmıştı. "Ben bir şeyler mi kaçırdım?"

Hearthstone ona rahatsız bir ifadeyle baksa da, bunu açıklaması için zaman yoktu.

Salondaki yaşlı elflerden biri bağırdı. "Alderman, bunun anlamı ne?"

"Anlamı mı, Vali bey?" Alderman delirmiş biri gibi sırıttı. "Hepinizin neden buraya geldiğini çok iyi anladım. Hazinemi çalmak istiyorsunuz ama sizi suçüstü yakaladım işte! Güvenlik *nokk*'ları, yakalayın şu hırsızları! Buradan kimse canlı çıkmayacak!"

Size bir görgü kuralı tavsiyesi: Bir partiden ayrılmak için doğru anı kolluyorsanız, ev sahibinizin "Buradan kimse canlı çıkmayacak!" diye bağırdığı an en doğru andır.

Elfler çığlıklar atarak çıkışlara doğru koşsa da, cam kapılar çoktan kapanmıştı. Kalabalığın içine karışırken hayvan-benzeri yaratıklarla insan-benzeri yaratıklar arasında sürekli şekil değiştiren güvenlik *nokk*'ları, paniğe kapılmış konukları birer birer yakalayıp bayıltarak, zemine serilmiş zarif, ıslak yığınlara dönüştürüyordu. Aynı esnada delice kahkahalar atarak dans eden Alderman, yere indirilen konuklarının üzerinden az önce dağıttığı altınları alıyordu.

"Buradan bir an önce çıkmamız lazım," dedi Blitzen.

"Elflere yardım etmeliyiz," dedim.

Hearthstone'u saymazsak, bugüne dek tanıştığım elflerle çok yakın ilişkilerim olmamıştı. Andvari'nin göletindeki balıklardan bile daha çok hoşlanmıştım. Ama dört yüz kişiyi Alderman'ın ve sıvı haydutlarının insafına terk edemezdim. Kolyemi çıkarıp Jack'i çağırdım.

"Hey, millet!" dedi Jack. "Neler olu... ah, *nokk*'lar mı? Şaka mı yapıyorsunuz? Bu heriflerin *kesilebilecek* bir tarafı yok ki!"

"Elinden ne geliyorsa onu yap!" diye bağırdım.

Çok geç, dedi Hearthstone. *Kemanlar!*

Hearthstone'un son el hareketini doğru anlayıp anlamadığımdan emin olamadım. Ama aşağı baktığımda, *nokk*'ların yarısının insansı şekillerde karar kıldığını ve sıvı vücutlarının bir yerlerinden kemanlarla yaylar çıkardıklarını gördüm. Bence oda orkestrası kurmak için çok uygun bir yer ve zaman değildi ama böyle düşünmüyormuş gibi görünen *nokk*'lar ahşap kemanlarını sıvı çenelerine kaldırdı.

"Kulaklar!" diye bağırdı Blitz.

Nokk'lar kemanlarını çalmaya başlarken son anda ellerimi kulaklarıma bastırdım. Gerçi bu da çok işe yaramadı. Çaldıkları ağıt öylesine kederli ve kemancılar birbirleriyle öylesine uyumsuzdu ki, dizlerimin titrediğini hissettim. Gözlerim doldu. Salonda ayakta kalan son elfler de gözyaşları içinde yere yıkılıyordu. Yalnızca Alderman bundan etkilenmiyormuş gibiydi. Kıkırdayarak salonda dolanıyor, arada bir konuklarının suratlarını tekmeliyordu.

Havlusuna bürünmüş Blitzen boğuk bir sesle bağırdı. "Şunu durdurun! Yoksa birkaç dakika içinde kalp kırıklığından ölüp gideceğiz!"

Blitz'in kastettiği kalp kırıklığının mecazi olduğunu sanmıyordum.

Neyse ki, babası gibi Hearthstone da müzikten etkilenmemişti.

Jack'in dikkatini çekmek için parmaklarını şıklatan Hearth, *Kılıç, kemanları kes,* dedi işaret diliyle.

"Hearth'ü duydun," dedim Jack'e.

"Hayır, duymadım!" dedi Jack.

"Öldür şu kemanları!"

"Zevkle."

Jack harekete geçti.

Aynı esnada, Hearthstone kesesinden bir run taşı çıkardı. Üst kat sahanlığından aşağı doğru fırlattığı taş havada patlayarak elflerin üzerinde devasa, parıldayan bir *H* şekli oluşturdu.



Dışarıda gökyüzünün karardığını fark ettim. Bir anda salonun dökme camlarına vuran şiddetli yağmur keman seslerini bastırmaya başlamıştı.

Beni takip edin, dedi Hearthstone.

Fırtına şiddetlenirken tırabzana tutunarak dikkatli bir şekilde basamakları inmeye başladı. Pencerelere çarpan kocaman dolu taneleri camları çatlatıyor, bütün evin sarsılmasına neden oluyordu. Skofnung Taşı'nın üzerimde olduğundan emin olmak için belimi yokladıktan sonra Hearth'ün peşine takıldım.

Bir *nokk*'tan diğerine uçan Jack, çaldıkları kemanlarla birlikte, su perilerinin müzik dünyasında bir geleceğe dair umutlarıyla hayallerini de yok ediyordu. *Nokk*'lar Jack'e saldırdı. Jack'in onlara verdiği zarardan daha fazlasını verebilirmiş gibi görünmüyorlardı ama en azından Jack'in onları meşgul etmesi sayesinde sorun yaşamadan merdivenden indik.

Hearthstone durup kollarını kaldırdı. Ve şiddetli bir patlamayla, evin bütün pencereleriyle cam kapıları paramparça oldu. İçeri dolan dolu taneleri elflerin, hulder'lerin ve *nokk*'ların üzerine yağmaya başladı.

"Gidelim!" diye bağırdım kalabalığa. "Hadi!"

"Aptallar!" diye haykırdı Alderman. "Hepiniz benimsiniz! Buradan kaçamazsınız!"

Salondaki herkesi bahçeye çıkarabilmek için elimizden geleni yaptık. Şiddetli dolu yağışı altında dışarıda olmak beyzbol topu yağmurunda koşmaya çalışmak gibiydi ama hiç değilse kemancı *nokk*'ların arasında can vermekten daha iyiydi. Blitzen gibi kendimi banyo havlularıyla kaplamış olmayı diledim.

Dışarı çıkmayı başaran elfler koşarak kaçıyordu. *Nokk*'lar peşimizden gelse de, dolu yağışı onları yavaşlatıyordu. Siren seslerini duyduğumda, bahçenin yarısını aşıp ormana yönelmiştik. Birkaç saniye sonra, malikânenin araba yoluna giren ekip otolarıyla ambulansların yanıp sönen ışıklarını gördüm.

Tepemizdeki karanlık bulutlar dağılmaya başlamıştı. Dolu yağışı yavaşlıyordu. Sendelediğini gördüğüm Hearthstone'u yere düşmeden tuttum. Yakalanmadan ormana girebileceğimizi düşünmeye başladığım anda, arkamızdan biri bağırdı. "Durun!"

Elli metre kadar gerimizde olan eski polis dostlarımız Kır Çiçeği'yle Güneş Lekesi silahlarını çekip bize doğrultmuşlardı. Avarelik, mülke izinsiz giriş ve izinsiz kaçış gibi suçlardan bizi vurmaya hazırlanıyorlardı.

"Jack!" diye bağırdım.

Elimden fırlayan Jack, polis memurlarının üzerine çökerek

kemerlerini kesti. Memurların pantolonları dizlerine düşmüştü. Bu manzara karşısında elflerin asla şort giymemesi gerektiğini görmüş oldum. Soluk, sırık gibi bacakları hiç de zarif değildi.

Memurlar haysiyetlerini korumak için debelenirken ormana daldık. Hearthstone'un gücü tükenmek üzereydi. Koşarken bana yaslandı ama onu taşımak konusunda epey deneyimliydim. Jack yanıma geldi.

"Ya, bu çok eğlenceliydi senyör!" dedi. "Ama korkarım onları ancak yavaşlattım. Bu arada, yakınımızda bir yerlerde geçiş yapabileceğimiz iyi bir nokta olduğunu hissediyorum."

"Geçiş yapmak mı?" dedim.

"Dünyalar arasında geçiş yapmayı kastediyor!" dedi Blitzen. "Seni bilmem ama şu anda diğer sekiz dünyadan herhangi birini tercih ederim!"

Eski kuyunun olduğu açıklık alana çıktık.

Hearthstone başını zayıf bir şekilde iki yana salladı. *Burası dışında herhangi bir yer,* derken, diğer eliyle ardı ardına farklı yönleri gösterdi.

Blitzen bana döndü. "Burası da neresi?"

"Hearth'ün kardeşinin... anladın işte."

Blitzen havluların altında büzülmüştü sanki. "Oh."

"Burası en iyi nokta, millet," dedi Jack. "Bu taş yığının tepesinde, dünyalar arası geçiş yapılabilecek çok ince bir portal var. Ben sizi..."

Arkamızdan bir el ateş sesi geldi. Hearthstone dışında herkes irkilmişti. Kulağımın yanından hızla bir şey geçtiğini hissettim.

"Yap şunu, Jack!" diye bağırdım.

Kuyunun üzerindeki taş yığınına doğru fırlayan Jack, havayı keserek zifiri karanlığa uzanan bir yarık açtı.

"Karanlığı seviyorum," dedi Blitzen. "Hadi!"

Hep birlikte Hearthstone'u Kuyuda İşeyen'in kuyusuna taşıdık ve dünyalar arasındaki boşluğa atladık.



OTUZ

GÖKKUŞAĞININ ÜZERİNDE ACAYİP İŞLER

Birkaç basamaktan yuvarlanıp beton bir zemine düştük. Üst üste yığıldığımız yerde, şaşkınlık içinde nefes almaya çalışarak birbirimizden ayrıldık. Etrafımızdaki tuğla duvarlara, endüstriyel yeşil renkteki metal merdiven korkuluğuna, yangın tüplerine ve ışıklı ÇIKIŞ işaretlerine bakılacak olursa, bir yangın merdivenindeydik. Birkaç basamak yukarıdaki metal kapının üzerinde 6. KAT yazıyordu.

Telaşla belimi yokladım. Neyse ki Skofnung Taşı halen üzerimdeydi ve zarar görmemişti. Jack run taşma dönüşmüştü. O kolyemin ucunda dinlenirken, az önce *nokk*'larla dövüşürken harcadığı bütün enerji benim ruhumu tüketmeye başlamıştı. Kemiklerim kurşun gibi ağırlaşmış, görüşüm bulanıklaşmıştı. Keman parçalayıp polis memurlarının kemerlerini kesmenin bu kadar enerji gerektireceğini kim bilebilirdi ki?

Hearthstone da benden daha iyi durumda değildi. Ayağa kalkmak için korkuluğa tutunsa da, bacakları çalışmıyormuş gi-

biydi. Başka bir zaman onu bu halde görsem sarhoş olduğunu düşünebilirdim. Gerçi Hearth'ü tanıdığım bunca zaman içinde, Nidavellir'de ısmarladığı *Diet Sergeant Pepper* gazozundan daha sert bir şey içtiğini de görmemiştim.

Blitzen havlu burkasım çıkardı. "Midgard'dayız. Bu kokuyu her yerde tanırım."

Benim için burası ıslak elf, ıslak cüce ve ıslak Magnus kokuyordu ama Blitz'e itiraz etmedim.

Sendeleyen Hearth'ün gömleğindeki kırmızı lekeyi gördük.

"Dostum!" Blitz telaşla Hearth'ün yanına geldi. "Ne oldu?"

"Hearth!" Onu yere oturtup yarasına baktım. "Kurşun yarası. Arkadaş canlısı elf polislerimiz Hearth'e bir veda hediyesi vermişler."

Blitz, Frank Sinatra şapkasını çıkarıp yumrukladı. "Aramızdan biri ölümcül bir yara almadan yirmi dört saat geçirebilir miyiz acaba?"

"Sakin ol," dedim. "Kurşun yalnızca sıyırıp geçmiş. Onu sıkı tut."

Kötü değil, iyileştirebilirim, dedim Hearth'e.

Yaraya bastırdığım elimden çıkan sıcaklık Hearthstone'un içine yayıldı. Keskin bir şekilde içine hava çektikten sonra, daha rahat bir şekilde nefes almaya başladı. Ve vücudundaki yara kapandı.

Elimi geri çekene dek ne kadar endişelendiğimi fark edememiştim. Bütün vücudum titriyordu. Blitzen Skofnung Kılıcı'yla yaralandığından beri iyileştirici güçlerimi kullanmamıştım. Sanırım bu yeteneğimin artık işe yaramayacağından korkuyordum.

"Gördün mü?" Kendine güvenen biri gibi gülümsemeye çalışsam da, herhalde daha çok felç geçiren biri gibi görünmüştüm. "Daha iyi."

Sağ ol, dedi Hearth.

"Halen zayıf durumdasın," dedim. "Burada biraz soluklanalım. Bu gece de sağlam bir yemeğin ardından bol sıvı alıp iyi bir uyku çekeceksin."

"Doktor Chase'e katılıyorum." Blitz çatık kaşlarla elf dostuna baktı. "Ve artık serseri kurşun kovalamak yok, beni duyuyor musun?"

Hearth'ün ağzının kenarları yukarı kıvrıldı. *Seni duyamıyorum. Ben sağırım.*

"Espri yaptı," dedim. "Bu olumlu bir işaret."

Yan yana oturup, en azından bir süre için kimse tarafından kovalanmamanın, vurulmamanın ya da dehşete düşmemenin keyfini yaşadık.

Pekâlâ, halen dehşet içindeydim ama gene de üçte bir hiç fena değildi.

Alfheim'da geçirdiğimiz yaklaşık otuz saatlik sürede olanları henüz hazmetmeye başlamıştım. O delice yeri bir daha dönmemek üzere terk ettiğimize inanmak istiyordum. Silahlarını kullanmak için fırsat kollayan polisleri de, göz acıtan parlak güneşin altında, bakımlı araziler içindeki malikâneleri de bir daha görmek istemiyordum. Bay Alderman'ı da. Ama Andvari'nin dediği şeyi aklımdan atamıyordum. Yaşlı cüceye göre, çok yakında çalınan şeylerin bedelini öğrenecektim ve Hearthstone'un yazgısında da eve geri dönmek vardı.

Sen yalnızca her geçen gün daha tehlikeli hale gelen bir hesaplaşmayı erteliyorsun.

Andiron'un can verdiği yerdeki taş yığınının en tepesinde halen *othala* taşı duruyordu. Bunu istese de istemese de, Hearth'ün

kozmik alfabesindeki eksik harfi geri almak için bir gün oraya dönmek zorunda olduğunu hissediyordum.

Gömleğindeki kanı temizlemeye çalışan Hearth'e baktım. En sonunda başını kaldırıp bana baktığında, *Baban için üzgünüm,* dedim.

Yarı başını sallayıp, yarı omuz silker gibi bir hareket yaptı.

"Fafnir'in laneti," dedim. "Bunu sora..."

Blitzen boğazını temizledi. "Hearth toparlanana dek bu konu üzerine konuşmasak iyi olur."

Sorun değil, dedi Hearth.

İki elini birden rahat bir şekilde kullanabilmek için doğrulup başını duvara yasladı. *Fafnir bir cüceydi. Andvari'nin yüzüğü onu delirtti. Babasını öldürüp altınlarını aldı. Hazineyi bir mağarada sakladı. En sonunda bir ejderhaya dönüştü.*

Yutkundum. "Yüzük *bunu* yapabilir mi?"

Blitzen sakalını çekiştirdi. "Yüzük, ona sahip olan kişinin ruhundaki en kötü şeyleri ortaya çıkarır, evlat. Ama belki Bay Alderman'ın içinde çok fazla şeytani his yoktur. Belki de yalnızca sevimsiz, ihtiyar bir elf olarak kalıp piyangoyu falan kazanmakla yetinir."

Hearth'ün babasının manyaklar gibi kıkırdayarak yerdeki konuklarını nasıl tekmelediğini, *nokk*'ları insanlara saldırırken nasıl neşeyle dans ettiğini hatırladım. Bay Alderman'ın içinde her ne varsa, bunun kabarık tüylü, minik bir kedi yavrusunun masumiyetinde olduğunu hiç sanmıyordum.

ÇATIYA ÇIKIŞ yazan bir işaretin olduğu merdivenin tepesine baktım.

"Sam'i bulmalıyız," dedim. "Heimdall'la konuşup, Jotunheim'da gitmemiz gereken yeri nasıl bulacağımızı öğrenmek zorundayız."

"Evlat?" Blitzen'in gözü seğirdi. "Samira'yla buluşup devlerin peşine takılmadan önce Hearth'ün biraz dinlenmesi gerekiyor. Hem biraz dinlenmek bana da iyi gelecektir."

"Pekâlâ."

Yapılacaklar listesini arkadaşlarımın önüne bu şekilde attığım için kendimi kötü hissettim. Gerçekten de, buluşmamız gereken bir sürü kişi ve gitmemiz gereken bir sürü tehlikeli yer vardı. Thor'un çekicini bulabilmek için üç günümüz kalmıştı. Şu ana dek yalnızca bir dişi kılıçla bileme taşını bulmuş, kendimizi öldürtmemeyi güç bela başarmış ve Hearth'ün babasının aklını kaybetmesine neden olmuştuk. Yani her şey az çok beklediğimiz gibi gidiyordu.

"Geceyi Valhalla'da geçirmek ister misiniz?" diye sordum.

Blitzen homurdanarak, "Soylular, bizim gibi ölümlülerin onurlu ölülerin arasına karışmasından hoşlanmaz. Sen git. Ben de Hearth'ü Nidavellir'e götüreyim. Solaryum yatağı hazır bekliyor."

"Tamam da... oraya nasıl gideceksiniz?"

Blitzen buna omuz silkti. "Sana daha önce de söylediğim gibi, Midgard'ın altındaki Cüce Dünyası'nın birçok girişi vardır. Hatta bu binanın bodrum katından bile ulaşabiliriz. Olmazsa, en yakındaki kanalizasyon girişine gideriz artık."

Evet, dedi Hearth. *Kanalizasyonlara bayılırız.*

"İğneli laflarını kendine sakla," dedi Blitz. "Evlat, yarın sabah eski randevu noktamızda buluşmaya ne dersin?"

Bir sonraki öğünümüzü nerede bulacağımızı ve bir sonraki soyulmamızı nerede yaşayacağımızı merak ederek Hearth ve Blitz'le

takıldığım eski güzel günleri hatırladığımda gülümsememe engel olamadım. Bu eski güzel günlerde hayatlarımız gerçekten berbattı ama şu anda yaşadığımız delice zamanlara kıyasla çok daha az karmaşıktı.

"Tamam, eski randevu noktamızda," dedikten sonra ikisine de sarıldım. Hearth'le Blitz'ten ayrılmak istemiyordum ama bu gece daha fazla tehlikeli durum kaldıracak gibi görünmüyorlardı ve ben de bu binanın çatısında ne bulacağımdan emin değildim. Skofnung Taşı'nı belimden çıkarıp Blitz'e verdim. "Buna iyi bakın."

"Bakacağız," dedi Blitz. "Ve evlat... sağ ol."

Kol kola girmiş bir halde, birbirlerine yaslanarak basamakları indiler. "Ayağıma basmaktan vazgeçer misin!" diye homurdandı Blitz. "Sen kilo mu aldın? Hayır, önce sol ayağını at, seni aptal elf. Oldu işte."

Ben de Midgard'ın neresinde olduğumu merak ederek yukarı çıktım.

Dünyalar arasında yolculuk yapmanın sinir bozucu taraflarından biri, bunu isteseniz de istemeseniz de, genellikle tam olarak bulunmanız gereken yere çıkmanızdı.

Bunun nedeninin ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama Boston'un neresinde olduğunu bile bilmediğim bir binanın damında tanıdığım dört insanla karşılaşmak beni çok da şaşırtmadı. Sam'le Emir, ışıklı, devasa bir reklam panosunun altında tartışıyorlardı. Bu *herhangi* bir reklam panosu da değildi. Beyaz, turuncu ve mavi LED ışıklarıyla çatıyı yıkayan, Boston Citgo'nun ünlü panosuydu. Artık nerede olduğumu biliyordum.

Damın ucunda oturan Yarıkaya Gunderson'la Alex Fierro çok sıkılmış gibi görünüyorlardı.

Sam'le Emir beni fark edemeyecek kadar kendi tartışmalarına dalmıştı ama Yarıkaya başını sallayarak selam verdi. Beni gördüğüne şaşırmamıştı.

Einherji arkadaşlarımın yanma gittim. "N'aber?"

Alex çatıda bir taşı kaydırarak fırlattıktan sonra, "Ç*ok* eğlenceli," dedi. "Samira, Emir'i Citgo panosunu görmeye getirdi. Gökkuşaklarıyla ilgili bir şeylerden bahsetti. Emir'le konuşurken de yanlarında durması için bir erkek akrabaya ihtiyacı varmış falan filan."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Yani sen..."

Alex *hizmetinizdeyim* dermiş gibi abartılı bir reverans yaptı. "Ben onun erkek akrabasıyım."

Gerçekliğin alt üst olduğu bir vertigo anının ardından, karşımdaki Alex Fierro'nun *erkek* olduğunu fark ettim. Kendisi bunu bana söylemese anlayıp anlamayacağımdan emin değildim. Alex'in kıyafetleri belli bir cinsiyete ait değildi. Üzerinde her zamanki gibi pembe boğazlı spor ayakkabı, dar yeşil kot pantolon ve uzun kollu, pembe bir tişört vardı. Onu son gördüğüm ana kıyasla bir değişiklikten bahsedeceksem, o da herhalde siyah kökleriyle birlikte, yeşil saçlarının biraz uzamış olmasıydı. Saçlarını bir dalga gibi görünecek şekilde yana atmıştı.

"Evet, şu anda erkeğim," dedi Alex. "Ve lütfen gözlerini dikmekten vazgeç."

"Ben..." Kendimi toparladım. Bu konuda tartışmak anlamsız olurdu. "Yarıkaya, *sen* burada ne yapıyorsun?"

Berserker sırıttı. Herhalde ölümlülerin arasında göze batmamak için üzerine bir tişörtle kot pantolon geçirmeye tenezzül etmişti ama sırtında asılı savaş baltası *biraz* dikkat çekiyordu. "Ben mi? Ben de eşlikçi beye eşlik ediyorum. Görüşmediğimiz aralıkta cinsiyetim de değişmedi. Sorduğun için sağ ol."

Alex, Yarıkaya'ya sağlam bir yumruk geçirdi. Mallory Keen bunu görse Alex'le gurur duyardı.

"Ah! Bir argr için yumruğun ağırmış!"

"Sana *bu lafla* ilgili ne söyledim ben?" dedi Alex. "Kendim için neyin erkeksi ya da kadınsı olup olmadığına ben karar veririm! Lütfen seni bir daha öldürmek zorunda bırakma beni."

Yarıkaya gözlerini devirdi. "Beni yalnızca *bir kere* öldürdün, çocuk! Ve adil bir dövüş de değildi. Öğle yemeğinde benim de seni hakladığımı unutuyorsun."

"Her neyse."

İkisine bakarken, son bir buçuk gün içinde arkadaş olduklarını fark ettim. On dokuzuncu katın pis konuşmalı, birbirini öldürmeli tarzında da olsa, arkadaş olmuşlardı.

Alex kemer köprüsünden çelik telini çıkardı. "Magnus, cüceni iyileştirebildin mi bari?"

"Ah, evet. Bunu duydun demek?"

"Sam anlattı." Bir şekilde parmaklarını kesmemeyi başararak, çelik teliyle kedi beşiği oynamaya başlamıştı.

Samira'nın Alex'e olanları anlatmasının iyi bir işaret olup olmadığını düşündüm. Belki birbirlerine güvenmeye başlamışlardı. Belki de Loki'yi durdurmak zorunda olması, Sam'in Alex'e karşı temkinli tutumundan vazgeçmesini sağlamıştı. Alex'e, Loki'yi

onun Valhalla'daki odasında gördüğüm rüyayı anlatmak istiyordum. Rüyamda Loki kendisinden basit bir istekte bulunurken, Alex de ona saksı fırlatıyordu. Ama bunun doğru bir zaman olmadığına karar verdim. Özellikle de Fierro'nun çelik teli boğazıma bu kadar yakınken.

Alex, çenesiyle Sam'le Emir'i gösterdi. "Yanlarına gitsen iyi olur. Seni bekliyorlardı."

Mutlu çiftimizin tartışması sürüyordu. Sam havaya kaldırdığı avuçlarıyla Emir'den bir şeyler rica ediyormuş gibiydi. Emir ise beynini dışarı çıkarmak istiyormuş gibi kendi saçlarını çekiyordu.

Çatık kaşlarla Yarıkaya'ya baktım. "Burada olacağımı nereden biliyorlardı ki? Bunu ben bile bilmiyordum."

"Odin'in kuzgunları," dedi Yarıkaya, bu çok mantıklı bir açıklamaymış gibi. "Ama gerçekten de gidip konuşmalarını kesmelisin. Bu tartışma hiçbir yere gitmiyor ve çok sıkıldım."

Yarıkaya'nın sıkılması, şu anda kimseyi öldürmediğim gibi, birinin ilginç bir şekilde öldürülmesini de izlemiyorum demekti. Bu yüzden can sıkıntısını geçirecek kişi olmak için can atmıyordum. Sam'le Emir'in yanma gittim.

Neyse ki, Sam baltasıyla bana vurmaya kalkışmadı. Aksine, beni gördüğü için rahatlamış gibiydi. "Magnus." Citgo panosunun ışıkları altında, başörtüsü ağaç kabuğu rengi almıştı. "Blitzen iyi mi?"

"Daha iyi." Sam'e olanları anlatırken, dikkatinin çok dağınık olduğunu fark ettim. Halen beynini kafatasından çıkarmaya çalışan Emir'e bakıp duruyordu.

"İşte böyle," dedim, anlatacaklarımı tamamladığımda. "Siz neler yaptınız?"

Emir kahkaha attı. "Bilirsin işte, her zamanki şeyler."

Zavallı çocuk run taşlarıyla dolu bir kese taşıyormuş gibi görünmüyordu. Yeni, lanetli bir yüzük takmadığından emin olmak için parmaklarına baktım. Her zamanki şeylerden haberi bile yoktu.

Sam ellerini kaldırıp, ağzının önünde parmaklarını kenetledi. Öylesine bitkin görünüyordu ki, bugün uçak uçurmayı düşünmediğini umut ettim. "Magnus... sen gittiğinden beri Emir'le konuşuyoruz. Onu buraya bazı kanıtlar göstermek için getirdim."

"Neyin kanıtı?"

Emir kollarını iki yana açtı. "Tanrının! Dokuz Dünya'nın! Bütün hayatımızın yalan olduğunun!"

"Emir, hayatımız yalan değil." Sam'in sesi titriyordu. "Yalnızca... sandığından biraz daha karmaşık."

Emir hararetle başını iki yana salladı. Saçından bir tutam, öfkeli bir horozun ibiği gibi havaya kalkmıştı. "Sam, restoran işletmek karmaşıktır. Babamı, ailemi, senin aileni memnun etmek karmaşıktır. Tek istediğim seninle olmakken evlenmek için iki yıl daha beklemek... bu da karmaşık. Ama bana anlattıkların? Valkyrie'ler? Mitolojik tanrılar? Einher... bu kelimeyi söyleyemiyorum bile!"

Samira'nın yüzü kızarmış olabilirdi ama panonun güçlü ışıkları yüzünden bunu anlamak kolay değildi.

"Ben de seninle olmak istiyorum," dedi Sam, alçak ama kararlı bir sesle. "Ve bunu sana göstermeye çalışıyorum."

Bu konuşmanın ortasında kaldığım için kendimi mayo giymiş bir elf kadar rahatsız hissediyordum. Ayrıca suçluluk da duyuyordum çünkü Sam'i Emir'e karşı dürüst olması için ben cesaretlendirmiş; Emir'in bunları kaldırabilecek kadar güçlü olduğunu

söylemiştim. Çocuklar bu hale geldikten sonra bu konuda yanıldığımı görmek istemiyordum.

İçgüdülerim uzaklaşıp onları yalnız bırakmamı söylüyordu ama damda onlara eşlik eden üç kişi birden olduğu için birbirleriyle bu kadar rahat konuşabildiklerini hissediyordum. Günümüzün sözlü yeni yetmeleri, işte!

"Sam," dedim. "Emir'e illa tuhaf bir şeyleri kanıtlamaya çalışıyorsan mızrağını çıkarman yeterli olacaktır. Ya da uçabilirsin. Aslına bakacak olursan, yapabileceğin o kadar çok..."

"Tamam da bunların hiçbiri ölümlüler tarafından görülmemeli!" dedi Sam, ters bir sesle. "Bu bir paradoks Magnus. Asla güçlerimi bir ölümlüye göstermemem lazım. Yani bunu bilinçli olarak yapmaya kalkıştığımda güçlerim işlemez. *Baksana, uçuyorum!* dediğim anda uçma yeteneğimi kaybederim."

"Bu hiç mantıklı değil," dedim.

"Teşekkür ederim," dedi Emir.

Sam ayağını hiddetle yere vurdu. "Sen denesene Magnus! Hadi Emir'e bir einherji olduğunu göster. Neden Citgo panosunun tepesine sıçramıyorsun?"

Yukarı baktım. Panonun yüksekliği yirmi metre kadar vardı. Zordu ama yapılabilirdi. Gene de bunu düşünmek bile kaslarımın gevşemesine neden oldu. Gücümün beni terk ettiğini hissediyordum. Bunu denediğim anda yerden ancak birkaç santimetre sıçrayarak kendimi aptal durumuna düşüreceğimden çekindim. Eminim bunu görmek Yarıkaya'yla Alex'i çok eğlendirirdi.

"Ne demek istediğini anladım. Peki, Hearthstone'la uçaktan birden bire kaybolmamıza ne diyeceksin?" Emir'e döndüm.

"Bunu fark ettin, değil mi?"

Emir'in kafası karışmış gibiydi. "Sanırım... Sam bana arada bir hatırlatsa da, bu olay zihnimde bulanıyor. *Sen* o uçakta mıydın?"

Sam içini çekti. "Zihni bunu dengelemeye çalışıyor. Emir, Barry'den çok daha esnek. Uçağı indirdiğimde Barry senle Hearth'ü çoktan unutmuştu. Ama gene de..."

Sam'in gözlerinin içine baktığımda, neden bu kadar endişeli olduğunu anladım. Hayatını Emir'e açıklarken, dürüst olmaktan çok daha fazlasını yapıyordu. Kelimenin somut anlamıyla, erkek arkadaşının zihnini yeniden şekillendirmeye çalışıyordu. Bunu başardığı takdirde, Emir'in algılarını açabilirdi. Emir o zaman Dokuz Dünya'yı bizim gördüğümüz gibi görürdü. Ama Sam başarısız olursa... en iyi ihtimalle, Emir sonunda bütün bunları unuturdu. Zihni gerçekleşen her şeyin üzerini örterdi. Kötü ihtimalse, bu deneyimin onda kalıcı izler bırakması olurdu. Asla tam olarak iyileşemeyebilirdi. Her halükârda, Sam'e bir daha aynı gözlerle nasıl bakacaktı? Her zaman bir şeylerin yanlış, bir şeylerin gölgede olduğuna dair şüphelere kapılacaktı.

"Pekâlâ," dedim. "O halde onu neden buraya getirdin?"

"Çünkü," dedi Sam, bu gece bunu yirmi kez açıklamak zorunda kalmış gibi bir ses tonuyla. "Gökkuşağına benzediği için ölümlülerin en kolay görebileceği doğaüstü şey Bifrost Köprüsü'dür. Zaten Heimdall'ı bulmamız gerekmiyor mu? Emir'e Bifrost'u görmeyi öğretebilirsem, bunun algılarını kalıcı olarak açacağını düşündüm."

"Bifrost... Asgard'a giden Gökkuşağı Köprüsü."

"Evet."

New England'ın en büyük ışıklı panosu olan Citgo'ya baktım. Bu pano, bir asırdır Kenmore Meydanı üzerinden benzin reklamı yapıyordu. "Bana söylemeye çalıştığın şey..."

"Bu reklam panosu Boston'daki en aydınlık sabit nokta," dedi Sam. "Gökkuşağı Köprüsü *her zaman* burada açılır diye bir kural yok ama çoğu zaman..."

"Çocuklar," dedi Emir. "Gerçekten bana hiçbir şey kanıtlamanız gerekmiyor. Ben... ben size inanıyorum!" Gergin bir kahkaha attı. "Seni seviyorum, Sam. Sana inanıyorum. Sinir krizi geçiriyor olabilirim ama olsun! Dert değil. Hadi gidip başka bir şeyler yapalım!"

Emir'in buradan neden uzaklaşmak istediğini anlayabiliyordum. Bugüne dek bazı delice şeyler görmüştüm. Konuşan kılıçlar, dikiş diken zombiler, dünyanın en zengin tatlı su orfozu... Ama ben bile Citgo panosunun Asgard'a açılan kapı olduğuna inanmakta zorlanıyordum.

"Dinle, dostum." Emir'in omuzlarını sıkıca tuttum. En büyük avantajımın fiziksel temas olduğuna karar vermiştim. Sam'in evlenene dek ona dokunmasının yasak olduğunu biliyordum. Ama bir arkadaşınıza bir şeyler açıklamaya çalışırken onu biraz sarsmak kadar ikna edici bir şey yoktu. "Denemen lazım, tamam mı? Senin Müslüman olduğunu ve İskandinav mitolojisinden bir sürü farklı tanrıya inanmadığını biliyorum."

"Onlar tanrı değil," dedi Sam. "Yalnızca güçlü varlıklar."

"Her neyse," dedim. "Emir, bana bak! Ben inançsızım. Ben *hiçbir şeye* inanmıyorum. Gene de... bu şey gerçek. Delice gelebilir ama gerçek."

Emir dudağını ısırdı. "Ben... bilmiyorum Magnus. Bütün bunlar beni çok rahatsız ediyor."

"Biliyorum dostum." Beni dinlemeye çalıştığını görebiliyordum ama gene de kendimi, dış sesleri kesmesi için özel olarak tasarlanmış kulaklıklar takan birine bağırıyormuş gibi hissediyordum. "Beni de rahatsız ediyor. Öğrendiğim bazı şeyler..." Durdum. Kuzenim Annabeth'ten ya da Yunan tanrılarından bahsetmek için doğru bir zaman değildi. Ona bir şeyler açıklayacağım diye çocuğun kriz geçirmesini istemiyordum.

"Bana odaklan," dedim. "Gözlerimin içine bak. Bunu yapabilir misin?"

Emir'in yüzünün yan tarafından aşağı tek bir ter damlası süzüldü. Yüz elli kilo kaldırmaya çalışan birinin göstereceği çabayla gözlerimin içine baktı.

"Pekâlâ, beni dinle. Benden sonra tekrar et: Birlikte yukarı bakacağız."

"Bir... birlikte yukarı bakacağız."

"Orada Gökkuşağı Köprüsü'nü göreceğiz."

"Orada..." Sesi çatladı. "Gökkuşağı Köprüsü'nü göreceğiz."

"Ve beyinlerimiz patlamayacak."

"...patlamayacak."

"Bir, iki, üç."

Yukarı baktık.

Lanet olsun... oradaydı.

Bakış açımız değişmişti. Citgo panosuna dikey bir açıdan bakacağımız yerde, kırk beş derecelik bir açıyla bakıyorduk. Panonun tepesinden gecenin gökyüzüne uzanan rengârenk bir kemer vardı.

"Emir... bunu görebiliyor musun?"

"İnanamıyorum," diye mırıldandı, gördüğünü anlamama yol açan bir ses tonuyla.

"Allah'a şükürler olsun," dedi Sam, ışıldayan gözlerle gülümseyerek. Bu şekilde güldüğünü hiç görmemiştim. "Esirgeyen ve bağışlayan Allah'ıma şükürler olsun."

Ve yukarıdan hiç de ilahi olmayan tiz bir sesle biri bağırdı. *"HEY, MİLLET! YUKARI GELSENİZE YAHU!"*



OTUZ BİR

HEIMDALL HERKESLE *SELFIE* ÇEKİYOR

Emir az kalsın bir einherji hareketi çekecekti. Onu tutmasaydım yirmi metre havaya sıçrayabilirdi.

"Bu da neydi?" diye sordu.

Samira'nın halen gözleri ışıldıyordu. "Onu duydun mu? Bu harika! Heimdall bizi yukarı davet ediyor."

"Yukarı derken? *Yukarı* mı yani?" Emir, Citgo panosundan birkaç adım uzaklaştı. "Bunun neresi harika?"

Yarıkaya'yla Alex de yanımıza gelmişti.

"Şuna bakın..." Alex, gökyüzüne uzanan kozmik köprüden çok etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Bu güvenli mi?"

Yarıkaya başını yana eğdi. "Heimdall onları davet ettiyse güvenli olmalı. Aksi takdirde gökkuşağına adım attıkları anda yanıp kül olurlar."

"Ne?" diye haykırdı Emir.

"Yanıp kül olmayacağız." Sam öfkeyle Yarıkaya'ya baktı. "Her şey yolunda."

"Ben varım," dedi Alex. "Aptalca bir şey yapmamanız için size

eşlik edecek birine ihtiyacınız var."

"Aptalca mı?" Emir'in sesi yarım oktav daha yükselmişti. "Alev alev yanan bir gökkuşağının üzerinden gökyüzüne çıkmak gibi mi?"

"Her şey yolunda, dostum," desem de, son birkaç ayda *her şey yolunda* kavramımın biraz esnediğini biliyordum.

Yarıkaya kollarını kavuşturdu. "Size iyi eğlenceler. Ben burada kalıyorum."

"Neden?" diye sordu Alex. "Korktun mu?"

Berserker bunu duyunca bir kahkaha attı. "Heimdall'la zaten tanıştım. Bu hayatımda tek bir kere yaşamak isteyeceğim bir onur."

Yarıkaya'nın bunu söyleyiş şeklinden hoşlanmamıştım. "Niye ki? O nasıl biri?"

"Görürsünüz." Yarıkaya sırıttı. "Sizinle Valhalla'da görüşürüz. Boyutlar arası uzay keşfinizde iyi eğlenceler!"

Sam sırıttı. "Emir, sana bunu göstermek için sabırsızlanıyorum. Gel hadi!"

Citgo panosuna doğru bir adım atan Sam, çok renkli bir ışığın içinde buharlaştı.

"Sam?" diye haykırdı Emir.

"Vay, kıyakmış!" Alex de panoya yaklaşarak bir anda ortadan kayboldu.

Emir'in omzuna vurdum. "Merak etme, onlara bir şey olmaz. Sıkı dur kanka. Evsizken bana ısmarladığın bütün nohut ezmeleri için sana borcumu ödeyeceğim. Sana Dokuz Dünya'yı göstereceğim!"

Emir derin bir nefes aldı. Hakkını vermem gerekiyordu. Bayılıp yere yıkılmadı ya da dehşete düşmüş bir halde ağlamaya başlamadı. Bunlar, sizi gökkuşaklarına davet eden tiz sesli varlıklar olduğunu anladığınızda verebileceğiniz gayet makul tepkilerdi.

"Magnus?" dedi Emir.

"Efendim?"

"Hatırlat da, sana bir daha nohut ezmesi ısmarlamayayım."

Ve Emir'le turuncu parıltının içine adım attık.

Ne diyebilirim ki? Nükleer bir gökkuşağının üzerinde yürüyen dört çocuktuk işte.

Etrafımızı puslu, sıcak bir parlaklık sarmıştı. Sert bir zeminde yürümekten ziyade, belimize dek uzanan bir buğday tarlasında bata çıka yürüyor gibiydik. Yani, radyasyona maruz kalmış buğdaylar arasında gibi.

Alfheim'da Hearthstone'un verdiği güneş gözlüğünü bir şekilde kaybetmiştim. Gerçi gözlük yanımda olsaydı da işe yarayacağından şüpheliydim. Buradaki ışık farklı bir yoğunluğa sahipti. Parlak renkler gözlerimin zonklamasına neden oluyordu. Sıcaklık tenimin bir milimetre üzerinde dönen girdaplar yaratıyordu. Ayaklarımızın altındaki köprüden, tekrara alınmış bir patlama kaydını andıran, tok bir gürültü geliyordu. Galiba Yarıkaya Gunderson haklıydı. Heimdall bizi buraya davet etmemiş olsaydı, Bifrost'a adımımızı attığımız anda buharlaşarak yok olurduk.

Arkamızda kalan Boston kenti belli belirsiz, bulanık bir görüntüye dönüşmüştü. Annemle çıktığımız doğa yürüyüşlerinde görmeye alıştığım gibi, kapkara gökyüzü yıldızlarla doluydu. Bu

hatıra boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Yaktığımız kamp ateşlerini, marşmelov kokusunu, annemle birbirimize anlattığımız hikâyeleri, Twinkie ya da Wombat adını verdiğimiz uydurma takımyıldızlarımızı, attığımız kahkahaları hatırladım.

O kadar uzun bir süre yürüdük ki, gökkuşağının diğer ucunda herhangi bir şey olup olmadığını düşünmeye başladım. Ne altınlar ve cüce cinler, ne de Asgard... belki de bu yalnızca bir eşek şakasıydı. Heimdall bunu yapmayı istediği anda Bifrost'u ayaklarımızın altından çekip bizi boşlukta bırakabilirdi. *HAKLISINIZ,* derdi o tiz ses. *BİZ GERÇEKTEN DE YOKUZ!*

Ama karanlık yavaş yavaş gri bir ton kazanırken, ufukta bir başka kentin silueti yükselmeye başladı. Parıldayan duvarlar, devasa altın kapılar ve bu kapıların ardında, tanrıların saraylarının kuleleriyle kubbeleri görünüyordu. Asgard'ı yalnızca bir kere, Valhalla'daki bir pencereden bakarken görmüştüm. Ama buradan çok daha etkileyiciydi. İstilacı bir dev ordusuyla bu köprüyü aştığımı hayal ettim. Kentin surlarını gördüğümde bütün umutlarımı yitirirdim herhalde.

Ve karşımızda, iki yana açtığı bacaklarını yere sağlam bir şekilde basmış, elinde kocaman bir kılıç olan, uzun boylu bir savaşçı belirdi.

Film yıldızları gibi hoş ve kıyak bir tanrıyla karşılaşmayı bekliyordum ama gerçek Heimdall benim için hayal kırıklığı oldu. Üzerinde, Bifrost'un renklerini yansıtan kapitone bir tunikle yünlü tozluklar vardı. Biraz daha dikkatli baktığımda bunun bir kamuflaj olduğunu fark ettim. Gökkuşağına karışmak için mükemmel bir seçimdi. Beyaza çalan sarı saçları koç tüyleri gibi

kabarıktı. Herhalde binlerce yıldır radyoaktif bir köprünün üzerinde dikilmenin sonucunda, sırıtan yüzü aşırı ölçüde yanmıştı. Bir gün çocuk yapmayı planlamadığını umdum.

Genel olarak, okul servisinde yanına oturmak istemediğiniz şapşal bir çocuğa benziyordu. İki şey dışında: kendisi kadar uzun olan, kınından çıkmış kılıcı ve sol omzunda asılı olan devasa koç boynuzu. Boynuzla kılıç epey etkileyici görünüyordu. Gerçi çok büyük olduklarından birbirlerine çarpıp duruyorlardı. Heimdall birini öldürdüğünde, herhalde bunun nedeni genellikle sakarlığı oluyordu.

Ona yaklaşırken, heyecanla elini sallamaya başladı ve bu yüzden kılıcıyla boynuzu bir kez daha birbirlerine çarptı. "N'aber millet?"

Dördümüz de durduk. Sam başını eğerek selam verdi. "Lord Heimdall."

Alex, *Lord mu?* dermiş gibi Sam'e baktı.

Yanımda duran Emir burnunun kemerini sıktı. "Gördüğüm şeye inanamıyorum."

Tanrı Heimdall gür kaşlarını kaldırdı. Göz bebekleri kaymak taşını andırıyordu. "Ah, ne görüyorsun ki?" Heimdall'ın bakışları bizi aşarak boşluğa kaydı. "Yoksa Cincinnati'deki silahlı adamı mı kastediyorsun? Hayır, onda sorun yok. Yalnızca poligona gidiyor. Yoksa Muspellheim'daki ateş devini mi gördün? O buraya doğru geliyor... hayır, durun! Bir yere takılıp düştü! Ah, bu çok komikti! Keşke Vine'lasaydım bunu!"

Heimdall'ın bakışlarını takip etmeye çalıştığımda, boş uzayla yıldızlardan başka bir şey göremedim. "Sen ne..."

"Gözlerim gerçekten çok keskindir," dedi. "Dokuz Dünya'nın

tamamını görebilirim. Ya kulaklarım! Şu binanın çatısında tartışırken sizi dinliyordum, çocuklar. Zaten bu yüzden size bir gökkuşağı fırlatmaya karar verdim."

Samira yutkundu. "Tartıştığımızı mı duydun?"

Heimdall gülümsedi. "Hem de her şeyi. Siz ikiniz o kadar şirinsiniz ki! Hatta iş konuşmadan önce birlikte bir *selfie* çekebilir miyiz?"

"Ah..." dedi Emir.

"Harika!" Heimdall boynuzu ve kılıcıyla boğuşmaya başladı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Hayır, hayır, hallederim."

Alex Fierro bana yanaştı. "Hem bunu izlemek daha eğlenceli."

"Seni duyabiliyorum Alex," dedi Heimdall. "Buradan beş yüz mil uzaktaki bir tarladaki mısırların büyümesini bile duyabilirim. Jotunheim'daki kalelerinde buz devlerinin geğirdiğini duyabilirim. Ve emin ol seni de duyabiliyorum. Ama endişelenme. Ben sürekli *selfie* çekerim. Şimdi..."

Bir tuşu arıyormuş gibi boynuzunu elleyip duruyordu. Aynı esnada, kolunun altında tehlikeli bir açıda duran yüz seksen santimlik kılıcı bize dönmüştü. Jack'in bu kılıç hakkında ne düşüneceğini merak ettim. Çekici bir dişi, profesyonel bir defans oyuncusu? Belki ikisi birden?

"Aha!" Heimdall doğru tuşu bulmuş olmalıydı. Çünkü boynuzu hayatımda gördüğüm en büyük akıllı telefona dönüştü. Telefonun ekranı kare pizza büyüklüğündeydi. Kasası parlak koç boynuzundandı.

"Boynuzun bir telefon mu yani?" diye sordu Emir.

"Sanırım teknik olarak bu bir fablet... yani tablet-telefon," dedi Heimdall. "Ama, evet. Adı Gjallar'dır. Boynuz ve/veya Kıyamet Fableti! Bu bebeği tek bir kere öttürdüğümde, tanrılar Asgard'da bir şeylerin yolunda olmadığını anlayıp koşarak gelirler. Boynuzu iki kere çaldığımdaysa... Ragnarok gelmiş demektir, bebeğim!" Dokuz Dünya'yı yok edecek nihai savaşın başlangıcını kendisinin haber verecek olmasından çok memnunmuş gibi görünüyordu. "Ama çoğu zaman boynuzumu fotoğraf çekip mesaj yazmak için falan kullanıyorum."

"Bu hiç de korkutucu değilmiş," dedi Alex.

Heimdall kahkaha attı. "Senin dünyadan haberin yok, çocuk! Bir keresinde boynuz arka cebimdeyken yanlışlıkla Kıyamet Günü'nün geldiğine dair mesaj yollamışım! Ah, utanç vericiydi. Telefon listemdeki herkese mesaj atıp bunun yanlış alarm olduğunu söylemek zorunda kaldım! Gene de ben onları uyaramadan bir sürü tanrı buraya doluştu. Hatta Bifrost'a çıkıp da savaş olmadığını anladıkları andaki hallerini GIF yaptım! Ay, ne acayipti ya!"

Emir sürekli gözlerini kırpıştırıyordu. Muhtemelen bunun nedeni Heimdall'ın gevezeliği ve söylediği acayip şeylerdi. "Sen Kıyamet Günü'nden sorumlusun. Yani sen gerçekten..."

"Aesir?" dedi Heimdall. Gerçi Emir'in bunu sorduğunu sanmıyordum. "Evet, ben Odin'in oğullarından biriyim! Ama aramızda kalsın, Emir, bence Samira haklı." Beş yüz mil uzaktaki mısır tarlalarında çalışan insanların duymamasını istermiş gibi, bize doğru eğildi. "Dürüst olmak gerekirse, ben de bizi *tanrılar* olarak görmüyorum. Demek istediğim, Thor'u sızmış bir halde yerde yatarken görünce ya da bornozlu Odin'in diş fırçasını kul-

landığı için Frigg'e bağırdığını duyunca... ailemizde yüce bir taraf bulmak kolay olmuyor. Annelerimin dediği gibi..."

"*Anneler* mi? Çoğul yani?" dedi Emir.

"Evet, ben dokuz anneden doğdum."

"Nasıl..."

"Hiç sorma! Anneler Günü benim için ızdıraba dönüşüyor. Dokuz ayrı telefon konuşması. Dokuz ayrı çiçek siparişi. Çocukken, dokuz ayrı kahvaltı hazırlayıp yataklarına... ah kanka, açtırma ağzımı şimdi! Her neyse, şu fotoğrafı çekelim."

Aralarına pişmiş kelle gibi sırıtan bir tanrının girmesi yüzünden şaşkınlığa düşen Sam'le Emir'i kendine doğru çeken Heimdall, fabletini ileri doğru uzattı. Ama kolu yeterince uzun değildi.

Boğazımı temizledim. "Yardım istemediğine..."

"Hayır, hayır! Fablet Gjallar'ı benden başka kimse tutamaz. Ama sorun değil! Bir saniye mola, çocuklar." Heimdall geriye doğru bir adım atıp bir süre telefonu ve kılıcıyla boğuştu. Sanırım bunları birbirine bağlamaya uğraşıyordu. Birkaç sakar hamlenin ardından, ucuna fabletini taktığı kılıcını muzaffer bir edayla kaldırdı. "Ta-da! Bugüne kadarki en iyi icadım!"

"*Selfie* çubuğunu icat etmişsin," dedi Alex. "Ben de bu icat yüzünden kimi suçlamam gerektiğini merak ediyordum."

"Aslında bu bir *selfie kılıcı*." Heimdall, yüzünü Sam'le Emir'in arasına sıkıştırdı. "Gamalost deyin!" Ve Gjallar'ın flaşı patladı.

Heimdall telefonunu kılıcın ucundan çıkarıp çektiği fotoğrafı inceledi. "Mükemmel!"

Üç saniye önce çekilirken orada değilmişiz gibi, fotoğrafı gururla bize gösterdi.

"Sana delinin teki olduğunu söyleyen oldu mu hiç?" diye sordu Alex.

"Deliler gibi *eğlenceli*, değil mi?" Gelin hadi. Diğer birkaç fotoğrafa bakalım."

Dördümüzü fabletin etrafında toplayıp parmağını ekranda kaydırarak bize fotoğraflarını göstermeye başladı. Ama Heimdall ıslak bir koyun gibi koktuğundan dikkatimi vermekte zorlanıyordum.

Ön planda kendi yüzünün olduğu muhteşem bir Tac Mahal fotoğrafının ardından, burnuna odaklandığı için geri plandaki Valhalla'nın ziyafet salonunun bulanık çıktığı bir başka fotoğrafa baktık. Sonra da, ABD Başkanı bir konuşma yaparken Heimdall'ın arkadan çıktığı bir başka kare geldi.

Tamamı *selfie* olan sayısız Dokuz Dünya fotoğrafına baktık.

"Vay," dedim. "Tam seri yapmışsın."

"Bu fotoğrafta gömleğimi beğenmiyorum." Copla bir hulder'i döven bir elf polisinin fotoğrafını gösterdi. Üzerinde mavi çizgili polo tişört olan Heimdall kadrajın önünde sırıtıyordu. "Ama, buralarda bir yerlerde Asgard'ın harika bir fotoğrafı var. Fotoğrafta çok öfkelenmişim de Odin'in sarayını yiyormuşum gibi görünüyorum!"

"Heimdall," dedi Sam. "Bunlar gerçekten çok ilginç ama buraya senden yardım almaya geldik."

"Hmm? Yoksa beşimizin birden olduğu bir *selfie* mi istiyorsunuz? Geri planda da Asgard falan? Ne demek! Elbette!"

"Aslında," dedi Sam. "Biz Thor'un çekicini arıyoruz."

Heimdall'ın kaymak taşı gözlerindeki heyecan yok oldu. "Ah,

gene mi? Bakın, Thor'a hiçbir şey göremediğimi *bin kere* söyledim. Her gün beni arayıp mesajlar atıyor. Hatta hiç meraklı olmadığım halde bana keçilerinin fotoğraflarını gönderip duruyor. 'Daha dikkatli bak! Daha dikkatli bak!' diyor. Ama size de söyleyeyim, çekiç *hiçbir yerde* yok. İsterseniz kendiniz bakın."

Hızla fotoğraflarını geçmeye başladı. "Çekiç yok. Çekiç yok. Burada Beyonce'yle birlikteyim ama çekiç yok. Hmm... bunu profil fotoğrafım yapabilirim yahu!"

"Bakın," dedi Alex. "Şimdi şurada uzanıyorum ben, tamam mı? Yoksa elimden bir kaza çıkacak." Bifrost'un üzerine sırtüstü uzandıktan sonra kollarını ışığın içinde sallayarak rengarenk şekiller yapmaya başladı.

"Heimdall," dedim. "Bunun gereksiz olduğunu biliyorum ama bizim için bir daha bakabilir misin? Mjolnir'in yeraltında bir yerlerde olduğunu düşündüğümüzden..."

"Eh, bu her şeyi açıklıyor! Yeraltını en fazla bir mil derinliğe kadar görebilirim. Bundan daha derindeyse..."

"Pekâlâ," dedi Sam. "Olay şu ki, çekici kimin aldığını biliyoruz. Thrym adında bir dev."

"Thrym!" Heimdall, bu asla birlikte *selfie* çekmeyeceği biriymiş gibi yüzünü buruşturdu. "O korkunç, çirkin..."

"Thrym, Sam'le evlenmek istiyor," dedi Emir.

"Ama böyle bir şey olmayacak," dedi Sam.

Heimdall yere dayadığı kılıcının üzerine yaslandı. "Hmm... İki ucu keskin kılıç gibi bir durum. Size Thrym'in nerede olduğunu söyleyeyim tabii. Ama çekici kalesinde saklayacak kadar aptal olduğunu sanmam."

"Biliyoruz." Heimdall'ın bize ayırdığı zamanın sonuna yaklaştığımızın farkındaydım ama gene de ona Loki'nin düğün planlarından, Skofnung Kılıcı ve Taşı'ndan, üç gün süremiz olmasından, buraya gelip kendisinden yardım istememizi bizim tarafımızda olup olmadığından bile emin olamadığımız keçi katilinin söylediğinden bahsettim. Bütün bunları anlatırken de tanrının ilgisini kaybetmemek için aralara *selfie* kelimesini sıkıştırmayı ihmal etmedim.

"Hmm," dedi Heimdall. "Bu durumda memnuniyetle Dokuz Dünya'yı tarayıp bu keçi katilini bulabilirim. *Selfie* kılıcımı kurayım..."

"Acaba," dedi Emir. "Telefonunu kullanmadan baksan?"

Heimdall gözlerini ölümlü arkadaşımızın üzerine dikti. Emir hepimizin aklında olan şeyi söylemişti ve kendini ilk defa böyle bir yerde bulan biri için bu gerçekten çok cesur bir davranıştı. Ama o anda Heimdall'ın kılıcını geniş açılı çekimler dışında başka bir şey için kullanmasından korktum.

Neyse ki, Heimdall Emir'in omzuna vurmakla yetindi. "Sorun yok Emir. Dokuz Dünya'nın kafanı karıştırdığını biliyorum. Ama korkarım anlamsız laflar ediyorsun."

"Lütfen, Heimdall," diyerek araya girdi Sam. "Bunun... tuhaf göründüğünün farkındayım ama Dokuz Dünya'ya herhangi bir araç kullanmadan bakmak sana yeni bir bakış açısı kazandırabilir."

Heimdall ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Elbette keçi katilinizi bulmanın başka bir yolu da var. İsterseniz Gjallar'ı öttürüp buraya çağırdım tanrılara keçi katilini görüp görmediklerini..."

"Hayır!" diye bağırdık aynı anda. Halen yerde yatıp ışıklarla oynayan Alex birazcık geriden gelmişti. *Hayır*'ına birkaç süslü

küfür de ekleyebilirmiş gibi görünüyordu.

Heimdall kaşlarını çattı. "Eh, bu alışılmışın dışında bir durum ama çirkin bir devin sizin gibi şirin bir çiftin arasına girmesini de istemem." Heimdall bunu söylerken parmağıyla beni ve Sam'i gösterdi.

"Ah, aslında *bu* ikisi," dedim, Emir'i göstererek.

Alex gökkuşağının içinde homurtuyla güldü.

"Pekâlâ," dedi Heimdall. "Pardon. Kamera uygulamasından bakmadığım zamanlarda sizler gözüme çok farklı görünüyorsunuz. Belki de şu yeni bakış açısı konusunda haklısınızdır! O halde Dokuz Dünya'da ne bulabileceğimize bir bakalım!"



OTUZ İKİ

GODZILLA'DAN MESAJ VAR

Heimdall'ın gözlerini uzaklara dikmesiyle geriye doğru sendelemesi bir oldu. "Dokuz annem adına!"

Birden bire ilgisi canlanmış gibi görünen Alex Fierro ayağa fırladı. "Ne oldu?"

"Of..." Heimdall'ın yanakları saçlarıyla aynı rengi almıştı. "Devler. Bir sürü dev. Midgard'ın sınırlarında toplanıyormuş gibiler."

Heimdall'ın *selfie* çekmekle meşgulken başka nasıl tehditleri gözden kaçırdığını düşünmeden edemedim. Bu herif ve çekiçsiz kalmış Thor'la, Asgard'ın güvenliğinin bizim gibi birkaç velede kalması hiç de şaşırtıcı değildi.

Sam sesini kontrol etmeye çalışarak, "Devlerden haberimiz var, Lord Heimdall," dedi. "Thor'un çekicini kaybettiğinden şüpheleniyorlar. Bu çekici bir an önce bulamadığımız takdirde..."

"Evet." Heimdall dudaklarını yaladı. "Sanırım az önce böyle bir şey söylemiştin." Elini kulağının etrafına koyup dikkat kesildi. "Bir düğünden konuşuyorlar. Thrym'in düğünü. Devlerin

generallerinden biri... istilaya başlayabilmeleri için düğünün bitmesini beklemek zorunda olduklarından bahsediyor ve bundan hiç memnun değil. Görünüşe göre, Thrym onlara düğünün ardından bazı iyi haberler vereceğini söylemiş. İstilayı çok daha kolaylaştıracak bir şey."

"Loki'yle ittifak mı?" desem de, bir şeyler tam olarak yerli yerine oturmuyordu. Bundan daha fazlasını öğrenmek zorundaydık.

"Ayrıca," diye devam etti Heimdall. "Thrym düğün bitene dek kendi ordusunun istilaya kesinlikle katılmayacağını ve kendisi gelmeden diğer orduların savaşı başlatmasının kaba bir hareket olacağını söylemiş. Devlerin Thrym'den korktuklarını sanmam ama duyduklarıma bakılırsa, Thrym'in kız kardeşinden biraz tırsıyorlar."

Rüyamda, içinde olduğum turşu kavanozunu parçalayan dişi devin sert sesini hatırladım. "Heimdall," dedim. "Thrym'i görebiliyor musun? O neler yapıyor?"

Tanrı gözlerini kısarak boşluğun daha derinlerine baktı. "Evet, işte burada. Görebildiğim alanın tam sınırında, yeraltının bir mil kadar altında. Korkunç kalesinde oturuyor. Neden bar gibi dekore edilmiş bir mağarada yaşamak istediğini anlamadım. Ay, çok çirkin be! Onunla evlenecek kişiye yazık valla!"

"Aman ne hoş," diye mırıldandı Sam. "Peki ne yapıyor?"

"İçiyor," dedi Heimdall. "Şimdi de geğirdi. Yeniden içiyor. Kız kardeşi Thrynga... ah, bu kadının sesi buza sürtünen küreklerin çıkardığı sese benziyor! Thrynga, budalanın teki olduğu için Thrym'i fena azarlıyor. Düğünün aptalca bir fikir olduğunu ve geldiği anda gelini öldürmeleri gerektiğini söylüyor!"

Heimdall duraksadı. Belki de söz konusu zavallı kızın Samira olduğunu hatırlamıştı. "Ah... pardon. Ama tahmin ettiğim gibi, hiçbir yerde çekiç yok. Bu hiç de şaşırtıcı değil. Bu toprak devleri her şeyi..."

"Dur da tahmin edeyim," dedim. "Toprağa mı gömerler?"

"Aynen öyle!" Heimdall toprak devlerine dair bildiklerimden etkilenmiş gibiydi. "Toprağın derinlerine sakladıkları şeylere, onları çağırdıkları anda ulaşabilirler. Bence bu Thrym düğünün bitmesini bekler. Gelinle başlık parasını aldığı anda da çekici sakladığı yerden çağırır... yani, anlaşmanın kendi üzerine düşen kısmını yerine getirmeyi kabul edecekse."

Emir, Cessna'daki halime kıyasla çok daha fazla midesi bulanıyormuş gibi görünüyordu. "Sam, bunu yapamazsın! Bu çok tehlikeli."

"Yapmayacağım zaten." Sam yumruklarını sıktı. "Lord Heimdall, kutsal evlilik yatağının koruyucu tanrısı sensin, değil mi? Eski hikâyelerde insan ırkının arasında dolaşıp çiftlere tavsiyeler verdiğin, çocuklarını kutsadığın ve farklı Viking sınıfları yarattığın anlatılır."

"Öyle mi yaparmışım?" Heimdall bu bilgiyi araştırmak istermiş gibi telefonuna bir bakış attı. "Ah, evet. Elbette!"

"O halde kutsal yeminime şahit ol," dedi Sam. "Bifrost ve Dokuz Dünya adına yemin ederim ki, bu adam, yani Emir Fadlan dışında *hiç kimseyle* evlenmeyeceğim." (Neyse ki, Sam yeminini ederken yanlışlıkla beni göstermedi. Aksi takdirde işler iyice karışırdı). "Thrym adındaki bu devle *evlenecekmiş gibi* bile görünmeyeceğim. Böyle bir şey asla olmayacak."

Alex kaşlarını çatmıştı. "Ah... Sam?"

Alex'in de benimle aynı şeyi düşündüğünü tahmin ettim. Loki Sam'in hareketlerini kontrol edebiliyorsa, yeminine bağlı kalamayabilirdi.

Ama Sam'in ters bakışıyla, şaşırtıcı bir şekilde Alex sustu.

"Yeminimi ettim," dedi Sam. "İnşallah yeminime bağlı kalıp, Kur'an ve Hz. Muhammed'in (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) öğretileri doğrultusunda Emir Fadlan'la evleneceğim."

Bifrost Köprüsü'nün bu ağır Müslüman yemininin ağırlığı altında yıkılmasından endişelendim. Ama Heimdall'ın fableti gözlerinin arasına çarpmış gibi görünen Emir dışında her şey aynıydı.

Emir de kekeleyerek, "Sallallahü Aleyhi ve Sellem," dedi.

Heimdall burnunu çekti. "Bu çok tatlıydı." Yanağından bitki özü kadar beyaz bir gözyaşı süzüldü. "Siz çılgın çocukların bunu başaracağını umuyorum. Gerçekten. Hatta isterim ki..." Başını eğip evrenin uzak yerlerinden gelen mırıltıları dinledi. "Hayır, Thrym'le düğününüzün davetli listesinde değilim. Lanet olsun!"

Sam, *Yoksa ben son birkaç dakikayı hayal mi ettim?* dermiş gibi bana baktı. "Lord Heimdall, az önce gerçekleşmeyeceğine yemin ettiğim düğünden mi bahsediyorsun?"

"Evet," dedi Heimdall. "Bunun çok güzel bir düğün olacağına şüphem yok ama senin şu müstakbel eltin Thrynga, 'Aesir'ler gelemez, Vanir'ler gelemez!' deyip duruyor. Düğüne davetliler dışında kimsenin girememesi için birinci sınıf güvenlik önlemleri almışlar."

"Thor'un düğüne gelip çekicini geri almasını istemedikleri içindir," dedi Alex.

"Bu akla yatkın." Heimdall'ın gözleri ufuktaydı. "Olay şu ki, bu yeraltı barları... orada işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Bu

kale-barın yalnızca tek bir girişi var ve giriş tüneli sürekli yer değiştirip duruyor. Yani her gün farklı bir yere açılıyor. Bazen bir şelalenin ardında, bazen Midgard'da bir mağarada ya da bir ağacın köklerinin altında oluyor. Thor bir saldırı planlamak istese bile, o gün içeri girişin nereden olduğunu bilmesi imkânsız. Yani çekici almak için nasıl baskın düzenleyeceğinizi bilemiyorum." Kaşlarını çattı. "Thrym ve Thrynga davetli listesinden konuşmaya devam ediyor. Yalnızca ailelerle devler davetli... hmm... Randolph da kim?"

Biri Bifrost'un termostatını açmıştı sanki. Yanağımda el şeklinde bir yanık izi belirmiş gibi yüzümün kaşındığını hissettim.

"Randolph benim dayım," dedim. "Onu görebiliyor musun?"

Heimdall başını iki yana salladı. "Jotunheim'da değil. Ama Thrym'le Thrynga, Randolph'un davetli listesinde olmasından memnun değil. Thrym, Loki'nin bu konuda çok ısrar ettiğini söylüyor ve Thrynga da etrafa öfkeyle şişe fırlatıyor." Heimdall yüzünü buruşturdu. "Pardon... gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Kamera olmadan her şey üç boyutluymuş gibi görünüyor da..."

Emir endişeyle bana bakıyordu. "Magnus, dayın bu işlerin içinde mi?"

Bu konuya girmek istemiyordum. Zombilerin gömütünde yaşanan sahne aklımda dönüp duruyordu. Skofnung Kılıcı'nı Blitzen'in karnına sokarken Randolph'un haykırışını unutamıyordum.

Neyse ki, Alex Fierro konuyu değiştirdi.

"Hey, Lord *Selfie*, peki keçi katili? Şu anda bulmamız gereken kişi o."

"Ah, evet." Heimdall kılıcını bir vizör gibi gözlerinin üzerine kaldırdı. Bunu yaparken az kalsın kafamı kesecekti. "Siyah kıyafetli, metal miğferli, kurt şeklinde yüz plakası olan birinden bahsetmiştiniz, değil mi?"

"Hah, evet, aynen," dedim.

"Onu göremiyorum. Gerçi tuhaf bir şey var. Kamera kullanmayacağım demiştim ama... bunu nasıl anlatacağımı bilemiyorum." Fabletini kaldırıp bir fotoğraf çekti. "Bu nedir?"

Dördümüz kamera ekranının etrafında toplandık.

Boyutlar arası uzayda çekilmiş bir fotoğraf olduğundan ölçeği tahmin etmek kolay değildi ama bir tepenin üzerindeki, depoya benzeyen devasa bir binaya bakıyorduk. Binanın damında Citgo panosu kadar göz alıcı parlaklıkta neon harflerle şu yazıyordu: UTGARD'IN BOVLİNG SALONU.

Bunun arkasında, çok daha büyük bir şişme Godzilla vardı. Bir araba satıcısının açtığı devasa bir pankartı andıracak şekilde, Godzilla'nın ellerinde bir afiş olduğunu gördüm:

N'ABER MAGNUS?
BURAYA GELSENE!
SANA VERECEĞİM BİLGİLER VAR. ARKADAŞLARINI DA GETİR!
THRYM'İ YENMENİN VE GERÇEK BOVLİNGİN ÇÖZÜMÜ BENDE.
ÖPTÜM.
KOCA OĞLAN.

İskandinav dilinde birkaç küfür savurdum. Kıyamet Günü Fableti'ni Bifrost Köprüsü'nden aşağı fırlatmak istedim.

"Koca Oğlan," dedim. "Bunu tahmin etmeliydim."

"Kötü oldu," diye mırıldandı Sam. "Bir gün onun yardımına ihtiyacın olabileceğini söylemişti. Ama tek umudumuz oysa işimiz bitti demektir."

"Neden?" diye sordu Emir.

"Evet," dedi Alex. "Şişme Godzillalarla iletişim kuran bu Koca Oğlan da kim?"

"Ben biliyorum!" dedi Heimdall, neşeyle. "O bütün zamanların en tehlikeli, en güçlü büyücü devi! Gerçek adı Utgard-Loki'dir."



OTUZ ÜÇ

NOHUT EZMESİ MOLASI MI? EVET, ALIRIM

Alın size bir başka profesyonel Viking tavsiyesi: Heimdall sizi gideceğiniz yere bırakmayı teklif ettiğinde, diyeceğiniz şey şudur: HAYIR!

Heimdall'ın misafirlerini Midgard'a geri göndermekten anladığı şey, Bifrost'u ayaklarımızın altından çekip bizi kelimenin somut anlamıyla sonsuzluğa fırlatmaktı. En sonunda çığlık atmayı kestiğimizde (belki de tek çığlık atan bendim; yargılamayın), kendimizi Charles ve Boylston caddelerinin kesiştiği noktada, Edgar Allen Poe heykelinin önünde bulduk. Kalbim yerinden çıkmak üzereydi. Nabzım öylesine hızlanmıştı ki, aramızda bir tuğla duvar olsa bile duyardınız.

Hepimiz yamulmuş haldeydik. Ama aynı zamanda acıkmıştık ve gökkuşağı-ertesi adrenalin patlaması yaşıyorduk. Ve Fadlan ailesinin restoranının olduğu Ulaştırma Müdürlüğü binasından yalnızca bir blok uzaktaydık.

"İsterseniz..." Emir halen yerli yerinde olduklarından emin ol-

mak istermiş gibi parmaklarını esnetti. "Hepimize akşam yemeği hazırlayabilirim."

"Hiç zahmet etme dostum," desem de, ailesinin nohut ezmesi tarifine bayıldığımdan bunun çok kıyak olacağını düşündüm (gerçi Emir bir daha bana nohut ezmesi ısmarlamamasını hatırlatmamı söylemişti ama bu isteğini geçici bir delilik hali olarak yorumlamaya karar vermiştim).

Emir başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, istiyorum."

Emir'i anlayabiliyordum. Çocuğun dünyası paramparça olmuştu. Sinirlerini yatıştırmak için bildiği, aşina olduğu bir şeyleri yapmaya ihtiyacı vardı. Nohut ezmesi yapmanın rahatlığını arıyorsa, ben kimdim ki ona karşı çıkacaktım?

Gece olduğundan Ulaştırma Müdürlüğü binası kapalıydı ama elbette Emir'in anahtarı vardı. Bizi binaya soktu, Fadlan Ezmecisi'nin kapılarını açtı ve hepimize geç bir akşam yemeği/çok erken bir kahvaltı hazırlamak için mutfağa girdi.

Alex ve Sam'le karanlık yemek katında bir masaya oturup, geniş alanda metalik kuş çığlıkları gibi yankılanan, mutfaktan gelen kap kacak seslerini dinledik.

Sam sersem bir haldeydi. Tuzluğu masaya boşaltıp beyaz taneciklerin içinde bir şeyler yazdı. Bunun İskandinav dilinde mi yoksa Arapça mı olduğunu anlayamadım.

Alex pembe boğazlı spor ayakkabılarını karşısındaki sandalyeye atıp etrafına bakındı. "Şimdi bu büyücü dev..."

"Utgard-Loki," dedim.

İskandinav kozmosundaki bir sürü tip beni isimlerin gücü olduğuna dair uyarmıştı. Gerekli olmadığı sürece isimleri telaffuz

etmemeliydiniz. Bense isimleri ikinci el elbiseler gibi hoyratça kullanmak istiyordum. Bu isimlerin taşıdığı gücü tüketmenin en iyi yolu buymuş gibi geliyordu.

"Kendisinin en sevdiğim dev olduğunu söyleyemem." Yakınlarımızda konuşan bir güvercin olmadığından emin olmak için gözlerimle yemek katını taradım. "Birkaç ay önce tam burada karşımıza çıkmış, nohut ezmemi ona vermem için beni kandırmıştı. Sonra da bir kartala dönüşüp beni Boston'un damlarında sürüklemişti."

Alex parmaklarını masada tıngırdattı. "Ve şimdi de bovling salonunda onu ziyaret etmeni istiyor."

"Asıl berbat olan ne biliyor musun? Bu hafta başıma gelen *en az* çılgın şey bu."

Alex buna güldü. "Peki adı neden Loki?" Sam'e baktı. "Bizimle bir akrabalığı falan var mı?"

Sam başını iki yana salladı. "Gerçek adı Dağların Lokisi. Babamızla bağlantısı yok."

Öğleden sonra yaşadığım Büyük Alderman Felaketi'nden önce bir konuşmanın içinde geçen *baba* kelimesi bende bu kadar olumsuz hisler uyandırmıyordu. Masada karşılıklı oturan Alex'le Sam'e bakarken, daha farklı iki insan hayal edemeyeceğimi düşündüm. Gerçi şu anda ikisinin yüzünde de aynı ifade vardı: babalarının sahtekârlığın tanrısı olmasının neden olduğu bir bıkkınlık ve pes ediş ifadesiydi bu.

"İşin iyi tarafı," dedim. "Utgard-Loki, diğer Loki'nin hayranı gibi görünmüyor. İkisinin birlikte çalışabileceğini düşünemiyorum."

"Ama ikisi de dev," dedi Alex.

"Devler de insanlar gibi birbirleriyle savaşır," dedi Sam. "Ve Heimdall'dan öğrendiklerimiz, Thor'un çekicini Thrym'den geri almamızın hiç *kolay* olmayacağını gösteriyor. Bu yüzden her türlü bilgiye ihtiyacımız var. Utgard-Loki kurnaz dalavericinin tekidir. Babamızın şeytani planlarını engellemek için bir yol bulmamıza yardımcı olabilir."

"Loki'ye karşı Loki'yi kullanacağız," dedim.

Alex elini yeşil saçlarından geçirdi. "Dev arkadaşınızın ne kadar kurnaz ya da dalavereci olduğu umrumda değil. Eninde sonunda çekici almak için o düğüne gitmek zorundayız. Yani Loki'nin karşısına çıkmak zorunda kalacağız."

"*Biz* derken?" diye sordum.

"Elbette ben de sizinle geleceğim," dedi Alex.

Bir kez daha, Loki'yi Alex'in Valhalla'daki odasında gördüğüm rüyayı hatırladım. *Basit bir istek.* Düğünde Loki'nin iki çocuğunun birden olması ve Loki'nin ikisini de kontrol edebilme olasılığı... bu benim için felekten bir gece anlamına gelmiyordu.

Sam masadaki tuz tanelerinin içinde yeni bir şey yazdı. "Alex, senden gelmeni isteyemem."

"İstemiyorsun zaten," dedi Alex. "Ben geleceğimi söylüyorum. Beni ölümden sonra hayata getiren sensin. Buna anlam kazandırabilmem için bir şansa sahibim işte. Ne yapmamız gerektiğini *biliyorsun.*"

Sam başını iki yana salladı. "Ben... ben halen bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Alex ellerini havaya kaldırdı. "Biz seninle gerçekten kan bağı-

na sahip miyiz? Ne oldu senin pervasızlık hissine? *Elbette* bu iyi bir fikir değil. Ama tek yolumuz bu."

"Ne fikri?" diye sordum. "Ne yolu?"

Belli ki Sam'le Alex'in arasında geçen önemli bir konuşmayı kaçırmıştım. Ama ikisi de bana bundan bahsetmeye hevesli görünmüyordu. O anda Emir yemeklerle yanımıza geldi. Büyük bir servis tabağında kuzu kebabı, dolma, nohut ezmesi, içli köfte ve cennetten çıkma başka lezzetleri masaya koydu.

"Sen," dedim Emir'e bakarak. "Çok kıymetli bir varlıksın."

Emir neredeyse gülecekti. Sam'in yanma oturmak üzereyken, Alex parmaklarını şıklattı. "Olmaz, âşık çocuk. Erkek akraba olmaz diyor."

Çok utanmış gibi görünen Emir, Alex'le benim arama geçti.

Yemeklere daldık (aslına bakılacak olursa, dalma işinin büyük kısmım ben yapmış olabilirim).

Emir pidesinin ucunu ısırdı. "Bu bana mümkünmüş gibi gelmiyor... ama yiyeceklerin tadı aynı. Tava aynı sıcaklıkta kızışıyor. Anahtarlarım aynı kilitleri açıyor. Gene de... bütün evren değişmiş gibi."

"Her şey değişmedi," dedi Sam.

Çocukluk yıllarından, bir daha asla yaşayamayacağı güzel bir deneyimi hatırlamış gibi, Emir'in yüzünde özlem dolu bir ifade belirdi.

"Çabanı takdir ediyorum, Sam," dedi Emir. "Ama İskandinav tanrıları hakkında ne demek istediğini de anlıyorum. Onlar gerçek tanrı değil. Bir kılıç ve keçi boynuzuyla bu kadar çok *selfie* çeken biri..." Başını iki yana salladı. "Allah'ın doksan dokuz adı

olabilir ama bu adlardan hiçbiri Heimdall değil."

Alex sırıttı. "Bu çocuğu sevdim."

Bu beklenmedik iltifat karşısında ne yapacağını bilemeyen Emir gözlerini kırpıştırdı. "Peki... şimdi ne olacak? Bifrost'u geçtikten sonra insan ne yapar?"

Sam'in yüzünde incecik bir tebessüm belirdi. "Bu gece neden bu kadar geç kaldığımı açıklamak için Jid ve Bibi'yle konuşmam lazım."

Emir başını salladı. "Bana yaptığın gibi, onlara da Dokuz Dünya'yı göstermeye çalışacak mısın?"

"Bunu yapamaz," dedi Alex. "Onlar çok yaşlı. Beyinleri seninki kadar esnek değil."

"Hey!" dedim. "Kabalığa gerek yok."

"Yalnızca dürüst davrandım." Alex ağzına attığı kuzu etini çiğnedi. "Ne kadar yaşlanırsan, dünyanın değiştiğini kabul etmek o kadar zorlaşır. Emir'in her şeyi aklını kaybetmeden görebilmesi bir mucize." Alex gerekenden birazcık daha uzun bir süre gözlerini üzerimde tuttu.

"Evet," diye mırıldandı Emir. "Delirmediğim için kendimi çok şanslı hissediyorum."

"Alex haklı," dedi Sam. "Jid ve Bibi'yi son görüşümde, Loki'yle yapıkları konuşma hafızalarından silinmeye başlamıştı bile. Bana kızgın olmaları gerektiğini biliyorlardı. Emir'le tartıştığımızı da hatırlıyorlardı. Ama detaylar..." *Gerisi puf diye uçtu,* dermiş gibi elini havaya atıp parmaklarını açtı.

Emir çenesini ovuyordu. "Babam da aynı. Bana tek sorduğu, seninle aramızdaki farklılıklar konusunda anlaşıp anlaşama-

dığımız oldu. Sanırım... bu gece nerede olduğumuz konusunda onlara herhangi bir şey söyleyebiliriz, değil mi? Sıradan bir bahane uydurabiliriz ve gerçeğin peşine düşmek yerine bu bahaneye inanmaya dünden razı olurlar."

Alex dirseğini Emir'e geçirdi. "Ama aklına uçuk kaçık fikirler de gelmesin, âşık çocuk. Erkek akraba halen burada!"

"Hayır, hayır! Demek istediğim... ben asla..."

"Rahatla," dedi Alex. "Yalnızca takılıyordum."

"Ah..." Emir rahatlamış gibi görünmüyordu. "Peki, bu geceden sonra ne olacak?"

"Jotunheim'a gideceğiz," dedi Sam. "Sorguya çekmemiz gereken bir dev var."

"Bir başka dünyaya gideceksiniz." Emir şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. "Biliyor musun, Barry'yle uçuş eğitimi derslerini ayarladığımda... senin ufkunu genişletmene yardımcı olduğumu sanıyordum." Cansız bir gülümsemeyle Sam'e baktı. "Ne aptalmışım."

"Emir, bu hayatımda aldığım en güzel..."

"Dert değil. Yakınmıyorum. Ben yalnızca..." Keskin bir şekilde nefesini bıraktı. "Sana yardımcı olmak için ne yapabilirim?"

Sam elini masaya koydu. Parmakları Emir'e dönüktü. "Yalnızca bana güven. Sana dediklerime inan."

"İnanıyorum," dedi Emir. "Ama yapabileceğim başka şeyler de olmalı. Artık her şeyi görebildiğime göre..." Elindeki plastik çatalı tavana doğru salladı. "Sana destek olmak istiyorum."

"Oluyorsun zaten," dedi Sam. "Beni Valkyrie olarak gördün ve çığlıklar atarak kaçmadın. Bunun ne kadar yardımcı olduğunu

bilemezsin. Lütfen biz geri dönene dek kendine dikkat et. Benim bu dünyadaki çapam ol."

"Memnuniyetle. Gerçi..." Mahcup bir ifadeyle sırıttı. "Aslında seni Valkyrie olarak *görmedim.* Sence..."

Sam ayağa kalktı. "Alex, Magnus, sizinle sabah buluşuruz."

"Paktaki heykelin önünde," dedim. "Görüşürüz."

Sam başını salladı. "Emir iki gün içinde bu iş sona erecek. Söz veriyorum." Ve havalanarak altın rengi bir flaşın içinde kayboldu.

Emir'in elindeki plastik çatal yere düştü. "Doğru," dedi. "Buna inanamıyorum."

Alex sırıttı. "Geç oldu. Emir, dostum, bizim için yapabileceğin bir şey daha var."

"Elbette. Ne olursa."

"Kalan nohut ezmesiyle diğer yemekleri paket yapabilir miyiz?"



OTUZ DÖRT

FAVORİ MOZOLEMİ ZİYARET EDİYORUZ

Ertesi sabah Valhalla'da kendi yatağımda uyandığımda kesinlikle dinlenmiş, gitmeye hazır durumda değildim. Bir spor çantasına kamp malzemeleriyle geceden kalan yemekleri koydum. T.J.'in odasına uğrayıp Skofnung Kılıcı'nı aldım. T.J., süvari desteğine ihtiyacımız olabileceği ya da düşman hattına saldırmak gerekebileceği için her an yola çıkmaya hazır durumda bekleyeceğine söz verdi. T.J.'in yanından ayrıldıktan sonra lobide buluştuğum Alex Fierro'yla birlikte Midgard'a doğru yola çıktık.

Diğerleriyle buluşmadan önce, aklımdaki şeyi yapmak için Alex benimle gelmeyi kabul etti. Aslında bunu yapmayı hiç istemiyordum ama kendimi, Randolph'un Back Bay'deki malikânesine girip hain dayım orda mı diye bakmak zorunda hissediyordum. Bilirsiniz, aile bugünler içindir.

Gerçi Randolph'u evde bulduğum takdirde onunla ne yapacağımdan emin değildim. Belki konuşarak onu Loki'nin elinden kurtarmanın bir yolunu bulurdum. Belki de içli köfte paketini suratına geçirirdim. Ama içli köftelere yazık olurdu.

Randolph'un ve geceden kalma yemeklerimizin şansına, dayım evde değildi. Her zamanki gibi arka kapıyı levyeyle kolayca açtıktan sonra (belli ki Randolph dayı kapı kilitlerini güçlendirmesi gerektiğine dair mesajımı anlamamıştı), Alex'le malikânede gezinmeye başladık. Dayımın çikolata zulalarım patlatıp (çünkü bunu yapmak boynumuzun borcuydu) cicili bicili perdeleri ve süslü eşyalarıyla dalga geçerek gezindiğimiz birkaç dakikanın ardından, çalışma odasına ulaştık.

Buraya son gelişimden beri Randolph'un çalışma odasında herhangi bir değişiklik olmamıştı. Masada açılmış haritalar duruyordu. Büyük Viking mezar taşı halen köşede, aynı yerdeydi. Mezar taşının ortasına çizilmiş kurt hırlayarak bana dişlerini göstermeye devam ediyordu. Raflarda ortaçağ silahları, biblolar, deri ciltli kitaplar ve Randolph'un İskandinavya'nın çeşitli yerlerindeki kazı alanlarında çekilmiş fotoğrafları duruyordu.

Boynumdaki kolyenin ucunda duran Jack'in gerginlikle titreştiğini hissettim. Onu daha önce Randolph'un evine hiç sokmamıştım. Sanırım buradan hoşlanmamıştı. Belki de yalnızca, Skofnung Kılıcı sırtımda asılı olduğundan heyecanlanmıştı.

Alex'e döndüm. "Hey, bugün kız mısın?"

Bunun garip, yersiz, kaba (veya kellemi kaybetmeme neden olacak) bir soru olup olmadığını düşünmeden söyleyivermiştim.

Alex, cinai hislerle değil de, keyifle olduğunu umut ettiğim bir şekilde gülümsedi. "Neden sordun?"

"Skofnung Kılıcı bir kadının önünde çekilemez. Açıkçası ben de kılıcın çekilemediği durumları tercih ediyorum."

"Ah, bir saniye." Alex'in yüzü derin bir konsantrasyon ifade-

siyle buruştu. "Oldu işte! Artık kızım."

Yüzümdeki ifade paha biçilemez olmalıydı.

Alex kahkahayı koyverdi. "Şaka yapıyorum yahu! Evet, bugün kızım."

"Ama az önce..."

"Cinsiyetimi irade gücüyle değiştirdiğimi falan mı sandın? Hayır Magnus, bu şekilde işlemiyor." Parmaklarını Randolph'un çalışma masasında gezdirdi. Mozaik camlı pencereden içeri giren ışık Alex'in yüzünde çok renkli gölgeler yaratıyordu.

"Peki, sana şeyi sorabilir..." Boş ver dermiş gibi elimi salladım. Doğru sözcükleri bulamıyordum.

"Bunun nasıl olduğunu mu soracaktın?" Sırıttı. "Dünyadaki bütün akışkan cinsiyetli insanlar adına konuşmamı istemediğin sürece dilediğin şeyi sorabilirsin, tamam mı? Ben bir büyükelçi değilim. Eğitmen ya da akışkan cinsiyetli insanların poster çocuğu da değilim. Ben yalnızca..." Elimi sallamamı taklit etti. "*Benim.* Yani, elimden geldiğince kendim olmaya çalışıyorum."

Bu kulağa mantıklı geliyordu. En azından beni yumruklamasından, kafamı kesmesinden, çitaya dönüşüp üzerimden geçmesinden daha iyiydi. "Tamam da sen bir şekil değiştiricisin," dedim. "İstediğin zaman... istediğin kişi olamaz mısın?"

Bam teline basmışım gibi daha koyu renk olan gözü seğirdi.

"İşin manidar tarafı da bu ya." Eline bir mektup açacağı alıp mozaik cama doğru çevirdi. "İstediğim hayvan ya da kişi gibi görünebilirim. Ama gerçek cinsiyetim? Hayır. Bunu irade gücüyle değiştiremem. Cinsiyetim gerçekten akışkan. Yani benim kontrolümde değil. Çoğu zaman kadınım ama çok erkek olduğum

günler de var. Ve lütfen bana hangi gün ne olduğumu nereden bildiğimi sorma!"

Gerçekten de bir sonraki sorum bu olacaktı. "O halde neden yalnızca cinsiyetsiz olduğunu söylemiyorsun? Kadınım ya da erkeğim demektense, bu çok daha az kafa karıştırıcı olmaz mı?"

"Kimin için daha az kafa karıştırıcı? *Senin* için mi?"

Ağzım açık kalmış olmalıydı. Alex, *Seni ahmak*, dermiş gibi gözlerini devirdi. Heimdall'ın Vine'a koymak için bu konuşmayı kaydetmediğini umuyordum.

"Bak, bazı insanların cinsiyetsiz olduklarını söylemeyi tercih ettiğini biliyorum," dedi Alex. "Kendilerini bu şekilde tanımlamak istiyorlarsa, bunu yapsınlar. Ama ben kendimi her zaman aynı sözcükle tanımlamak istemiyorum. Çünkü bu ben değilim. Ben çok fazla değişiyorum. Anlatmaya çalıştığım nokta da bu zaten. Kadınsam, kadınım. Erkeksem, erkek. Ama cinsiyetsiz değilim. Anladın mı?"

"*Hayır* dersem canımı yakar mısın?"

"Hayır."

"O halde, hayır. Anladığımı söyleyemem."

Omzunu silkti. "Anlaman da gerekmiyor zaten. Sadece biraz saygı göster, yeter."

"Belinde keskin bir teli olan kıza karşı mı? Hiç merak etme sen."

Sanırım Alex bu yanıttan hoşlanmıştı. Bana gülümsemesinde kafa karıştırıcı hiçbir şey yoktu. Bu gülümseme çalışma odasının sıcaklığını beş derece yükseltti.

Boğazımı temizledim. "Her neyse, dayımın ne işler çevirdiği-

ne dair bize ipucu sağlayabilecek herhangi bir şeye bakıyoruz."

Ne yaptığımı biliyormuşum gibi kitap raflarını aramaya koyuldum. Elbette şifreli bir mesajlaşma ya da gizli bir odanın açılmasını sağlayan bir kol falan bulamadım. Oysa bu türden şeyler *Scooby-Doo*'da her zaman çok kolay olurdu.

Alex de Randolph'un çalışma masasının çekmecelerine girişti. "Yani sen de bu koca mozolede mi yaşıyordun?"

"Neyse ki hayır. Annemle birlikte Allston'daki bir apartman dairesinde yaşıyorduk... yani o ölmeden önce. Sonra da sokaklarda yaşamaya başladım."

"Ama ailenin parası varmış."

"Randolph'un vardı." Dayımın Caroline, Aubrey ve Emma'yla birlikte olduğu eski bir fotoğrafı elime aldım. Buna bakmak bana acı veriyordu. Fotoğrafı ters çevirdim. "Sokaklarda yaşamak yerine neden buraya yerleşmediğimi mi soracaksın?"

Alex kaşlarını çattı. "Tanrılar adına, hayır! Asla böyle bir şey sormam."

Zengin, gıcık akrabalar çok iyi bildiği bir konuymuş gibi ses tonu birden bire değişmişti.

"Sen de... böyle bir yerden mi geliyorsun?"

Alex karıştırdığı çekmeceyi kapattı. "Ailem çok şeye sahipti. Ama bunlar önemi şeyler değildi. Örneğin bir erkek evlat ve vârise. Ya da... bilirsin işte... *duygulara.*"

Alex'in bunun gibi bir malikânede yaşadığını ya da Bay Alderman'ın Alfheim'da verdiği türden bir partide insanların arasına karıştığını hayal etmeye çalıştım. "Ailen, Loki'nin çocuğu olduğunu biliyor muydu?"

"Ah, Loki bunu öğrenmelerini sağladı. Ölümlü ebeveynlerim böyle biri... yani akışkan cinsiyetli olduğum için Loki'yi suçladı. Loki'nin beni yoldan çıkardığını, aklıma olmadık fikirler soktuğunu falan söylediler."

"Yani seninkiler, Sam'in büyükanne-babası gibi Loki'yle yaptıkları konuşmayı unutmadı, öyle mi?"

"Keşke unutsalardı. Ama Loki bunu her zaman hatırlamaları için özellikle uğraştı. Onların gözlerini kalıcı olarak açtı. Senin Emir için yaptığın gibi. Elbette babamın bunu yaparken niyeti hiç de iyi değildi."

"Ben Emir için hiçbir şey yapmadım."

Alex karşımda dikilip kollarını kavuşturdu. Bugün, her zamanki kot pantolonun üzerine pembe-yeşil renkte bir fanila gömlek giymişti. Yürüyüş botları, metalik pembe bağcıkları dışında, sıkıcı bir sıradanlıktaydı.

Farklı renklerdeki gözleri düşüncelerimi aynı anda iki ayrı yöne çekiyormuş gibiydi. "Gerçekten hiçbir şey yapmadığına inanıyor musun?" dedi. "Emir'in omuzlarını tuttuğunda? Ellerin parıldamaya başladığında?"

"Ben... parıldadım mı?" O anda Frey'in gücünü çağırdığımı hatırlamıyordum. Emir'in iyileşmeye ihtiyacı olduğunu bile düşünmemiştim.

"Onu kurtardın Magnus," dedi Alex. "Bunu *ben* bile görebildim. Bunu yapmasaydın o ağır yükün altında ezilirdi. Ona aklını kaçırmadan zihnini esnetebilme dayanıklılığını verdin. Şu anda Emir'in zihinsel açıdan tek parça olmasının tek nedeni sensin."

Kendimi aşırı sıcak renklerle için için yandığım Bifrost Köp-

rüsü'ndeymiş gibi hissettim. Alex'in yüzündeki takdir ifadesi ve farkında bile olmadan Emir'in zihnini koruduğum fikri karşısında kalakalmıştım.

Göğsüme, ancak canımı yakacak sertlikte bir yumruk attı. "Buradaki işimizi bitirmeye ne dersin? Bu evde boğulmaya başladığımı hissediyorum."

"Evet... evet, elbette."

Ben de nefes almakta zorlanıyordum ama bunun nedeni ev değildi. Alex'in beni takdir etmesi... içimde bir şeyin tetiklenmesine neden olmuştu. En sonunda onun bana kimi hatırlattığını anladım. Tez canlılığı, enerjisi, minyonluğu, durmadan değişen saçları, gömleği, kotu, botları, diğer insanların kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamaması, hatta kahkahası... kahkaha attığı nadir anlar... Bu kulağa ne kadar tuhaf gelirse gelsin, Alex bana annemi hatırlatıyordu.

Bu konuyu daha fazla düşünmemeye karar verdim. Aksi takdirde, her şeyi bırakıp, keçi Otis gibi kendi psikanalizime girişmek zorunda kalırdım.

Son bir kez raflara bakarken gözlerim içinde Randolph dayının olmadığı tek fotoğrafa takıldı. Yabani topraklarda, donmuş bir şelalenin fotoğrafıydı bu. Şelalenin aktığı yerde artık uzun buz sarkıtları vardı. Herhangi bir yerde çekilmiş etkileyici bir tabiat fotoğrafı olabilirdi ama bana bir şekilde tanıdık geliyordu. Renkler, diğer fotoğraflara kıyasla daha canlıydı. Bu fotoğraf çok daha yakın bir zamanda çekilmişti sanki. Çerçeveyi elime aldığımda, rafta hiç toz olmadığını fark ettim. Ve çerçevenin arkasından başka bir şey çıktı. Bu yeşil bir düğün davetiyesiydi.

Alex, elimdeki fotoğrafa baktı. "Burayı biliyorum."

"Duvak Şelalesi," dedim. "New Hampshire. Oraya yürüyüşe giderdim."

"Aynen. Ben de."

Farklı şartlar altında, birbirimize yürüyüş hikâyelerimizi anlatabilirdik. Bu da annemle Alex arasındaki tuhaf benzerliklerden biriydi. Belki Alex'in Valhalla'daki odasının orta alanının benimkiyle aynı olmasının nedeni de buydu.

Ama şu anda aklım bambaşka şeye takılmıştı. Heimdall'ın, Thrym'in kale-barı hakkında söylediklerini hatırladım. Buranın girişinin nasıl sürekli değiştiğini ve bu yüzden düğün günü girişin nerede olacağını tahmin etmenin nasıl imkânsız olduğunu. Heimdall girişin bazen bir şelalenin ardında açıldığını söylemişti.

Davetiyeyi inceledim. Sam'in buruşturup attığı davetiyenin tıpatıp aynısıydı. Tek fark artık tarih kısmında İKİ GÜN SONRA yazmasıydı. Yani, yarından sonraki gün. Yer kısmında ise halen SİZE DÖNECEĞİZ yazıyordu.

Duvak Şelalesi'nin fotoğrafını burada bulmam da, şelalenin adı da yalnızca tesadüf olabilirdi.

Veya Randolph tüm benliğiyle Loki'nin kontrolünde değildi. Belki de bana *Scooby-Doo*'ya layık bir ipucu bırakmak istemişti.

"Bu Sam'in düğün davetiyesi," dedi Alex. "Sence bu fotoğrafın arkasından çıkmasının bir anlamı var mı?"

"Hiçbir anlamı olmayabilir," dedim. "Ama düğünü basacaklar için içeri giriş noktasını gösteriyor da olabilir."



OTUZ BEŞ

MİNİK BİR SORUNUMUZ VAR

Randevu noktamız Boston Parkı'ndaki George Washington heykelinin önüydü. Alex'le oraya vardığımızda, Hearthston, Blitzen ve Samira çoktan gelmişti. Yanlarında da sekiz bacaklı bir at olan eski bir arkadaşımız vardı.

"Stanley!"

Stanley kişneyerek burnunu bana sürttükten sonra, *Bu ahbap da ne iş? O kadar da etkileyici biri değil. Atının yalnızca dört bacağı var,* dermiş gibi Washington heykeline doğru başını salladı.

Stanley'le tanıştığımızda, Jotunheim'da bir devin kalesine ulaşmak için kendimizi dik bir tepeden aşağı bırakmamız gerekmişti. Onu yeniden gördüğüme sevinmiştim ama *Tepeden Atlayış II: Koca Oğlan'ın Yükselişi* filminde yer almak üzere olduğumuza dair kötü bir hisse de kapılmıştım.

Stanley'in burnunu okşadım. Yanımda havuç olmasını isterdim. Ama çantamda çikolatayla içli köfte dışında yiyecek hiçbir şey yoktu ve bunların sekiz bacaklı bir atın hoşuna gideceğini sanmıyordum.

"Onu sen mi çağırdın?" diye sordum Hearthstone'a. "Öyleyse bilincin neden halen yerinde?"

Hearth ilk kez ulaşım runu *ehwaz*'ı kullandığında yere yığılmış ve yarım saat boyunca çamaşır makineleriyle ilgili bir şeyler söyleyip kıkırdamıştı.

Hearth omuz silkse de, ifadesinde gururlu bir hava vardı. Gece Blitzen'in evindeki solaryum yatağında dinlendiği için bu sabah daha iyi görünüyordu. Üzerinde tertemiz bir siyah kot pantolonla ceket vardı. Boynuna da sık sık kullandığı şalını dolamıştı.

Daha kolay, dedi işaret diliyle. *Artık yere yıkılıp bayılmadan önce iki, hatta üç run taşı kullanabiliyorum.*

"Vay!"

"Ne dedi?" diye sordu Alex.

Hearth'ün dediklerini tercüme ettim.

"Yalnızca iki-üç mü?" dedi Alex. "Gücenme ama bu kulağa çokmuş gibi gelmiyor."

"Ama çok," dedim. "Tek bir run taşı kullanmak bile bugüne dek yaptığın en zorlu egzersizden daha fazla güç gerektirir. Bir saat boyunca son sürat koştuğunu düşün."

"Ben egzersiz yapma..."

Blitzen boğazını temizledi. "Magnus? Arkadaşın kim?"

"Pardon ya. Bu Alex Fierro. Blitzen, Hearthstone; Alex aramıza en son katılan einherji."

Blitzen güneş kaskını taktığından, yüzünü kapatan sargı bezi nedeniyle ifadesini anlamak kolay değildi. Gene de keyifle sırıttığından emindim.

"Sen Loki'nin diğer çocuğusun," dedi Blitz.

"Evet," dedi Alex. "Seni öldürmeyeceğime söz veriyorum."

Alex için bu büyük bir tavizdi ama Hearth'le Blitz ondan ne anlamaları gerektiğini bilemiyormuş gibi görünüyorlardı.

Samira anlamını çözemediğim bir gülümsemeyle bana baktı.

"Ne?" dedim.

"Bir şey yok." Üzerinde okul üniforması vardı ve bence bu epey iyimser bir yaklaşımdı. *Jotunheim'a kadar gidip geleceğim. Üçüncü derse yetişmiş olurum,* diyordu sanki. "Siz ikiniz neredeydiniz?" diye sordu. "Valhalla yönünden gelmediniz."

Randolph'un evinde yaptığımız kısa keşif gezisinden ve artık sırt çantamda olan şelale fotoğrafıyla düğün davetiyesinden bahsettim.

Sam kaşlarını çattı. "Thrym'in kalesine bu şelaleden girildiğini mi düşünüyorsun?"

"Olabilir," dedim. "Ya da en azından bundan iki gün sonra geçiş tüneli orada açılabilir. Bunu önceden bilmemiz, bize geçişi kullanma şansını verebilir."

Nasıl? diye sordu Hearth.

"Henüz bilmiyorum."

Blitzen homurdandı. "Bence bu mümkün. Toprak devlerinin kayalar üzerindeki kontrolü cücelerden bile daha iyidir. Kale kapılarının yerlerini değiştirebilirler. Ayrıca..." Tiksintiyle başını iki yana salladı. "Kalelerine girmek genellikle imkânsızdır. Tünel açma, patlayıcılar, tanrısal güç... bunların hiçbiri işe yaramaz. İnanın bana, M.C.M. bunu denedi."

"M.C.M.?"

Blitz bana moronun tekiymişim gibi baktı. "Mühendis Cüce Müfrezesi! Başka nasıl bir açılımı olabilir ki? Her neyse. Toprak

devlerinin kalelerine girmek istiyorsanız ana girişi kullanmak zorundasınız. Ama dayın düğün günü girişin nerede olacağını gerçekten biliyorsa bile, bu bilgiyi neden paylaşmak istesin ki? Sonuçta bu adam Loki istediği için karnıma koca bir kılıcı sapladı."

Blitz'in bana bunu hatırlatmasına gerek yoktu. Zaten gözlerimi her kapadığımda o anı görüyordum. Ayrıca Blitzen'e verebileceğim iyi bir cevabım da yoktu. Neyse ki Alex araya girdi. "Artık gitmemiz gerekmiyor mu?"

Sam başını salladı. "Haklısın. Stanley ancak birkaç dakika bizimle kalacak. Üç yolcudan fazla taşımak istemediğinden, ben kendim uçabileceğimi ve yanıma da Hearthstone'u alabileceğimi düşündüm. Magnus, sen de Alex ve Blitz'le birlikte Stanley'in sırtında gidersiniz, olur mu?"

Blitz üç parçalı takımının içinde rahatsızlıkla kıpırdandı. Belki de atın sırtında Alex'le birbirlerine ne kadar sert bir şekilde çarpıp duracaklarını düşünüp endişelenmeye başlamıştı.

Dert değil, dedi Hearthstone, Blitz'e. *Kendinize dikkat edin.*

"Pekâlâ." Blitz bana bir bakış attı. "Ama öne ben otururum! Ön koltuk benim! mi demeliydim yoksa?"

Stanley kişneyerek ayaklarından birkaçını yere vurdu. Ön koltuk lafından hoşlanmamıştı sanırım.

Skofnung Kılıcı'nı Sam'e verdim. Blitzen de Skofnung Taşı'nı ona verdi. Bunlar onun başlık parası olduğundan, taşıma hakkının da onda olduğunu düşünmüştük. Kullanım şartları nedeniyle kılıcı kınından çıkaramazdı ama en azından gerektiği takdirde taşı birinin kafasına indirebilirdi.

Stanley sırtına binmemize izin verdi. Öne Blitzen, ortaya Alex

ve hızlı bir yükselme anında aşağı düşüp can vereceğim *arka koltuğa* da ben.

Alex'e tutunduğum takdirde kafamı keseceğinden ya da devasa bir kertenkeleye dönüşüp beni ısıracağından korkuyordum ama ben bir şey yapmadan, bileklerimi tutup ellerimi beline sardı. "Ben narin bir tip değilim. Bulaşıcı bir hastalığım da yok."

"İyi de ben hiçbir şey deme..."

"Kapa çeneni."

"Çenemi kapıyorum."

Valhalla'daki odasında bulunan çanak çömlek atölyesi gibi, kil kokuyordu. Ensesinde daha önceden fark etmediğim küçük bir dövme olduğunu gördüm. Loki'nin iç içe geçmiş yılanları. Neye baktığımı anladığımda midem ağzıma geldi ama bu dövmenin tam olarak ne anlama geldiğini düşünecek zamanım yoktu.

Sam, "Jotunheim'da görüşürüz," dedikten sonra, Hearthstone'u kolundan tuttu ve altın renkli bir flaşın içinde kayboldular.

Stanley'in de Sam'den geri kalır yanı yoktu. Arlington Caddesi'ne doğru sekiz nala koşmaya başlayıp park çitlerinin üzerinden atladı ve Taj Oteli'ne yöneldi. Ve otelin duvarına çarpmadan önce son anda havalandı. Otelin mermer cephesi bir sisin içinde kaybolurken, Stanley bir şekilde bizi düşürmemeyi başararak üç yüz altmış derecelik bir yana dönüş yaptı. Birkaç saniye sonra toynakları yeniden yere değdi ve iki yanında dağların yükseldiği, ormanlık bir geçitte hızla ilerlemeye başladık.

Tepemizde karla kaplı çam ağaçları yükseliyordu. Gökyüzü top metali rengi, alçak bulutlarla kaplanmıştı. Nefesim buharlaşıyordu.

Blitzen, "Eğilin!" diye bağırmadan önce ancak *Hey, Jotunheim'dayız!* diye düşünecek kadar zamanım oldu.

Sonraki milisaniye, tepki vermeye kıyasla çok daha hızlı düşünebildiğimi gösterdi. İlk başta Blitz'in gerçek bir ördek* gördüğünü sandım. Blitz ördekleri severdi. Ardından bana eğilmemi söylediğini anladım ve at sırtındaki üç kişiden en arkadaki için bunu yapmak hiç kolay değildi.

Ve en sonunda önümüzdeki kocaman ağaç dalını gördüm. Stanley hız kesmeden dalın altından geçecekmiş gibi görünüyordu. Dalın üzerine ALÇAK GEÇİT tabelası asılmış olsaydı bile, Stanley'in okumayı bildiğini sanmıyordum.

BAM!

Bir anda kendimi karın içinde sırtüstü yatarken buldum. Tepemdeki çam dalları bulanık Technicolor renkleri içinde sallanıyordu. Dişlerim zangırdıyordu.

Güç bela doğrulmayı başardım. Görüşüm netleştiğinde, Alex'in birkaç metre ilerimde olduğunu gördüm. Çam iğnelerinin içinde tortop olmuş inliyordu. Blitzen de güneş kaskını bulmak için sersem bir halde etrafa bakınıyordu.

Neyse ki, Jotunheim'da gün ışığı cüceleri taşa çevirecek kadar güçlü değildi. Yoksa Blitz çoktan taş kesmiş olurdu.

Gözü pek atımız Stanley yoluna devam etmişti. Görebildiğim kadar bir mesafe boyunca toynak izleri vardı. Belki bize ayırdığı sürenin sonuna geldiğinden ortadan kaybolmuştu. Belki de gönlünce koşmanın keyfine kapılıp düştüğümüzü bile fark etmemişti.

Blitzen karın içinden güneş kaskını çıkardı. "Aptal at. Bu çok

* İngilizcede *duck* kelimesi hem eğilmek hem de ördek anlamına gelmektedir. (ç.n.)

kaba bir davranıştı!"

Alex'in ayağa kalkmasına yardımcı oldum. Alnında zikzak çizen kötü bir kesik vardı.

"Yaran kanıyor," dedim. "Bunu halledebilirim."

Alex elimi itti. "Ben iyiyim, Doktor House. Teşhis için teşekkürler." Sendeleyerek etrafında dönüp ormana baktı. "Neredeyiz?"

"Daha önemlisi," dedi Blitz. "Diğerleri nerede?"

Sam'le Hearthstone'u göremiyorduk. Sam'in ağaç dalları gibi engellerden sıyrılmakta Stanley'den daha iyi olduğunu ummaktan başka şansım yoktu.

Çatık kaşlarla çarptığımız dala baktım. Bizimkisi gibi bir enayi kafilesi buradan geçip kendilerini yerde bulmadan önce Jack'i çıkarıp dalı parçalamayı düşünürken, dalın tuhaf bir dokusunun olduğunu fark ettim. Normal ağaç kabuğu değildi. Gri renkli çapraz liflerden oluşuyormuş gibiydi. İncelip sona ermek yerine kıvrılarak zemine dönüp karın içinde kayboluyordu. Biraz daha dikkatli baktığımda, bunun bir daldan çok devasa bir kabloya benzediğini düşündüm. Kablo ağaçların dalları arasında yükselerek bulutların içinde kayboluyordu.

"Bu da ne? Bu bir ağaç değil."

O anda solumuzdaki dağ sandığım devasa yığın gümbürtüyle hareket etti. İnsanın idrar kesesini ters çeviren bir kesinlikle, bunun da bir dağ olmadığını anladım. Hayatımda gördüğüm en büyük dev yanımızda oturuyordu.

"Ağaç değil!" diye patladı devin sesi. "O benim ayakkabı bağcığım!"

Bu kadar büyük bir devi nasıl fark edememiştim? Eh, neye baktığınızı bilmiyorken bu gayet mümkündü ve bu dev de aklın alabileceğinden çok daha büyüktü. Ayaklarındaki yürüyüş botları dağ bayırlarıydı. Kırdığı dizleri dağ zirveleriydi. Üzerindeki koyu gri bovling tişörtü gökyüzüne karışıyor; kabarık beyaz sakalı kar bulutları gibi görünüyordu. Oturuyor olmasına rağmen, devin parıldayan gözleri o kadar yüksekte kalıyordu ki, insanın bu gözleri gözlem balonu ya da yıldız sanması işten bile değildi.

"Selamlar küçüklerim!" Devin sesi yumuşak maddeleri -mesela göz bebeklerimi- sıvılaştıracak kadar derinden geliyordu. "Nereye gittiğinize baksanız iyi olur!"

Sağ ayağını içeri çekmesiyle, çarptığımız ağaç dalı/ayakkabı bağcığı, çalıları kökünden sökerek, dalları kırarak, orman yaratıklarını dehşet içinde kaçırarak çam ağaçlarının arasında kayboldu. Bir anda ortaya çıkan iri bir geyik az kalsın Blitzen'in üzerinden geçecekti.

Gökyüzünün gri ışığını keserek öne doğru eğilen dev ayakkabısını bağlamaya başladı. Devasa kablolardan birini diğerinin üzerinden geçirirken kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Sağa sola savrulan bağcıklar ormanın hatırı sayılır bir kısmını yıktı.

Dev doğru düzgün bir çifte düğümle ayakkabısını bağlamayı tamamladığında, dünyanın sarsıntısı da kesildi.

"Sen de kimsin?" diye bağırdı Alex. "Ve cırt cırtlı ayakkabı diye bir şey duymadın mı?"

Alex'in konuşma cesaretini nereden bulduğunu bilemiyordum. Belki de kafasına aldığı darbe yüzünden böyle konuşuyordu. Bense

Jack'in bu kadar büyük bir devi öldürebilecek kadar güçlü olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum. Kılıcım devin burnuna girmeyi başarsa bile, onu hapşırtmaktan daha fazlasını yapabileceğinden şüpheliydim. Ve devin hapşırmasını da istemezdik.

Doğrulan dev kahkaha attı. Stratosferin bu kadar yüksek kesimlerinde kulaklarının çınlayıp çınlamadığını merak ettim. "Hoo-hoo! Şu yeşil saçlı tatarcık çok cesurmuş! Benim adım Minik!"

Başımı kaldırıp baktığımda, bovling gömleğinin üzerinde de MİNİK yazdığını gördüm. Gerçi harfler çok uzaktan baktığım HOLLYWOOD harfleri gibi görünüyordu.

"Minik," dedim.

Ben yerde dolanan karıncaların kendi aralarındaki tartışmaları nasıl duyamıyorsam, devin de beni duyamayacağını sanıyordum ama Minik'in sırıtarak başını salladığını gördüm. "Evet, cılız insan. Diğer devler benimle dalga geçmekten hoşlanır çünkü Utgard-Loki'nin sarayındaki devlerin çoğuna kıyasla küçük kalıyorum."

Blitzen mavi ceketine takılmış ince dalları silkeledi. "Bu bir yanılsama olmalı," diye mırıldandı bize bakarak. "Bu kadar büyük olamaz."

Alex kan içindeki alnına dokundu. "Bu yanılsama değil. Ayakkabı bağcığı bana epey gerçek gibi göründü."

Dev gerindi. "Neyse, iyi ki beni şekerlememden uyandırdınız. Artık gitsem iyi olacak!"

"Bir dakika!" diye bağırdım. "Utgard-Loki'nin sarayından olduğunu söyledin, değil mi?"

"Hmm? Ah, evet. Utgard'ın Bovling Salonu! Siz de o yöne mi gidiyorsunuz?"

"Evet!" dedim. "Kralı görmemiz lazım!"

Minik'in bizi yanında götüreceğini umuyordum. Ayakkabı bağcığına çarpıp darmadağın olmuş yolcuların yola devam etmesi için bu mantıklı bir çözüm gibi gelmişti.

Minik kıkırdadı. "Utgard'ın Bovling Salonu'nda ne yapacağınızı merak ediyorum. Yarınki bovling turnuvasına hazırlanmakla meşgulüz. Bağcıkların etrafından bile dolanamıyorsanız, orada kazayla ezilirsiniz."

"Bize bir şey olmaz!" dedi Alex, bir kez daha benden çok daha cesur bir şekilde. "Nerede bu saray?"

"Şurada işte!" Minik'in elini sol tarafa sallaması şiddetli bir rüzgâra neden oldu. "İki dakikalık kolay bir yürüyüşle ulaşılır."

Dev dilinde iki dakikalık bir yürüyüşün bizim için karşılığı herhalde yedi milyar mildi.

"Bizi oraya götürür müsün?" dedim, sesimin çok zavallı çıkmamasına gayret ederek.

"Eh, yani," dedi Minik. "Size iyilik borcum yok, değil mi? Hem misafir haklarını elde etmeniz gerekecek. Ancak bundan sonra size doğru düzgün davranabiliriz."

"Hah! Gene başlıyoruz işte," diye homurdandı Blitzen.

Jotunheim'a bir önceki ziyaretimizden misafir haklarının ne olduğunu hatırlıyordum. Bir devin evine girmeyi ve misafir olduğunuzu söylemeyi başarırsanız, sözde ev sahibi sizi öldüremiyordu. Elbette, bunu bir önceki deneyişimizde bizi böcek gibi ezmeye çalıştıkları için en sonunda bir dev ailesinin tamamını

katletmek zorunda kalmıştık. Gerçi bizi ezmeye çalışırken bunu son derece nazik bir şekilde yaptıklarını inkâr edemezdim.

"Hem," diye devam etti Minik. "Utgard'ın Bovling Salonu'na kendi başınıza gidemiyorsanız, orada bulunmamanız gerekir! Çoğu dev benim gibi yumuşak başlı değildir. Dikkatli olmanız gerek, küçükler. Benden büyük devler içeri izinsiz girdiğinizi düşünebilir, sizi sinek falan sanabilir! Yerinizde olsam oradan uzak dururdum."

Sam'le Hearthstone'un bovling salonuna uçarak girmeye çalışırken dünyanın en büyük sinek teline takılıp kaldıklarını hayal ettim.

"Oraya gitmemiz gerekiyor!" diye bağırdım. "Orada iki arkadaşımızla buluşacağız!"

"Hmm." Minik kolunu kaldırdığında, Rushmore Dağı boyutlarındaki Elvis Presley dövmesi ortaya çıktı. Sakalını kaşıdığında, tek bir beyaz tel vurulmuş bir Apache helikopteri gibi döne döne aşağı inerek yakınlarımızda bir yere düştü ve karlı zeminde bir mantar bulutu oluşturdu. "Bakın, size ne söyleyeceğim. Siz benim bovling çantamı taşıyın. Böylelikle herkes sizin arkadaşım olduğunuzu anlar. Benim için bunu yaparsanız, ben de Utgard-Loki'nin karşısına çıkabilmeniz için size kefil olurum. Ama bana ayak uydurmaya çalışın! Geride kalırsanız da, kaleye yarın sabaha dek ulaşmaya bakın. Turnuva yarın sabah başlıyor!"

Ayağa kalkıp gitmek için arkasına döndü. Dağınık gri saç topuzuna hayran olmak ve gömleğinin arkasında yazan devasa sarı harfleri okumak için zamanım oldu: MİNİK'İN HİNDİ BOVLİNGÇİLERİ. Bunun onun bovling takımının mı, yoksa şirketinin mi adı olduğunu düşündüm. Devasa büyüklükte hindiler

hayal etmemle birlikte, bu yaratıkların sonsuza dek kâbuslarıma gireceğini anladım.

Ve Minik iki adım atıp ufukta kayboldu.

Arkadaşlarıma baktım. "Kendimizi neyin içine soktuk biz böyle?"

"Eh, iyi haber," dedi Blitzen. "Çantayı buldum. Kötü haberse... çantayı buldum."

Yakınımızdaki bir dağı işaret etti. Yüz elli metre kadar yükseğe çıkıyormuş gibiydi. Ama elbette bu bir dağ değildi. Bu kahverengi, deri bir bovling çantasıydı.



OTUZ ALTI

SORUNLARI ÇOK ŞIK BİR ŞEKİLDE ÇÖZÜYORUZ

Bu noktada, çoğu insan kendini yere atıp umutsuzluk içinde pes ederdi. Ve çoğu insandan biri de bendim.

Karın içine oturup karşımızda yükselen Bovling Çantası Dağı'na baktım. Çantanın üzerindeki MİNİK'İN HİNDİ BOVLİNGÇİLERİ yazısının siyah harfleri öylesine solmuştu ki, çatlamış deri yüzeyde fay hatları gibi görünüyorlardı.

"Bu imkânsız," dedim.

Alex'in alnındaki kanama durmuştu ama kesiğin etrafında derisi saçları kadar yeşildi. Bu iyi değildi. "Seninle hemfikir olmaktan nefret ediyorum, Maggie. Ama evet, bu imkânsız."

"Lütfen bana Maggie deme," dedim. "Beantown bile bundan daha iyidir."

Alex bu bilgiyi daha sonra kullanmak için zihninde dosyalıyormuş gibi göründü. "Bu çantanın içinde bir bovling topu olup olmadığı üzerine bahse girmek ister misiniz? Herhalde uçak gemisi ağırlığında bir toptur."

"Önemi var mı?" dedim. "Boş olsa bile bu çanta taşıyamayacağımız kadar büyük."

Aramızda mağlup olmuş gibi görünmeyen tek kişi Blitzen'di. Çantanın etrafında dolanıp parmaklarını deri yüzeyinde gezdirirken, hesaplamalar yapıyormuş gibi kendi kendine mırıldanıyordu.

"Bu bir yanılsama olmalı," dedi bir kez daha. "Hiçbir bovling çantası bu kadar büyük olamaz. Hiçbir dev bu kadar büyük olamaz."

"Onlara bu yüzden dev deniyor," dedim. "Hearthstone yanımızda olsaydı belki bildiği bir büyüyü yapabilirdi ama..."

"Evlat, beni dinle," dedi Blitz. "Burada bir sorun çözmeye çalışıyorum. Bu bir moda aksesuarı. Bu bir çanta. Bu benim uzmanlık alanım."

Buna itiraz etmek, bovling çantalarıyla moda arasındaki mesafenin, Boston'la Çin arasındaki mesafe kadar olduğunu söylemek istedim. Ne kadar yetenekli olursa olsun, bir cücenin bu dağ sorununu birkaç zekice stil tercihiyle çözebileceğini sanmıyordum. Ama olumsuz görünmek istemedim.

"Aklında ne var?"

"Bu yanılsamayı ortadan kaldıramayız," diye mırıldandı Blitz. "Yani ona karşı bir şeyler yapmaya çalışmak yerine, elimizde olanla ne yapabiliyorsak onu yapmak durumundayız. Merak ediyorum da..."

Ne dinlediğini bilmiyordum ama kulağını çantanın deri yüzeyin dayadı. Ve sırıtmaya başladı.

"Blitz?" dedim. "Bu şekilde güldüğünde gerilmeme neden oluyorsun."

"Bu çanta tamamlanmamış. Adı yok."

"Adı..." dedi Alex. "*Selam, Çanta. Benim adım Alex. Seninki ne?* gibi mi yani?"

Blitzen başını salladı. "Aynen. Cüceler yarattıkları her şeye ad verirler. Ad koyulana dek hiçbir nesnenin yaratım süreci tamamlanmış sayılmaz."

"Evet ama Blitz," dedim. "Bu bir *devin* çantası. Cücenin değil."

"Ah, bir cücenin de olabilir. Görmüyor musunuz? Bunun yaratım sürecini ben tamamlayabilirim."

Alex ve ben boş gözlerle ona baktık.

Blitz içini çekti. "Bakın, Mimir'in sığınağında Hearthstone'la takılırken çok sıkıldığımdan, yeni projeler üzerine düşünmeye başladım. Bunlardan biri de... Hearthstone'un kişisel rununun ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi? *Perthro*?"

"Boş kâse," dedim. "Evet, hatırlıyorum."

"Ne?" dedi Alex.

Yere run taşını çizdim:



"Doldurulmayı bekleyen kâse anlamına da gelir," dedim. "Ya da hayatını anlamlı kılacak bir şeyi bekleyen bir kişi."

Alex kaşlarını çattı. "Tanrılar adına, amma depresifmiş."

"Asıl nokta," dedi Blitz. "Bir *perthro* çantası yapmayı düşünüyordum. Asla doldurulamayacak bu çanta her zaman taşıyan kişiye boş ve hafifmiş gibi gelecek. En önemlisi de, istenen her boyutta olabilecek."

Bovling Çantası Dağı'na baktım. Dağın cephesi o kadar yükseğe çıkıyordu ki bu engeli aşamayan kuşlar umutsuzluk içinde etrafında uçuşuyorlardı. Belki de yalnızca çantaya hayran kalmışlardı.

"Blitz," dedim. "İyimserliğini seviyorum. Ama bu çantanın kabaca Nantucket Adası boyutlarında olduğunu belirtmek isterim."

"Evet, evet. İdeal değil. Ben önce bir prototip yapmayı düşünüyordum. Ama bu bovling çantasının yapımını ona bir ad vererek tamamlayabilirsem... bunun için deri yüzeyine şık bir komut kelimesi işlemem lazım... eğer bunu yapabilirsem, belki üzerinde taşıdığı büyüyü de kanalize edebilirim." Dikiş takımını bulana dek ceplerini yokladı. "Hmm. Ama bunun için daha iyi araçlara ihtiyacım var."

"Evet," dedi Alex. "Bu deri herhalde bir buçuk metre kalınlığındadır."

"Ah," dedi Blitz. "Ama elimizde dünyanın en iyi dikiş iğnesi var!"

"Jack," dedim.

Blitz'in gözleri ışıldadı. Zincir örgü yeleği yarattığı günden beri onu bu kadar heyecanlı görmemiştim.

"Bazı büyülü malzemelere de ihtiyacım olacak," dedi. "Çocuklar, bana yardımcı olmanız gerek. Özel bir iplik kullanmam lazım. Gücü, dayanıklılığı, büyülü özellikleri olan bir iplik. Örneğin, bir Frey oğlunun saçları!"

Blitz yüzüme bir ayakkabı bağcığıyla vurmuş gibi hissettim. "Ne dedin, ne dedin?"

Alex kahkahayı patlattı. "Bu planı sevdim. Zaten Magnus'un saçlarının kesilme zamanı da gelmiş gibi görünüyor. Bu ne zamanın tarzı ya? 1993 falan mı?"

"Sen dur bir dakika," dedim.

"Ayrıca..." Blitz, Alex'i inceledi. "Çantanın boyut değiştirebilmesi gerekiyor. Bu yüzden kullanacağım ipliği bir şekil değiştiricinin kanıyla boyamam lazım."

Alex'in yüzündeki gülümseme silindi. "Burada ne kadar kandan bahsediyoruz?"

"Birazcık."

Kendi kanı yerine bir cüceyle einherji'nin kanlarını dökmek için çelik telini çıkarıp çıkarmamayı düşünüyormuş gibi, bir süre tereddütte kaldı.

En sonunda, içini çekip gömleğinin kolunu kıvırdı. "Pekâlâ, cüce. Yapalım şu büyülü bovling çantasını."



OTUZ YEDİ

ALEX'LE KAMP ATEŞİ BAŞINDA KONUŞUYORUZ

Hiçbir şey, cüce arkadaşınız devasa bir bovling çantasının üzerine run sembolleri dikerken kasvetli bir Jotunheim ormanında kamp yapmanın yerini tutamaz.

"*Bütün* gün mü?" dedi Alex, Blitz işinin tahminen ne kadar süreceğini söylediğinde. Devasa bir ayakkabı bağcığını suratına yediği ve bıçakla açılan kesikten bir termosa kanı akıtıldığı için birazcık huysuzdu. "O kadar zamanımız yok, cüce!"

"Farkındayım," dedi Blitz, Nidavellir'deki bir anaokulunda çocuklarla konuşuyormuş gibi sakin bir sesle. "Dahası, devlerin dünyasında açıkta kaldığımızın ve Sam'le Hearth'ün ortalıkta olmadığının da farkındayım. İnan, bütün bunlar beni deli ediyor. Ama arkadaşlarımızı bulmak ve ihtiyacımız olan bilgiyi almak için Utgard-Loki'nin sarayına ulaşmak zorundayız. Ölmeden bunu yapabilmemizin tek yolu da bu çantayı büyülemek. Yani aklına daha hızlı bir yol gelmediği sürece, evet, bu iş bütün gün sürecek. Gece de çalışmam gerekebilir."

Alex kaşlarını çatsa da, Blitzen'in mantıklı açıklamasına itiraz

etmek, moda anlayışına itiraz etmek kadar anlamsızdı. "O halde biz ne yapacağız?"

"Bana yemekle su getirin," dedi Blitz. "Gözcülük yapın. Özellikle de bu gece. Trollere yem olmak istemem. Sam'le Hearth'ün buraya sağ salim ulaşmış olması için dua edin. Ve Magnus, kılıcını ödünç alabilir miyim?"

Yardım etmek için dünden hazır olan Jack'i çağırdım.

"Ah, dikiş mi dikeceğiz?" Jack'in hissettiği heyecanla runları ışıldadı. "Bu bana B.Ç. 886'daki İzlanda Dikiş Yarışması'm hatırlattı! Frey'le birlikte, yarışmaya katılan herkesin tozunu atmıştık. O gün bir sürü savaşçı evlerine ağlayarak döndü. Dikiş nakış yeteneklerini çok fena gölgede bıraktık!"

Bu konuda hiçbir şey sormamaya karar verdim. Bence babamın dikiş üzerine başarıları hakkında ne kadar az şey bilirsem, o kadar iyiydi.

Jack'le Blitz stratejilerinin ne olması gerektiği üzerine konuşurlarken, Alex'le ben de kamp kurmaya giriştik. Benim gibi Alex de yanında kamp malzemeleri getirdiğinden, düzlük bir alan seçip kısa süre içinde iki ufak çadır ve etrafını taşlarla çevirdiğimiz bir ateş çukurundan oluşan kampımızı kurduk.

"Daha önce çok kez kamp yapmış olmalısın," dedim.

Ateş için çalı çırpı toplayan Alex omzunu silkti. "Dışarıda olmayı seviyorum. Brookline Village'deki çömlek atölyeme gidip gelen birkaç çocukla birlikte şehirden uzaklaşmak için sık sık dağlara çıkardık."

Şehirden uzaklaşmak derken buna çok fazla duygu yüklediğini fark ettim.

"Çömlek atölyesi mi?"

İğneleyici bir şey söylemişim gibi kaşlarını çattı. Belki de daha önce kendisine, *Ah, çömlekçi misin? Ne kadar şirin! Ben de küçükken Play-Doh hamurlarıyla oynardım*, gibi şeyler söyleyen insanlar yüzünden bu konuda biraz hassastı.

"O atölye hayatımdaki tek istikrarlı şeydi," dedi Alex. "Evde işler yolundan çıktığında oraya gitmeme izin verirlerdi."

Sırt çantasından bir kutu kibrit çıkardı. Kibrit alırken parmaklarının titrediğini fark ettim. Alnındaki kesik yeşilin çok daha koyu bir tonunu kazanmıştı ama iyileştirmemi halen reddediyordu.

"Kilin güzel yanı," dedi. "Her şekli alabilmesi. Tek yapmam gereken şeklin ne olacağına karar vermek. Ben... kilin ne istediğini dinliyorum. Bunun kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama öyle işte."

"Bunu, konuşan bir kılıcı olan birine söylüyorsun."

Güldü. "Sanırım..." Sözü yarım kaldı, bir anda kibritler ellerinden düştü. Güm diye yere yığıldı. Yüzü birden bire tebeşir gibi bembeyaz olmuştu.

"Hey!" Yanma gittim. "Alnındaki yarayı iyileştirmeme izin verir misin? Minik'in bağcıklarında nasıl bakterilerin yaşadığını tahmin bile edemeyiz. Ayrıca Blitz'in güzel sanatlar projesine kan bağışlamış olman da seni daha güçlü yapmayacak."

"Hayır, istemi..." Duraksadı. "Çantamda bir ilk yardım seti var. Ben kendim..."

"İlk yardım seti işine yaramaz. Ne diyecektin?"

Alnına dokunan Alex yüzünü buruşturdu. "Hiçbir şey."

"Bir şeyi istemediğini..."

"İşte bunu!" dedi hiddetle. "İşime burnunu sokmanı istemiyorum! Samira bana insanları iyileştirdiğin esnada kafalarının içine de baktığını söyledi. Bunu istemiyorum!"

Başımı başka bir yöne çevirdim. İki yanıma düşen ellerimin uyuştuğunu hissediyordum. O anda, Alex'in ateş yakmak için üst üste koyduğu ince dallardan oluşan piramit yıkıldı. Kibritler zemine runları andıran bir düzende saçılmıştı. Ama bunun bir anlamı varsa bile okumayı bilmiyordum.

Bir keresinde Yarıkaya Gunderson bana kurt sürüleriyle ilgili bir şey söylemişti. Dediğine göre, her bir kurt sürekli olarak sürü içindeki sınırları zorlardı. Sürünün hiyerarşisi içinde nerede olduklarını sınayıp dururlardı. Nerede uyuyabilecekleri, bir avın ne kadarını yiyebilecekleri gibi şeyler. Alfa kurt onlara hadlerini bildirene dek zorlamaya devam ederlerdi. Şu ana dek sınırları zorladığımı düşünmemiştim ama az önce sürümüzün alfası bana haddimi bildirmiş gibi hissediyordum.

"Birini iyileştirirken olanlar üzerinde tam anlamıyla kontrolüm yok." Halen sesimin çıkmasına şaşırmıştım. "Hearth'ü iyileştirirken çok fazla güç kullandım. Ölümün eşiğinden döndü. Ama alnındaki kesik gibi bir yarayı iyileştirirken aklında çok fazla bir şeyi okuyabileceğimi hiç sanmıyorum. En azından bunu yapmamaya çalışacağım. Ama bir an önce o kesiği..."

Blitzen'in kan alman koluna sarılmış bandaja baktı.

"Tamam. Ama... yalnızca alnımla ilgileneceksin. Kafamda *hiçbir şeye* bakmak yok."

Alnına dokundum. Ateşi çok yüksekti. Frey'in gücünü çağır-

dığım anda Alex nefesini bıraktı. Ve yarası anında kapandı. Cildi soğudu. Yüzünün rengi normale döndü.

Ellerim neredeyse hiç parıldamıyordu. Yabani topraklarda, tabiatla çevrili olmak iyileştirme sürecini de kolaylaştırmıştı sanki.

"Kafanın içinde hiçbir şey görmedim," dedim Alex'e. "Benim için halen gömlekli esrarengiz bir soru işaretisin, tamam mı?"

Alex nefesini verirken kahkahayla rahatlama arası bir ses çıkardı. "Sağ ol Magnus. Artık şu ateşi yakabilir miyiz?"

Bana Maggie ya da Beantown dememişti. Bunu uzattığı bir zeytin dalı olarak kabul ettim.

Ateşi yaktıktan sonra, Fadlan'ın nohut ezmesini ısıtmanın en iyi yolunun ne olacağını düşünürken önemli bir şey öğrendik: kuzu eti ve nohut ezmesinden *s'more** yapılamıyordu. Bu yüzden esasen Randolph dayının evinden aldığımız çikolataları yedik.

Blitz sabahın büyük kısmında büyülü ipliğini katlanabilir eğirmenine sarmakla geçirdi (elbette dikiş çantasında bir de katlanabilir eğirmen vardı). Aynı esnada, Jack de bovling çantasının yan yüzeyi boyunca süzüle süzüle Blitz'in komutları doğrultusunda deride delikler açmaya başlamıştı.

Alex'le gözcülük yapsak da hiçbir şey olduğu yoktu. Sam'le Hearth'ten halen haber yoktu. Güneşi kapatan ya da bağlanmamış bağcıklarıyla ormanı yıkan devler de gelmedi. Nöbetimizde karşımıza çıkan en tehlikeli şey kamp ateşimizin üzerindeki bir dalda duran kırmızı sincaptı. Bu sincap muhtemelen bir tehdit unsuru değildi ama Ratatosk'u tanıdığımızdan, işimizi şansa bı-

* İki kraker arasında ateşte kızartılmış marşmelov ve çikolatayla hazırlanan geleneksel bir kamp ateşi tatlısı. *Biraz daha* anlamına gelen *some more*'un kısaltmasıdır. (ç.n.)

rakamazdık. Sincap başka bir ağaca atlayıp uzaklaşana dek gözlerimi üzerinden ayırmadım.

Öğleden sonra işler daha heyecanlı olmaya başladı. Onun için hazırladığımız öğle yemeğini yedikten sonra, Blitz'le Jack asıl dikiş işine giriştiler. Bir şekilde -belki de *büyüyle?*- Blitz kestiği saçlarımdan, Alex Fierro'nun kanından ve kendi yeleğinden söktüğü ipliklerden kocaman, parıltılar saçan bir iplik eğirmeni ortaya çıkarmıştı. Blitz ipliğin bir ucunu Jack'in kabzasındaki topuza bağladı ve Jack çantanın yan yüzeyi boyunca bir o yana, bir bu yana uçarak bir yunus gibi derinin içine girip çıkmaya başladı. Ardında parıltılar saçan bir dikiş hattı bırakarak ilerliyordu. Jack'i izlemek bana Fenris'i nasıl bağladığımızı hatırlattı. Bu hiç de hatırlamak istediğim bir an değildi.

Blitz bağırıp çağırarak Jack'e gitmesi gereken yönü söylüyordu. "Sola, Jack! O dikişi atlama sakın! Tamam, şimdi de orada bir teyel at! Şuranın ucunda da bir vurkaç yap..."

"Vurkaç mı?" dedi, elindeki çikolatayı kemiren Alex.

"Valla ne demek istediğine dair hiçbir fikrim yok," dedim.

Muhtemelen bu dikiş gösterisinden ilham alan Alex beline sarılı çelik telini çıkardı. Teli botlarının birinin tabanına dolayıp buzlu zemini kazımaya başladı.

"Neden bu silahı taşıyorsun?" diye sordum. "Bu arada istersen çenemi kapayabilirim."

Alex bana kaçamak bir gülücük attı. "Dert değil. İlk başta bunu kil kesici olarak kullanıyordum."

"Kil kesici. Yani bir kil kütlesini mi kesiyordun?"

"Bunu kendi başına mı anladın?"

"Haha. Kil kesicilerin savaş silahı özellikleri taşıdığını sanmıyorum."

"Taşımıyorlar zaten..." Duraksadı. "Loki bir gün beni atölyemde ziyaret etti. Beni etkilemeye, benim için neler yapabileceğini göstermeye çalışıyordu. Bana büyülü silahlar yapabilmem için bir büyü öğretti. Bana çok ciddi bir konuda yardım ettiğini düşünerek tatmin olmasını istemediğimden, bu büyüyü aklıma gelen en aptalca, en tehlikesiz şey üzerinde kullandım. İki ucunda tahta çubuklar olan bir telin ölümcül bir silaha dönüşebileceğini tahmin bile edemezdim."

"Ama..."

Yakınımızdaki büyük bir kayayı işaret etti. Piyano büyüklüğünde bir granit yığınıydı bu. Bir ucundan tuttuğu telini kırbaç gibi savurdu. Havada uçarken uzayan tel kayanın etrafına dolandı. Teli hızla çekti ve kulak tırmalayıcı bir sürtünme sesiyle, kayanın üst kısmı altından ayrıldı.

Tel Alex'in eline geri döndü.

"Gayet iyi." Gözlerimin yuvalarından çıkmamasına çalışıyordum. "Peki patates kızartabiliyor mu?"

Alex buna cevaben aptal oğlanlarla ilgili bir şeyler mırıldandı. Ama hiç üzerime alınmadım.

Devler aleminde öğle sonrasının kasvetli aydınlığı hızla yerini akşamüstünün loşluğuna bıraktı. Blitz'le Jack Jotunheim Dikiş Yarışması'na katılacak eserleri üzerinde çalışmaya devam ediyorlardı. Gölgeler uzamaya başladı. Sıcaklık düştü. Bunu fark etmemin nedeni, Blitz'in saçlarımı kesmesinin ardından açıkta kalan ensemin üşümesiydi. Buna alışkın değildim. Etrafımızda, Blitz'in

saçlarımı keserken nasıl korkunç bir iş çıkardığını görmemi sağlayacak bir ayna olmamasına minnettardım.

Alex ateşe bir dal attı. "Hadi sor."

İrkildim. "Pardon?"

"Loki hakkında aklında dönenleri sorabilirsin. Yaptığım çömleklere neden onun sembolünü koyduğumu, vücudumda neden bir dövme olarak taşıdığımı... Onun için çalışıp çalışmadığımı anlamak istiyorsun."

Gerçekten de bu sorular aklımda dönüyordu ama Alex'in bunu nasıl anladığını bilmiyordum. Acaba iyileştirici dokunuşlarımın böyle bir geri tepme özelliği olabilir miydi? Belki de onu iyileştirirken, Alex benim zihnime bakma fırsatına sahip olmuştu.

"Bu beni endişelendiriyor," dedim. "Loki'yi sevmiyormuş gibi davra..."

"Sevmiyorum."

"O halde onun sembolünü neden kullanıyorsun?"

Ellerini ensesinde birleştirdi. "İç içe geçmiş iki yılan... Bu tasarıma genellikle Urnes yılanları denir. Bu adı Norveç'te bir yerden almış. Her neyse. Bu özellikle Loki'ye ait bir sembol değildir." Ellerini dışarı doğru çevirip kenetlediği parmaklarını çatırdattı. "Yılanlar değişimin, esnekliğin sembolüdür. Çok yönlü olmanın. İnsanlar Loki'nin sembolü olarak yılanları kullanmaya başladığında, belli ki bizimki buna çok memnun olmuş. Ama ben... Loki'nin bu etkileyici sembole konmasını kabul edemedim. Bu sembolü seviyorum. Bunu kendi sembolüm haline getirmeye çalışıyorum. Loki, değişim sembolüne sahip olmayı hak etmiyor. İnsanların ne düşündüğü umrumda bile değil."

Alevlerin bir başka dalı yutmasını izledim. Çukurda turuncu renkli kıvılcımlar uçuşuyordu. Alex'in odasını gördüğüm rüyayı hatırladım. Loki'nin kızıl saçlı bir kadına dönüşmesini. Loki'den babası olarak bahsederken Alex'in sesindeki kararsızlığı düşündüm.

"Sekiz bacaklı at gibisin sen," dedim.

Alex kaşlarını çattı. "Stanley mi?"

"*Asıl* sekiz bacaklı attan bahsediyorum. Neydi adı? Hah, Sleipnir! Mallory Keen bana bir hikâye anlatmıştı. Loki bir keresinde, bir devin aygırını baştan çıkarıp kaçırmak için güzel bir kısrağa dönüşmüş. Ama sonra... Loki aygırdan hamile kalmış. Ve Sleipnir'i doğurmuş." Gözlerim, baldırına sardığı çelik tele bakan Alex'e kaydı. "Loki senin baban değil... değil mi? O senin annen."

Alex hiçbir şey demeden bana baktı.

Tel geliyor işte, diye düşündüm. *Elveda, uzuvlarım! Elveda, kellem!*

Alex neşesiz bir kahkaha atarak beni şaşırttı. "Sanırım bu saç kesimi beyin gücünü artırdı."

Hunharca kırpılmış saçlarıma dokunma isteğime direndim. "Haklı mıyım yani?"

"Evet." Botlarının parlak pembe bağcıklarını çekiştirdi. "Bunu anladığında babamın... yani gerçek babamın yüzündeki ifadeyi görmek isterdim. Bugüne dek öğrenebildiğim kadarıyla, Loki, etkilemek istediği babamın hoşlanacağı türden bir kadına dönüşmüş. Babam zaten evliymiş ama bu onu durdurmamış. O istediğini ele geçirmeye alışkın bir adamdı. Bu şehvetli, kızıl saçlı kadınla ilişkiye girmiş. Dokuz ay sonra da, Loki kucağında bir bebekle babamın kapısını çalmış."

Loki'nin üzerinde yeşil bir smokinle, banliyö mahallesindeki zengin bir evin kapısını çaldığını hayal ettim. *Selam, ben fingirdediğin kızıl saçlı kadınım. Bu da aşkımızın meyvesi.*

"Ölümlü annen buna nasıl tepki vermiş?" diye sordum. "Demek istediğim, babanın karısı... yani, üvey annen..."

"Kafa karıştırıcı, değil mi?" Alex ateşe bir dal daha attı. "Üvey annem bunu sevinçle havalara sıçrayarak karşılamamış elbette. Beni sevmeyen ve utanç verici bulan *iki* ebeveynle büyüdüm. Eh, bir de canı istediği zaman karşıma çıkıp bana *ebeveynlik* taslayan Loki vardı."

"Adamım..." dedim.

"Bugün *kızım*," dedi Alex.

"Hayır, demek istediğim..." Alex'in bana takıldığını fark ettiğimden cümlemi tamamlamadım. "Ne oldu? En sonunda ne zaman evi terk etmeye karar verdin?"

"İki yıl falan önce. Ne olduğuna gelirsek... çok şey oldu."

Bu kez Alex'in sesindeki uyarıcı tonu fark ettim. Daha fazla detaya girmemem gerekiyordu.

Gene de... Alex, annemin öldüğü ve kendimi sokaklarda bulduğum zamanlarda evsiz kalmıştı. Bu tesadüf beni rahatsız etti.

Cesaretimi yitirmeden aklımdaki soruyu sordum. "Loki senden bizimle gelmeni mi istedi?"

Alex gözlerimin içine baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Alex'e, babasına (annesine) saksı fırlatırken, Loki'nin kendisinden basit bir istekte bulunduğu rüyamı anlattım.

Artık hava kararmıştı. Bunun ne zaman olduğunu fark edememiştim. Ateşin ışığında, Alex'in yüzünde gölgeler yer değiş-

tiriyordu. Alex'in içindeki Loki tarafının ortaya çıkmayacağına inanmak istiyordum. Bu yalnızca değişimdi. Esneklik. Ensesindeki iç içe geçmiş yılanlar tam anlamıyla masumdu.

"Yanlış anlamışsın," dedi Alex. "O benden *gelmememi* istedi."

Kulaklarıma tuhaf bir nabız sesi doldu. Bir an sonra bunun kendi kalp atışım olduğunu fark ettim. "Loki senden neden bunu istiyor? Ve dün gece Sam'le ne konuşuyordunuz? Bir plandan mı?"

Alex çelik telini ellerine doladı. "Belki de bunu yakında anlarsın Magnus. Bu arada, bir daha rüyalarıma girip casusluk yaparsan seni..."

"Çocuklar!" diye seslendi, Bovling Çantası Dağı'ndaki Terzi Blitzen. "Gelin de şuna bakın!"



OTUZ SEKİZ

BLITZEN'İN PAROLASINI ASLA TAHMİN EDEMEZSİNİZ

Jack, el işi eserinin yanında gururla süzülüyordu.

Gerçi elleriniz yoksa ortaya çıkardığınız şeye el işi denebilir miydi?

Bovling çantasının yan tarafına parlak kırmızı renkte şekillerle birkaç satırlık bir run metni dikilmişti.

"Ne yazıyor?" diye sordu Alex.

"Ah, yalnızca birkaç teknik run." Blitz'in bakışında hissettiği tatmini görebiliyordum. Büyülü ayrıntılar, şartlar ve koşullar, son kullanıcı anlaşması falan filan. Ama en altta *BOŞDERİ* yazıyor. *Freya oğlu Blitzen tarafından tamamlanan bir çanta. Jack'in yardımıyla.*"

"Bunu ben ekledim!" dedi Jack gururla. "Yardım ettim de!"

"İyi iş çıkarmışsın, dostum," dedim. "Peki... bu nasıl çalışıyor?"

"Bunu anlamak üzereyiz!" Blitzen hevesle ellerini ovuşturdu. "Birazdan gizli komut sözcüğünü söyleyeceğim ve bu çanta ya

kolayca taşıyabileceğimiz bir boyuta küçülecek ya da... eh, küçüleceğine şüphem yok."

"Şu *ya da*'ya geri döner misin?" dedi Alex. "Yoksa ne olabilir?"

Blitzen omuzlarını silkti. "Yani... çantanın *daha da* büyüyerek bu kıtanın büyük kısmını kaplama olasılığı da var elbette. Ama hayır! Doğru yaptığımdan eminim. Jack, kendisine söylediğim yerlerde teyel atarken çok dikkatliydi."

"Teyel atmamı mı söylemiştin?" Jack sapsarı bir ışıkla parıldadı. "Ha-ha! Sadece takılıyorum. Evet, teyel attım."

Açıkçası içim rahatlamamıştı. Diğer taraftan, dibinde dikildiğimiz bu bovling çantası kıtayı kaplayacak kadar büyürse, zaten bunu umursamamı gerektirecek kadar yaşamayacağım belliydi.

"Pekâlâ," dedim. "Parola ne?"

"SAKIN!" diye cıyakladı Blitzen.

Bovling çantasının sarsılmasıyla ormanın tamamı da sarsıldı. Çanta öylesine hızlı bir şekilde yıkıldı ki, ani perspektif değişikliğiyle midem bulandı. Az önce tepemizde yükselen deri dağ, artık Blitzen'in ayaklarının ucunda duran normal boyutlu bir bovling çantasıydı.

"EVET!" Blitz çantayı alıp içine baktı. "İçinde bir bovling topu var ama çanta boş gibi hissediyorsun. Jack, başardık!"

Blitzen'le Jack beşlik çaktılar. Daha doğrusu Jack'in elleri olmadığından, teklik çaktılar diyelim.

"Durun bir dakika," dedi Alex. "Tamam... iyi bir iş çıkarmışsınız. Ama gerçekten de parolanız *parola* mıydı?"

"SAKIN!"

Blitz elindeki bovling çantasını el bombası gibi ormana doğ-

ru fırlattı. Anında dağ boyutlarına dönen çanta, ezilen ağaçlarla dehşete düşmüş hayvanları kapıp götüren bir deprem dalgası yarattı. Güvenilmez sincaplar için bile neredeyse üzülecektim.

"Acelem vardı!" dedi Blitz. "Par... yani komut sözcüğünü sonra değiştirebilirim ama bunun için daha çok iplik ve daha çok zaman gerekiyor. Şu an için, lütfen... işte, *o sözcüğü* söylemeyi keser misiniz?"

Ve Blitzen'in *o sözcüğü* bir kez daha söylemesiyle çanta yeniden küçüldü.

"İyi iş, dostum," dedim. "Ve Jack, iyi dikiş!"

"Teşekkürler, senyör! Ben de senin saç kesimini sevdim. Artık şu Nirvana'daki herif gibi görünmüyorsun. Daha çok... bilmem ki... Johnny Rotten'a mı benzemişsin acaba? Ya da sarışın bir Joan Jett?"

Alex kıkırdadı. "Bu insanları nereden tanıyorsun sen? T.J. bana senin bin yıldır okyanusun dibinde olduğunu söylemişti."

"Öyleydim. Ama dünyayla ilgilenmekten vazgeçmedik herhalde!"

Alex güldü. "Joan Jett..."

"İkiniz de çenenizi kapar mısınız?" dedim homurdanarak. "Şimdi... bovling oynamaya hazır mıyız?"

Hiç kimse bovling oynamaya hazır değildi.

Blitzen çadırlardan birine girerek bitkinlikle yıkılıp kaldı. Aynı esnada ben de Jack'i kolyemin ucundaki run taşma dönüştürme hatasını yaptım ve birden bire, bütün günü dağ tırmanarak geçirmişim gibi yıkıldım.

Alex nöbet tutmaya söz verdi. En azından ben öyle söylediğini sanıyordum. *Loki'yi kampa çağırıp hepinizi uykunuzda gebertece-ğim!* dese bile gene de bayılıp kalırdım.

Rüyamda bir deri denizinde sıçrayan mutlu yunuslar dışında bir şey görmedim.

Gökyüzünün rengi siyahtan kömür rengine kayarken uyandım ve birkaç saat uyuması için Alex'e ısrar ettim. Üçümüz de kalktıktan sonra bir şeyler yiyip kampımızı topladık. Gökyüzü artık kirli bir gri renkteydi.

Neredeyse yirmi dört saat kaybetmiştik. Sam'le Hearth halen ortalıkta yoktu. Utgard-Loki'nin evinde, ateşin başında hikâyeler anlatıp karınlarını doyurduklarını hayal etmeye çalıştım. Ama gözlerimin önüne, gece yedikleri lezzetli ölümlülerden bahseden, ateşin başında toplanmış bir grup dev geldi.

Kes şunu! dedim beynime.

Bu arada düğün de yarın, dedi beynim.

Çık kafamın içinden!

Ama duyarsız beynim kafamın içinden çıkmayı reddetti.

Minik'in gösterdiği yönden sapmamaya çalışarak dağ geçidinde ilerlemeye başladık. Bunun için ayak izlerini takip etmemizin yeterli olacağını düşünebilirsiniz ama neyin ayak izi, neyin vadi ya da kanyon olduğunu anlamak kolay değildi.

Bir saat kadar sonra ulaşmak istediğimiz yeri gördük. Uzaklardaki bir tepenin üzerinde depoya benzer bir yapı yükseliyordu. Şişme Godzilla artık yoktu (herhalde böyle bir şeyin günlük kirası epey yüksekti) ama neon tabela yerindeydi: UTGARD'IN BOVLİNG SALONU. Harfler sırayla parladıktan sonra hep bir-

likte parlıyor ve ardından, Jotunheim'ın en yüksek tepesindeki tek neon tabelayı gözden kaçırma ihtimalinizi bütünüyle ortadan kaldırmak için, harflerin kenarlarından kıvılcımlar çıkıyordu.

Devasa eşeklerin rahat bir şekilde çıkabileceği ama minik ölümlüler için o kadar da kolay olmayan, kıvrılarak tepenin üzerine ulaşan patikayı takip ettik. Soğuk rüzgâr bizi bir o yöne, bir bu yöne itip duruyordu. Ayaklarım acımaya başlamıştı. Bovling çantasını küçültmeyi başardığı için Blitzen'e minnettardım. Çantayı gerçek boyutundayken bu tepeye çıkarmak pek mümkün ve eğlenceli olmazdı.

Sonunda tepeye çıktığımızda, Utgard'ın Bovling Salonu'nun ne kadar büyük olduğunu anladım. Bu bina tek başına Boston merkezinin büyük kısmını içine alabilirdi. Kestane rengi çift kanatlı kapıların pirinç topuzları üç odalı evler kadar büyüktü. Kirli camlarda Jotunsuyu, Jotunbira ve Mega Likör markalarının neon reklamları parıldıyordu. Salonun önündeki direklere devasa binek hayvanları bağlanmıştı: atlar, koçlar, sığırlar ve elbette eşekler. Bu hayvanların her biri Kilimanjaro Dağı boyutlarındaydı.

"Korkacak bir şey yok," diye mırıldandı Blitzen, kendi kendine. "Buranın bir cüce barından farkı yok. Yalnızca... daha büyük."

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Alex. "Dosdoğru ön cepheden saldırıyor muyuz?"

"Samira'yla Hearthstone içeride olabilir. Bu yüzden kurallara göre oynayacağız. İçeri gireceğiz. Misafir haklarımızı talep edeceğiz. Ve istediğimiz şey için pazarlık yapmaya çalışacağız."

"Bu işe yaramazsa," dedi Blitz. "Doğaçlama takılacağız."

Her zaman değişimden ve çok yönlülükten yana olan Alex,

"Bu fikri hiç sevmedim," dedikten sonra çatık kaşlarla bana baktı. "Ayrıca rüyanda beni gördüğün için de bana bir içki borçlusun."

Ve girişe doğru yürüdü.

Blitzen kaşlarını kaldırmıştı. "Bunu sormayı istiyor muyum?"

"Hayır," dedim. "Gerçekten istemiyorsun."

Ön kapıyı geçmek sorun değildi. Eğilmek zorunda bile kalmadan kapı kanatlarının altındaki aralıktan geçerek içeri girdik.

Burası hayatımda gördüğüm en büyük ve kalabalık bovling salonuydu.

Solumuzdaki uzun barın taburelerine kurulmuş olan, Özgürlük Anıtı büyüklüğünde yirmi-otuz kadar dev yan yana dizilmiş yüksek apartman bloklarını andırıyordu. Üzerlerindeki neon-renkli bovling gömlekleri disko döneminde Selamet Ordusu'ndan* çalınmış gibi görünüyordu. Bellerinde bıçaklar, baltalar, uçları çivili sopalar asılıydı. Kahkahalar atıp birbirlerine hakaret ederken kafaya diktikleri likör bardaklarının her biri Kaliforniya'daki ekinlerin bir yıllık su ihtiyacını karşılayabilecek büyüklükteydi.

İçmek için sabahın erken bir saatiydi ama hoparlörlerde patlayan Prince şarkısından anladığım kadarıyla, bu herifler 1999'dan beri partiliyordu**.

Sağımızda başka devlerin tilt ve Pac-Man oynadığı atari salonu vardı. Boston'la New Hampshire arasındaki mesafe kadar uzaklar-

* Salvation Army. Birçok ülkede bağış merkezleri ve hayır kuruluşları olan Protestan uluslararası yardım organizasyonu. (ç.n.)

** Yarın yokmuş, hayatınızın son günü o günmüş gibi çılgınca partilemek anlamına gelen deyim. Çıkış noktası Prince'in 1982 tarihli hit şarkısı "1999"dur. (ç.n.)

da, salonun arka tarafındaki kulvarların etrafında, birbirinin aynısı gömlekleri ve süet bovling ayakkabılarıyla, dört-beş kişilik gruplar halinde toplanmış başka devler olduğunu gördüm. Kulvarların sonundaki duvara kocaman bir afiş asılmıştı: UTGARD BOVLİNG SALONU BÜYÜK BOVLİNG TURNUVASINA HOŞ GELDİNİZ!

O anda devlerden biri elindeki bovling topunu attı ve top, gök gürlemesi gibi bir sesle kulvarda yuvarlanmaya başladı. Şiddetli bir şekilde sarsılan zeminde, kendimi arabaların gösterge panelinin üzerinde sallanan salak biblolar gibi hissettim.

Gri bovling gömlekli Minik'i görebilmek için etrafıma bakınsam da, onu hiçbir yerde göremedim. Aslında Minik'i görmek kolay olmalıydı ama durduğumuz yerde görüşümüzü kesen çok fazla devasa engel vardı.

Ve birden bire kalabalık yarıldı. Salonun karşı tarafından bana bakan kişi, bulmak zorunda olmama rağmen Minik'ten bile daha az görmek istediğim bir devdi. Bir kürsünün üzerindeki uzun arkalıklı, deri kaplı koltuktan, turnuvanın hakemi ya da mekanın DJ'i gibi kulvarlara bakıyordu. Bovling gömleği kartal tüylerinden yapılmıştı. Pantolonu kahverengi polyesterdendi. Demir tabanlı ayakkabıları jilet üretmek için parçalanarak geri dönüşüme sokulmuş İkinci Dünya Savaşı destroyerlerinden yapılmış gibi görünüyordu. Bir koluna, Valhalla'daki soyluların taktığı türden, kantaşıyla süslü altın bir bant takmıştı.

Sert hatlı yüzü zalimce bir havada yakışıklı sayılabilirdi. Kömür siyahı düz saçları omuzlarına dökülüyordu. Gözleri keyif ve kötülükle parıldıyordu. *Jotunheim'ın En Çekici 10 Katili* listesine kesinlikle girmesi gereken bir tipti. Son gördüğümdeki halinden

otuz metre kadar daha uzun boyluylu ama onu tanımıştım.

"Koca Oğlan," dedim.

Salonun gürültülü karmaşasında zayıf sesimi nasıl duyduğunu anlayamadım ama bana bakarak başını salladı.

"Magnus Chase!" diye seslendi. "Gelebildiğine sevindim!"

Müzik durdu. Bardaki devler dönerek bize baktı. Koca Oğlan, bana mikrofon uzatıyormuş gibi yumruğunu kaldırdı. Kocaman avucunun içinde G.I. Joe figürleri gibi duran kişiler Samira'yla Hearthstone'du.



OTUZ DOKUZ

ELVIS BOVLİNG SALONUNU TERK ETTİ

"Misafir haklarımızı talep ediyoruz!" diye bağırdım. "Utgard-Loki, arkadaşlarımızı serbest bırak!"

Etrafımızın ağır bir şekilde silahlanmış, berbat kılıklı Özgürlük Anıtlarıyla sarılı olduğunu düşünecek olursak, bence epey cesurdum.

Devler kahkaha atmaya başladı.

Barda oturanlardan biri, "Ne dedin, ne dedin?" dedi. "Daha yüksek sesle konuş!"

"Dedim ki..."

Barmen "1999" şarkısını kaldığı yerden açarak sesimi bastırdı. Devler coşkuyla ulumaya başladılar.

Çatık kaşlarla Blitzen'e döndüm. "Baksana Blitz, bir keresinde bana Taylor Swift şarkılarının cüce müziği olduğunu söylemiştin. Yani bu durumda Prince'in de bir dev olduğunu düşünebilir miyim?"

Blitzen'in gözleri, Utgard-Loki'nin avcunun içinde kapana kısılmış Hearthstone'daydı. "Hayır evlat. Bence burada Prince

çalmasının tek nedeni bu devlerin müzik zevkine sahip olması. Sence Jack arkadaşlarımızı devin elinden kurtarabilir mi?"

"Utgard-Loki yumruğunu sıkıp onları ezmeden önce mi? Zor."

Alex'in çelik telini eline sardığını fark ettim. Devlerin diş aralarını temizlemek gibi bir niyeti yoksa, bu telin burada ne işe yarayacağını bilemiyordum. "Planımız ne?"

"Şu anda üzerinde çalışıyorum."

En sonunda, Utgard-Loki parmağını boğazından geçirerek müziğin kesilmesini işaret etti (bunun favori işaretim olduğunu söyleyemezdim). Prince durdu. Devler sakinleşti.

"Magnus Chase, biz de seni bekliyorduk!" Utgard-Loki sırıttı. "Arkadaşlarına gelecek olursak... tutsak değiller. Geldiğinizi görmeleri için onları havaya kaldırdım. Buna çok memnun olduklarına eminim."

Sam hiç de memnun görünmüyordu. Omuzlarını oynatarak kendini kurtarmaya çalıştı. İfadesinden çıkarabildiğim kadarıyla, salondaki bovling gömlekli herkesi ve buna ek olarak belki birkaç gömleksiz kişiyi de öldürmek istiyormuş gibiydi.

Hearthstone'a gelince... elf dostumun ellerini kullanamamaktan ne kadar nefret ettiğini çok iyi biliyordum. Elleri bağlıyken ne iletişim kurabilir, ne de büyü yapabilirdi. Gözlerindeki soğuk öfke bana babası Bay Alderman'ı hatırlattı. Bu görmekten hoşlandığım bir benzerlik değildi.

"Madem tutsak değiller, bırak onları," dedim.

"Nasıl istersen!" Utgard-Loki'nin, önündeki masaya koyduğu Samira'yla Hearthstone'un boyları ancak devin likör kupası kadardı. "Gelmenizi beklerken arkadaşlarınızı rahat ettirdiğimiz-

den şüpheniz olmasın. Minik, sabah olmadan bovling çantasını getireceğinizi söyledi. Gerçi zaman ilerledikçe bunu başaramayacağınızı düşünmeye başlamıştım."

Bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki, duyan da rehine değişimi için buluştuğumuzu düşünürdü. İçime soğuk bir ağırlık çöktü. Bovling çantasıyla buraya ulaşmayı başaramasaydık Sam'le Hearth'ün başına neler geleceğini düşünmeden edemedim. Yirmi dört saat boyunca Utgard'ın avucunda kapana kısılmış bir halde beklerken, hayatta olup olmadığımızı bile bilemeyeceklerdi.

"Çanta burada!" dedim. "Endişeye lüzum yok."

Blitzen'i dürttüm.

"Evet, evet!" Blitzen ileri çıkarak kendi yaratımı olan büyülü çantayı havaya kaldırdı. "Çok yakında bovling çantaları içinde hak ettiği şöhrete ulaşacağına emin olduğum Boşderi! Bu çanta Freya oğlu Blitzen tarafından tamamlanmıştır. Jack'in yardımıyla!"

Eski dostumuz Minik kalabalığı yarıp açığa çıktı. Gri gömleğinde likör lekeleri vardı. Saç topuzu açılmıştı. Tanıştığımızda söylediği gibi, salondaki diğer devlere kıyasla gerçekten de minik görünüyordu.

"Çantama ne yaptınız?" diye bağırdı. "Normal programda falan mı yıkadınız? Çantam çekmiş!"

"Senin gibi!" diye bağırdı devlerden biri.

"Kapa çeneni Hugo!" diye bağırdı Minik.

"Korkacak bir şey yok," dese de, Blitz'in sesi korku yüklüydü. "Çantayı istediğim anda normal boyutuna döndürebilirim! Ama öncelikle, kralınızdan misafir haklarımızı alacağımıza dair teminat istiyorum. Üçümüz ve masadaki iki arkadaşımız için."

Utgard-Loki kıkırdadı. "Eh, Minik. Onlardan istediğin şeyi yapmış gibi görünüyorlar. Çantanı getirmişler."

Minik, çaresiz bir ifadeyle ekstra-küçük bovling çantasını işaret etti. "Ama..."

"Minik..." dedi Utgard-Loki, daha sert bir ses tonuyla.

Minik öfkeyle bize baktı. Artık o kadar yumuşak başlı görünmüyordu.

"Evet," dedi, sıktığı dişlerinin arasından. "Anlaşmanın kendi üzerlerine düşen kısmını yapmışlar. Onlara kefil oluyorum... çok ama çok isteksiz bir şekilde."

"Oldu işte!" Utgard-Loki'nin gözleri ışıldadı. "Artık hepiniz bovling salonumdaki resmi misafirlersiniz!" Masadaki Sam'le Hearth'ü alıp zemine bıraktı. Neyse ki, Skofnung Kılıcı ve Taşı halen Sam'in sırtındaydı.

Kral Utgard-Loki, devlere seslendi. "Dostlarım, şu andaki boyutlarımızla misafirlerimizi ağırlamaya kalkıştığımız takdirde, üzerlerine basmamak için çok dikkat etmemiz gerekecek. Onlara ancak cımbızla yemek verebilir, içkilerini damlalıkla içirebiliriz. Bu hiç eğlenceli değil! Bu partiyi biraz küçültmeye ne dersiniz?"

Devler homurdanıp kendi aralarında mırıldansalar da, kimse krala itiraz edecekmiş gibi görünmedi. Ve Utgard-Loki'nin parmaklarını şıklatmasıyla salon dönmeye başladı. Yönümü öylesine kaybettim ki mide bulantısıyla tutunacak bir yer arandım.

Devasa bovling salonu küçülerek çok büyük denebilecek bir boyuta indi. Devler de alışık olduğumuz şekilde ortalama iki metre boyundaydılar. Artık onlara boynumu kırmadan bakabiliyordum.

Samira'yla Hearthstone koşarak yanımıza geldiler.

Siz iyi misiniz? diye sordu Blitz, işaret diliyle.

Neredeydiniz? diye sordu Hearth.

Sam *seni daha sonra öldüreceğim* anlamına gelen korkutucu gülümsemesiyle gözlerini üstüme dikti. "Öldüğünüzü düşünüyordum. Bir de... saçlarına ne oldu?"

"Uzun hikâye," dedim.

"Evet, geç kaldığımız için üzgünüz," dedi Alex. Alex Fierro'nun özür dilemesi beni bugün olan her şeyden daha çok şaşırttı. "Ne kaçırdık?"

Sam Alex'e, *Anlatsam inanmazsınız,* dermiş gibi baktı.

Sam'in hikâyesinin bizimkinden daha acayip olduğunu sanmıyordum ama notlarımızı karşılaştırmaya fırsat bulamadan, Minik'in Blitzen'e doğru yaklaştığını gördük. Dev, artık onun için doğru boyutta görünen bovling çantasını Blitz'in elinden çekip aldı.

Çantanın fermuarını açtığında aşırı ölçüde rahatlamış gibi nefesini bıraktı. "Şükürler olsun! Elvis!"

Bovling topunu çıkarıp zarar görüp görmediğini anlamak için dikkatle incelemeye başladı. Topun yüzeyine havalı boya tabancasıyla, suni elmaslı beyaz kıyafeti içindeki 1970'lerin Elvis'i çizilmişti. "Ah, canını yaktılar mı, bebeğim?" Minik, bovling topunu öptükten sonra göğsüne bastırdı. Ardından kaşlarını çatıp Blitzen'e döndü. "Elvis'e bir şey olmadığı için çok şanslısın, minik cüce."

"Elvis'in canını yakmak hiç ilgimi çekmiyor." Blitzen, artık boş olan çantayı Minik'in elinden çekti. "Ama Boşderi'yi sigorta olarak saklayacağım! Buradan tek parça olarak çıktığımızda çantanı geri alabilirsin. Ve seni şimdiden uyarıyorum. Sakın aptalca

bir şeyler denemeye kalkma. Çünkü bu çantanın boyutları yalnızca benim bildiğim komut sözcüğüyle değişir ve bu sözcüğün ne olduğunu asla tahmin edemezsin!"

"Ne?" diye cıyakladı Minik. "Yoksa *Presley* mi?"

"Hayır."

"*Graceland?*"

"Hayır."

"Arkadaşlar, arkadaşlar!" Kollarını iki yana açmış olan Utgard-Loki gülümseyerek yanımıza geldi. "Bugün turnuva günü! Özel misafirlerimiz var! Ben derim ki, bunları konuşacağımıza ziyafet çekip bovling oynayalım! Müziği açın! Herkese benden içki!"

Hoparlörlerden Prince'in "Little Red Corvette" şarkısı patlarcasına yükseldi. Devlerin çoğu likör içmek, bovling oynamak ya da Pac-Man makinelerinin başına geçmek için dağıldı. Devlerden bazıları -özellikle de Minik'le aynı gri gömleği giyenler- bizi öldürmek istiyormuş gibi bakıyorlardı. Görünüşe göre, onlar için misafir olup olmamamızın önemi yoktu. Neyse ki elimizde bir Kıyamet Günü seçeneği vardı. Başımıza kötü bir şeyler geldiği takdirde *parolayı* söyleyebilir ve cüce işlemeli deri patlamasıyla bütün binayı yok edebilirdik.

Utgard-Loki, Minik'in sırtına vurdu. "Her şey yolunda! Git de kendine bir Jotunsuyu al!"

Elvis'ine sımsıkı sarılan Minik ağır adımlarla bara doğru yürürken arada bir omzunun üzerinden öfkeyle bize bakmayı ihmal etmedi.

"Utgard-Loki," dedim. "Bizim bilgiye ihtiyacımız..."

"Şu anda değil, aptal." Yüzündeki sırıtış dursa da, ses tonu

hırlamaya dönüşmüştü. "Seninle havadan sudan konuşup şakalaşıyormuşuz gibi görün."

"Ne?"

"Ah! Bu çok iyi bir espriydi!" diye bağırdı kral. "Hahaha!"

Arkadaşlarım da rol kesmeye çalıştı. Sam, "Evet, çok iyiydi ya!" derken, Blitzen bir cüce kahkahası attı. "Çok komikti!" diye bağırdı Alex. *H-A, H-A,* dedi Hearth, işaret diliyle.

Utgard-Loki gülerek bana bakmaya devam etse de, artık gözlerinde hançer gibi keskin bir bakış vardı. "Burada benden başka hiçbir dev size yardım etmek istemez," diye mırıldandı. "Ve buna layık olduğunuzu kanıtlayamazsanız, bu bovling salonundan canlı çıkamazsınız."

"Ne?" dedi Blitzen. "Ama bize misafir haklarımızı verdin. Buranın kralı sensin!"

"Ve ben de size yardımcı olmak için sahip olduğum bütün nüfuzu kullandım! Aksi takdirde buraya kadar gelemezdiniz!"

"Yardımcı olmak mı?" dedim. "Keçimizi öldürerek mi?"

"Ve izinsiz olarak Valhalla'ya girerek?" diye ekledi Sam. "Masum bir uçuş eğitmeninin ruhunu ele geçirerek?"

"Bunları sizin gibi beceriksiz ölümlülerin Loki'nin tuzağına düşmesini engellemek için yaptım. Gerçi ne yaparsam yapayım, sizi durduramadım!" Başını çevirip bize bakan devlere bağırdı. "İddialıymışsın, minik ölümlü! Ama devleri asla mağlup edemezsin!"

Sesini yeniden alçalttı. "Bakın, buradaki herkes Loki'nin durdurulması *gerektiğini* düşünmüyor. Onu durdurmak için bilmeniz gerekenleri size söyleyeceğim ama bunun için kurallara göre oynamak zorundasınız. Değerinizi kanıtlayamaz, takipçilerimin

saygısını kazanamazsanız, beni tahtımdan zorla indirirler ve yeni kral bu moronlardan biri olur. İşte o zaman hepimiz hapı yutarız."

Alex, çelik teliyle önce hangi morona girişeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi etrafına baktı. "Bak, Tüylü Majesteleri, bu önemli bilgiyi günler önce bize mesaj olarak atabilir ya da telefonda verebilirdin. Bütün bu gizli kapaklı işlere, şişme Godzilla'lara ne gerek vardı?"

Utgard-Loki burnunu buruşturdu. "Sana birkaç nedenden ötürü mesaj atamazdım, *Loki çocuğu.* Ama öncelikle ve en önemlisi, babanın bir şeyleri öğrenmek için yolları var. Sence de öyle değil mi?"

Alex'in yüzü kıpkırmızı olsa da hiçbir şey söylemedi.

"Şimdi," dedi kral. "Ziyafete katılın. Size masanızı göstereyim."

"Ya sonra?" dedim. "Değerimizi nasıl kanıtlayacağız?"

Utgard-Loki'nin gözleri hiç hoşlanmadığım bir şekilde ışıldadı. "Bizi etkileyici yeteneklerinizle eğlendireceksiniz. Yarışmalarda bizi alt edeceksiniz. Ya da bunu denerken canınızdan olacaksınız."



KIRK

KÜÇÜK BILLY BUNU SONUNA KADAR HAK ETTİ

Bovling salonunda şampiyonların kahvaltısı şöyleydi: yer fıstığı, ılık sosisli ve peynire hiç benzemeyen turuncu renkli yapışkan bir madde içine serpiştirilmiş bayat mısır cipsi. Likörün tadı içine yapay tatlandırıcı atılmış gibiydi. İşin iyi tarafı, porsiyonların dev gibi büyük olmasıydı. Bir gece önceden kalma nohut ezmesi ve çikolata haricinde, bir günden fazla süredir beri mideme hiçbir şey girmemişti.

Her bir bovling kulvarında gruplar halinde oturan devler, birbirlerine yiyecek fırlatıyor, şakalar yapıyor, kahramanlıklarıyla ilgili hikâyeler anlatıp böbürleniyorlardı.

Sam, Hearth, Blitz ve Alex'le birlikte plastik bir banka oturmuş, önümüze konan tabaklardaki en yenilebilir şeyleri seçip gergin bir halde etrafımıza bakıyorduk.

Utgard-Loki, bovling ayakkabıları giymemiz için ısrar etmişti. Turuncu ve pembe renkteki bu ayakkabıların hepsi de çok büyüktü. Blitzen kendine verilen ayakkabıyı gördüğünde anafilak-

tik şok* geçireceğini sandım. Diğer taraftan, Alex kendi ayakkabısından hoşlanmış gibiydi. En azından birbirinin aynısı bovling gömlekleri giymek zorunda bırakılmadık.

Yemeğimizi yerken, Sam'le Hearth'e ormanda başımıza gelenleri anlattık.

Sam bir şeylere gıcık olmuş gibi başını iki yana salladı. "Magnus, sana her zaman işin kolay kısmı düşüyor."

Ağzıma attığım yer fıstığı az kalsın boğazıma takılacaktı. "Kolay kısmı?"

"Hearth'le birlikte burada bir gündür hayatta kalmaya çalışıyoruz. Altı kere ölümün eşiğinden döndük."

Hearth yedi parmağını kaldırdı.

"Ah, doğru ya," dedi Sam. "Tuvaletlerle ilgili meseleyi unutmuşum."

Blitz, herhalde gözlerinin çirkin bovling ayakkabılarına kaymaması için ayaklarını bankın altına soktu. "Devler size misafir haklarınızı vermedi mi?"

"Sorduğumuz ilk şey bu oldu. Ama bu dağ devleri... onlara bir şey söylediğinizde kelimelerinizle oynayıp sizi olmadık bir durumun içinde bırakıyorlar."

"Geçen ocak ayında tanıştığımız dev kız kardeşler gibi," dedim. "Sandalyelerimizi masanın hizasına çıkarmayı önerdikten sonra bizi tavana çarparak ezmeye çalışmışlardı."

Sam başını salladı. "Dün içecek bir şey istediğimde, barmen beni kocaman bir bira bardağının içine attı. Ben Müslüman'ım. Alkol kullanmam. Ve bardağın içi o kadar kaygandı ki dışarı çı-

* Ölüme yol açabilen ciddi bir alerjik reaksiyon. (ç.n.)

kamadım. Hearth bir run taşıyla bardağı kırmasaydı..."

Ağzımızdan çıkan her şeye dikkat etmek zorundayız, dedi Hearth. *Uyumak için bir yer istedim...* Ürperdi. *Az kalsın bovling toplarını geri yollayan makinenin içinde ezilip ölecektim.*

Sam, Hearth'ün dediklerini Alex'e tercüme etti.

"Ah..." Alex yüzünü buruşturdu. "Alınmayın ama berbat görünmenize şaşırmamak gerekirmiş."

"En kötüsü bu değil," dedi Sam. "Hearth gözcülük yaparken namaz kılmak imkânsızmış! Ayrıca devler de bizi sürekli hileli yetenek yarışmalarına sokmak istedi."

İllüzyonlar, dedi Hearthstone, değişen iki görüntüyü göstermek için bize doğru çevirdiği iki avcunu aynı anda döndürerek. *Buradaki hiçbir şey göründüğü gibi değil.*

"Evet." Blitz ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Minik'le bovling çantası da öyleydi. Utgard-Loki'yle devleri illüzyon güçleriyle tanınır."

Bu devlerin aslında ne büyüklükte olduğunu ve büyü olmadan neye benzediklerini merak ederek etrafıma baktım. Belki de korkunç bovling kıyafetleri kafamızı karıştırmak içindi. "Peki neyin illüzyon neyin gerçek olduğunu nasıl anlıyorsunuz?"

"En önemlisi de..." Alex, turuncu yapışkan maddeyle kaplı tortilla cipsini* kaldırdı. "Bunun gerçek bir burrito** olduğunu varsayabilir miyim?"

---

* Tortilla, gözlemeye benzeyen Meksika ekmeğidir. Tortilla cipsleri ise mısır ununda yapılan cipslere benzer. (ç.n.)

** Tortilla ve fasulye püresiyle birlikte et ya da tavukla hazırlanan Meksika dürümü. (ç.n.)

"Gözümüz açık olmalı," dedi Sam. "Dün gece, isteğimizi çok dikkatli bir şekilde seçtiğimiz sözcüklerle ilettikten sonra, en sonunda bize uyku tulumu verdiler. Ama bu tulumları kendi başımıza açarak gücümüzü kanıtlamamız gerektiğini söylediler. Bunun için bir saat uğraştık. Ama tulumlar bir türlü açılmıyordu. Utgard-Loki en sonunda bu tulumların aslında titanyum talaşından yapıldığını söyledi. Devler de bize epey güldüler."

Başımı iki yana salladım. "Bunun neresi komik?"

Kediyi anlat, dedi Hearth, işaret diliyle.

"Ha, bir de kedi vardı," dedi Sam. "Akşam yemeğinden önce Utgard-Loki'nin kedisini bulup dışarı çıkarmamızı istediler."

Etrafıma bakınsam da kedi göremedim.

"Herhalde buralarda bir yerdedir," dedi Sam. "Onu bulduk ama yerinden kıpırdatamadık. Çünkü bu kedi aslında altı tonluk bir Afrika savan filiydi. Bunu anlayamadık ya! Devler bize bunu söyleyene dek... yani saatlerce çabalayıp akşam yemeğini kaçırdıktan sonra... ne yapmaya çalıştığımızın farkında bile değildik. Zayıf ve beceriksiz görünmelerini sağlayarak misafirlerini aşağılamaya *bayılıyorlar.*"

"İşe de yarıyor," diye mırıldandı Blitz.

Fil olduğunu bile anlayamadan bir fili yerinden kaldırmaya çalıştığımı hayal ettim. Yani... demek istediğim, genellikle bir fili gördüğümde tanıyacağımı sanıyordum.

"Böyle bir şeyle nasıl savaşabiliriz?" diye sordum. "Onları bir dizi yarışmada etkilememizi mi istiyorlar? Öyleyse üzgünüm. Titanyum uyku tulumları ya da Afrika savan filleri konusunda yapabileceğim pek bir şey yok."

Sam masanın üzerine eğildi. "Her ne oluyorsa, bunun bir tezgâh olduğunu sakın aklınızdan çıkarmayın. Farklı açılardan düşünmeye çalışın. Beklenmedik bir şeyler yapın. Kuralları yıkın."

"Ah," dedi Alex. "Hayatımın her günü yaptığım gibi mi?"

"Öyle diyorsan, senin deneyimlerin burada işimize yarayabilir," dedi Sam. "Bir de Utgard-Loki'nin bize yardım etmek istediğini söylemesi... tek kelimesine bile inanmı..."

"Selamlar değerli misafirler!"

Tüylü bovling gömleği giymiş bir dev için gayet sessiz ve fark edilmez olan Utgard-Loki, elinde çubuğa geçirilmiş mısır unu kaplı bir sosisle masamızın arkasındaki tırabzandan uzanarak aramıza girdi. "Az kaldı. Oyunlar başlıyor."

"Oyunlar," dedi Sam. "*Dünden* beri oynadıklarımız gibi mi?"

Utgard-Loki'nin gözleri, kartal tüylü gömleğiyle gayet uyumluydu. Akşam yemeği için bir kemirgeni -ya da küçük bir insanı- kapmaya hazır bir yırtıcı kuşu andırıyordu. "Samira, anlaman gereken bir şey var. Takipçilerim sizi buraya davet etmemden dolayı hiç memnun değil. O yüzden biraz girişken olmak zorundasınız. Bizi eğlendirin, ortaya güzel bir şov koyun, değerinizi kanıtlayın. Ve yarışmalarda sakın size nezaket göstermemi beklemeyin. Size iltimas gösterirsem takipçilerim bana karşı döner."

"O halde çok da güçlü bir kral değilsin," dedim.

Buna dudak bükmekle yetinen Utgard-Loki, takipçilerinin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Yiyip yiyeceğiniz bu kadar mı, cılız ölümlüler?" diye bağırdı. "Bebeklerimiz bile sizden daha çok tortilla cipsi yiyebilir!" Kraliyet asası gibi tuttuğu sosis çubuğunu bana çevirip sesini alçalttı. "Liderliğe dair pek bir şey bilmiyorsun

Magnus Chase. Krallık, demirle likörün, korkuyla cömertliğin doğru bir kombinasyonunu gerektirir. Büyüde ne kadar iyi olursam olayım, irade gücümü devlerimin üzerinde *zorla* kullanamam. Her zaman benden kalabalıklar. Her gün onların saygısını kazanmak zorundayım. Ve şu anda *siz de* bunu yapmak zorundasınız."

"Bu senin için bu kadar tehlikeliyse," dedi Alex. "Mjolnir'i geri almamız için neden bize yardım etmek istiyorsun?"

"Thor'un çekici hiçbir şekilde umrumda değil! Aesir'ler, bu çekicin yaydığı korkuya her zaman çok fazla bel bağladı. Görkemli bir silah olduğunu inkâr edemem ama Ragnarok günü geldiğinde, Thor kalabalık orduların karşısında tek kalacak. Tanrılar ölecek. Bu çekiç bir blöf. Bir güç illüzyonu. Usta bir büyücünün sözünü dinlemenizi öneririm..." Sırıttı. "En iyi illüzyonların bile sınırları vardır. Benim umrumda olan çekiç değil. Ben Loki'nin planını bozmak istiyorum."

Blitzen sakalını kaşıdı. "Sam'le Thrym'in evlenmesini engellemek mi istiyorsun? Bu ittifak mı seni korkutuyor?"

Utgard-Loki bir kez daha rol keserek bağırdı. "Bu Jotunheim'daki en iyi mısır unlu sosistir! Bunun gibisi yoktur!" Sosisinden kocaman bir ısırık alıp çubuğu omzunun üzerinden fırlattı. "Freya oğlu Blitzen, kafanı kullan. Elbette bu ittifaktan korkuyorum. O çirkin kurbağa Thrym ve kız kardeşi Thrynga, Jotunheim'ı savaşa sokmak istiyor. Loki'yle kuracağı evlilik ittifakı ve Thor'un çekiciyle, Thrym soyluların soylusu olacak."

Sam'in gözleri kısıldı. "Thor'un çekiciyle mi? Yani bu evliliği yapsam bile, kaldı ki yapmayacağım, Thrym'in Mjolnir'i geri vermeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Ah, düğün hediyeleri takas edilecek! Ama sizin sandığınız gibi olmayacak." Utgard-Loki uzanarak, Sam'in sırtında asılı Skofnung Kılıcı'nın kabzasındaki topuza bir fiske attı. "Hadi ama! Ben size bir çözüm sunmadan önce, sorunun ne olduğunu anlamak zorundasınız. Gerçekten de, Loki'nin amacını göremiyor musunuz?"

Salonun karşı tarafındaki devlerden biri bağırdı. "Yarışmalara ne oldu? Bu ölümlülerle neden flört ediyorsun?"

Devler kahkahalara boğuldu.

Doğrulan Utgard-Loki, bütün bunlar çok eğlenceliymiş gibi takipçilerine sırıttı. "Evet, elbette! Eğlencemiz şimdi başlıyor!" Sonra da bize bakıp pis pis güldü. "Misafirlerimiz bugün bizi hangi şaşırtıcı yetenekleriyle etkileyecek acaba?"

Salondaki bütün devler bize döndü. Ne yapmayı seçip utanç verici bir şekilde başarısız olacağımızı görmek için sabırsızlanıyordu sanki. Benim asıl yeteneklerim kaçmak ve nohut ezmesi tıkınmaktı. Ama sosisli ve kimyasal işlemden geçirilmiş tortilla cipslerinden oluşan ağır bir yemeğin ardından bu iki kategoride de altın madalya kazanabileceğimden şüpheliydim.

"Hadi hadi, çekinmeyin!" Utgard-Loki kollarını açtı. "İlk kim yarışmak ister? Ölümlü alemlerin şampiyonlarının neler yapabileceğini görmek istiyoruz! Bizden çok içebilir misiniz? Bizden hızlı koşabilir misiniz? Güreşte bizi alt edebilir misiniz?"

Sam'in ayağa kalktığını gördüğümde korkusuz Valkyrie'lere içimden şükran duası ettim. Sıradan, ölümlü bir öğrenciyken bile herhangi bir şeyde ilk olmaktan nefret ederdim. Öğretmen her zaman ilk gönüllüye yüklenmeyeceğini veya ekstra not vereceğini

söylerdi. Hayır, kalsın. Hissedeceğim ekstra gerginliğe değmezdi.

Sam derin bir nefes alıp kalabalığa döndü. "İyi balta kullanırım. Balta fırlatmada aranızdan kim bana meydan okuyabilir?"

Devler coşkuyla haykırıp ıslık çalmaya başladı.

"Şimdi..." Utgard-Loki halinden çok memnun görünüyordu. "Elindeki çok küçük bir balta, Samira el-Abbas. Ama bu baltayı çok iyi fırlattığına şüphem yok. Normal şartlar altında, şampiyon balta fırlatıcımız Bjorn Cleaveskull'ı karşına çıkarırdım ama aranızda *aşırı ölçüde* güç farkı olmasını istemem. Küçük Billy'nin karşısına çıkmaya ne dersin?"

Salonun karşı ucundaki devlerin arasında, kıvırcık saçlı bir çocuk dev ayağa kalktı. On yaşlarında görünüyordu. Göbeğini çizgili bir tişörtün içine sokuşturmuştu; kısa okul pantolonunu sarı askılar tutuyordu. Ve fena halde şaşıydı. Bize doğru yürürken masalara çarpıp bovling çantalarına takılarak devleri kahkahalara boğdu.

"Billy balta fırlatmayı yeni öğreniyor," dedi Utgard-Loki. "Ama sana uygun bir rakip olabilir."

Samira çenesini sıktı. "Pekâlâ. Hedefler ne?"

Utgard-Loki'nin parmaklarını şıklatmasıyla, birinci ve üçüncü kulvarların en ucunda, parke zeminde kapaklar açıldı ve dışarı düz, ahşap figürler çıktı. Figürlerin ikisi de dağınık saçları ve uçuşan sakalıyla Thor'a benziyordu. Yüzleri ise, Thor'un osuruk ortası ifadesini taşıyordu.

"Üçer hakkınız var!" dedi Utgard-Loki. "Samira, sen başlamak ister misin?"

"Ah, hayır," dedi Sam. "Önce çocuklar."

Küçük Billy atış çizgisine doğru paytak paytak yürüdü. Billy'nin yanına gelen bir dev yere deriden bir bohça koydu. Boğçanın içinden çıkan üç savaş baltasının her biri Billy kadar büyüktü.

Güç bela ilk baltayı kaldıran Billy, gözlerini kısarak hedefe baktı.

Belki de Sam bunu halleder, diye düşündüm. *Belki de Utgard-Loki ona çok yüklenmeyecek.* Ve Billy harekete geçti. Baltaları ardı ardına o kadar hızlı bir şekilde fırlattı ki, vücut hareketlerini zorlukla takip edebildim. İşini bitirdiğinde, baltalardan biri Thor'un alnına, diğer göğsüne ve üçüncüsüyse şimşek tanrısının apış arasına saplanmıştı.

Devler coşkuyla haykırdı.

"Hiç fena değil!" dedi Utgard-Loki. "Şimdi de, Valkyrie'lerin gururu Samira'nın on yaşındaki şaşı bir çocuğu mağlup edip edemeyeceğini görelim!"

Yanımdaki Alex mırıldandı. "Sam'in işi bitik."

"Müdahale etsek mi?" diye sordu Blitz, endişeli bir halde. "Sam bize farklı açılardan düşünmemizi söylemişti."

Sam'in tavsiyesini hatırladım. *Beklenmedik bir şeyler yapın.*

Parmaklarım kolyemin ucundaki run taşını kavradı. Hızla yerimden fırlayıp Jack'i çağırmayı düşündüm. Belki de Michael Jackson'dan "Love Never Felt So Good" şarkısını söyleyerek dikkatleri dağıtabilirdi. Ama Hearthstone parmaklarını sallayarak beni durdurdu. *Bekle.*

Sam, bir süre rakibi Küçük Billy'i inceledikten sonra, hedefine sapladığı baltalara baktı. Ve bir karara varmış gibi göründü. Atış çizgisine yaklaşıp baltasını kaldırdı.

Salona saygı dolu bir sessizlik çöktü. Devler, Sam hedefi ıska-

ladığında esaslı kahkahalar atmak için derin nefes alıp beklemeye başlamışlardı.

Ve tek bir hızlı, akıcı hareketle, Sam arkasına dönüp baltasını Billy'ye fırlattı.

Küçük Billy alnına saplanmış baltaya bakarken daha da şaşı göründü. Ve geriye doğru sendeleyerek yere devrildi.

Devler öfkeyle haykırdı. Bazıları silahlarını çekti.

"Durun!" diye bağırdı Utgard-Loki. Hiddetle Sam'e döndü. "Bunu neden yaptığını açıkla, Valkyrie! Bu yaptığın şey için neden seni öldürmeyelim, ha?"

"Çünkü," dedi Sam. "Bu yarışmayı kazanmanın tek yolu buydu."

Yaptığı şeyi ve onu parçalamaya hazır devlerin sayısını düşününce, Sam'in dikkat çekici ölçüde sakin olduğunu gördüm. Küçük Billy'nin cesedini işaret etti. "Bu çocuk bir dev değil!"

Sam bunu TV dizilerindeki detektiflerin otoriter kesinliğiyle söylemiş olsa da, başörtüsünün altından boynuna süzülen ter damlası gözümden kaçmadı. Aklından geçenleri duyabildiğimi hissettim. *Lütfen haklı olayım. Lütfen haklı olayım.*

Devler, Küçük Billy'nin cesedine baktılar. Billy halen ölü, kötü giyinmiş bir çocuk dev gibi görünüyordu. Devlerin her an Sam'e saldırabileceğini ve canımızı kurtarmak için kaçmamız gerekeceğini görebiliyordum.

Ama o anda, çocuk devin cesedi değişmeye başladı.

Prens Gellir'in zombi korumalarından birine benzeyene dek eti çürüdü. Köselemsi dudakları dişlerinin üzerine kıvrıldı. Gözleri sarı bir filmle kaplandı. Tırnakları uzayarak kirli tırpanlara dönüştü. Ve Küçük Zombi Billy ayağa kalkarak alnındaki baltayı çekip çıkardı.

Billy, Sam'e bakarak tısladığında, salonun üzerinden saf bir dehşet dalgası geçti. Devlerden bazıları ellerindeki içkileri düşürdü. Bazıları da dizlerinin üzerine çöktü. Bağırsaklarımın bir acemi düğümüyle kendilerini bağladıklarını hissettim.

"Ev... evet," dedi Sam, az öncesine göre çok daha cılız, alçak bir sesle. "Gördüğünüz gibi, bu Küçük Billy değil. Bu, hızlı hamle yapan ve her zaman hedefini vuran Korku. Korku'yu mağlup etmenin tek yolu ona dosdoğru saldırmaktır. Ben de bunu yaptım. Bu yüzden yarışmanın galibi benim."

Korku, elinde tuttuğu Sam'in baltasını tiksintiyle yere attı. Ve son bir dehşet verici tıslamayla, beyaz dumana dönüşerek yok oldu.

Salondaki herkes aynı anda rahatlayarak içini çekti. Kusmak ya da iç çamaşırlarını değiştirmek istermiş gibi görünen birkaç dev hızlı adımlarla tuvaletlere yöneldi.

Blitzen'e fısıldadım. "Sam bunu nereden biliyordu? Bu şey nasıl Korku olabilir?"

"Sanırım... Sam, Korku'yla daha önceden tanışmış. Devlerin birçok küçük tanrıyla iyi anlaştığına dair söylentiler duymuştum. Öfke, Açlık, Hastalık tanrıları. Söylendiğine göre, Eski Çağ, Utgard'la bovling oynarmış. Ama burada Korku'yu göreceğimi hiç tahmin etmezdim."

Alex'in ürperdiğini fark ettim. Hearthstone'un yüzünde kasvetli bir ifade vardı ama şaşırmış gibi değildi. Sam'le Hearth'ün bu salonda geçirdikleri ilk yirmi dört saat içinde başka küçük tanrılarla karşılaşıp karşılaşmadıklarını düşündüm.

İlk çıkanın ben değil, Sam olmasına memnundum. Bende bu şans varken, Mutluluk'un karşısına çıkmak zorunda kalır ve gü-

lümsemeyi kesene dek kılıcımı ona saplamak zorunda kalırdım. Utgard-Loki, gözlerinde belli belirsiz bir takdir ifadesiyle Sam'e döndü. "O halde, kazanmak için gerekeni yaptığından dolayı sanırım seni öldürmeyeceğiz, Sam el-Abbas. Bu raundun galibi sensin!"

Rahatlayan Sam'in omuzları gevşedi. "Yani kendimizi kanıtladık mı? Yarışma sona erdi, değil mi?"

"Ah, daha değil!" Utgard-Loki'nin gözleri kocaman açıldı. "Diğer dört konuğumuz ne olacak? Onların da senin kadar yetenekli olup olmadıklarını görmemiz lazım!"



KIRK BİR

ŞÜPHEYE DÜŞTÜĞÜNÜZDE AT SİNEĞİNE DÖNÜŞÜN

Utgard Bovling Salonu Büyük Bovling Turnuvası'ndan nefret etmeye başlamıştım.

Sam'den sonra Hearthstone çıktı. Atari salonu kısmını gösterip işaret diliyle söylediklerini devlere tercüme ettim. Hearth devlere yarışmacıların kendi seçecekleri oyunda en yüksek skor sahibini çıkarmalarını söyledi. Hugo'nun Jotun Jammers takımının Hearth'ün karşısına çıkardığı Kyle adındaki dev, Skee-ball* oyununda en yüksek puan olan bin puanı alıp sırıtmaya başladı. Devler coşkuyla bağırırken, Hearthstone sakin bir havada *Starsky and Hutch*** temalı tilt makinesine gitti ve jeton yuvasına bir kırmızı altın attı.

"Bir dakika!" diye itiraz etti Hugo. "Bu aynı oyun değil!"

"Aynı oyun olmak zorunda değil," dedim. "Hearth 'yarışma-

* Skee-ball'da amaç, avuca sığacak kadar küçük topları eğimli bir yüzeyde bulunan deliklere sokarak puan almaktır. (ç.n.)

** 1970'lerde TV'de yayınlanan ünlü bir polis dizisi. (ç.n.)

cıların kendi seçecekleri oyunda' dedi. Siz Skee-ball seçtiniz, Hearth da tilt."

Devler homurdansa da bunu kabul etmek zorunda kaldılar.

Blitzen sırıtarak bana baktı. "Bu yaptığının ödülünü alacaksın, evlat. Hearth bir büyücüdür."

"Bunu biliyorum."

"Hayır, hayır. Demek istediğim, o bir tilt büyücüsüdür."

Hearthstone ilk topu fırlattı. Herhangi bir büyü yaptığını görmedim ama Kyle'ın skorunu göz açıp kapayıncaya dek geçen bir sürede aştı. Gerçi tilt makinelerinin verdiği puanlar bin puanın *epey* üzerindeydi. Hearth beş yüz milyon puanı geçtikten sonra bile oynamaya devam etti. Makineyi öyle bir sallıyor, kolları öyle bir kullanıyordu ki, babasını ve çalışıp kazanmak zorunda kaldığı bütün o altın paraları düşünüp düşünmediğini merak ettim. Oynadığı makinede Hearth kısa sürede milyarder olmuştu bile.

"Yeter!" Utgard-Loki makinenin fişini çekti. "Yeteneğini kanıtladın! Sanırım hepimiz bu sağır elfin çok acayip tilt oynadığını kabul ediyoruz. Sıradaki kim?"

Öne çıkan Blitzen devlere meydan okuyarak, seçtikleri herhangi bir devi makyajla ve yeni kıyafetlerle bambaşka birine dönüştürebileceğini, çok daha çekici ve modaya uygun yapabileceğini söyledi. Devler hiç düşünmeden Grum adındaki devi seçti. Grum son kırk yılı barın altında uyuyarak geçirmiş gibi görünüyordu. O kadar perişan ve kirliydi ki, onun Kötü Hijyen tanrısı olduğuna karar verdim.

Ama Grum'u gördüğünde Blitzen'in cesareti kırılmadı. Dikiş malzemelerini çıkarıp işe koyuldu ve yalnızca birkaç saat içinde,

bovling salonunun hediye dükkânında bulduğu ıvır zıvırlardan yeni kıyafetler dikti. Ardından Grum'u eksiksiz bir spa muamelesi için tuvalete soktu. Dışarı çıktıklarında Grum'un kaşlarının alındığını gördük. Kısaltılıp düzeltilmiş sakalıyla saçları metroseksüel hipsterleri bile kıskandırırdı. Parıldayan altın rengi bovling gömleğinin üzerine adı işlenmişti. Gümüş rengi pantolonuyla bovling ayakkabıları uyumluydu. Yeni Grum'u gördükleri anda salondaki kadın devler baygınlık geçirecek gibi oldu. Erkek devler ise bir yıldız gibi salonda yürüyen Grum'dan uzak durmaya çalışıyorlardı. Gerçi Grum'un yaptığı şey, barın altındaki yerine dönmek oldu. Birkaç saniye sonra da horlamaya başladığını duyduk.

"Kötü alışkanlıkları düzeltemem!" dedi Blitz. "Ama onu gördünüz. Bu yarışmayı kazandım, değil mi?"

Devler bir süre kendi aralarında mırıldansalar da, kimse itiraz etmeye kalkışmadı. Böylece, büyüyle güçlendirilmiş dehşet verici çirkinliğin bile moda tasarımında dereceye sahip bir cücenin gözünü korkutamayacağım anlamış olduk.

Utgard-Loki bana doğru eğilerek mırıldandı. "İyi gidiyorsunuz. Ölme şansınızı yükseltmek için bu son raundu epey zor bir hale getirmeliyim. Takipçilerimin saygısını kazanmam lazım."

"Ne?"

Yardımsever kralımız kalabalığa dönerek ellerini kaldırdı. "Devler! Gerçekten de ilgi çekici misafirlerimiz var ama korkmaya gerek yok! İntikamımızı alacağız! Geriye iki misafir kaldı. Kader işte! İkiye iki bovling müsabakası için şartlar gayet uygun görünüyor. Bugün burada toplanma nedenimiz bovling olduğundan, kalan son iki misafirimiz, son şampiyonumuz Minik'in

Hindi Bovlingçileri takımından iki oyuncunun karşısına çıksın diyorum!"

Devler ıslık çalıp bağırırken, Minik bana bakarak parmağını boğazından geçirdi. Bu hareketten gerçekten sıkılmaya başlamıştım.

"Kazanan taraf her zamanki ödülü alacak," dedi Utgard-Loki. "Yani kaybedenlerin kellelerini!"

Alex Fierro'ya baktım. Artık takımdık.

"Sanırım bunu söylemek için en kötü zamanı seçtim," dedi Alex. "Ben hayatımda hiç bovling oynamadım."

Minik'in Hindi Bovlingçileri takımından rakiplerimiz Herg ve Blerg gibi müthiş adları olan iki erkek kardeşti. Herg'le Blerg'i birbirinden ayırmak hiç kolay değildi. Tek yumurta ikizi olmaları yetmiyormuş gibi, birbirinin aynısı gri bovling gömlekleri giyip futbol kaskları takmışlardı (kaskları, balta fırlatmaya kalkıştığımız takdirde kafalarını korumak için takmış olabilirlerdi). Görebildiğim kadarıyla aralarındaki tek fark ellerindeki bovling toplarıydı. Herg'in topuna boya tabancasıyla Prince'in yüzü çizilmişti (belki bardaki müziği de Herg çalıyordu). Kardeşi Blerg'in kırmızı topunun üzerindeyse Kurt Cobain'in yüzü vardı. Blerg, kötü saç kesimim olmadan nasıl göründüğümü merak etmiş gibi, birkaç kere bana ve elindeki topa baktı.

"Pekâlâ, arkadaşlar!" dedi Utgard-Loki. "Üç rauntluk kısa bir oyun oynayacağız?"

Alex bana sokuldu. "Raunt derken?"

"Şşşt." Aslına bakılacak olursa, ben de bovlingin kurallarını

hatırlamaya çalışıyordum. Son oynayışımın üzerinden yıllar geçmişti. Valhalla Oteli'nde bir bovling salonu vardı ama einherjar neredeyse her şeyi ölümüne yaptığından, oraya adım atmaya yeltenmemiştim.

"Basit bir yarışma!" diye devam etti Utgard-Loki. "En yüksek puanı alan kazanır. İlk takım gelsin. Önemsiz Ölümlüler!"

Alex'le birlikte topların başına giderken kimse bizim için tezahürat yapmadı.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı Alex.

"Yani sonuçta," dedim, "topu kulvarda yuvarlayıp kukaları devirmeye çalışacağız."

Alex kızgın bir ifadeyle bana baktı. Açık renk gözü, koyu gözü kadar parlak ve öfkeliydi. "O kadarını biz de biliyoruz! Ama kuralları yıkmamız gerekiyor, değil mi? Buradaki illüzyon ne? Sence Herg'le Blerg küçük tanrılar olabilir mi?"

Omzumun üzerinden, yarışmayı tırabzanın arkasından izlemek zorunda bırakılan Sam, Blitz ve Hearth'e baktım. İfadelerinde bilmediğim bir şey yoktu: başımız ciddi anlamda beladaydı.

Kolyemin ucundaki run taşını kavrayıp düşündüm: *Hey, Jack! Önerin var mı?*

Jack, run taşma dönüştüğü zamanlarda olduğu gibi uykulu bir sesle, *Hayır*, dedi.

Sağ ol ya, diye düşündüm. *Büyülü kılıcımdan gelen mükemmel bir öneriydi bu.*

"Önemsiz Ölümlüler!" diye seslendi Utgard-Loki. "Sorun mu var? Yoksa yarışmadan çekilmek mi istiyorsunuz?"

"Hayır!" dedim. "Sorun yok."

Derin bir nefes aldım. "Pekâlâ, Alex. Üç raunt oynayacağız. Bakalım ilk rauntta neler olacak. Belki bu rauntta olanlar bize bir fikir verebilir. Nasıl oynadığımı izle."

Hayatımda böyle bir laf edeceğimi düşünmezdim. Bovling sahip olduğum süper-güçlerden biri değildi. Üzerine dikiz aynalarına asılan türden zarlı araç süsü çizilmiş topumla atış çizgisine yaklaştım (parmaklarıma tam oturan tek top buydu). Ortaokula yeni başladığımda Lucky Strike Bovling Salonu'nda düzenlenen tanışma partisinde Bay Gent'in bize verdiği tavsiyeleri hatırlamaya çalıştım. Kulvarın ucunda durdum, nişan aldım ve bütün einherji gücümle topu fırlattım.

Yavaşça yuvarlanan top kulvarın ortasında durdu.

Devler kahkahaya boğuldu.

Topu alıp geri döndüm. Yüzüm yakıcı bir utançla kızarmıştı. Yanından geçerken, "Sağ ol, bu çok açıklayıcı oldu," diye mırıldandı Alex.

Koltuğuma oturdum. Tırabzanın arkasındaki Sam'in yüzü daha da bozulmuştu. Hearthstone işaret diliyle akla gelebilecek en iyi tavsiyeyi verdi: *Daha iyisini yap.* Blitzen ise bana bakıp sırıtarak iki elinin başparmaklarını havaya kaldırdı. Bovlingin kurallarını bilip bilmediğini merak ettim.

Kulvara yaklaşan Alex, bir nine gibi bacaklarının arasında tuttuğu topu fırlattı. Koyu mavi top iki kere zıpladıktan sonra gittikçe yavaşlayarak yuvarlandı ve benimkinden biraz daha ileri gidip yandaki oluğa düştü.

Bir kez daha kahkahalar yükseldi. Birkaç dev beşlik çaktı. Altın paralar el değiştirdi.

"Hindi Bovlingçilerin sırası!" diye bağırdı Utgard-Loki.

Herg alkışlar eşliğinde yanımızdaki kulvara çıktı.

"Durun!" dedim. "Bizimle aynı kulvarı kullanmaları gerekmiyor mu?"

Kalabalığı yarıp öne çıkan Minik'in kocaman açılmış gözlerinde sahte, alaycı bir masumiyet ifadesi vardı. "Ah! Ama kralımız bu konuda hiçbir şey söylemedi! Yalnızca en yüksek puanı alanın kazanacağını söyledi. Hadi, çocuklar!"

Herg, Prince'in kafasını fırlattı. Kulvarın tam ortasından yıldırım hızıyla yuvarlanan top, infilak eden bir marimbanın* çıkaracağı türden bir sesle kukaların tamamını devirdi.

Devler coşkuyla haykırdı. Bize dönen Herg'in kaskının içinde sırıttığını gördüm. Omzuna vurduğu Blerg'le aralarında birkaç kelimelik bir konuşma geçti.

"Ne konuştuklarını anlamam lazım," dedi Alex. "Hemen dönerim."

"Ama..."

"İŞEMEM LAZIM!" diye bağırdı Alex.

Devlerden birkaçı oyuna bu şekilde ara verildiği için kaşlarını çatsa da, genellikle biri işemek istediğinde buna izin verilir. Çünkü diğer seçenekler o kadar da iyi değildir.

Alex, kadın devler tuvaletinin içinde kayboldu. Aynı esnada, atış çizgisine yaklaşan Blerg, Cobain topunu kaldırıp fırlattı. Hızla yuvarlanırken Cobain'in yüzünü gözüme sokup çıkaran bovling topu kukaların tamamını gürültüyle devirdi.

---

* Bir perküsyon enstrümanı. (ç.n.)

"Bir *tam puan* daha!" diye bağırdı Minik.

Haykırışlar eşliğinde likör kadehleri kafalara dikildi. Yani... ben ve arkadaşlarım dışında herkesten bahsediyorum.

Topların geri döndüğü yerde yan yana gelen Blerg'le Herg, bana bakarak sırıtıp bir şeyler konuştular.

Kalabalık kutlamalara devam edip yeni bahisleri düzenlerken, Alex tuvaletten döndü.

"İŞEDİM, GELDİM!" diye bağırdı.

Koşar adım yanıma gelip kolumdan yakaladı. "Herg'le Blerg'in konuşmalarını dinledim," diye fısıldadı.

"Nasıl?"

"Gizlice dinledim! At sineğine dönüştüğümde yaptığım bir şeydir bu."

"Ah." Çatık kaşlarla bizi izleyen Sam'e baktım. "At sineği olayına aşinayım."

"Onlarınki normal bir bovling kulvarı," dedi Alex. "Ama bizimkisi... bilemiyorum. Herg'in, 'Beyaz Dağları indirmeye çalışırken onlara şans diliyorum,' dediğini duydum."

"Beyaz Dağlar mı?" diye tekrarladım. "New Hampshire'daki mi?"

Alex omuz silkti. "Jotunheim'da da aynı isimde bir dağ yoksa, öyle olduğunu sanıyorum. Her neyse. Bence bizim kulvarın ucundakiler normal kuka değil."

Gözlerimi kısıp kulvarımızın ucuna baktım. Kukalar halen normal kuka gibi görünüyordu. Gerçi Küçük Billy de Korku tanrısı gibi görünmüyordu... öyle göründüğü ana dek.

Başımı iki yana salladım. "Bu nasıl mümkün..."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Alex. "Ama attığımız bovling topla-

rı bir başka dünyadaki sıradağa doğru yuvarlanıyorsa..."

"Asla kulvarın sonuna ulaşamayız. Tek bir kuka bile indiremeyiz. Bu büyüyü nasıl etkisiz hale getireceğiz?"

"Hadi, Önemsiz Ölümlüler!" diye bağırdı Minik. "Oyalanmayı bırakın!"

Bağırıp çağıran devlerin ortasında düşünmek hiç kolay değildi. "Ben... emin değilim," dedim Alex'e. "Biraz daha zamana ihtiyacım var. Şu anda aklıma gelen en iyi fikir onların kulvarını sabote etmek."

Bunun içgüdüsel bir tepki olduğunu kabul ediyorum. Ama koşar adım atış çizgisine doğru gittim ve pembe bovling topumu bütün gücümle Herg'le Blerg'in kulvarına fırlattım. Top öylesine sert bir şekilde yere çarptı ki kulvarın zeminini çatlattı, sekerek kalabalığın içine yöneldi ve seyircilerden birini yere devirdi.

"OHHH!"

"Bu da neydi?" diye bağırdı Minik. "Eustis'i kafasından vurdun!"

Utgard-Loki bozuk bir suratla tahtından kalktı. "Minik haklı, ölümlü. Bir kulvarı seçtikten sonra başka bir kulvarda atış yapamazsınız!"

"Ama kimse böyle bir şey söylemedi," diye itiraz ettim.

"Şimdi söyledim işte! Raunda devam edilsin!"

Seyircilerden biri bovling topumu bana doğru yuvarladı.

Alex'e baksam da, ona verebileceğim hiçbir tavsiye yoktu. Hedefiniz uzaklardaki bir dağ ise nasıl bovling oynayabilirdiniz ki?

Anlamadığım bir şeyler mırıldanan Alex, kulvara yaklaşırken kocaman bir boz ayıya dönüştü. Arka bacaklarının üzerinde esneyerek, ön pençeleriyle bovling topunu kavradı. Atış çizgisine

geldiğinde dört ayak üzerine düştü ve yüz elli kiloluk vücudunun tüm gücüyle topu fırlattı. Top az kalsın en öndekini devirecek kadar yaklaşsa da, kukaların hemen önünde durdu.

Devler aynı anda içlerini çektiler.

"Bizim sıramız!" Minik hevesle ellerini ovuşturdu. "Hadi, çocuklar!"

"Ama patron!" dedi Herg. "Kulvarımızın ortasında kocaman bir göçük var."

"O halde yandaki kulvara geçin," dedi Minik.

"Ah, hayır," dedim. "Kralı duydunuz. Bir kulvarı seçtikten sonra başka bir kulvarda atış yapamazsınız."

Minik öfkeyle hırladı. Kolundaki Elvis dövmesi bile kızmış gibi görünüyordu. "Öyle olsun! Herg, Blerg, siz elinizden gelenin en iyisini yapın. Zaten şimdiden kapanması imkânsız bir fark açtınız bile!"

Herg'le Blerg çok mutlu görünmeseler de, ikinci raunt atışlarını yaptılar. Ama kulvardaki göçüğe değmemek için zorlu atışlar yaptıklarından, ikisinin topu da kukalara ulaşamadan yan oluklara düştü. Puan alamadılar.

"Hiç sorun değil!" dedi Minik, oyuncularına güven vermek için. Alaycı bir gülümsemeyle bize baktı. "Ormanda içimden ikinizi ezmek gelmişti ama bunu iyi ki yapmamışım. Son rauntta iki kez *tam puan* alsanız bile ancak benim çocukların skoruna ulaşıyorsunuz. Kaldı ki bizimkilerin birer atış hakkı daha kalıyor. Boyunuzun ölçüsünü görelim, ölümlüler. Kellelerinizi kesmek için sabırsızlanıyorum!"



KIRK İKİ

YA DA AŞIRI ÖLÇÜDE PARILDAYIN, O DA OLUR

Bazıları enerji içeceklerinden hoşlanır. Beni kendime getirense genellikle kellemin kesilmesiyle tehdit edilmem olur.

Paniğe kapılmış bir halde arkama dönüp arkadaşlarıma baktım. Hearthstone işaret diliyle, *F-R-E-Y*, dedi.

Evet, Hearth, dedim. *O benim babam.*

Bunun bana nasıl yardımcı olacağından emin değildim. Yaz tanrısının ansızın ışıklar içinde belirip Beyaz Dağları benim için yıkacağını sanmıyordum. O açık havanın, dış mekanların tanrısıydı. Bir bovling salonunda karşılaşmamız zordu.

Ama aklımda bir fikir belirmeye başlamıştı. Açık hava. Beyaz Dağlar. Frey'in gücü. Dünyalar arasında geçitler açabilen Frey'in kılıcı Sumarbrander. Ve Utgard-Loki'nin az önce söylediği şey. *En iyi illüzyonların bile sınırları vardır.*

"Önemsiz Ölümlüler!" diye seslendi Utgard-Loki. "Yarışmadan çekiliyor musunuz?"

"Hayır!" diye bağırdım. "Bize bir saniye ver."

"Yoksa senin de mi çişin geldi?"

"Hayır! Ben yalnızca... vahşice kellemiz kesilmeden önce takım arkadaşıma danışmak istediğim bir konu var."

Utgard-Loki omuz silkti. "Buna lafım olmaz. Devam edin."

Alex bana sokuldu. "Lütfen bana bir fikrin olduğunu söyle."

"Duvak Şelalesi'nde bulunduğunu söylemiştin. Beyaz Dağlarda kamp yapmaya çok sık gider miydin?"

"Evet."

"Bu bovling kukalarının *gerçekten* Beyaz Dağlar olması mümkün mü sence?"

Alex kaşlarını çattı. "Hayır. Hiç kimsenin bir sıradağın tamamını bir bovling salonuna ışınlayabilecek kadar güçlü olduğunu sanmıyorum."

"Sana katılıyorum. Teorim... bunların yalnızca sıradan kukalar olduğu. Devler bir sıradağı bovling salonuna getiremez ama bizim bovling toplarımızı salonun *dışına* yollayabilirler. Bence kulvarımızın ortasında bir yerlerde dünyalar arası bir geçit var. Belki de geçidi illüzyonlarla gizlediler. Attığımız toplar bu geçitten New Hampshire'a gidiyor olabilir."

Alex kulvarımızın karşı ucuna baktı. "Tamam da durum dediğin gibiyse, attığım top nasıl geri döndü?"

"Bilmiyorum! Belki de fark etmememiz için tıpatıp aynı olan bir başka topu geri yolladılar."

Alex dişlerini sıktı. "Sahtekâr *meinfretr*'lar! Peki ne yapacağız?"

"Beyaz Dağları tanıyorsun. Ben de tanıyorum. Kulvara bakıp bu dağları görmeye odaklanmanı istiyorum. Seninle bunu aynı anda yaparsak, geçidin görünmesini sağlayabiliriz. Ve o zaman

ben de onu yok edebilirim."

"Yani bakış açımızı değiştirerek mi?" diye sordu Alex. "Emir'in zihnini iyileştirdiğin gibi mi?"

"Sanırım..." Planıma daha çok güvenebilmeyi isterdim. Çünkü Alex'in planımı yorumlaması kendimi bir New Age gurusu gibi hissetmeme neden olmuştu. "Bak, elini tutarsam bunun işe yarama şansı artabilir. Ve... şu anda hayatınla ilgili bir şeyleri hissetmeyeceğime söz veremem."

Alex'in seçeneklerini tarttığını görebiliyordum.

"Yani... ya kafamı kesecekler ya da sen kafamın içine gireceksin, öyle mi? Zor bir seçim." Elimi tuttu. "Hadi yapalım."

Gözlerimi kulvarımızın karşı ucunu dikip, bizimle kukalar arasında bir geçit olduğunu hayal ettim. Uzaklardaki Beyaz Dağlara bakan bir pencere. Haftasonları yola çıktığımızda, annemin ufukta beliren dağları gösterdiği anlarda nasıl heyecanlandığımı hatırlıyordum. *Bak Magnus. Yaklaşıyoruz!*

Frey'in gücünü çağırmamla birlikte içime yayılan sıcaklığı hissettim. Alex Fierro'nun elini tutan elimden buharlar yükselmeye başlamıştı. Ve etrafımızı, sisi ve gölgeleri yok eden yaz ortası güneşi gibi altın renkli bir ışık sarmaladı.

Göz ucuyla baktığımda devlerin yüzlerini korumaya çalıştığını gördüm. "Kes şunu!" diye haykırdı Minik. "Bizi kör edeceksin!"

Kukalara odaklanmaya devam ettim. Etrafımızı saran ışık daha da parlaklık kazandı. Alex Fierro'nun zihninden kopan rastgele düşünceler zihnime sızıyordu. Kurtlarla ölümcül dövüşü. Tepesinde dikilen tenis kıyafetli, koyu saçlı bir adam. On yaşlarındaki Alex'in etrafını sarmış bir grup çocuk. Şekil değiştiremeyecek

kadar korkmuş ve paniğe kapılmış Alex yerde tortop olmuşken çocukların onu tekmelemesi.

Göğsümü yakan bir öfke hissettim. Bu hissin bana mı, yoksa Alex'e mi ait olduğundan bile emin değildim ama ikimiz için de bu kadar illüzyon yeterdi.

"Oldu işte!" dedi Alex.

Kulvarımızın ortasında, Jack'in dünyalar arasında geçiş yapmamız için kesip açtığı türden, parıldayan bir yarık belirdi. Yarığın diğer tarafında, uzaklarda, Washington Dağı'nın karla kaplı zirvesini görebiliyordum. Ve geçit yanarak yok oldu. Etrafımızı saran altından ışığın sönmesiyle, geride yalnızca sıradan kukaların olduğu sıradan bir bovling kulvarı kaldı.

Elini elimden çeken Alex, hızlı bir hareketle yüzünden süzülen bir damla gözyaşını sildi. "Başardık mı?"

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Önemsiz Ölümlüler!" dedi Utgard-Loki. "Bu da neydi? Birbirinize danıştığınızda her zaman kör edici bir ışık mı yaratırsınız?"

"Pardon!" diye bağırdım devlere dönerek. "Artık hazırız!"

En azından hazır olduğumuzu *umuyordum.* Belki gerçekten illüzyonu yok edip geçidi kapatmıştık. Belki de Utgard-Loki yalnızca numarasını bozduğuma inanmamı istiyordu. İllüzyon içinde illüzyon da olabilirdi. Bu kadar bilinmez varken, boynumun üzerinde geçireceği son dakikalarda beynimi çok fazla yormanın anlamsız olduğuna karar verdim.

Bovling topumu kaldırdım. Atış çizgisine yaklaştım. Ve aptal pembe topu kulvarın tam ortasından yuvarladım.

Devrilen kukaların sesi gün içinde duyduğum en güzel şeydi

(üzgünüm Prince. Ama sen de kıl payıyla ikincisin).

Blizten haykırdı. "*Strike!*"*

Samira'yla Hearthstone birbirlerine sarıldılar. Genellikle ikisinin de yapmaya yanaşmadığı bir şeydi bu.

Alex'in gözleri büyümüştü. "İşe yaradı mı? İşe yaradı!"

Sırıtarak ona baktım. "Artık tek yapman gereken bütün kukalarını devirmek ve skoru eşitlemek. Bunu yapmanı sağlayacak herhangi bir şekil değiştirme..."

"Ah, hiç endişelenme sen." Alex'in şeytani gülümsemesi yüzde yüz annesi Loki'dendi. "Bu iş bende."

Alex'in vücudu gözlerimin önünde büyümeye başladı. Kolları kalın ön bacaklara, teni buruşuk, gri bir posta, burnu altı metrelik bir hortuma dönüştü.

Alex artık bir Afrika savan filiydi. Gerçi salonun arka taraflarındaki kafası karışmış bir dev, "Kedi oldu!" diye bağırdı.

Hortumuyla bovling topunu alan Alex koşarak atış çizgisine gitti ve bütün gücüyle topu savurduktan sonra olanca ağırlığıyla bacaklarını yere vurarak salonun sarsılmasına neden oldu. Top kendi kulvarımızdaki kukaların tamamını indirirken, bacaklarını yere vurmasıyla diğer kulvarlardaki kukalar da devrildi. Ve böylelikle, Alex tek bir atışta on iki *strike* ile 300 tam puan alan tarihteki ilk fil oldu.

Ne yaptığımın çok farkında değildim ama doğum gününde midilli hediye edilmiş beş yaşındaki bir kız çocuğu gibi ellerimi çırparak hoplayıp zıplamış olabilirim (size daha önce de söyledim, beni yargılamıyoruz). Koşarak yanımıza gelen Sam, Hearth

* Bovling oyununda tüm lobutların devrilmesi (ç.n.)

ve Blitz'le büyük bir grup kucaklaşması yaparken, devler bozuk suratlarla bize bakıyorlardı.

Herg'le Blerg futbol kasklarını yere fırlattılar.

"Bu skoru geçemeyiz!" dedi Herg. "Kesin kellelerimizi de bitsin bu iş!"

"Ölümlüler hile yaptı!" diye bağırdı Minik. "Önce çantamı küçültüp Elvis'e hakaret ettiler! Şimdi de Hindi Bovlingçileri aşağıladılar!"

Devler üzerimize yürümeye başladı.

"Durun!" Utgard-Loki kollarını havaya kaldırdı. "Burası halen benim bovling salonum ve bu çocuklar da yarışmayı kazandı." Bize döndü. "Ödül sizindir. Herg'le Blerg'in kellelerini istiyor musunuz?"

Alex'le birbirimize baktık. İkimiz de kesik dev kellelerinin Valhalla'daki odalarımızın dekoruna uymayacağında sessizce hemfikir olduk.

"Utgard-Loki," dedim. "Tek istediğimiz bize söz verdiğin bilgiyi almak."

Kalabalığa dönen kral, *Ne yaparsınız, böyle işte!* dermiş gibi kollarını açtı. "Arkadaşlarım, bu ölümlülerin yürekli çıktığını kabul etmek zorundayız. Onları aşağılamak için ne yaparsak yapalım, asıl onlar bizi aşağıladı. Biz dağ devlerinin düşmanı aşağılama yeteneğinden daha çok saygı duyduğu bir şey var mı?"

Devler kendi aralarında mırıldanarak gönülsüz bir halde bunu kabul ettiler.

"Onlara yardım etmek istiyorum!" dedi Utgard-Loki. "Değerlerini kanıtladıklarına inanıyorum. Bana ne kadar zaman verirsiniz?"

Bu sorunun ne demeye geldiğini anlamadım. Ama devler bir kez daha kendi aralarında mırıldanmaya başladılar. En sonunda Minik öne çıktı. "Ben derim ki, beş dakika yeter. Buna herkes katılıyor mu?"

"Evet!" diye bağırdı devler.

Utgard-Loki başını eğerek devleri selamladı. "Gayet adil. Gelin, misafirlerim. Dışarıda konuşalım."

Utgard-Loki bizi barın içinden salonun ön kapısına götürürken, "Peki beş dakika bitince ne olacak?" diye sordum.

"Hmm?" Utgard-Loki gülümsedi. "Ah, o zaman devlerim sizi kovalayıp öldürme hakkına sahip olacak. Yani... sonuçta onları aşağıladınız."



KIRK ÜÇ

YARDIM DEYİP DURUYORSUN AMA NE ANLAMA GELDİĞİNDEN HABERİN YOK

Utgard-Loki bizi salonun arkasına götürdükten sonra geniş bir ormanlık alana uzanan buzla kaplı bir patikadan aşağı indirdi. Ben onu soru yağmuruna tutarken -"Bizi kovalamak? Öldürmek? Ne?"- birbirimize komik bir şeyler anlatıyormuşuz gibi omzuma vurup gülmekle yetindi.

"Hepiniz çok iyiydiniz!" dedi yürüyüşümüz sürerken. "Normalde Thor gibi sıkıcı misafirlerimiz olur. Ona, 'Thor, iç şu likörü,' derim. O da sonsuza dek bunu denemeye devam eder. Likör kadehinin okyanusa bağlı olduğu ve likörünü hiçbir zaman bitiremeyeceği asla aklına gelmez."

"Bir likör kadehi okyanusa nasıl bağlanır ki?" diye sordu Sam. "Boş ver. Daha önemli meseleler var."

"Beş dakika mı?" dedim bir kez daha.

Utgard-Loki, vücudumdaki bir şeyi, belki de boğazımı ya da kalbimi yerinden çıkarmaya çalışıyormuş gibi sırtıma vurdu. "Ah Magnus! İtiraf etmem gerekir ki ilk raunt atışlarınızda çok

gerildim. Ardından ikinci raunt geldi... güç kullanmak asla işe yaramaz ama iyi denemeydi doğrusu. Alex, senin attığın top da neredeyse Manchester'ın güneyinde I-93* üzerindeki Taco Bell'e** ulaşacaktı."

"Sağ ol," dedi Alex. "Benim amacım da buydu zaten."

"Ve sonra siz ikiniz illüzyonu ortadan kaldırdınız!" Utgard-Loki'nin gözleri ışıldadı. "Bu en yüksek mertebede düşünce gücüydü. Ve elbette elfinizin tilt makinesindeki ustalığı, cücenizin moda becerisi, Sam'in Korku'nun yüzüne balta saplaması... hepinize bravo! Ragnarok zamanı geldiğinde sizi katletmek benim için büyük onur olacak!"

Blitzen homurtuyla güldü. "Hislerimiz karşılıklı. Şimdi bize biraz bilgi borçlusun."

"Evet, elbette." Utgard-Loki şekil değiştirdi. Birden bire karşımızda kapkara tozlukları, is lekeli zincir zırhlı ceketi, demir miğferi ve hırlayan kurt şeklindeki yüz plakasıyla keçi katili belirdi.

"Şu maskeyi çıkarır mısın?" dedim. "Lütfen?"

Utgard-Loki yüz plakasını çıkardığında pek bir şey değişmedi. Koyu gözlerinde aynı tehlikeli bakış vardı. "Söyleyin, arkadaşlarım, Loki'nin asıl amacının ne olduğunu anlayabildiniz mi?"

Hearthstone, bir kağıdı yırtıyormuş gibi, birbirine yaklaştırdıktan sonra yumruk yaptığı ellerini hızla iki yana çekti. *Yok etmek.*

Utgard-Loki kıkırdadı. "Bu işareti *ben* bile anladım. Evet, tilt büyücüsü, Loki düşmanlarını yok etmek istiyor. Ama şu anda ak-

* Interstate 93. ABD'de, New England bölgesini kateden otoyol. (ç.n.)

** Meksika yemekleri satan fast-food restoran zinciri. (ç.n.)

lındaki en öncelikli mesele bu değil." Sam'le Alex'e döndü. "Siz onun çocuklarısınız. Eminim Loki'nin neyin peşinde olduğunu biliyorsunuzdur."

Samira'yla Alex rahatsız bir halde birbirlerine baktılar. Ancak iki kardeşin arasında geçebilecek türden sessiz bir konuşmaydı bu. *Sen biliyor musun? Hayır, senin bildiğini sanıyordum! Bilmiyorum, asıl sen biliyorsundur diye düşünmüştüm!*

"Loki sizi wight'in gömütüne yönlendirdi," dedi Utgard-Loki. "Ve bunu engellemek için elimden geleni yapmama rağmen oraya gittiniz. Ve?"

"Çekiç orada değildi," dedi Blitzen. "Yalnızca bir kılıç vardı. Nefret ettiğim bir kılıç."

"Aynen..." Dev, parçaları birleştirmemiz için bekledi. Okuldayken öğretmenlerin bunu yapmasından da nefret ederdim. Çığlık atmak istiyordum. *Bulmacaları sevmiyorum!*

Gene de, Utgard-Loki'nin nereye varmaya çalıştığını anladım. Sanırım bu fikir uzun bir süredir zihnimde oluşuyordu. Ama bilinçaltım bunu bastırmaya çalışıyordu. Loki'yi, kendi çocuklarının bağırsaklarıyla kayalara bağlanmış olduğu mağarasında gördüğüm rüyayı, tepesindeki yılan yüzüne zehir damlatırken nasıl bağırdığını hatırladım. Çok yakında *Magnus!*

"Loki özgürlüğe kavuşmak istiyor," dedim.

Utgard-Loki başını arkaya atarak kahkahayı koyverdi. "Doğru bildin! Aynen öyle Magnus Chase. Loki bin yıldır bunun peşinde."

Samira bu düşünceden kurtulmak istiyormuş gibi ellerini salladı. "Hayır, bu gerçekleşemez."

"Öyle diyorsun," dedi Utgard-Loki. "Ama sırtında onu özgür

bırakabilecek silah olan Skofnung Kılıcı asılı!"

Boynumdaki kolyenin beni boğmaya çalıştığını hissediyordum. Kolyenin ucundaki run taşı Sam'e yaklaşmak istiyormuş gibi köprücük kemiğime tırmanmaya çalışıyordu sanki. *Skofnung* dendiğini duyduğunda Jack uyanmış olmalıydı. Onu tutup aşağı ittim. Herhalde bunu yaparken gömleğimdeki bir bitle savaşıyormuş gibi görünmüştüm.

"Bütün bunların Thor'un çekiciyle asla bir ilgisi olmadı," dedim. "Loki, kılıcın peşinde."

Utgard-Loki omuz silkti. "Çekicin çalınmasının olayları hızlandırdığını kabul etmemiz lazım. Thrym'e bu fikri verenin Loki olduğunu sanıyorum. Sonuçta Thrym'in büyükbabası da bir keresinde Thor'un çekicini çalmıştı ve sonrasında adamın başına gelmedik kalmadı. Thrym'le kız kardeşi hayatları boyunca şimşek tanrısından intikam almak istediler."

"Thrym'in büyükbabası mı?" Düğün davetiyesini hatırladım. *Thrym oğlu Thrym oğlu Thrym.*

Utgard-Loki sorumu geçiştirmek istermiş gibi elini salladı. "Görüştüğünüzde bunu Thor'a kendin sorarsın. Bunun çok yakında olacağını sanıyorum. Asıl nokta şu: çekicin çalınması için Thrym'i yönlendiren Loki öyle bir senaryo kurdu ki, sizin gibi şampiyonlardan oluşan bir grubun çekici geri almaktan başka şansı kalmadı... ve bunu yapmaya çalışırken Loki'ye de asıl istediği şeyi götürebilirsiniz."

"Bir dakika!" dedi Alex, bir kil yığınına şekil veriyormuş gibi avuçlarını birbirine yaklaştırarak. "Biz kılıcı Thrym'e vermek için götürüyoruz. Nasıl..."

"Başlık parası..." Sam bir anda hastalanmış gibiydi. "Ah, ben ne aptalmışım!"

Blitz kaşlarını çattı. "Ah... bakın, belki de cüce olduğumdan sizin ataerkil geleneklerinizi anlayamıyorum ama başlık parası damada verilen bir şey değil mi?"

Sam başını iki yana salladı. "Bu düğünü inkâr etmeye öylesine odaklandım ki... eski İskandinav düğün geleneklerinin ne olduğunu düşünmedim."

"Jotun gelenekleri de aynıdır," dedi Utgard-Loki.

Hearthstone, söyleyeceği kelimenin kokusundan hoşlanmıyormuş gibi burnunu çekti. *M-u-n-d-r?*

"Evet, mundr," dedi Sam. "Eski İskandinav dilinde başlık parası anlamına gelir. Damada değil, gelinin babasına verilir."

Ormanın ortasında durduk. Arkamızdaki Utgard Bovling Salonu'nun neon tabelası ağaçların gövdelerini kırmızı ve altın rengi ışıklarla yıkıyordu.

"Yani en başından beri," dedim. "Skofnung Kılıcı'yla Skofnung Taşı'nı almaya çalışarak Loki'ye verilecek düğün hediyelerini mi topluyormuşuz?"

Dev kral kıkırdadı. "Loki herkesi öldürmek için özgürlüğüne kavuşmak istemiyor olsa, aslında epey komik bir durum."

Sam en yakınındaki ağaca yaslandı. "Peki çekiç... o da çeyiz mi?"

"Aynen!" dedi Utgard-Loki. "Morgen-gifu."

Alex başını hafifçe yana eğdi. "Ne tofu?"

Damadın geline verdiği düğün hediyesi, dedi Hearthstone, işaret diliyle. *Ancak düğün tamamlandığında verilir. Ertesi sabah.*

"Kusmak istiyorum," dedi Sam.

Hearth'ün dediklerini Alex'e tercüme ettim.

"Yani bu durumda çekiç..." Alex, Sam'i işaret etti. "Yani gelinin sen olacağını varsayarsak... kaldı ki sen olmayacaksın... ama düğün gecesinin ardından... evet, sanırım ben de kusmak istiyorum."

"Ah, daha bitmedi!" dedi Utgard-Loki, belki biraz coşkulu bir sesle. "Çeyiz geline aittir ama damadın ailesi tarafından saklanır. Yani bu evliliği yapıp Thor'un çekicini alsan bile..."

"Gene de çekiç Thrym'de kalır," dedim. "Yani devler düğün ittifakının sağlayacağı gücün yanı sıra çekice de sahip olacak."

"Loki de Skofnung Kılıcı'na." Sam zorlukla yutkundu. "Hayır. Her şey halen yerli yerine oturmuyor. Loki düğüne katılamaz. Yapabileceği en iyi şey oraya görüntüsünü göndermek. Fiziksel vücudu halen esir tutulduğu mağarada olacak."

"Yerini bulmanın imkânsız olduğu mağarasında," dedi Blitzen. "Girilmesi imkânsız olan yerde."

Utgard-Loki çarpık bir gülümsemeyle bize baktı. "Lyngvi Adası gibi mi?"

Ne yazık ki, Utgard-Loki dediğinde haklıydı ve ben de Sam'le Alex'e kusma festivalinde katılmak istedim. Kurt Fenris'in tutsak olduğu yerin yalnızca tanrılar tarafından bilinen gizli bir ada olması gerekirken, bu durum geçen ocak ayında orada küçük bir toplantı yapmamızı engellememişti.

"Peki kılıç?" diye devam etti Blitzen. "Neden Skofnung? Neden Sumarbrander ya da başka bir büyülü silah değil de Skofnung?"

"Bunun nedeninden çok emin değilim," dedi Utgard-Loki. "Loki'nin Skofnung Kılıcı'nın fiziksel olarak bulunduğu mağa-

raya ulaşmasını nasıl sağlayacağından ya da bu kılıcı nasıl kullanacağından da emin değilim. Ama Loki'yi kayalara bağlı tutan demirle sertleştirilmiş bağırsakları kesmenin *biraz* zor olduğunu duydum. Bunlar güçlü, yapışkan, aşındırıcı bağlar. En keskin kılıcın bile körelmesine neden olurlar. Belki Sumarbrander'le bağlardan birini kesebilirsiniz ama bundan sonra kılıcınız kullanılmaz hale gelir."

Boynumdaki Jack mutsuzlukla titreşti.

Sakin ol, dostum, diye düşündüm. *Kimse senden demirle sertleştirilmiş bağırsak kesmeni istemiyor.*

"Ama Skofnung..." Blitzen küfretti. "Tabii ya! O kılıcın büyülü bir bileme taşı var. Onu istediğiniz kadar bileyip keskinleştirebilirsiniz. Loki'nin hem kılıca hem de taşa ihtiyacının olmasının nedeni bu."

Dev kral yavaş bir alkış tutturdu. "Ah, bakın, *birazcık* yardımla her şeyi nasıl bir araya getirdiniz! Aferin be!"

Blitz'le Hearth, *Madem her şeyi bir araya getirdik, şimdi de geri parçalayabilir miyiz?* dermiş gibi birbirlerine baktılar.

"Yani çekici ele geçirmek için başka bir yol bulacağız," dedim.

Utgard-Loki kıs kıs güldü. "Bol şans. Toprağın sekiz mil derinlerinde bir yerlerde olmalı. Thor bile ona ulaşamaz. Çekici almanın tek yolu bunu yapması için Thrym'i ikna etmek."

Alex kollarını kavuşturdu. "Bugün senden bir sürü kötü haber aldık, Utgard-Loki. Ama bize yardımcı olacak herhangi bir şey duyduğumu sanmıyorum."

"Bilgi size her zaman yardımcı olur!" dedi Utgard-Loki. "Ama bana soracak olursanız, Loki'yi engellemek için iki seçenek var.

İlk seçenek şu: hepinizi burada öldürüp Skofnung Kılıcı'nı elinizden alırım. Böylece kılıcın Loki'nin eline geçmesini engellemiş olurum."

Sam'in eli baltasına kaydı. "İlk seçenekten hoşlanmadım."

Dev omuz silkti. "Eh, bu basit, etkili ve kusursuz bir yol. Bu seçenekte öleceğiniz için çekici geri alamazsınız ama daha önce de dediğim gibi, çekiç umrumda değil. Benim için asıl mesele Loki'yi tutsak olduğu yerde tutmak. Loki özgür kaldığı anda Ragnarok'u başlatır ve ben buna hiç hazır değilim. Hem cuma günü salonda da kadınlar matinemiz var. Kıyamet olursa planlarımız bozulur."

"Bizi öldürmek isteseydin," dedim. "Bunu çoktan yapabilirdin."

Utgard-Loki sırıttı. "Biliyorum! O yüzden diken üzerindeyim ya! Ama benim minik arkadaşlarım, getirisi çok daha yüksek olan riskli bir seçenek de var. Bunu yapıp yapamayacağınızdan emin değilim ama yarışmalardaki performansınızı gördükten sonra yapabileceğinize inandım."

"Bütün o yarışmalar," dedi Sam. "Bizi hayatta tutmaya değip değmeyeceğini anlamak için miydi?"

Hearthstone, tercüme etmemeye karar verdiğim birkaç el hareketi yaptı. Gerçi Utgard-Loki, Hearth'ün dediklerini anlamış gibi görünüyordu.

"Tilt büyücüsü," dedi dev. "Öfkelenmeye gerek yok. Sizi bırakırsam ve siz de Loki'yi kendi oyununda mağlup edebilirseniz, aynı ödüllere sahip olmanın yanı sıra, sahtekârlığın tanrısının benim yardımımla alt edilip aşağılandığını bilmenin tatminini

yaşayacağım. Dediğim gibi, biz dağ devleri düşmanlarımızı aşağılamaya *bayılırız.*"

"Ve Loki'nin aşağılanmasını sağlayarak," dedim. "Takipçilerinin saygısını kazanırsın."

Utgard-Loki mütevazı bir ifadeyle başını eğdi. "Bu süreçte belki Thor'un çekicini geri alırsınız. Belki de alamazsınız. Gerçekten umrumda değil. Bana göre, Thor'un çekici abartılmış bir Asgard zamazingosundan başka bir şey değil. Thor'u gördüğünüzde lütfen bunu ona söyleyin."

"Ona böyle bir şey söyleyeceğimi sanmıyorum," dedim.

"Beni gururlandırın!" dedi Utgard-Loki. "Bugün bovling salonunda yaptığınız gibi, Loki'nin oyununun kurallarını değiştirecek bir yol bulun. Sağlam bir plan kuracağınıza şüphem yok."

"İkinci seçenek bu mu yani?" dedi Alex. "Gidin kendiniz ne yapıyorsanız yapın diyorsun, öyle mi? Senin yardımdan anladığın bu mu?"

Utgard-Loki ellerini göğsüne koydu. "Şimdi darıldım ama. Size çok şey verdim! Ayrıca beş dakikamız da doldu."

Orman korkunç bir sesle titredi. Sert bir şekilde açılan bovling salonunun kapılarının sesini, öfkeli devlerin haykırışları izledi.

"Acele edin, miniklerim!" dedi Utgard-Loki. "Bir an önce Thor'u bulup ona öğrendiklerinizi anlatın. Bizimkiler sizi yakalarsa... eh, aklınızda olsun, onlar birinci seçenekten yana!"



KIRK DÖRT

RUNLAR VE KUPONLARLA ONURLANDIRILIYORUZ

Valkyrie'ler tarafından kovalandım. Tabancalı elfler tarafından kovalandım. Tankı olan cüceler tarafından kovalandım. Şimdi de, ne kadar şanslıymışım ki, ellerinde devasa bovling topları olan devler tarafından kovalanıyordum.

Bir gün, öfkeli bir topluluk tarafından kovalanmayacağım bir dünyaya geçip rahat bir nefes almak hiç fena olmazdı doğrusu.

"Koşun!" diye bağırdı Blitz, bu fikir kimsenin aklına gelmemiş gibi.

Ormanda devrilmiş ağaçlarla iç içe geçmiş köklerin üzerinden atlayarak, canımızı dişimize takmış koşuyorduk. Peşimizdeki devler attıkları her adımda büyüyorlardı. Omzumun üzerinden arkama baktığım bir önceki sefer boyları dört metreyken, bir daha baktığımda altı metre oluyorlardı.

Bir deprem dalgası tarafından kovalanıyormuş gibi hissediyordum. Gölgelerinin üzerimize düşmeye başladığını gördüğümde durumumuzun umutsuz olduğuna karar verdim.

Bize hiç değilse birazcık zaman kazandırmak isteyen Blitzen, elindeki Boşderi'yi devlere doğru fırlatıp, "Parola!" diye bağırdı ve devlerin önünde birden bire Bovling Çantası Dağı belirdi. Ama o kadar hızlı büyüyorlardı ki, birkaç saniye sonra çantayı aştıklarını gördük. Ayaklarının altında ezilmemize çok az kalmıştı. Bu kadar devin karşısında Jack bile hiçbir şey yapamazdı.

Hızlanıp önümüze geçen Hearthstone, çılgına dönmüş bir halde ellerini sallayarak, *Gelin!* diyordu. Bize ince dallı bir ağacı gösterdiğini fark ettim. Yeşil yapraklarının arasında yeni yeni olgunlaşan kırmızı meyve kümeleri vardı. Ağacın etrafındaki zemin beyaz taç yapraklarla kaplıydı. Ağaç Jotunheim'ın dev çam ağaçlarının arasında bile dikkat çekecek kadar yüksekti ama Hearth'ün özellikle bu ağaca ulaşmak için neden can attığını anlayamamıştım.

O anda ağacın gövdesi bir kapı gibi açıldı ve dışarı çıkan bir kadın, "Gelin, kahramanlarım!" diye seslendi.

Yüz hatları elfleri andıran kadının kırmızı-altın rengi uzun saçları parıldıyordu. Turuncu-kırmızı elbisesinin omzunda yeşil-gümüş rengi bir broş vardı.

İlk düşüncem bunun bir tuzak olduğuydu. Yggdrasil'deki deneyimlerim ağaçların içinde açılan kapılardan korkmam gerektiğini anlamamı sağlamıştı. İkinci düşüncemse kadının, kuzenim Annabeth'in anlattığı orman perilerine benzediği oldu. Gerçi bir orman perisinin Jotunheim'da ne işinin olduğunu bilemiyordum.

Sam hiç tereddüt etmedi. Kırmızı-altın kadın ellerini açıp "Acele edin!" diye bağırırken (bu tavsiyeye gerek var mıydı, bilemiyorum) Hearthstone'un arkasından hızla koşmaya devam etti.

Gökyüzü bir anda gece yarısı olmuş gibi karardı. Yukarı baktığımda bize yetişen devlerden birinin yat boyutlarındaki ayakkabı tabanının tepemize inmek üzere olduğunu gördüm. Kırmızı-altın kadın Hearth'ü ağacın içine çekti. Ardından da Sam'le Alex girdi. Kısa adımları yüzünden geride kalan Blitz'i kapıp ben de ağacın içine atladım. Devin ayakkabısı büyük bir gürültüyle yere inerken, sessiz, zifiri bir karanlığın içinde kaldık.

Gözlerimi kırpıştırdım. Sanırım ölmemiştim. Blitz sıkışıp kaldığı kolumun altından kendini kurtarmaya çalıştığından, onun da ölmediğine karar verdim.

Birden bire kör edici parlak bir ışığın içinde kaldık. Blitz paniğe kapılmıştı. Güneş kaskını takmaya çalışırken onu ayağa kaldırdım. Ancak Blitz kendini korumaya aldıktan sonra etrafımıza bakmaya fırsatım oldu.

Kesinlikle bovling salonu olmayan aşırı ölçüde görkemli bir odadaydık. Tepemizdeki dokuz cepheli cam piramitten içeri güneş ışığı süzülüyordu. Odanın çevresini saran, zeminden tavana yükselen pencereler damların üzerinden Asgard'a bakıyordu. Gözlerimi kıstığımda, uzaklardaki Valhalla'nın kubbesini bile görebiliyordum. Yüz bin altın kalkanla inşa edilmiş kubbe dünyanın en kokoş armadillosunun kabuğu gibi görünüyordu.

Girdiğimiz oda bir iç mekan orta avlusunu andırıyordu. Odanın çevresini saran dokuz ağacın her biri Jotunheim'dan kaçarken içine atladığımız ağaca benziyordu. Odanın tam ortasında, yüksek bir kürsünün önündeki ocakta duman çıkarmayan bir ateş yanıyordu. Kürsünün üzerinde beyaz ahşaptan oyulmuş bir taht vardı.

Kırmızı-altın saçlı kadın kürsünün basamaklarını çıkıp tahtına kuruldu.

Saçları gibi, bu kadınla ilgili her şey zarif, su gibi duru ve parıltılıydı. Elbisesinin süzülüşü bana sıcak yaz esintisinde sallanan gelincikleri anımsattı.

"Hoş geldiniz, kahramanlar," dedi tanrıça (ah, evet! Sürprizi bozmak istemezdim ama bu kadın kesinlikle bir tanrıçaydı).

Hızla ileri çıkan Hearthstone tahtın önünde dizlerinin üzerine çöktü. Hearthstone'u şeyden beri... aslına bakacak olursanız, elf dostumu hiçbir zaman bu halde görmemiştim. Odin'in karşısına çıktığında bile.

S-I-F, dedi Hearthstone.

"Evet, sevgili Hearthstone," dedi tanrıça. "Ben Sif'im."

Blitzen de Hearthstone'un yanma giderek dizlerinin üzerine çöktü. Diz çöken tipte biri olmadığımdan tanrıçayı başımı eğerek selamladım. Kenarda dikilen Alex'le Sam'in yüzlerinde ise biraz sıkkın bir ifade vardı.

"Leydim," dedi Sam, bariz bir gönülsüzlükle. "Bizi neden Asgard'a getirdin?"

Sif, zarif burnunu buruşturdu. "Valkyrie Samira el-Abbas. Sen de yeni einherji Alex Fierro olmalısın." Huysuz polis memurları Güneş Lekesi'yle Kır Çiçeği bile kadının yüzünde beliren memnuniyetsiz ifadeyi kıskanırdı. "Az önce hayatlarınızı kurtardım. Sence bu bana minnettar olmanız için iyi bir neden değil mi?"

Blitz boğazını temizledi. "Evet, leydim. Öyle. Sam'in demek istediği..."

"Kendi adıma konuşabilirim," dedi Sam. "Evet, bizi kurtar-

manı takdir ediyorum ama zamanlaman kafama takılacak kadar iyiydi. Yoksa bizi mi izliyordun?"

Tanrıçanın gözleri su altındaki altın paralar gibi parıldadı. "Elbette sizi izliyordum, Samira. Ama kocama lazım olan bilgiyi almadan sizi oradan çıkaramazdım."

Etrafıma bakındım. "Kocan... Thor mu?"

Şimşek tanrısının bu kadar temiz ve şık bir yerde yaşadığını hayatta tahmin edemezdim. Sif öylesine zarif bir kadındı ki, insanların içinde osurup geğireceğini hiç sanmıyordum.

"EvetMagnus Chase." Sif kollarını açtı. "Evimiz Bilskirnir'e hoş geldiniz! Şöhretli saray Parlak Çatlak!"

Sif in bunu söylemesiyle cennetten inme bir koro *Ahhhhhhh!* dedikten sonra başladıkları gibi birden bire sustular.

Blitzen Hearthstone'un ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Tanrıların görgü kurallarını bilmiyordum ama sanırım cennetten inme koro duyulduktan sonra ayağa kalkabiliyordunuz.

"Asgard'daki en büyük malikâne!" dedi Blitzen, hayranlıkla. "Burayla ilgili hikâyeleri duymuştum. Ve ne güzel bir isim: Bilskirnir!"

Koro bir kez daha duyuldu. *Ahhhhhhh!*

"Parlak Çatlak?" dedi Alex, korodaki meleklerin susmasını bile beklemeden. "Komşunuz kim, Çatlak Patlak mı?"

Sif kaşlarını çattı. "Bundan hoşlanmadım. Onu Jotunheim'a geri gönderebilirim."

"Bana bir daha *bu* desene," dedi Alex, hırlar gibi bir sesle. "Hadi, dene!"

Kil kesiciyle uzuvlarımdan birini yitirme riskini göze alarak,

kolumu bir korkuluk gibi Alex'in önüne koydum. "Sif, bize neden burada olduğumuzu söyler misin?"

Sif gözlerini üzerime dikti. "Elbette, Frey oğlu. Biliyor musun, Frey'i her zaman sevmişimdir. Yakışıklı adamdır." Saçlarını kabarttı. Neden bilmiyorum ama Sif *yakışıklı* derken, *kocamı kıskandırması muhtemel bir erkek* demek istemişti sanki.

"Dediğim gibi, ben Thor'un karısıyım. Ne yazık ki çoğu insan benimle ilgili yalnızca bunu bilir ama aynı zamanda toprak tanrıçasıyım. Bir ormanın içinden, çimenlerin ya da yosunların üzerinden geçtiğiniz sürece Dokuz Dünya'nın tamamında sizi takip etmek benim için çok kolay bir iş."

"Yosun mu?"

"Evet canım. Hatta adını gösterişli altın lülelerimden alan *Sif'in Saçları* denilen bir yosun türü bile var."

Bunu kibirli bir havada söylemişti. Kendi hesabıma, adını benden alan bir yosun türü olduğu için heyecanlanacağımı sanmıyordum.

Hearth avluyu çevreleyen ağaçları göstererek işaret diliyle, *r-o-w-a-n*, dedi.

Sif in gözleri ışıldadı. "Sen çok şey biliyorsun, Hearthstone! Rowan benim kutsal ağacımdır. Bir rowan'dan diğerine geçerek Dokuz Dünya'nın tamamına ulaşabilirim. Zaten sizi sarayıma da bu şekilde getirdim. Rowan birçok lütfun kaynağıdır. Oğlum Uller'in ilk yayıyla kayağını rowan ağacından yaptığını biliyor muydunuz? Çok gururlanmıştım."

"Tabii ya!" Jotunheim'da bir keçiyle yaptığım konuşmayı hatırlamıştım (böyle bir cümle kurmam bile içimi karartıyor).

"Otis, Uller'le ilgili bir şeyler söylemişti. Onun Thor'un oğlu olduğunu bilmiyordum."

Sif parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Aslında, Uller *ilk* kocamdan olan oğlum. Thor bu konuda biraz hassastır." Böyle dese de, bu durum Sif'i memnun ediyormuş gibiydi. "Bu arada laf rowan ağaçlarından açılmışken, elf büyücümüz için bir hediyem var!"

Zarif elbisesinin kolunun içinden deri bir kese çıkardı.

Hearthstone az kalsın yere devrilecekti. Hararetli bir şekilde pek bir anlam ifade etmeyen el hareketleri yaptı. Sanırım soluksuz kaldığını anlatmak istiyordu.

Blitzen, Hearth'ün kolunu tuttu. "Bu... bu bir run kesesi mi, leydim?"

Sif gülümsedi. "Bu doğru, iyi giyimli cüce arkadaşım. Tahta üzerine yazılı runlar, taş üzerindekilere göre çok farklı bir güce sahiptir. Bu taşlar hayat doludur. Sahip oldukları büyü gücü çok daha yumuşak ve esnektir. Ve run taşları için en iyi ağaç rowan'dır."

Sif, Hearth'e tahta yaklaşmasını işaret edip deri keseyi titreyen avcunun içine koydu. "Çok yakında bir mücadelede bunlara ihtiyacın olacak, Hearthstone. Ama seni şimdiden uyarıyorum. Diğer setinde olduğu gibi, bunda da bir run eksik. Harflerden biri eksik olduğunda, büyünün dili zayıflar. Bir gün gerçek potansiyeline ulaşmak için bu eksik runu bulmak zorunda kalacaksın. O zaman bana gel."

Hearthstone'un, kardeşinin öldüğü yerdeki taş yığınının en üzerine bıraktığı *miras* runu hatırladım. Ağaçtan ağaca sıç-

rayarak Dokuz Dünya'da gezinip yosunlar üzerinden iletişim kurabiliyorsa, Sif'in Hearth'e neden yeni bir *othala* runu vermediğini anlamadım. Ama daha önce de dediğim gibi, "Herkesin Babası'yla Run Büyüsü: Haftasonu Semineri"ne katılıp sertifika alanlardan biri değildim.

Hearthstone minnettarlıkla başını eğdikten sonra, yeni kesesini kundaklanmış bir bebek gibi göğsüne dayayıp kürsüden uzaklaştı.

Baltasını kavramış olan Samira kıpırdandı. Tanrıça aslında kılık değiştirmiş Küçük Billy olabilirmiş gibi Sif'i gözlüyordu. "Leydi Sif, bu çok nazik bir davranıştı. Ama az önce bizi neden buraya getirdiğinizi söyleyecektiniz."

"Kocama yardım etmek için!" dedi Sif. "Artık onun çekicini bulup geri getirmek için gereken bilgiye sahip olduğunuzu sanıyorum?"

Aramızdan birinin diplomatik bir şekilde, *Sayılır, aslında pek öyle değil*, gibisinden bir şeyler söyleyip söyleyemeyeceğini merak ederek arkadaşlarıma baktım.

Sif, inceden bir horgörü de barındırdığını hissettiğim bir ifadeyle içini çekti. "Anlıyorum. Öncelikle ödeme konusunu aradan çıkarmak istiyorsunuz."

"Aslında biz öyle düşünmü..." dedim.

"Bir dakika." Tanrıça, parmaklarını uzun saçlarının içinden geçirdi. Kucağına düşen kırmızı-sarı saç telleri, som altın nesneler çıkaran bir 3B yazıcı gibi, gözlerimizin önünde kendi kendilerini örerek bir şekil kazanmaya başladı.

Sam'e dönüp fısıldadım. "Sif, Rapunzel gibi biri mi?"

Sam tek kaşını kaldırdı. "O masalın nereden çıktığını sanıyorsun?"

Saç şeklinde görünür bir değişim olmamasına rağmen, kısa süre içinde tanrıçanın elinde küçük, altın bir kupa belirdi. Kupayı gururla kaldıran Sif, "Her biriniz bunlardan bir tane alacaksınız!" dedi.

Kupanın tepesinde Mjolnir çekicinin altından, minik bir kopyası vardı. Kaidenin alt kısmında THOR'UN ÇEKİCİNİN GERİ ALINMASI KARŞILIĞINDA VERİLEN KAHRAMANLIK ÖDÜLÜ yazıyordu. Bunun altındaki, küçük harflerle yazılı kısmı okuyabilmek için gözlerimi kıstım. KUPA SAHİBİ, KAMPANYAYA KATILAN ASGARD RESTORANLARINDA SATIN ALACAĞI BİR KİŞİLİK SERVİSLE BİRLİKTE, EŞDEĞERDE, ÜCRETSİZ BİR KİŞİLİK SERVİS HAKKINA SAHİPTİR.

Blitzen cıyaklar gibi bir ses çıkardı. "Bu harika! Nasıl bir işçiliktir bu! Nasıl..."

Memnuniyeti her halinden belli olan Sif gülümsedi. "Loki'nin bana yaptığı korkunç şeyin ardından gerçek saçlarımın yerini som altından büyülü saçların aldığını biliyorsunuzdur." Alex'le Sam'e baktığında yüzündeki gülümseme silinmişti. "Bunun olumlu taraflarından biri, fazlalık saçlarımdan som altın nesneler yapabilmem. Bu türden nesnelerle evde çalışanların maaşlarını ödemenin yanı sıra, sizin gibi kahramanların ödemelerini de ben yapıyorum. Thor çok tatlı. Hatta yeteneklerimi öylesine takdir ediyor ki, bana *ödül karıcığım** diyor."

---

* *Trophy wife.* Yaşlı ve varlıklı bir erkekle evlenen genç ve güzel kadınlar için kullanılan tabir. Bu kadınlar, kocaları için bir statü sembolüdür. Ödül ya da *kupa* anlamındaki *trophy* ile kelime oyunu yapılmış. (ç.n.)

Gözlerimi kırpıştırdım. "Vay be."

"Değil mi!" Tanrıçanın yüzü kızarmıştı. "Her neyse. Görevinizi tamamladığınızda bunlardan birer tane alacaksınız."

Blitzen özlem dolu bir ifadeyle numune kupaya uzandı. "Kampanyaya katılan restoranlarda bir alana bir bedava, ha?" Mutluluktan ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Evet, canım, aynen öyle," dedi tanrıça. "Peki, çekici nasıl almayı planlıyorsunuz?"

Alex öksürdü. "Aslında..."

"Boş verin! Söylemeyin!" Sif, Alex'in yüzünü kapatmak istermiş gibi elini kaldırdı. "Detayları size yardımcı olacak kişiye bırakmayı tercih ederim."

"Bize yardımcı olacak kişi mi?" dedi Alex.

"Evet. Şimdi... ilk göreviniz biraz alengirli olacak. Öğrendiklerinizi kocama anlatmak zorundasınız. Asansör hemen şurada. Onu... ne diyordu oraya? Hah! Onu erkek mağarasında bulabilirsiniz. Ama sizi şimdiden uyarayım. Bir süredir canı çok sıkkın."

Samira parmaklarını baltasının kafasında tıkırdattı. "Sanırım öğrendiklerimizi ona sen söyleyemezsin?"

Bir kez daha Sif'in gülümsemesi silindi. "Ben mi? Hayır. Şimdi gidin. Ve Thor'u çok kızdırıp katliam havasına sokmayın. Yeni bir kahraman grubu tutacak kadar zamanım yok."



KIRK BEŞ

SAÇ ÖRGÜLERİ HİÇ BU KADAR KORKUTUCU GÖRÜNMEMİŞTİR

"Sif berbat bir hatun," diye mırıldandı Alex, asansör kapıları kapanır kapanmaz.

"Belki de bunu söylemek için doğru zaman değildir," dedim. "Sonuçta şu anda onun asansöründeyiz."

"Efsaneler doğruysa," diye ekledi Blitz. "Bu malikenenin altı yüzden fazla katı var. Yani asansörle bodrum katına çakılmak istemem."

"Her neyse," diye homurdandı Alex. "Ayrıca Parlak Çatlak da ne biçim isim?"

Asansörün hoparlörlerinde iki saniye boyunca cennet korosunu dinledik.

"Bu bir kenning," dedi Blitzen. "Skofnung Kılıcı'nı aldığımız wight'in kenning'i Kan Nehri gibi. Parlak Çatlak..."

Ahhhhhhh!

"...şimşek demenin şiirsel bir yolu. Yani, Thor şimşek tanrısı ya..."

"Hmm," dedi Alex. "Parlak Çatlak'ın şiirsel bir tarafı yok."

Ahhhhhhh!

Hearthstone yeni run kesesini aldığından beri normalde olduğundan çok daha fazla içine kapanmıştı. Asansörün köşesine yaslanmış, deri kesenin ipini çekiştiriyordu. Dikkatini çekmek, iyi olup olmadığını sormak istiyordum ama gözlerime bakmıyordu.

Sam ise, çok yakında kullanacağını hissediyormuş gibi parmaklarını baltasının kenarında gezdiriyordu.

"Sen de Sif'ten hoşlanmadın, değil mi?" dedim.

Sam omuz silkti. "Nesinden hoşlanacağım ki? O kibirli bir tanrıça. Babamın eşek şakalarından ben de hoşlanmam ama Sif'in gerçek altın saçlarını kesmesi... bunu anlayabiliyorum. Loki bunu yaparak bir şey göstermek istemiş olmalı. Sif için güzelliği her şeyden daha önemli. Yeni değerli metal saçlarından bir şeyler örebilme yeteneği ya da Thor'un ödül karısı olması falan? Babamın bunları da planladığına eminim. Babamın şaka anlayışı böyledir. Sif'le Thor bunu anlayamayacak kadar kalın kafalılar."

Hearthstone buna katılmıyormuş gibiydi. Run kesesini cebine soktu. *Sif bilge ve iyi biri. O, bir şeyleri yetiştirmenin, büyütmenin tanrıçası. Sense...* dedikten sonra Sam'i işaret ederek, bir kağıdı yırtıyormuş gibi bir hareket yaptı. *Haksızlık ediyorsun.*

"Hey, elf?" dedi Alex. "Ne demeye çalıştığını anlıyorum ama Sif'i savunuyorsan, bu konuda Samira'dan yana olduğumu söylemek zorundayım."

"*Teşekkürler,*" dedi Sam.

Hearthstone kaşlarını çatıp kollarını kavuşturdu. *Sizinle konuşmak mümkün değil.*

Blitz homurdandı. "Bence Thor'un evinde Thor'un karısı hakkında ileri geri konuştuğunuz için aklınızı kaçırmış olmalısınız. Kaldı ki az sonra karşısına çıkacağımız kişi..."

Ding.

Asansör kapıları kayarak açıldı.

"Kutsal mağara adamıyken," diyerek Blitz'in cümlesini tamamladım.

Asansörden garaja benzeyen bir alana çıktık. Tam karşımızdaki hidrolik kaldırıcı üzerinde Thor'un arabası duruyordu. Tekerler çıkarılmıştı ve alt gövdeden kırılmış bir enine dingile benzeyen bir şey sarkıyordu. Duvarların birindeki rafta onlarca ingiliz anahtarı, testere, tornavida ve plastik çekiç vardı. Bir an için, plastik çekiçlerden birini alıp, Çekicini buldum! diye bağırmak istedim. Ama böyle bir şaka hoş karşılanmayabilirdi.

Garaj alanının ötesinde, bodrum katı dört dörtlük bir erkek mağarasına açılıyordu. Tavandaki sarkıtlar içeriyi Nidavellir'i anımsatan bir parıltıyla aydınlatıyordu. Mağaranın arka yarısı, iki büyük sinema perdesi ve alt kısımda bir dizi daha küçük plazma monitörle, IMAX sinema salonuydu. Herhalde Thor aynı anda iki film izlerken, bir düzine spor müsabakasını da takip edebiliyordu. Sinema salonunun deri ve kürkle kaplı yatar koltuklarının yan tarafında geyik boynuzu şeklinde içecek sehpaları vardı.

Sol tarafımız mutfaktı. Beş paslanmaz çelik buzdolabı, bir fırın, üç mikrodalga fırın, yan yana dizili son teknoloji ürünü mikserler ve muhtemelen keçilerinin favori mekanı olmayan bir kasap tezgâhı vardı. Kısa bir koridorun sonundaki içi doldurulmuş koç kafası, boynuzlarına asılmış iki levhayla tuvaletlerin yerini gösteriyordu:

VALKYRİE'LER ⟶
⟵ BERSERKER'LER

Mağaranın sağ kısmı atari salonuydu. Utgard Bovling Salonu'nun ardından görmek istediğim son şeydi bu. Neyse ki, burada bovling kulvarları yoktu. Mağaranın ortasına bir onur konuğu gibi yerleştirilmiş aşırı ölçüde büyük masaya baktığımda, Thor'un bovlingden çok bir masa hokeyi adamı olduğunu düşündüm.

Öylesine geniş bir mağaradaydık ki, *Dance Dance Revolution* makinesinin* arkasından çıkıp yürümeye başlayana dek Thor'u göremedim. Thor kendi düşünceleri içinde kaybolmuş gibi görünüyordu. Mırıldanarak volta atarken, birinin kalbine şok uygulamaya hazırlanıyormuş gibi ellerindeki iki masa hokeyi paletini birbirine vuruyordu. Thor'un peşinden keçileri Otis'le Marvin geliyordu. Ama toynakları üzerinde hızlı manevra yapamadıklarından, Thor arkasına döndüğü her sefer keçilerine çarpıp yolundan çekilmeleri için onları kenara itmek zorunda kalıyordu.

"Çekiçler," diye homurdanıyordu. "Aptal, aptal çekiçler."

En sonunda bizi fark etti. "Aha!"

Öfkeyle üzerimize yürüdü. Kan çanağı gözleri alev alev yanıyordu. Yüzü, sakalı kadar kırmızıydı. Üzerinde eski, yırtık pırtık bir Metallica tişörtüyle, soluk tenli, kıllı bacaklarını açığa çıkaran spor şortu vardı. Çıplak ayakları bir an önce kapsamlı bir pedikür girmesi gerektiğini gösteriyordu. Neden bilmiyorum ama kızıl

* Konami tarafından üretilen müzik ve dans temalı bir oyun makinesi. (ç.n.)

saçlarını örmüştü. Ama Thor'un kafasındaki bu iki saç örgüsü komik değil, dehşet verici görünüyordu. *Saçlarımı altı yaşındaki bir kız gibi örsem de, sizi gebertebilirim!* dermiş gibiydi.

"Haberler ne?" dedi öfkeyle.

"Hey, Thor," dedim, saç örgüleri kadar erkeksi bir sesle. "Sumarbrander'in sana söyleyeceği bir şey var."

Kolyemi dışarı çıkarıp Jack'i çağırdım. Büyülü, konuşan bir kılıcın arkasına saklanmak korkaklık mıydı? Bunu stratejik açıdan zekice bir hamle olarak görmeyi tercih ediyordum. Masa hokeyi paletlerinden birini yüzüme geçirdiği takdirde Thor'a herhangi bir iyiliğim dokunmazdı.

"Selam, Thor!" Jack neşeyle ışıldadı. "Selam, keçiler! Oh, masa hokeyi! Kıyak mekanın varmış, Şimşek Adam!"

Thor elindeki paletlerden biriyle sakalını kaşıdı. Elinin eklem yerlerine mavi harflerle oğlu Modi'nin adını yazdırmıştı. Bu adı daha yakından okumayı gerçekten istemezdim.

"Evet, evet. Selam, Sumarbrander," diye homurdandı Thor. "Ama çekicim nerede? Mjolnir nerede?"

"Oh." Jack, turuncunun koyu bir tonunda parıldadı. Gözleri olmadığından bana öfkeyle gözlerini dikemezdi ama onu soktuğum berbat durumu fark ettiğinde keskin kenarını benden tarafa çevirdi. "Hmm... o konuda iyi haberlerim var. Çekicin kimde olduğunu ve nerede sakladığını öğrendik."

"Mükemmel!"

Jack birkaç santim geriledi. "Ama kötü haberler de var..."

Otis, kardeşi Marvin'e bakarak içini çekti. "Öldürülmek üzere olduğumuza dair kötü bir his çöktü içime."

"Kes şunu!" dedi Marvin, sert bir sesle. "Patronun kafasına kötü fikirler sokma!"

"Çekicin, Thrym adındaki bir dev tarafından çalınmış," diye devam etti Jack. "Thrym çekici toprağın sekiz mil derinine gömmüş."

"Mükemmel değil!" Ellerindeki masa hokeyi paletlerini sert bir şekilde birbirine vurmasıyla gök gürlediğini sandım. Plazma TV'ler yere devrildi. Mikrodalga fırınlardan kıvılcımlar çıktı. Keçiler bir geminin güvertesindeymiş gibi ileri geri sallandı.

"Thrym'den nefret ediyorum!" diye kükredi Thor. "Toprak devlerinden nefret ediyorum!"

"Biz de!" dedi Jack. "Şimdi de Magnus sana çekici geri almak için kurduğumuz zekice planı anlatacak!"

Jack, inanılması güç bir stratejik hamleyle arkama geçti. Aynı esnada Otis'le Marvin'in efendilerinden uzaklaşarak *Dance Dance Revolution* makinesinin arkasına saklandıklarını fark ettim.

En azından Alex, Sam, Blitz ve Hearth bir yerlere saklanmaya kalkışmadılar. Ama Alex bana, *Al sana şimşek tanrısı, anlat bakalım!* dermiş gibi bakıyordu.

Ben de Thor'a bütün hikâyeyi en başından anlattım. Wight'in gömütüne gitmemiz için nasıl kandırıldığımızı, orada Skofnung Kılıcı'm buluşumuzu, Skofnung Taşı'nı almak için Alfheim'a gidişimizi, Heimdall'la *selfie* çektirmek için Bifrost'a çıkışımızı, Utgard-Loki'den bilgi almak için bovling turnuvasına katılmak zorunda kalışımızı... En sonunda, Thrym'in Loki'yle evlilik ittifakı kurmak için taleplerinin neler olduğunu açıkladım.

Bunları anlatırken arada bir durmam gerekti çünkü her yeni

haberle daha da öfkelenen Thor saçını başını yolarak volta atıyor, etrafa bir şeyler fırlatıyor, duvarları yumrukluyordu.

Haberleri hazmetmesi için biraz zaman gerekti.

Anlatacaklarımı tamamladığımda, Thor haklı gerekçelere dayanan müthiş kararını açıkladı. "Hepsini öldürmek zorundayız!"

Blitz elini kaldırdı. "Ah, Thor bey... seni Thrym'e götürmeyi başarsak bile, onu öldürmen işimize yaramaz. Çekicin nerede olduğunu bilen tek kişi o."

"O halde çekicimin yerini öğrenmek için onu işkenceden geçirdikten *sonra* öldürürüz! O zaman çekicimi gidip kendim alabilirim!"

"Ne tatlı herif," diye mırıldandı Alex.

"Efendim," dedi Sam. "Bunu yapsak bile... bu arada işkence de çok etkili ya da etik bir yol değildir... gene de Thrym sana çekicin nerede olduğunu söylese bile, toprağın sekiz mil derininden onu nasıl çıkaracaksın?"

"Elbette toprağı deleceğim! Çekicimle!"

Thor'un zihinsel çarklarının çalışmasını bekledik.

"Oh," dedi tanrı. "Sorunu anladım. Lanet olsun! Beni takip edin!"

Ellerindeki hokey paletlerini atıp garaj alanına geçti ve aletlerini karıştırmaya başladı. "Buralarda bir yerde yerin sekiz mil altına inmemizi sağlayacak bir alet olmalı."

El matkabı, mezura, tornavida gibi aletlerin ardından, Geirrod'un kalesinden alırken az kalsın canımızdan olacağımız demir asayı inceleyip değerlendirdikten sonra, her şeyi yere fırlattı.

"Bunların hiçbiri işe yaramaz!" dedi tiksintiyle.

Belki de kafam kullanmalısın, dedi Hearthstone.

"Ah, beni teselli etmeye çalışma, Elf bey," dedi Thor. "Durum umutsuz, değil mi? Çekiçlere ulaşmak için bile çekiç gerekiyor. Ve bunlar..." Eline bir plastik çekiç alıp içini çekti. "İşe yaramaz. Mahvoldum, bittim ben! Devler çok yakında savunmasız kaldığımı öğrenecektir. Midgard'ı işgal edecek, televizyon endüstrisini çökertecekler. Bir daha asla sevdiğim şovları izleyemeyeceğim!"

"Çekici almanın bir yolu olabilir." Ne dediğimi düşünmeden bu sözcükler dudaklarımdan dökülüverdi.

Thor'un gözleri ışıldadı. "Yoksa kocaman bir bomban mı var?"

"Ah, hayır. Ama Thrym yarın biriyle evlenmeyi bekliyor, değil mi? Bu düğün gerçekleşecekmiş gibi davranıp..."

"Unut gitsin!" diye kükredi Thor. "Ne önereceğini biliyorum. Bu asla olmaz! Thrym'in büyükbabası çekicimi çaldığında beni yeterince aşağıladı, tamam mı? Bunu bir daha asla yapmayacağım!"

"Neyi?"

"Bir daha asla gelinlik giymeyeceğim! Thrym'le evlenmeyi reddeden Freya benmişim gibi davranmayacağım. Bencil kadın! Orada öylesine onurum kırıldı, öylesine aşağılandım ki... baksana, sen neye sırıtıyorsun öyle?"

Thor'un bunu söylediği Alex sırıtmayı anında kesti.

"Bir şey yok," dedi. "Yalnızca seni gelinlikle düşündüm de..."

Omzuma doğru yaklaşan Jack fısıldadı. "Ha-ri-ka görünüyordu."

Thor homurdandı. "Elbette bu Loki'nin fikriydi. İşe de yaradı. Böylelikle düğüne girmenin bir yolunu buldum, çekicimi geri aldım ve oradaki bütün devleri geberttim. Elbette çocuklara do-

kunmadım... yani Thrym III ve Thrynga'ya. Ama Asgard'a geri döndüğümde, Loki bu hikâyeyi herkese anlattığından milletin maskarası oldum. Çağlar boyunca kimse beni ciddiye almadı!" Thor, aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını çattı. Düşünmek onun için acı verici bir deneyimdi. "Biliyor musunuz, bence bütün bunların arkasında en başından beri Loki vardı. Bahse girerim çekicin çalınmasını da beni rezil edecek bu çözümü de o planladı."

"Bu korkunç bir şey," dedi Alex. "Gelinliğin nasıldı peki?"

"Ah, dantelli aplike yakası yüksekte kalan..." Thor'un sakallarından kıvılcımlar çıktı. "BUNUN ÖNEMİ YOK!"

"Her neyse..." diyerek araya girdim. "Bu Thrym... Thrym III ya da adı neyse artık... bu numarayı bir kez daha denemeni bekliyor. Bu yüzden düğünün yapılacağı yerde ciddi güvenlik önlemleri almış. İçeri fark edilmeden hiçbir tanrı giremez. Yani bize başka bir gelin lazım."

"Eh, buna sevindim!" Sırıtarak Samira'ya baktı. "Ve gönüllü olduğun için sana çok teşekkür ederim, kız çocuğu! Freya gibi bencil karının teki olmadığına çok memnunum. Sana borçluyum. Sif'ten, senin için bir kupa yapmasını isteyeceğim. Ya da Hot Pocket* ister misin? Dondurucuda birkaç tane..."

"Hayır, Lord Thor," dedi Sam. "Senin için bir devle evlenmeyeceğim."

Thor sinsice göz kırptı. "Doğru... yalnızca onunla evlenecekmiş gibi yapacaksın. Ve Thrym çekici çıkardığında..."

"Evlenecekmiş gibi de yapmayacağım," dedi Sam.

"Ben yaparım," dedi Alex.

---

* Mikrodalga fırınlar için üretilen bir hazır yiyecek markası. (ç.n.)



KIRK ALTI

GELİN VE/VEYA SUİKASTÇI

Doğrusu, Alex dikkatimizi nasıl çekeceğini biliyordu. Ağızları açık kalmış Hearth'le Blitz aval aval ona bakıyordu. Jack soluğunu tutmuş gibi parlak sarı bir renkte ışıldıyordu. Thor'un bitişmiş kaşlarından kıvılcımlar çıkıyordu. Keçiler bile bu deli kıza yakından bakmak için yanımıza gelmişlerdi.

"Ne?" dedi Alex. "Sam'le bunu konuştuk. Sam sözlüsü Emir'e bu devle evlenecekmiş gibi bile yapmayacağına dair söz verdi, değil mi? Bu saçmalık beni hiç rahatsız etmiyor. Gelinliğimi giyeceğim, yeminlerimi edeceğim, yeni kocamı öldüreceğim falan filan. Sam'le neredeyse aynı boyutlardayız. İkimiz de Loki'nin çocuklarıyız. Sam de benim nedimem olabilir. Bence en iyi seçeneğimiz bu."

Sam'e baktım. "Alex'le konuştuğunuz şey bu muydu yani?"

Sam parmaklarını kemer askılarına soktu. "Alex, onu kontrol etmeye çalıştığı takdirde Loki'ye direnebileceğini düşünüyor... Provincetown'da bana olanların aksine."

Sam Provincetown'da olan şey üzerine ilk defa konuşuyordu.

Loki'nin parmaklarını şıklatmasıyla Sam'in yere nasıl yıkıldığını hatırlıyordum. Ciğerlerindeki bütün hava boşalmıştı. Sam bir Valkyrie'ydi. İradesi ve disiplini tanıdığım herkesten daha kuvvetliydi. O bile Loki'ye direnemediyse...

"Alex, emin misin?" Ses tonuma şüphe karışmamasına çalıştım. "Daha önce hiç Loki'nin zihinsel gücüne karşı direnmen gerekti mi?"

Alex'in ifadesi sertleşti. "Bu da ne demek şimdi?"

"Demek istediğim..."

"Asıl nokta," diyerek araya girdi Thor. "Sen gerçek bir kız değil, argr'sın!"

Şiddetli bir gök gürlemesinin birkaç saniye öncesi gibi, bodrum katındaki hava donup kaldı. Hangi olasılığın -Thor'un Alex'e saldırması mı, yoksa Alex'in Thor'a saldırması mı?- beni daha çok korkuttuğundan emin değildim. Alex'in gözlerinde öyle bir bakış vardı ki, Thor ve çekicini bulmakla uğraşmak yerine devleri korkutması için onu Jotunheim'ın sınırına koyabilirdik.

"Ben bir Loki çocuğuyum," dedi, düz bir sesle. "Thrym de yarın bir Loki çocuğu bekliyor. Loki gibi ben de akışkan cinsiyetliyim. Ve kadın olduğum zamanlarda, dört dörtlük bir *kadınım.* Dantelli bir gelinliği de senden çok daha iyi taşırım!"

Thor'un suratı asıldı. "Tamam da, kabalığa gerek yok."

"Hem," diye devam etti Alex. "Loki'nin beni kontrol etmesine izin vermeyeceğim. Buna asla izin vermedim. Hiçbir zaman da vermeyeceğim. Ayrıca, bu intihar görevine talip olan başka biri de göremiyorum."

Öne çıkan Otis içini çekti. "Ölmek için gönüllü arıyorsanız, sanırım bunu ben yapabilirim. Düğünlerden her zaman hoşlan..."

"Kapa çeneni, aptal!" dedi Marvin. "Sen bir keçisin!"

Demir asasını alan Thor, düşünceli bir halde asaya yaslanarak parmaklarını tıklattı ve zeminde titreşen farklı görüntüler yarattı. Bir futbol maçı, Evden Alışveriş Kanalı, *Gilligan's Island* dizisi...

"Bu işte bir argr'a halen güvenmi..."

"*Akışkan cinsiyetli birine*," diye düzeltti Alex.

"Akış... her neyse. Ama sanırım aramızda saygı açısından en az kaybedecek şeyi olan sensin."

Alex dişlerini sıktı. "Loki'nin seni neden bu kadar sevdiğini anlıyorum."

"Millet," diyerek araya girdim. "Tartışmamız gereken başka meseleler de var ve zamanımız çok az. Thrym, gelinini yarın bekliyor."

Alex kollarını kavuşturdu. "O halde karar verildi. Koca çirkin herifle ben evleneceğim."

Evet, sen evlen, dedi Hearthstone. *Bir yastıkta kocayın, bir sürü çocuk yapın.*

Alex gözlerini kıstı. "Sanırım artık işaret dilini öğrenmem gerekiyor. Ama şimdilik, *Evet, Alex, bu kadar cesur olduğun için teşekkür ederiz*, dediğini varsayacağım."

Neredeyse aynı şeyi söylemiştim, dedi Hearthstone.

Sahte gelinimizin Alex olmasından hiç hoşlanmamıştım ama bu konuyu geçerek ilerlememiz gerektiğine karar verdim. Bu topluluğu olaya odaklanmış bir halde tutmak, keçileri kaçmış, dingili kırık bir arabayı sürmek gibiydi.

"Pekâlâ," dedim. "Thor'u gizlice düğüne sokamayacağımızı varsaymak zorundayız."

"Evet. Ve bir toprak devinin kalesini de basamaz," diye ekledi Blitz.

Thor burnundan soluyarak, "İnanın, bunu denedim," dedi. "Bu aptal devler çok derinlerde takılıyor."

"Aptallık konusunda uzman gibisin," dedi Alex.

Çenesini kapaması için Alex'e ters bir bakış attım. "Yani ön kapıyı kullanmak durumundayız. Bir baskını ya da davetsiz misafirleri engellemek için girişin nereden olacağını son dakikaya dek açıklamayacaklarını tahmin ediyorum."

"Davetiyede ne yazıyor?" diye sordu Sam.

Davetiyeyi çıkarıp gösterdim. Tarih kısmı YARIN SABAH!!! diye değişmişti. Yer kısmında ise halen SİZE DÖNECEĞİZ yazıyordu.

"Sorun değil," dedim. "Sanırım girişin nerede açılacağını biliyorum."

Thor'a Duvak Şelalesi'nin fotoğrafından bahsettim.

Şimşek tanrısı buna sevinmiş gibi görünmüyordu. "Yani... ya yanılıyorsun ve bu alelade bir fotoğraf ya da hain dayından gelen bilgiye inanmayı tercih ediyorsun, öyle mi?"

"Eh... evet. Ama giriş bura..."

"Oraya gözcüler yerleştirebilirim," dedi Thor. "Tanrılardan oluşan bir ekip kurup şelaleden içeri bir düğün kafilesi girecek olursa gizlice peşlerine takılmalarını sağlayabilirim."

"Tanrılardan oluşan bir ekip kulağa çok güzel geliyor," dedim.

"O tanrıların kim olduğuna bağlı," diye mırıldandı Blitz.

"Gerektiğinde müdahale edebilecek einherjar da var," dedi Sam. "Sağlam, güvenilir savaşçılardır."

Güvenilir'i, Thor'un daha önce hiç duymamış olabileceği bir kelimeymiş gibi söyledi.

"Hmm." Thor örgülerinden birini parmağına doladı. "Sanırım bu işe yarayabilir. Ve Thrym çekici ortaya çıkardığında..."

"Eğer çıkarırsa," dedi Alex. "Çekici, düğünün ertesi sabahı vereceği çeyiz olarak kullanabilirmiş."

Thor dehşete düşmüştü. "Her halükârda, tören için çekici çıkarmak zorunda! Gelinin bu konuda ısrar etme hakkı var. Bir düğünü kutsamak için her zaman çekicimin sembolü kullanılır. Çekiç gerçekten Thrym'deyse, sen bunu talep ettiğin takdirde onu çıkarmak zorunda olacak. Ve çekici çıkardığı anda içeri dalıp herkesi öldürürüz!"

Bizim dışımızda herkesi, dedi Hearthstone.

"Aynen öyle, Elf bey! Ah, nefis bir katliam olacak!"

"Lord Thor," dedi Sam. "Düğünü basmak için doğru zamanı nasıl ayarlayacaksın?"

"Orası kolay." Arkasına dönerek Marvin'le Otis'in kafalarına vurdu. "Düğün yerine benim arabamla girersiniz. Lordlar ve leydiler için bu olağan bir şeydir. Biraz konsantrasyonla, içerideki keçilerimin görüp duyduğu her şeyi görüp duyabilirim."

"Evet," dedi Otis. "Bunu yaptığında göz bebeklerimin arkasının karıncalandığını hissediyorum."

"Sessiz ol!" dedi Marvin. "Kimse senin karıncalanan göz bebeklerini dinlemek istemiyor."

"Çekicim ortaya çıktığında..." Thor şeytani bir ifadeyle sırıttı.

"Tanrılar ve einherjar'dan oluşan baskın ekibiyle içeri girip bütün devleri katlederiz. Böylece her şey yoluna girer. Ah, şimdiden daha iyi hissediyorum!"

"Oley be!" Jack beşlik çakar gibi coşkuyla Thor'un asasına çarptı... tabii beşlik değil de teklik çakmış oldular.

Samira işaret parmağını kaldırdı. "Bir şey daha var. Loki, özgürlüğüne kavuşmak için Skofnung Kılıcı'nı istiyor. Kılıcı almamasını nasıl sağlayacağız?"

"Böyle bir şey asla olamaz!" dedi Thor. "Loki'nin cezasını çektiği mağara bambaşka bir yerde ve burası çok uzun zaman önce tanrılar tarafından mühürlendi. Loki, Kurt Fenris'ten bile daha sıkı bağlanmıştır."

Eh, Fenris'in ne kadar sıkı bağlandığını gördük, dedi Hearth.

"Aynen öyle, elf bey," dedi Thor. "Yani bu konuda endişe etmemizi gerektirecek hiçbir şey yok. Loki fiziksel olarak düğüne katılamaz. Thrym Skofnung Kılıcı'nı eline geçirse bile, Loki'yi bulacak ya da onu özgürlüğüne kavuşturacak zamanı olmayacak. Çünkü biz daha önce içeri dalıp o koca hödüğü geberteceğiz!"

Thor bildiği ninja hareketlerini göstermek için demir asasını salladı. Bunu yaparken açılan sol saç örgüsünün korkutucu etkisi daha da arttı.

İçime buz gibi bir şeyin çöktüğünü hissettim. "Bu plandan emin değilim. Halen çok önemli bir şeyi atladığımızı, bir şeyin eksik olduğunu hissediyorum."

"Çekicim eksik!" dedi Thor. "Ama onu çok yakında geri alacağız. Elf bey ve cüce bey! Siz neden Valhalla'ya gidip einherjar'ı harekete geçirmiyorsunuz?"

"Efendim, bunu yapmak isterdik..." Blitzen güneş kaskını düzeltti. "Ama teknik olarak Valhalla'ya kabul edilmiyoruz... yani ölü olmadığımız için."

"Bunu halledebilirim!"

"Lütfen bizi öldürme!" diye yalvardı Blitz.

Thor, bir ucunda anahtar olan ikiye dörtlük bir tahta bulana dek çalışma masasını karıştırdı. Tahtanın yan tarafında THOR'UN İZNİYLE yazıyordu.

"Alın. Bu sizi Valhalla'ya sokar. Ama sakın geri getirmeyi unutmayın. Ben de akışkan argr'ımızın yarın kullanabilmesi için arabamı tamir edeceğim. Sonra da baskın ekibimi toparlayıp Duvak Şelalesi denilen bu yerde keşif yaptıracağım."

"Peki biz?" diye sordum tereddütle.

"Sen ve Loki'nin iki çocuğu bu akşam misafirimiz olacaksınız!" dedi Thor. "Yukarı çıkıp Sif'i bulun. O, yerleşmenizi sağlar. Sabah da görkemli düğün katliamımıza gideceğiz!"

"Oh," dedi Otis, içini çekerek. "Düğünlere bayılırım."



KIRK YEDİ

FUNKYTOWN* ÇARPIŞMASINA HAZIRLANIYORUM

Büyük bir katliamın öncesindeki gece yatağımda bir o yana, bir bu yana döndüğümü düşünebilirsiniz.

Yok be! Bütün gece taş kafalı bir dev gibi uyudum.

Sif her birimize Parlak Çatlak'ın üst katlarında misafir odaları verdi. Örme altın çarşafların serildiği rowan ağacından kocaman yatağıma devrildim ve sabah çalar saati duyana dek deliksiz bir uyku çektim. Çalar saat dediğim de, sehpanın üzerinden alıp duvarda parçalayana dek *Ahhhhhhh! Ahhhhhhh! Ahhhhhhh!* temalı cennet korosunu çalan, küçük, altından bir Mjolnir kupasıydı. İtiraf etmem gerekir ki, bu saati parçalayarak uyanmak çok tatmin ediciydi.

Sam'le Alex benim kadar iyi uyuyamamıştı. Onlarla Sif'in avlusunda buluştuğumuzda, ikisi de uyku mahmuru gözlerle boş boş etrafa bakıyordu. Alex'in kucağında bir süre önce tatlı çörek olduğunu sandığım parçalarla dolu bir tabak vardı. Parçaladığı

* Lipps Inc.'nin 1980 tarihli şarkısı. Disko çağıyla özdeşleştirilen bir şarkıdır. (ç.n.)

donatlardan kaşları çatık bir yüz yapmıştı. Parmakları pudra şekerine bulanmıştı.

Samira kokusundan hoşlanıyormuş ama nasıl içildiğini unutmuş gibi kahve fincanını dudaklarına götürdü. Skofnung Kılıcı sırtında asılıydı.

Başını kaldırıp bana baktı. "Nerede?"

İlk başta soruyu anlamadım. Ardından, bugün nereye gideceğimizi bilip bilmediğimi sorduğunu fark ettim.

Düğün davetiyesini bulmak için ceplerimi karıştırdım.

Tarih kısmında artık BUGÜN! SABAH 10'DA. HEYECANLI MISINIZ? yazıyordu.

Yer kısmında ise MANCHESTER'IN GÜNEYİNDE I-93 ÜZERİNDEKİ TACO BELL'E GELİN. AESIR'LER GELEMEZ. YOKSA ÇEKİÇ İCABINA BAKAR! belirmişti.

Davetiyeyi Alex'le Sam'e gösterdim.

"Taco Bell?" Alex homurdandı.

"Yanlış olan bir şey var." Sam kahvesinden bir yudum aldı. Fincan elinde titriyordu. "Magnus, bütün gece dediğin şeyi düşündüm. Önemli bir şeyi atlıyoruz. Planda eksik olan bir şey var ve bu çekiç değil."

"Belki de," dedi ev sahibimiz. "Atladığınız şey uygun kıyafetlerdir."

Sif, tanrıçaların genellikle yaptığı gibi, birden bire karşımızda belirmişti. Üzerinde aynı kırmızı-turuncu elbise, aynı yeşil-gümüş broş ve aynı kederli gülümseme vardı. *Sanırım hizmetçilerimsiniz ama adlarınızı hatırlamıyorum,* dermiş gibiydi.

"Kocam bugün için giyinip kuşanman gerektiğini söyledi,"

derken, Alex'i tepeden tırnağa inceledi. "Herhalde Thor'a gelinlik giydirmekten daha kolay olacaktır ama yapmamız gereken çok iş var. Gel bakalım."

Avlunun arkasındaki bir koridora doğru yürürken Alex'in kendisini takip etmesi için omzunun üzerinden kaldırdığı parmağını salladı.

"Bir saat içinde dönmezsem," dedi Alex. "Sif i boğarak öldürdüm ve cesedini saklayacak bir yer arıyorum demektir."

Alex'in ifadesinde şaka yaptığına dair en ufak bir belirti yoktu. Zarif adımlarla, adeta süzülerek Sif in peşine takıldı. Tanrıçanın havalı yürüyüşünü öylesine iyi taklit etmişti ki, ona sırf bu yüzden kupa verebilirdim.

Ayağa kalkan Sam, bir elinde kahve fincanıyla, en yakınındaki pencereye gidip Asgard'a baktı. Gözlerini Valhalla'nın altından kubbesine dikmişti.

"Alex hazır değil," dedi.

Pencerenin başına giderek yanında durdum. Şakağının sol tarafında bir tutam saçı başörtüsünden dışarı çıkmıştı. Bu tutamı geri başörtüsünün içine sokmayı istesem de, elim benim için değerli olduğundan bunu yapmaya kalkışmadım.

"Sence... bunu yapabilir mi?" diye sordum. "Anladın işte, babanıza direnebilir mi?"

"Alex yapabileceğini *düşünüyor.* Kendi güçlerine sahip çıkmak, Loki'nin onu kontrol etmesini engellemekle ilgili bir teorisi var. Hatta bunu bana öğretmeyi bile önerdi. Ama daha önce kendini babamızın karşısında sınadığını sanmıyorum. Bunu gerçekten hiç yapmadı."

Alex'le Jotunheim'ın ormanlarında, kamp ateşi başında yaptığımız konuşmayı, Urnes yılanları sembolünü kendi adına kullanarak Loki'nin zehirli gölgesinden çıkmaya çalıştığını anlatırken sesinin nasıl güven dolu olduğunu düşündüm. Aslında bu iyi bir fikirdi. Maalesef, Loki'nin insanları ne kadar kolay bir şekilde kontrol edip yönetebildiğini; Randolph dayıma neler yaptığını görmüştüm.

"Hiç değilse orada yalnız olmayacak." Uzaklardaki Valhalla'ya bakarken, bu henüz belli belirsiz bir his olsa da, ilk defa orayı özlediğimi fark ettim. Blitz'le Hearth'ün içeri sağ salim girdiklerini umuyordum. Kıçımızı kurtaracak baskın için, on dokuzuncu kattaki çetemizle birlikte silahlarını kuşanıp düğün kıyafetlerini giydiklerini hayal ettim.

Thor'a gelince... ona çok fazla inancım yoktu. Ama talih bizden yana olduğu takdirde, Thor'la bir grup Aesir, ellerinde yüksek güçlü el mancınıkları, roket mızrakları ya da bugünlerde tanrı-komandoların kullanmayı tercih ettiği türden silahlarla, Duvak Şelalesi'nin etrafında kimseye görünmeden pusuya yatabilirlerdi.

Sam başını iki yana salladı. "Alex, wight'in gömütünde başımıza gelenleri görmedi. Loki'nin neler yapabileceğinin, insanları ne kadar kolay bir şekilde kontrol altına alabileceğinin tam anlamıyla farkında değil."

Ne diyeceğimi bilemedim. *Takma kafana, gömütte yapabileceğin hiçbir şey yoktu*, uygun bir laf gibi gelmemişti.

Sam kahvesinden bir yudum aldı. "Bugün gelinlik giymesi gereken benim. Ben bir Valkyrie'yim. Alex'te olmayan güçlere sahibim. Daha çok dövüş deneyimim var. Ben..."

"Emir'e söz verdin. Aşamayacağın sınırlar var. Bu bir zayıflık değil. Aksine senin güçlü taraflarından biri."

Yüzüme baktı. Belki de dediğimde ne kadar ciddi olduğumu anlamaya çalışıyordu. "Bazen bu bana bir güç gibi görünmüyor."

"Provincetown'daki gömütte olanların ardından mı? Loki'nin neler yapabileceğinin farkında olan ve ona direnip direnemeyeceğini bilmeyen biri olarak, gene de onun üzerine yürüdün. Bana soracak olursan, bu Valhalla-düzeyi cesaretin bile çok üzerinde."

Sam fincanını pencere pervazına koydu. "Sağ ol Magnus. Ama bugün bir seçim yapmak zorunda kalırsan... eğer Loki Alex'le beni rehin alırsa..."

"Sam, hayır."

"Loki'nin planı her neyse Magnus, onu durdurmak *zorundasın.* Orada biz devre dışı kalırsak, bunu yapabilecek tek kişi sen olabilirsin." Skofnung Kılıcı'm omzundan çıkarıp bana uzattı. "Al bunu. Sakın gözünün önünden ayırma."

Asgard'ın sabah ışında, Sif'in avlusunun sıcak ortamında bile, kılıcın deri kını bir derin dondurucu kapısı kadar soğuktu. Skofnung Taşı, kılıcın topuzuna bağlanmıştı. Kılıcı sırtıma astığımda, taş kürek kemiğime çarptı.

"Sam, bugün bir seçim yapmak zorunda kalmayacağız. Loki'nin arkadaşlarımı öldürmesine izin vermeyeceğim. Ve bu kılıcı almasına da. Yani kılıcı kafasına yemek istemiyorsa... o zaman iş değişir."

Sam'in dudaklarında ince bir tebessüm belirdi. "Bu işte benim yanımda olduğundan çok memnunum Magnus. Umarım bir gün, *gerçekten* evleneceğim düğünümde, sen de orada olursun."

Bu bir süredir birinin bana söylediği en güzel şeydi. Elbette son birkaç gündür hayatımın nasıl altüst olduğunu düşünecek olursak, şaşırtıcı da sayılmazdı. "Orada olacağım. Ve bu yalnızca Fadlan Ezmecisi'nden gelecek harika yemekler için olmayacak."

Omzuma vurduğunda, bunu bir iltifat olarak aldım. Sam genellikle her türlü fiziksel temastan kaçınsa da, arada sırada aptal bir arkadaşının sırtına vurmakta sakınca görmüyordu.

Bir süre konuşmadan, güneşin Asgard'ın üzerinde yükselişini izledik. Çok yüksekteydik ama Asgard'a Valhalla'dan baktığım zaman gibi, sokaklarda dolaşan kimse göremedim. Bütün karanlık pencerelerle sessiz avlulara, terk edilmiş bakımsız bahçelere baktım. Bu malikânelerde hangi tanrılar yaşamıştı? Nereye gitmişlerdi? Belki de Asgard'ın gevşek güvenliği canlarına tak etmişti ve bekçinin bütün zamanını *selfie* çekerek geçirmediği, adam gibi korunan bir siteye taşınmışlardı.

Alex'i ne kadar beklediğimizden emin değildim. Birkaç fincan kahve içip çatık kaşlı bir donat yüzü yiyecek, Alex'in Sif'in cesedini saklamasının neden bu kadar uzun sürdüğünü merak edecek kadar zaman geçti aradan.

Nihayet tanrıçayla müstakbel gelinimiz göründüğünde damağımın kuruduğunu, kafatasımdaki gözeneklerin arasında elektrik sıçramaları olduğunu hissettim.

Alex'in altın işlemeli beyaz ipek elbisesi, kollarındaki püsküllerden ayaklarına dek inen eteğindeki yılankavi kıvrımlara dek ışıldıyordu. Boynunda gökkuşağını andıran altından bir kolye vardı. Siyah-yeşil renkteki saçlarına iliştirilen beyaz duvak, yüzünün görünmesi için geriye itilmişti. Farklı renkteki gözlerine çok

az maskara sürülmüştü. Dudakları kırmızının sıcak bir tonuna boyanmıştı.

"Ablacığım," dedi Sam. "Harika görünüyorsun."

Sam'in ablacığım demesine sevindim. Çünkü ağzımdan salyalar akmak üzereydi.

Alex çatık kaşlarla bana baktı. "Magnus, lütfen bana az sonra seni öldürecekmişim gibi bakmaktan vazgeçer misin?"

"Ben..."

"Çünkü bunu kesmezsen seni öldüreceğim."

"Tamam, tamam." Başka bir yere bakmak kolay değildi ama elimden geleni yaptım.

Sif in gözlerinde kibirli bir ışıltı vardı. "Erkek deneğimizin tepkilerine bakacak olursak, işimizi layıkıyla yapmışız. Bir şey haricinde..." Tanrıça, belinden zar zor görülebilecek kadar ince, zarif bir altın kordon çıkardı. Kordonun iki ucunda *S* şeklinde, altından tokalar vardı. Bu Alex'in her zaman üzerinde taşıdığı çelik teli gibi bir garroteydi. Tek fark altın olmasıydı. Sif garroteyi Alex'in belinden geçirdi ve *S* şeklindeki tokaları, Urnes yılanlarını oluşturacak biçimde birbirine tutturdu.

"Oldu işte," dedi Sif. "Kendi saçlarımdan yaptığım bu garrote, senin çelik telinle aynı özelliklere sahip. Tek fark gelinliğinle uyumlu olması ve Loki kaynaklı olmaması. Güzel günlerde kullan, Alex Fierro."

Alex, kazanan kişiyi bütün dünyalardaki her şeye hak sahibi yapan bir kupa almış gibi görünüyordu. "Ben... ben sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Sif."

Tanrıça hafifçe başını eğdi. "Belki ikimiz de insanları ilk izle-

nimlerimize göre değerlendirmemek için biraz çaba gösterebiliriz, ne dersin?"

"Evet... katılıyorum."

"Ve buna fırsatın olursa," diye ekledi Sif. "Benim büyülü saçlarımdan yapılmış bu garroteyle babanı boğman çok makbule geçer."

Alex, tanrıçanın karşısında reverans yaptı.

Sif, Sam'e döndü. "Gel, tatlım, baş nedime için neler yapabileceğimize bakalım."

Sif, Sam'le birlikte Büyülü Dönüşüm Koridoru'nda kaybolurken, ona aval aval bakmamak için elimden geleni yaparak Alex'e döndüm.

"Ben..." Dilim yeniden rulo olmuştu. "Sif'e ne söyledin? Senden hoşlanmaya başlamış gibi."

"İstediğimde çok etkileyici olabilirim," dedi Alex. "Ve endişelenme. Az sonra senin de sıran gelecek."

"Etkileyici olmak için mi?"

"Etkileyici olman imkânsız." Alex, tam da Sif'in yapacağı gibi burnunu buruşturdu. "Ama en azından temizlenebilirsin. Bana eşlik edecek kişinin havalı olmasını isterim."

Havalı olmayı başarıp başaramadığımdan emin değildim. Havalıdan çok şüpheliydim sanki.

Samira'nın giydirilmesi sürerken yanımıza gelen Sif beni erkeklerin soyunma odasına götürdü. Bir tanrıçanın neden erkekler için soyunma odası olduğunu anlamadım ama Thor'un burada çok zaman geçirdiğini sanmıyordum. Gardıroplarda spor şortları

ya da *Metallica* tişörtleri yoktu.

Sif bana altın-beyaz renkli bir smokin giydirdi. Smokinin iç astarı, Blitzen'in tarzında zincir zırhlıydı. Etrafımda süzülen Jack heyecanla uğulduyordu. Özellikle de Sif-saçından örme altın papyonla fırfırlı gömlekten hoşlanmış gibiydi.

"Yürü be!" diye bağırdı. "Artık sana tek gereken erkeksi çekiciliğini öne çıkaran bu smokinle uyumlu bir run taşı, senyör!"

Jack'in, boynumdaki kolyenin ucunda asılı duracak sessiz run taşına dönüşmek için bu kadar hevesli olduğunu ilk kez görüyordum. Papyonumun altında yerini alan Frey runu, taştan bir paskalya yumurtası gibi gömleğimin fırfırlarının arasına yerleşti. Sırtımdaki Skofnung Kılıcı'yla, en yakın akrabalarımı doğramaya hazır görünüyordum. Ne yazık ki, bu dediğimin gerçekleşme olasılığı da vardı.

Avluya girdiğim anda Alex iki büklüm olup kahkaha atmaya başladı. Gelinlik içindeki bir kızın size bakarak kahkaha atması son derece aşağılayıcıydı. Özellikle de bu kız gelinliğinin içinde son derece çekici görünürken.

"Tanrılar adına!" dedi Alex. "1987 yılında evlenmek için Vegas'a gidiyormuş gibi görünüyorsun."

"Kapa çeneni!" dedim.

Yanıma gelip papyonumu düzeltti. Gözleri keyifle dans ediyormuş gibi ışıldıyordu. Neden halen kamp ateşi gibi koktuğunu merak ettim.

Birkaç adım geriledi ve bir kez daha kıkırdamaya başladı. "Tamam. Böyle çok daha iyi. Sam de gelirse... vay!"

Alex'in baktığı yere döndüm.

Avluya çıkan Sam'in üzerinde, Alex'in gelinliğiyle uyumlu, kollarından eteğinin altına dek uzanan siyah işlemelerin olduğu, yeşil renkli resmi bir elbise vardı. Her zamanki başörtüsünün yerine, insanın aklına maskeli haydutları getirecek şekilde burnunun kemerine dek çıkan peçesi olan, yeşil renkli ipek bir başlık takmıştı. Yalnızca gözleri görünüyordu ve onlar da gölgeler içindeydi.

"Harika görünüyorsun," dedim. "Ayrıca *Assassin's Creed* tarzına da bayıldım."

"Ha, ha," dedi Sam. "Sen de mezuniyet balona hazır gibisin. Alex, duvağını denedin mi?"

Sam'in yardımıyla, Alex duvağının beyaz tülünü yüzüne indirdi. Bu tül Alex'e, her an süzülerek uzaklaşabilirmiş gibi hayaletimsi bir hava verdi. Bir yüzü olduğunu görüyordunuz ama yüz hatları bütünüyle gizlenmişti. Bu tezgâhtan haberim olmasa, gerçekten de onun Sam olduğunu düşünebilirdim. Yalnızca elleri Alex'i ele veriyordu. Alex'in ten rengi Sam'inkinden birkaç ton daha açıktı. Bu durumu da dantelli eldivenler takarak halletti. Blitzen'in burada olmasını isterdim. Bizi bu şık kıyafetler içinde görmekten çok hoşlanırdı.

"Kahramanlarım." Sif, rowan ağaçlarından birinin önüne gitti. "Zaman geldi."

Ve ağacın gövdesi açılarak, Taco Bell tabelasıyla aynı renkte mor bir ışığın aydınlattığı geçidi ortaya çıkardı.

"Araba nerede?" diye sordu Alex.

"Sizi diğer tarafta bekliyor. Gidin, arkadaşlarım. Gidin de öldürün şu devleri!"

Arkadaşlar, diye düşündüm. *Kiralık katiller değil, arkadaşlar.*

Belki tanrıça üzerinde olumlu bir izlenim bırakmıştık. Belki de ölmek üzere olduğumuzu düşündüğü için, bize karşı nazik olmaya karar vermişti.

Alex bana döndü. "İlk sen geç Magnus. Diğer tarafta düşmanlarımızla karşılaşırsak en azından smokinin onları bir süre kör eder."

Sam kahkaha attı.

Milletin maskarası olmaktan kurtulmak dışında bir şey düşünmeden, başka bir dünyaya geçmek için rowan ağacına adımımı attım.



KIRK SEKİZ

HERKES PEYNİRLİ GORDİTA* EKSPRESTE YERİNİ ALSIN

Taco Bell'in otoparkında düşmanca olan tek şey, kardeşi Otis'i azarlaya Marvin'di.

"Gece bizi Hot Pocket'a dönüştürdüğün için çok teşekkürler, aptal kardeşim!" diye bağırıyordu Marvin. "Bizi bu şekilde yemeye karar vermesi için Thor'u hakikaten kızdırman gerektiğini biliyorsun ve bunu başardın. Bravo!"

"Ah, baksana!" Otis boynuzlarıyla bizden tarafı gösterdi. "Yolcularımız geldi."

Yolcular derken sesi öyle bir tona bürünmüştü ki, *cellatlarımız* demişti sanki. Sanırım Otis için bu iki kelime çoğu zaman eşanlamlıydı.

Keçilerin ikisi de restoranın arabaya servis yoluna paralel park edilmiş Thor'un arabasına bağlıydı. Boyunlarına, kafalarını salladıklarında neşeyle şıngırdayan altın çanlar asılmıştı. Araba şimşek tanrısının inatçı ter kokusunu bastırmayı başaramamış sarı ve beyaz renkli çiçeklerle süslenmişti.

---

* Tortilla içine peynir, et gibi malzemelerle hazırlanan Meksika yemeği. (ç.n.)

"Hey, çocuklar!" diye seslendim. "Çok neşeli görünüyorsunuz."

"Ya, ne demezsin," diye homurdandı Marvin. "Hakikaten çok neşeli hissediyorum. Nereye gideceğimizi halen öğrenemedin mi, insan? Burrito kokusu beni hasta ediyor."

Davetiyeye baktım. Yer kısmında artık DUVAK ŞELALESİNE GİDİN. YALNIZCA BEŞ DAKİKANIZ VAR yazıyordu.

Bunu hayal etmediğimden emin olmak için iki kere okudum. Tahminim doğru çıkmıştı. Randolph dayı gerçekten de bana yardım etmeye çalışıyor olabilirdi. Artık tanrısal bir düğün baskını yapma şansına sahiptik.

Diğer taraftan, düğünden kaçmanın bir yolunun kalmadığı resmiyet kazanmıştı. Büyük ödülün bir toprak devinin turşu kavanozları ve bira şişeleriyle dolu yeraltı kalesine tek yön gidiş bileti olduğu bir piyangoyu kazanmıştım.

Davetiyeyi keçilerle kızlara gösterdim.

"Demek haklıymışsın," dedi Sam. "Belki de Thor..."

"Şşşttt," dedi Alex. "Şu andan itibaren Loki'nin her şeyi izleyip dinleyebileceğini varsaymalıyız."

Bu da bir başka neşe dolu düşünceydi. Otis'le Marvin, Loki yakınlarda bir yerde, belki de kocaman bir burrito maketine dönüşmüş olarak gizlenmiş olabilirmiş gibi endişeyle etraflarına bakındılar.

"Evet," dedi Marvin, biraz yüksek bir sesle. "Belki de Thor buna çok üzülecek çünkü beş dakika içinde bir baskın ekibiyle Duvak Şelalesi'ne ulaşmasının imkânı yok. Bu bilgiyi şu anda almamız gerçekten bir dezavantaj. Kahretsin!"

Marvin'in dalavere yetenekleri gerçekten de Otis'inkiler kadar incelikliydi. Marvin'in de kardeşiyle aynı trençkot, fötr şapka ve güneş gözlüğüne sahip olup olmadığını düşünmeden edemedim.

Otis kafasını sallayarak çanlarını şıngırdattı. "Ölümümüze yetişmek istiyorsak acele etsek iyi olur. Thor'un arabası için bile beş dakika çok uzun bir zaman değil. Atlayın!"

Elbette üzerlerindeki kıyafetlerle Sam'la Alex'in arabaya atlaması mümkün değildi. İkisini de ben yukarı çekmek zorunda kaldım. Mırıldandıkları küfürlere bakılacak olursa, bundan hiç hoşlanmamışlardı.

Otis'le Marvin dört nala... ya da artık keçiler için son sürat gitmek neyse, öyle koşmaya başladılar. Otoparkın sona erdiği noktada araba havalandı. Bütün uslu çocuklarla devlere peynirli gordita götüren Taco Baba'nın kızağındaymışız gibi, uçarak restoranı geride bıraktık.

Keçiler havalandıktan sonra daha da hızlandılar. Saatte bin mil hızla bir bulut kümesinin içinden geçerken soğuk sis saçlarımı geriye yapıştırıp gömlek fırfırlarımın boyunlarının bükülmesine neden oldu. Samira'yla Alex gibi duvağımın ya da yüzümü örtecek bir peçemin veya en azından iş gözlüğümün falan olmasını isterdim. Acaba Jack cam sileceğine dönüşebilir miydi?

Birden bire, havalandığımız kadar hızlı bir şekilde alçalmaya başladık. Altımızda, gri yamaçların arasındaki derin yarıklarda hayata tutunan kar öbeklerinin beyaz damarlar gibi göründüğü Beyaz Dağlar uzanıyordu.

Otis'le Marvin vadilerden birine doğru, iç organlarımı bulutlarda bırakmama neden olacak kadar ani bir dalışa geçti. Büyülü

atımız Stanley bu dalışı takdir edebilirdi ama Samira'nın öyle düşünmediği belliydi. Korkuluğa sımsıkı tutunmuş bir halde, "Alçalma hızınıza dikkat edin çocuklar," gibi şeyler söyleyerek kendi kendine mırıldanıyordu.

Alex ise kıs kıs gülüyordu. "Pilotlarımıza müdahale etmeyelim, lütfen."

Ormanlık bir dağ geçidine indikten sonra hız kesmeden ilerlemeye devam eden keçilerimiz, tekerlerin dalıp çıktığı kar öbeklerine aldırmadan, şıngırdayan çanları ve burunlarından soludukları dumanla dağların derinlerine yöneldiler.

Bir şeyler yolunda gitmediği takdirde yardım etmeye hazır Aesir'ler ve einherjar görmeyi umarak iki yanımızda yükselen yamaçlara baktım. T.J.'in süngüsünün parıltısını ya da Yarıkaya'nın boyalı berserker yüzünü görmeyi veya Mallory'nin Galce küfürlerini duymayı çok isterdim. Ama ağaçların arasında kimse yok gibiydi.

Utgard-Loki'nin, bu işi düğünde çözme planımız yerine bizi öldürüp Skofnung Kılıcı'nı elimizden almanın çok daha garanti bir yol olduğunu söyleyişini hatırladım.

"Hey, millet... Thrym'in birinci seçeneğin taraftarı olmadığını nereden biliyoruz?" diye sordum.

"Thrym bizi öldürmez," dedi Sam. "Yani buna zorunda kalmadığı sürece. Loki'yle bu evlilik ittifakını kurmayı çok istiyor. Bu yüzden bana ihtiyacı var. Demek istediğim, ona..." Alex'i gösterdi.

Marvin, çanlarından kurtulmak istermiş gibi boynuzlarını salladı. "Pusuya düşürülmekten falan korkuyorsanız, korkmayın. Düğün kafilelerinin her zaman güvenli bir şekilde yol alması sağlanır."

"Bu doğru," dedi Otis. "Gerçi umarım devler bizi törenin ardından öldürebilir."

"*Umarım* değil, *sanırım* diyecektin," dedi Marvin.

"Hmm? Ah, doğru."

"Kapa çeneni," dedi Marvin. "Bir çığa neden olmak istemeyiz."

Burada bir ilkbahar çığının gerçekleşme olasılığı çok düşüktü. Dağ sırtlarında buna yetecek kadar kar yoktu. Ayrıca, yaşadığımız onca şeyin ardından, bu havalı smokinin içindeyken bir ton karın altında kalıp can vermek epey aptalca olurdu.

Sonunda, arabamız on katlı bina yüksekliğindeki bir kayalığın karşısında durdu. Buz tabakaları kayaların üzerini pudra şekeri gibi kaplamıştı. Kayalıktan aşağı, son zamanlarda yavaş yavaş canlandığı belli olan bir şelale dökülüyordu.

"Duvak Şelalesi," dedi Alex. "Buraya birkaç kere buz tırmanışı için gelmiştim."

"Ama o zamanlarda üzerinde gelinlik yoktu," diye tahminde bulundum (belki de *umut ettim*... Otis gerçekten kafamı karıştırıyordu).

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Sam.

"Aradan dört dakika geçti," dedi Marvin. "Geç kalmadık."

"Geçidin açık olduğu aralığı kaçırmamız felaket olur," dedim.

Böyle bir şey söylemem bekleniyormuş gibi, zemin sarsılmaya başladı. Kış uykusundan uyanan şelale aşağı uzanan buz sarkıtlarını parçalarken, kayalığın tam ortasında bir yarık açıldı. Ve şelalenin ikiye ayrılmasıyla, büyük bir mağaranın ağzı ortaya çıktı.

Karanlığın içinde bir dişi dev belirdi. İki metrenin biraz üzerindeki boyuyla dev kıstaslarına göre minyon bir tip sayılırdı. Te-

peden tırnağa beyaz hayvan postlarından dikilmiş elbisesi, bunun için can vermiş hayvanlar -büyük ihtimalle kutup ayıları- adına üzülmeme neden oldu. Kadının bembeyaz saç örgüleri omuzlarından aşağı iniyordu. Yüzünün bir duvağın ardında olmasını dileyeceğim kadar çirkindi. Pörtlek gözleri yafa portakalları kadar büyüktü. Burnu birkaç kez kırılmış gibi görünüyordu. Sırıttığında, dudaklarıyla dişlerinin kapkara olduğunu fark ettim.

"Selamlar!" Rüyamda duyduğum dişi devin pürüzlü sesiydi bu. Turşu kavanozumu parçalayabilirmiş gibi içgüdüsel bir şekilde geriye çekildim.

"Benim adım Thrynga. Toprak devlerinin prensesi, Thrym oğlu Thrym oğlu Thrym'in kız kardeşi! Buraya gelinimizi karşılamaya geldim."

Alex bana döndü. Yüzünü göremiyordum ama boğazından çıkan belli belirsiz çatlak ses, *Plan iptal! Plan iptal!* dermiş gibiydi.

Sam reverans yaptıktan sonra normalden daha yüksek, tiz bir sesle, "Teşekkürler, Thrynga!" dedi. "Leydim Samira burada olmaktan çok memnun. Ben de onun baş nedimesi..."

"Prudence," dedim.

Sam bana baktı. Haydut peçesinin üzerindeki gözü seğirmişti. "Evet... adım Prudence. Ve bu da..."

Ona ayaküstü Prudence adını vermemin intikamını almak için bana Clarabelle ya da Horatio Q. Pantaloons gibi bir ad uydurmasına fırsat bırakmadan, "Frey oğlu Magnus Chase!" dedim. "Başlık parasının taşıyıcısı. Tanıştığımıza memnun oldum."

Thrynga kapkara dudaklarını yaladı. Dudakları öylesine karaydı ki boş zamanlarında mürekkepli kalem emiyor olabilirdi.

"Ah, evet," dedi. "Sen davetli listesindesin, Frey oğlu. Taşıdığın da Skofnung Kılıcı, değil mi? Çok güzel. Alayım onu."

"Törende hediye değişimi anma dek bende kalsın. Geleneklere uymalıyız, öyle değil mi?"

Thrynga'nın gözleri tehlikeli -ve aç- bakışlarla parıldadı. "Elbette... gelenekten söz açılmışken..." Kutup ayısı postu elbisesinin içinden büyük bir taş sopa çıkardı. Geleneklere göre, devlerin düğün davetlilerini sopaladıklarını sandığım anlık bir dehşet yaşadım.

"Hızlı bir güvenlik taraması yapmamın sakıncası var mı?" Sopayı keçilere doğru salladıktan sonra, arabayı inceledi. En sonunda da sopayı üzerimize tutup bizi kontrolden geçirdi. "Güzel," dedi. "Aesir yok."

"Terapistim Marvin'in tanrı kompleksinin olduğunu söylüyor," dedi Otis. "Ama onun Aesir'den sayılacağını sanmam."

"Kapa çeneni! Yoksa seni gebertirim," diye homurdandı Marvin.

Gözleri arabamıza takılan Thrynga kaşlarını çattı. "Bu aracı bir yerlerden hatırlıyorum. Hatta kokusu bile tanıdık."

"Eh, bilirsin işte," dedim. "Lordlarla leydiler düğünlere genellikle böyle arabalarla gelir. Bu kiralık bir araç."

"Hmm." Thrynga çenesindeki beyaz bıyıkları çekiştirdi. "Sanırım bu yüzden..." Skofnung Kılıcı'na kayan gözlerinde bir kez daha açgözlü bir parıltı belirdi. Mağaranın girişini işaret ederek, "Bu taraftan, minik insanlar," dedi.

Bence bize minik demesi hiç adil değildi. Sonuçta kendisi de ancak iki metrenin azıcık üzerinde bir boya sahipti.

Karanlığın içinde kaybolan Thrynga'nın peşinden, ikiye ayrılmış şelalenin içinden geçerek mağaraya girdik.

Dümdüz ilerleyen tünel ancak arabamızın sığacağı genişlikteydi. Buzla kaplı zemin öylesine tehlikeli bir açıyla aşağı doğru iniyordu ki, Otis'le Marvin'in ayaklarının kaymasından ve bizi hiçliğe sürüklemelerinden korktum. Ama Thrynga buz üzerinde sorunsuz bir şekilde yürüyordu.

Mağara girişinin kapandığını duyduğumda tünelin on beş metre kadar içine girmiştik.

"Hey, Thrynga," diye seslendim. "Şelaleyi açık bırakmamız gerekmez mi? Törenin ardından geri nasıl çıkacağız?"

Dişi dev kapkara bir sırıtışla omzunun üzerinden bana baktı. "Geri çıkmak mı? Ah, hiç endişelenmeyin. Hem girişi kapalı ve tüneli hareket halinde tutmamız gerekiyor. Bu mutlu günümüzde davetsiz misafirler istemeyiz, değil mi?"

Yüzümden aşağı süzülen ter damlaları smokinimin yakasını ıslatmaya başlamıştı. Biz içeri girdikten sonra tünelin ağzı ne kadar açık kalmıştı? Bir, belki iki dakika mı? Thor'la ekibi içeri girmeyi başarmış mıydı? Hatta mağaraya girmek bir kenara, buradalar mıydı? Arkamızdan gelen hiçbir ses duymamıştım. Sessiz bir osuruk bile. Bu soruların yanıtlarını bilmem imkânsızdı.

Gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibiydi. Parmaklarım seğiriyordu. Alex ve Sam'le konuşmak, işlerin iyice zıvanadan çıkması olasılığına karşı bir acil durum planı oluşturmak istiyordum ama Thrynga hemen önümüzdeyken bunu yapamazdım.

Thrynga elbise ceplerinin birinden çıkardığı kestaneyi dalgın bir halde havaya atıp yakalamaya başladı. Bir devin neden üze-

rinde kestane taşıdığını ya da havaya atıp tutarak oyalandığını anlayamadım. Ama boynumdaki kolyenin ucunda konuşan bir kılıca dönüşebilen bir run taşı olduğundan, bu türden tuhaflıkları yüzünden kimseyi eleştiremezdim.

Hava soğuyup ağırlaşıyordu. Kayalık tavan yavaş yavaş üzerimize kapanıyordu sanki. Yana doğru kaydığımızı hissediyordum ama bunun nedeninin buzlu zeminde ilerlememiz mi, yoksa tünelin toprağın içinde hareket etmesi mi olduğunu bilemiyordum. Belki de dalağım vücudumdan dışarı çıkmak istediği için böyle hissediyordum.

"Bu tünel ne kadar sürecek?" Sesim kayalık duvarlarda yankılandı.

Kestanesini parmaklarının arasında çeviren Thrynga kıkırdadı. "Yoksa derin yerlerden korkuyor musun, Frey oğlu? Endişeye lüzum yok. Az kaldı. Elbette bu yol Helheim'a kadar gidiyor. Yeraltındaki tünellerin çoğu en sonunda Helheim'a ulaşır."

Demir çivilerin olduğu ayakkabı tabanlarını göstermek için durdu. "Devlerle keçiler bu yola uygundur. Siz minikler ise düşüp Cesetler Duvarı'na dek kayabilirsiniz. Buna izin veremeyiz."

Bu konuda dişi devle hemfikirdim.

Yola devam eden arabamızı süsleyen çiçekler daha tatlı ve serin bir koku yaymaya başladığında, ölümlü bedenimin açık bir tabut içinde sergilendiği cenaze evini hatırladım. Umarım ikinci bir cenazem olmazdı. Gerçi böyle bir şey olsa, acaba beni kendi yanıma mı gömerlerdi?

Thrynga'nın "az kaldı"dan kastının dört saatlik yol olduğu ortaya çıktı. Keçiler buna aldırmıyormuş gibiydi ama soğuk, ger-

ginlik ve can sıkıntısından delirmek üzereydim. Sabah yalnızca biraz kahve içip birkaç parça çatık kaşlı donat yemiştim. Çok acıkmıştım. O kadar uzun zamandır bu tüneldeydik ki, kendimi boş bir mide, gerilmiş sinirler ve dolu bir idrar torbasından ibaretmiş gibi hissediyordum. Yol üzerinde servis istasyonu ya da dinlenme tesisi göremedik. Arkadaş canlısı bir çalı bile yoktu. Sürekli kıpırdanıp duran kızlar da acı çekiyor olmalıydı.

En sonunda bir yol ayrımına ulaştık. Anayol buzlu bir karanlığın içinde aşağı doğru devam ediyordu. Ama sağ tarafımızda, ejderha kafası şeklinde tokmakları olan, demirlerle güçlendirilmiş meşe ağacından kapılara uzanan kısa bir patika vardı.

Paspasın üzerinde TANRILAR BU MAĞARAYI KUTSASIN! yazıyordu.

Thrynga sırıttı. "İşte geldik, minikler. Umarım heyecanlısınızdır."

Kapılar açıldı ve arabamız... *Cheers** dizisindeki bara girdi.

* 1982-1993 yılları arasında yayınlanan ve Boston'daki bir barda geçen ünlü komedi dizisi. (ç.n.)



KIRK DOKUZ

THRYM!

Birden bire, Helheim'a kadar tüneli takip etmek çok kötü bir fikir gibi görünmemeye başladı.

Rüyamda turşu kavanozunun içinden bakarken Thrym'in mekanının bana neden tanıdık geldiğini anladım. Burası eski TV dizisi *Cheers*'a esin kaynağı olan Bull & Finch Pub'ın mükemmel bir kopyasıydı.

Boston Parkı'nın tam karşısında olduğundan, evsiz olduğum dönemde soğuk kış günlerinde biraz ısınmak ya da müşterilerden hamburger dilenmek için birkaç kere bu bara gitmiştim. Her zaman kalabalık ve gürültülü bir mekandı. Nedense, toprak devlerinin dünyasında bu barın bir kopyasının olması bana çok anlaşılır geldi.

Arabamızla içeri girdiğimizde, barda oturan bir düzine dev bize doğru dönerek kadehlerini kaldırdı. "Samira'ya!" diye bağırdılar bir ağızdan.

Barın yanı sıra masalarla kabinleri de doldurmuş olan devler, hamburger yiyip likör içiyorlardı.

Müşterilerin büyük kısmı Thrynga'dan daha cüsseliydi. Kendi kılığımın göze batmamasını sağlayacak kadar şaşaalı smokinler, postlar ve zırhlar kuşanmışlardı.

Etrafıma bakındığımda Loki'yi ya da Randolph dayıyı göremedim. Bunun beni rahatlatması mı, yoksa endişelendirmesi mi gerektiğinden emin değildim. Barın karşı ucunda, büyük ekran TV'nin altındaki basit, ahşap tahtında dev kral oturuyordu. Thrym oğlu Thrym oğlu Thrym.

"Nihayet!" diye bağırdı deniz aygırı sesiyle.

Dengesiz bir şekilde, sendeleyerek tahtından kalktı. *Cheers* dizisindeki Norm karakterine bu kadar da olmaz dedirtecek kadar benziyordu. Yuvarlak bedenini siyah polyester pantolonuyla kırmızı tişörtünün içine sokmuştu. Bir de siyah kravat takmıştı. Kabarık siyah saçları ay gibi yuvarlak yüzünü çevreliyordu. Hayatımda gördüğüm sakalları olmayan ilk devdi ve bir an önce sakal bırakması için yalvaracağım kadar çirkin bir adamdı. Islak, pembe bir ağzı vardı. Çenesi yok gibiydi. Açgözlü bir bakışın olduğu gözlerini, lezzetli bir hamburgermiş bir Alex'e dikmişti.

"Kraliçem geldi işte!" Thrym koca göbeğine vurdu. "Artık ziyafet başlayabilir!"

"Kardeşim, üzerini değiştirmemişsin!" diye bağırdı Thrynga. "Ayrıca burası neden bu kadar kirli? Giderken sana buranın temizlenmesini söylemedim mi?"

Thrym kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun? Temizledik ya! Baksana, kravat bile taktık!"

"Kravat!" diye bağırdı devler.

"Sizi beş para etmez alçaklar!" Thrynga en yakınındaki tabu-

reyi alıp devlerden birinin kafasına geçirdi. Dev gürültüyle yere devrilirken, "Kapatın şu televizyonu!" diye bağırdı. "Tezgâhı temizleyin! Yerleri silin! Yüzlerinizi de silin!"

Ardından bize döndü. "Bu aptallar adına çok özür dilerim. Kısa süre içinde her şey hazır olacak."

"Sorun değil," dedim. O kadar çişim vardı ki, yerimde duramıyordum. "Bu arada... tuvaletler nerede?"

"Şu koridorun sonunda," dedi Thrynga, tuvaletleri işaret ederek. "Arabayı burada bırakabilirsiniz. Merak etmeyin, ben buradayken kimse keçilerinizi yiyemez!"

Arabadan inmelerine yardımcı olduğum Sam ve Alex'le barın kaosuna daldık. Ayaklanan pis kokulu devlerin ellerine aldığı süpürgeleri kafamıza yememek için zikzaklar çizerek ilerlemeye çalışırken, Thrynga da her yerin iyice temizlenmesi için devlere bağırıp çağırmaya, aksi takdirde herkesin kafasını koparacağına dair tehditler savurmaya başladı.

Cheers'da olduğu gibi, burada da tuvaletler barın arka tarafındaydı. Neyse ki bu tarafta, köşede sızmış, horlayarak uyuyan bir dev dışında kimse yoktu.

"Kafam karıştı," dedi Alex. "Burası neden *Cheers* gibi?"

"Boston'dan diğer dünyalara sızan çok fazla şey var," dedi Sam.

"Nidavellir'in Güney Boston'a benzemesi gibi," dedim. "Ya da Alfheim'ın Wellesley'e."

Alex ürperdi. "Tamam ama *Cheers* barında mı evlenmek zorundayım?"

"Konuşuruz," dedim. "Önce işeyelim."

"Evet," dedi kızlar bir ağızdan.

Üzerinde gelinlik ya da şatafatlı bir elbise olmayan bir erkek olarak tuvalet kabininden ilk çıkan ben oldum. Birkaç dakika sonra da kızlar çıktı. Alex'in, gelinliğinin eteğine takılmış bir tuvalet kağıdını sürüklediğini gördüm. Bardaki devlerden herhangi birinin bunu fark edeceğinden şüpheliydim ama Sam gene de eğilip tuvalet kağıdını çıkardı.

"Sizce bizimkiler mağaradan içeri girmiş midir?" diye sordum.

"Umarım," dedi Alex. "O kadar gerginim ki..."

Cümlesini tamamlamayı başaramayan Alex'ten, boğazına çikolata takılan bir ayının çıkaracağı türden bir ses geldi. Sızmış devin bunu duymadığından emin olmak için köşeye baktım. Adam uykusunda bir şeyler mırıldansa da ayılmamıştı.

Sam, Alex'in omzuna vurdu. "Her şey yolunda." Ardından bana döndü. "Alex tuvalette gorile dönüştü. Birazdan kendine gelir."

"Ne?"

"Bu normal," dedi Sam. "Şekil değiştiriciler aşırı ölçüde gerilip konsantrasyonlarını yitirdiklerinde..."

Alex geğirdi. "Daha iyiyim. Yeniden insanım. Bir dakika..." Gelinliğinin içine girmiş bir çakıl taşını çıkarmak istermiş gibi hoplayıp zıpladı. "Tamam. Her şey yolunda."

Alex'in ciddi olup olmadığından emin değildim. Bunu bilmek istediğimden de. "Alex, devlerin arasındayken kazayla şekil değiştirirsen..."

"Değiştirmem."

"Sessiz ol, yeter," dedi Sam. "Senin utangaç bir gelin olman gerekiyor. Konuşmaları ben yaparım. Ben ne yaparsam, ona göre davranmaya bak. Tho... arkadaşlarımıza yeterli zamanı kazandır-

mak için töreni mümkün olduğunca geciktirmeye çalışacağız."

"Tamam da Loki nerede?" diye sordum. "Ve dayım?"

Sam sessizleşti. "Emin değilim. Ama gözümüzü açık tutmak zorundayız. Çeki..."

"İşte buradasınız!" dedi Thrynga koridorda bize doğru gelirken. "Biz hazırız."

"Elbette!" dedi Sam. "Biz de buradaki devlerin çekiciliğinden konuşuyorduk."

Otis kalibresinde bir kurtarıştı bu, dermiş gibi Sam'e göz kırptım.

Thrynga bizi geri bara götürdü. Kokuya bakılacak olursa, biri içeri aşırı miktarda limonlu temizlik spreyi sıkmıştı. Zemindeki kırık cam parçalarıyla yemek artıklarının çoğu temizlenmişti. TV kapalıydı ve içerideki bütün devler karşı duvarda tek sıra halinde dizilmişlerdi. Saçlarını taramış, kravatlarını düzeltmiş, gömleklerini pantolonlarının içine sokmuşlardı.

"Tünaydın, bayan Samira," dediler bir ağızdan.

Alex reverans yaptı.

"Tünaydın," dedi gerçek Samira. "Leydim Samira konuşamayacak kadar heyecanlı ama kendisi burada olduğu için çok mutlu."

Alex'in bir eşek gibi anırmasıyla, devler böyle bir anda görgü kurallarının neyi gerektirdiğini anlamak istermiş gibi kararsız bir halde Thrynga'ya baktılar.

Yakasına pembe bir karanfil iliştirdiği siyah smokin ceketiyle çirkinliğine ince bir zarafet kazandırmış olan Thrym de kaşlarını çatmıştı. "Gelinimin neden eşek gibi anırdığını sorabilir miyim?"

"Samira mutluluktan ağlıyor," dedi Sam. "Çünkü en sonunda yakışıklı kocasını gördü!"

"Hmm." Thrym parmağını olmayan çenesine sürdü. "Anladım. Bu mantıklı. Gel, tatlı Samira! Gel de yanıma otur. Ziyafetimizi başlatalım!"

Alex, Thrym'in tahtının yanındaki koltuğa geçti. Thrynga bir koruma görevlisi gibi erkek kardeşinin dibinden ayrılmadığı için, Sam'le ben de Alex'in diğer yanına geçtik. Yapmamız gereken, aç karınlarımızın guruldamasını duymazdan gelerek, Alex'i korumaktı. Böyle bir anda dikkatimizi yemeklere veremezdik.

Ziyafetin ilk servisi tortilla cipsiydi. Devlerin tortilla cipsi sevdasının nedeni neydi?

Thrynga sırıtarak sırtımda asılı Skofnung Kılıcı'na bakmaya devam ediyordu. Bu kılıç için çıldırdığı her halinden belliydi. Bugüne dek kimsenin ona Skofnung Kılıcı'nın bir kadının önünde çekilemeyeceğini söyleyip söylemediğini düşündüm. Yani... Thrynga'nın kadından sayılacağını düşünecek olursak. Kullanım şartlarına rağmen Skofnung Kılıcı bir kadının önünde kınından çıkarıldığı takdirde neler olacağını merak ettim. Hayırlı şeyler olmayacağına emindim.

Çıkarsana onu, diye yankılandı Jack'in sesi zihnimin içinde. Güzel bir rüya görüyordu sanki. *Ah, o kadar çekici ki...*

Uykuna dön, Jack.

Devler kahkahalar atıp tortilla cipsi tıkınırken, her an yanlış bir şey yapıp kafalarına tabureyi yiyebilirlermiş gibi Thrynga'yı gözlüyorlardı. Onları bıraktığımız yerde, arabaya bağlı bir halde bekleyen Otis'le Marvin ise arada bir kendilerine fırlatan cipsleri havada yakalayıp mideye indiriyorlardı.

Thrym sohbet etmek için elinden geleni yapmasına rağmen,

Alex tek kelime etmiyor ve çok kaba görünmemek için arada sırada duvağının altından bir tortilla cipsini ağzına atıyordu.

"Çok az yiyor!" dedi Thrym endişeli bir sesle. "O iyi mi?"

"Ah, evet," dedi Sam. "O kadar heyecanlı ki iştahı kaçtı, Majesteleri."

"Hmm." Thrym omuz silkti. "Eh, en azından onun Thor olmadığının kanıtı bu."

"Elbette değil!" Sam'in sesi bir oktav yükselmişti. "Neden böyle bir şey söyledin ki?"

"Çok uzun zaman önce, Thor'un çekici ilk kez büyükbabam tarafından çalındığında..."

"*Büyükbabamız*," diye düzeltti Thrynga, parmaklarının arasında çevirdiği kestanesini incelerken.

"...Thor çekicini geri almak için buraya gelinlikle girmeye kalkıştı." Thrym'in çirkin, ıslak dudakları arka dişlerine ulaşmak istermiş gibi içeri doğru kıvrıldı. "Küçük bir çocuktum ama o günü hatırlıyorum. Sahte gelinimiz kocaman bir öküzü tek başına yiyip iki kasa likörümüzü içmişti!"

"Üç kasa," dedi Thrynga.

"Thor bir gelinliğin içinde kendini gizleyebilir," dedi Thrym. "Ama iştahını gizlemesinin imkânı yok." Alex'e gülümsedi. "Ama endişelenme, aşkım! Senin bir tanrı olmadığını biliyorum. Ben büyükbabamdan çok daha zeki bir adamım!"

Thrynga devasa gözlerini devirdi. "*Benim* güvenlik önlemlerim Aesir'leri buranın dışında tutuyor, kardeşim. Alarmları devreye sokmadan hiçbir tanrı bu kapılardan içeri giremez!"

"Evet, evet," dedi Thrym. "Öyle ya da böyle, Samira, içeri

girdiğin anda büyülü taramamızdan geçtin. Sen, olman gerektiği gibi, bir Loki çocuğusun." Kaşlarını kaldırdı. "Gerçi baş nedimen de öyle."

"Biz akrabayız!" dedi gerçek Sam. "Zaten böyle olması gerekir, değil mi? Genellikle baş nedime yakın akrabalar arasından seçilir."

Thrym başını salladı. "Bu doğru. Her neyse. Bu düğün sona erdiğinde, Thrym Hanedanı eskiden sahip olduğu prestije kavuşacak! Büyükbabamın başarısızlığını geride bırakacağız. Loki Hanedanı'yla evlilik ittifakı kuracağız." Göğsüne vurarak, göbeğiyle birlikte midesindeki bakteri imparatorluğunun dalgalanmasına neden oldu. "En sonunda intikamımı alacağım!"

"İntikamını alacak olan kişi *benim*," diye mırıldandı Thrynga, erkek kardeşine bakarak.

"Ne dedin, kız kardeşim?" diye sordu Thrym.

"Yok bir şey." Thrynga dişlerini sıkmıştı. "İkinci servise geçelim mi?"

İkinci servis hamburgerdi ve bu hiç adil değildi. Hamburgerler o kadar güzel kokuyordu ki, midem öfke krizine girdi.

Yaklaşmakta olan çarpışmayı düşünerek dikkatimi başka bir şeye vermeye çalıştım. Thrym aptalın teki gibi görünüyordu. Belki de gerçekten onu mağlup edebilirdik. Ama arkasında birkaç düzine toprak devi vardı ve kız kardeşi de beni endişelendiriyordu. Thrynga'nın kendi planları olduğunu görebiliyordum. Bunu çaktırmamak için ne yaparsa yapsın, arada bir Alex'e ölümcül bir nefretle bakmaktan kendini alıkoyamadığını da fark etmiştim. Heimdall'ın bizim için barda konuşulanları dinlediği anı

hatırladım. Thrynga, gelir gelmez gelini öldürmeleri gerektiğini söylemişti. Çekiç ortaya çıktıktan sonra Aesir'lerin buraya ulaşmasının ne kadar zaman alacağını bilemiyordum ama bu arada Alex'i hayatta tutmak zorundaydım. Ayrıca Loki'yle Randolph dayı neredeydi?

En sonunda devler yemeklerini bitirdiğinde, Thrym yüksek sesle geğirip müstakbel karısına döndü.

"Tören zamanı geldi!" dedi. "Yola çıkalım mı artık?"

Midemin düğümlendiğini hissettim. "Yola çıkmak mı? Ne demek istiyorsun?"

Thrym kıkırdadı. "Töreni burada yapmayacağız. Bu kabalık olur! Düğün davetlilerinin tamamı burada değil!"

Kral ayağa kalkarak barın karşısındaki duvara doğru döndü. Bunu gören devler Thrym'in önünden çekilerek aradaki masalarla sandalyeleri kenara ittiler.

Thrym'in elini öne uzatmasıyla, duvar yarıldı ve ortaya yeni bir tünelin ağzı çıktı. İçeri giren soğuk, nemli hava bana ne olduğunu çıkaramadığım bir şeyi hatırlattı... kötü bir şeyi.

"Hayır." Sam, boğazı sıkılıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Hayır, oraya gidemeyiz!"

"Ama gelinin babası yanımızda değilken düğünü yapamayız!" dedi Thrym neşeyle. "Gidiyoruz, arkadaşlarım! Karımla evlilik yeminlerimizi Loki'nin mağarasında edeceğiz!"



ELLİ

YÜZÜNÜZE BİRAZ FERAHLATICI ZEHİR SIKMAMI İSTER MİSİNİZ EFENDİM?

Yapbozlardan nefret ederim. Bunu daha önce söylemiş miydim?

Özellikle de nereye koymam gerektiğini düşünerek parçalardan birine saatlerce baktıktan sonra, yanıma gelen biri parçayı doğru yerine koyup, *Burası, aptal!* dediğinde.

Loki'nin planını en sonunda anladığımda tam olarak böyle hissettim.

Alex'le çalışma odasına girdiğimizde Randolph dayının masasında açık duran haritaları hatırladım. O an bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşünmeme rağmen, konuyu zihnimin arkalarına itmiştim. Sonuçta Randolph dayının Yaz Kılıcı'nı bulmak için sürdürdüğü aramalar sona ermişti. Neden halen haritalar üzerinde çalışıyordu ki? Ama bunu ne kendime ne de Alex'e sormuştum. Dikkatim çok dağınıktı.

Ama şu anda, Randolph'un New England'ın topoğrafik haritalarını antik İskandinav haritaları ve efsaneleriyle karşılaştırdığına bahse girebilirdim. Artık kendisine farklı bir şeyi araması

emredilen Randolph dayı, Thrym'in kalesine göre Loki'nin mağarasının koordinatlarını belirlemeye çalışıyor olmalıydı. Bunu yapabilecek biri varsa, o da dayımdı. Loki'nin onu hayatta tutmasının nedeni buydu.

Loki'yle Randolph'un barda olmamasına şaşırmamak gerekiyordu. Bizi tünelin diğer ucunda bekliyorlardı.

"Keçilerimize ihtiyacımız var!" diye bağırdım.

Kalabalığı yararak arabamıza gittim, Otis'in yüzünü tuttum ve alnımı alnına dayadım.

"Test, test," diye fısıldadım. "Keçi çalışıyor mu? Thor, beni duyabiliyor musun?"

"Çok güzel gözlerin var," dedi Otis.

"Thor," dedim. "Alarm durumu! Yola çıkıyoruz. Bizi Loki'nin mağarasına götürüyorlar. Mağaranın nerede olduğunu bilmiyorum. Tünel barın sağ duvarında açıldı ve aşağı doğru iniyor. Bizi bulmanız lazım! Otis, Thor mesajımı aldı mı?"

"Ne mesajı?" diye sordu Otis, bir rüyadaymış gibi.

"Magnus Chase!" diye bağırdı Thrym. "Hazır mısın?"

"Ah, evet. Ama yola arabamızla çıkmak zorundayız... geleneksel düğün nedenleri yüzünden."

Bu çok mantıklı bir açıklamaymış gibi diğer devler omuzlarını silkip başlarını salladılar. Yalnızca Thrynga şüphelenmiş gibi görünüyordu. Bu arabanın gerçekten kiralık olup olmadığından bile şüphelenmeye başlamış olabilirdi.

Devler ceketlerini giyip kravatlarını düzeltmeye, likör kadehlerini kafalarına dikmeye ve düğün kafilesinde nerede durmaları gerektiği üzerine tartışmaya başladıklarında, bar birden bire gö-

züme çok küçük bir yer gibi göründü.

Samira'yla Alex yanıma geldiler.

"Ne yapacağız?" diye sordu Alex.

"Bilmiyorum!" dedi Sam. "Destek ekibimiz nerede?"

"Burada olmayacaksak," dedim. "Bizi nasıl bulacaklar?"

Thrym yanımıza gelip keçilerin dizginlerini eline almadan önce kendi aramızda ancak bu kadar konuşabildik. Arabamızı tünelin içine çektikten sonra kız kardeşiyle önümüze geçti. Diğer devler de iki sıra halinde peşimize takıldılar.

Son devler de tünele girdiği anda kapı kapandı.

"Hey, Thrym?" Sesimin can sıkacak ölçüde Mickey Mouse'un sesine benzemesi, bu tünelde ne türden tuhaf gazların olduğunu merak etmeme yol açtı. "Loki'ye güvenmenin iyi bir fikir olduğuna emin misin? Demek istediğim... Thor'u gelin kılığında büyükbabanın düğününe sokmak onun fikri değil miydi? Aileni öldürmesi için Thor'a yardım eden o değil miydi?"

Marvin bir anda duran Thrym'e çarptı. Özellikle de düğün gününde ona çok kaba bir soru sorduğumun farkındaydım ama kafilemizi yavaşlatacak her şeyi denemeye hazırdım.

Arkasına dönerek bana bakan Thrym'in gözleri karanlıkta ıslak, pembe elmasları andırıyordu. "Sence bunu bilmiyor muyum, insan? Loki düzenbazın tekidir. Bu onun doğasında var. Ama büyükbabamı, babamı, annemi, bütün ailemi öldüren kişi o değil, Thor!"

"Benim dışımda," diye mırıldandı Thrynga. Karanlıkta belli belirsiz bir ışıkla parıldıyordu. Bu haliyle, iki metrelik çirkin bir hayalet gibi görünüyordu. Bunu daha önce fark etmemiştim.

Belki de bu, toprak devlerinin istedikleri zaman açıp, istedikleri zaman kapattıkları bir yetenekleriydi.

Thrym, kız kardeşini duymazdan geldi. "Evlilik ittifakı, Loki'nin özür dileme yolu, bunu göremiyor musun? Loki, asıl düşmanlarının her zaman tanrılar olduğunu anladı. Büyükbabama ihanet ettiği için pişmanlık duyuyor. Onunla güçlerimizi birleştirip Midgard'ı ele geçireceğiz ve ardından sıra tanrıların şehrine gelecek!"

Arkamızdaki devler kulaklarımızı sağır edecek bir şekilde, coşkuyla haykırdılar. "İnsanları öldüreceğiz!"

"Kapayın çenenizi!" diye bağırdı Thrynga. "Yanımızda insanlar var!"

Devler kendi aralarında mırıldanarak bir şeyler konuştular. Arkalardan biri, "Lafımız meclisten dışarı!" dedi.

"Ama Yüce Kral Thrym," dedi Sam. "Gerçekten Loki'ye güveniyor musun?"

Thrym kahkaha attı. Böylesine büyük bir adam için dişlerinin çok küçük olduğunu fark ettim. "Loki mağarasında bir tutsak. Çaresiz! Beni oraya davet etti. Bana mağaranın nerede olduğunu söyledi. Bu bir güven işareti değilse, nedir?"

Kız kardeşi buna homurtuyla güldü. "Bilemiyorum, kardeşim. Belki de mağarasına bir toprak devini çağırmasının nedeni özgür kalmak istemesidir, olamaz mı?"

Thrynga'nın bizim tarafımızda olmasını dileyebilirdim. Yani, intikam almaktan ve bütün insanları katletmekten başka bir şey düşünmeyen, güce susamış bir dişi dev olmasaydı...

"Güç bizde," dedi Thrym. "Loki bize ihanet etmeye cesaret

edemez. Hem, mağarasını açacak kişi benim! Buna minnettar kalacaktır! Anlaşmanın kendi üzerine düşen kısmını yaptığı sürece, onu memnuniyetle serbest bırakırım. Güzeller güzeli Samira için..." Thrym pis pis sırıtarak Alex'e baktı. "Böyle bir riske girmeye değer."

Alex'in duvağının ardından bir papağan cıyaklaması geldi. Bu ses o kadar yüksekti ki, irkilen Thrynga az kalsın tavana çarpacaktı.

"Bu da neydi?" diye sordu dişi dev. "Gelin boğuluyor mu? Ne oluyor?"

"Hayır, hayır!" Sam, Alex'in sırtına vurdu. "Bu yalnızca gergin bir kahkahaydı. Samira, insanlar ona iltifat ettiğinde rahatsız olur."

Thrym kıkırdadı. "O halde karım olduğunda bu rahatsızlığı çok sık yaşayacak demektir."

"Ah, Majesteleri!" dedi Sam. "Bundan daha doğru sözcükler bugüne dek kimsenin dudaklarından dökülmemiştir!"

"Devam ediyoruz!" Thrym buzlu patikada yeniden yürümeye başladı.

Kafileyi bu şekilde durdurmamızın destek ekibimize zaman kazandırıp kazandırmadığını düşündüm. Yani peşimizden gelen bir destek ekibi varsa... Thor bizi keçilerinin gözleri ve kulakları aracılığıyla takip edebiliyor muydu? Kendisine gönderdiğim mesajı bir şekilde Blitz, Hearth ve on dokuzuncu kattan einherji arkadaşlarıma ulaştırmanın bir yoluna sahip miydi?

Aşağı indikçe tünelin ardımızda bıraktığımız kısmı kapanıyordu. Devlerin barında, Thor'un tornavidası ve el matkabıyla duvarı delmeye çalıştığını hayal ettim.

Birkaç dakika sonra tünel daralmaya başladı. Thrym de yavaşlamıştı. Artık toprağın karşı koyduğunu, onu geri itmeye çalıştığını hissettim. Belki de Aesir'ler, Loki'nin mağarasının etrafına bir tür bariyer büyüsü koymuştu.

Ama öyle olsa bile, bu yeterli değildi. Aşağı doğru ilerlemeye devam ettik. Gerçi arabamızın dingili artık iki yanımızdaki duvarlara sürtünüyordu. Arkamızdaki devler de tek sıra olmuştu. Sam sessizce mırıldanıyordu. Bu, Sam namaz kılarken duyduğum Arapça dualarından biriydi.

Toprağın derinlerden kötü bir koku gelmeye başladı. Ekşi süt, bozuk yumurta ve yanmış et kokuları iç içe geçmişti sanki. Ve korkarım bu kokunun kaynağı Thor değildi.

"Onu hissedebiliyorum," diye fısıldadı Alex. Neredeyse bir saattir söylediği ilk şeydi bu. "Ah, hayır, hayır, hayır..."

Thrym en sonunda toprağın savunmasını kırmış gibi, tünel birden bire genişledi. Ve kafilemiz Loki'nin mağarasına girdi.

Bu mağarayı rüyamda görmem beni gerçeğine hazırlamamıştı. Çatlamış taşlarla kırık sarkıtların oluşturduğu yüksek kubbeli bir tavanı olan mağara tenis kortu büyüklüğündeydi. Zemin tavandan düşen taş ve sarkıt parçalarıyla kaplıydı. Görebildiğim başka bir çıkış yoktu. Durgun havada çürümenin ve yanan etin hastalıklı kokusu asılıydı. Mağaranın çevresinde, zeminden yükselen dikitler ve fokurdayan, duman çıkaran tedirgin edici sıvıların olduğu, içeriyi zehirli gazlarla dolduran kraterler vardı. Sıcaklık 35-40 derece arasında gibiydi ve içeriyi dolduran devler sıcaklığı ya da kokuyu daha çekilir kılmıyordu.

Rüyamda gördüğüm gibi, Loki mağaranın tam ortasında yatıyordu. Bitiştirilmiş ayak bilekleri ve iki yana açılmış kolları dikitlere bağlanmıştı.

Daha önce karşıma çıkan görüntülerinin aksine, gerçek Loki ne yakışıklı ne de etkileyici bir adamdı. Üzerinde paramparça bir peştemaldan başka bir şey yoktu. Bir deri bir kemik kalmış bedeni kir içinde ve yara izleriyle kaplıydı. Uzun, tel tel saçları belki de bir zamanlar kırmızımsı kahverengiydi ama tutsak olduğu bu zehirli mağarada geçen asırların ardından yanmış ve bembeyaz olmuştu. Ve yüzü... daha doğrusu, yüzünden geriye kalan şey yarı erimiş bir maskeyi andırıyordu.

Kafasının tam üzerine denk gelen sarkıta dolanmış devasa yılanın dişlerinden tutsağın yüzüne sarı bir zehir damlıyordu.

Üzerinde kapüşonlu beyaz cübbe olan bir kadın Loki'nin yanında dizlerinin üzerine çökmüştü. Kadın, zehri toplamak için Loki'nin yüzünün üzerinde metal bir kâse tutuyordu. Ama yılan esaslı bir zehir üreticisiydi. Dişlerinden, yarı açılmış bir duş başlığı gibi durmaksızın zehir damlıyordu. Kadının kâsesi bunun için çok küçüktü.

Biz bu sahneyi izlerken kadın dolan kâseyle yana döndü ve kâsenin içindeki zehri fokurdayan kraterlerden birine boşalttı. Hızlı hareket etmesine rağmen, yılan işine hiç ara vermediği için Loki'nin yüzüne zehir damlamaya devam ediyordu. Loki'nin kıvranarak çığlıklar atmasıyla mağara sarsıldı. Tavanın üzerimize çökeceğinden korktum ama böyle bir şey olmadı. Belki de tanrılar, Loki'nin bağlarının asla kırılmayacağı, yılanın zehrinin asla tükenmeyeceği ve kadının kâsesinin asla yeterince büyük olmayacağı

gibi, mağarayı da bu sarsıntılara dayanacak şekilde yaratmışlardı.

Dindar biri değildim ama bu manzara bana bir Katolik kilisesinde gördüğüm çarmıha gerilmiş İsa heykeli anımsattı. O heykelde olduğu gibi, burada da kolları iki yana açılmış, çok fazla acı çeken bir adama bakıyordum. Elbette, Loki kimsenin kurtarıcısı değildi. İyi bir adam da değildi. Kendini daha yüce bir şey için feda etmemişti. O, suçlarının cezasını çeken şeytani bir ölümsüzdü. Gene de gerçek Loki'yi bu halde -yıkılmış, kir içinde, ızdırap çeken bir adam- gördüğümde, ona acımaktan kendimi alıkoyamadım. Hiç kimse, gelmiş geçmiş en büyük katil ve yalancı bile böylesine bir cezayı hak etmiş olamazdı.

Beyaz cübbeli kadın kâsesini bir kez daha Loki'nin yüzünün üzerine getirdi. Başını sallayarak gözlerine dolan zehirden kurtulmaya çalışan Loki hırıltılı bir nefes alıp bizden tarafa döndü.

"Hoş geldin Magnus Chase!" Şeytani bir sırıtışla bana baktı. "Lütfen beni mazur gör, ayağa kalkamayacağım."

"Tanrılar adına," diye mırıldandım.

"Ah, hayır, hayır. Burada tanrılar yok! Asla ziyaretime gelmezler. Bizi buraya kapatıp gittiler. Burada benden ve sevgili karım Sigyn'den başka kimse yok. Misafirlerimize merhaba desene, Sigyn."

Kadın ayağa kalktı. Kapüşonunun örttüğü yüzü öylesine zayıftı ki, bir draugr bile olabilirdi. Kıpkırmızı gözleri boş bakıyordu. Köselemsi yüzünden aşağı kan kırmızısı gözyaşları süzülüyordu.

"Ah, doğru ya..." Loki'nin sesi havadan bile daha asitliydi. "Sigyn bin yıldır hiç konuşmadı. Aesir'ler oğullarımızı katledip, sonsuza dek acı çekmemiz için bizi buraya kapattığından beri. Ah, görgüsüzlük ettim! Bugün mutlu bir gün. Tatsız şeyler ko-

nuşmayalım. Nasılsın bakalım, Thrym oğlu Thrym oğlu Thrym oğlu Thrym?"

Thrym çok iyi görünmüyordu. Yediği tortilla cipsleri midesinde kalmayı reddediyormuş gibi, yutkunup duruyordu. "Selam, Loki. Aslına bakacak olursan, ben Thrym III'üm. Ve bu evlilikle ittifakımızı kurmaya hazırım."

"Evet, elbette! Magnus, Skofnung Kılıcı'm getirdiğini görüyorum."

Bu bir soru değil, saptamaydı. Loki öylesine otoriter bir sesle konuşuyordu ki, o anda kılıcı çıkarıp ona vermemek için kendimi zaptetmem gerekti.

"Kılıç bizde," dedim. "Ama her şey sırayla. Çekici görmek istiyoruz."

Loki kahkaha attı. "Öncelikle, gelinimizin gerçek olduğundan emin olalım. Gel buraya, canım Samira. Gel de yüzüne bakayım."

İki kız da iplerle çekiliyorlarmış gibi Loki'ye doğru hamle yaptılar.

Nabzımı, gömleğimin yakasında hissediyordum. Loki'nin kızların yüzlerine bakacağını tahmin etmeliydim. Sonuçta karşımızdaki sahtekârlığın tanrısıydı. Loki'nin emirlerine direneceğine dair bize güvence vermesine rağmen, Alex de Samira gibi öne çıkmıştı.

Kılıcımı ne kadar hızlı çekebileceğimi ve kaç devi öldürebileceğimi düşündüm. Otis'le Marvin bu dövüşte işe yarar mıydı? Herhalde keçi kung fu'su eğitimi aldıklarını umut etmek biraz fazla iyimserlik olurdu.

"Pekâlâ," dedi Loki. "Şimdi de şu duvağı kaldıralım mı? Yalnızca herkesin kurallara göre oynadığından emin olmak için."

Alex'in, kukla iplerine bağlıymış gibi havaya kalkan elleri duvağına uzandı. Fokurdayan kraterler ve Sigyn'in kâsesine damlayan zehrin sesi dışında, mağaraya sessizlik çökmüştü.

Alex duvağını kaldırdı ve ortaya... Samira'nın yüzü çıktı.

Bir an için paniğe kapıldım. Ben fark etmeden kızlar üzerindekileri değiştirmiş olabilir miydi? Ama biraz daha dikkatli baktığımda -belki de gözlerindeki bir şey yüzünden- Alex'in halen Alex olduğunu anladım. Bunun Loki gibi bir adamı aldatıp aldatamayacağını bilemiyordum ama Alex şekil değiştirerek Sam'e dönüşmüştü.

Parmaklarım kolyemin ucundaki run taşını kavradı. Mağaradaki sessizlik, vasiyetimi zihnimde oluşturmaya başlayacağım kadar uzamıştı.

"Şaşırdığımı itiraf etmeliyim," dedi Loki en sonunda. "Gerçekten de emirlerime uydun, Samira. Aferin! Bu durumda baş nedimen de..."

O anda Sigyn'in kâsesi elinden kaydı ve içindeki bütün zehir Loki'nin yüzüne döküldü. Tanrı korkunç çığlıklar atarak kıvranırken, dehşete kapılan kızlar hızla geri çekildiler.

Sigyn kâsesini düzelttikten sonra cübbesinin kollarıyla Loki'nin gözlerine dolan zehri silmeye çalıştı. Ama bunu yapması tanrının daha da korkunç çığlıklar atmasına neden oldu. Kadın kolunu çektiğinde, delik deşik olmuş cübbesinden dumanlar çıkıyordu.

"Aptal kadın!" diye haykırdı Loki.

Kısacık bir an, Sigyn'in bana baktığını sandım. Ama o kıpkırmızı gözlerle bundan emin olmak kolay değildi. İfadesi değişmemişti. Yüzünden gözyaşları süzülmeye devam ediyordu. Ama nedense, kadının zehri bilinçli olarak döküp dökmediğini düşün-

düm. Neden böyle bir şey yapacaktı ki? Bu kadın asırlardır sadık kaldığı kocasının başucundaydı. Gene de... hatasının zamanlaması kafama takılacak kadar iyiydi.

Thrynga, katılaşmak üzere olan çamuru kesen bir zincir testerenin çıkaracağı türden güzel bir sesle boğazını temizledi. "Az önce baş nedimeyi sormuştun, Lord Loki. Adının Prudence olduğunu söyledi."

Loki, halen gözlerini kırpıştırarak zehirden kurtulmaya çalışırken kıkırdadı. "Eminim öyle demiştir. Ama onun gerçek adı Alex Fierro ve ona, ne olursa olsun bugün buraya gelmemesini söylemiştim! Her neyse. Devam edelim. Thrynga, senden istediğim özel misafiri getirdin mi?"

Kapkara dudaklarını büken dişi dev, havaya atıp tuttuğu kestaneyi çıkardı.

"Özel misafirin bir kestane mi?" diye sordum.

Loki boğık bir sesle güldü. "Öyle de diyebilirsin. Hadi, Thrynga."

Thrynga başparmağıyla kabuğunu kırdığı kestaneyi yere attı. Kabuğun içinden çıkan küçük, karanlık bir şey zeminde yuvarlanmaya başladı. Bu kestane değil, minik bir insandı. Minik insan büyüyerek kocaman, yaşlı bir adama dönüştü. Buruşuk siyah smokini tozla kaplıydı. Yanağında el şeklindeki yanık izi duruyordu.

Tutunduğum bütün iyimserlik tanrıça Sif in altın saçlarından bile hızlı bir şekilde dökülüp yok oldu.

"Randolph dayı."

"Selam Magnus," dedi Randolph, kederle çarpılmış bir yüzle. "Lütfen, oğlum... bana Skofnung Kılıcı'nı ver."



ELLİ BİR

SELAM ESKİ DOSTUM PARANOYA!

Bu yüzden aile toplantılarından nefret ediyorum.

Ailenin bir araya geldiği toplantılarda her zaman görmek istemediğiniz bir amcayla muhatap olmak zorunda kalırsınız. Bilirsiniz işte, bir anda kestanelerin içinden çıkıp sırtınızdaki kılıcı isteyen gıcık amcalardan bahsediyorum.

İçimden bir ses, Skofnung Taşı'nı Randolph'un kafasına geçirmemi söylüyordu. Bir başka sesse, onu kestanesinin içine geri sokup cebime atmamı... belki de böylelikle onu Loki'den uzak tutabilirdim. Ama içimdeki seslerden hiçbiri, Loki'yi serbest bırakabilecek bu kılıcı ona vermemi söylemiyordu.

"Bunu yapamam, Randolph."

Dayım yüzünü buruşturdu. İki parmağını kestiğim sağ eli halen bandajlıydı. Yaralı elini göğsüne bastırıp, gözlerinde çaresizlik dolu bir bakışla sol elini bana uzattığında, zengin dayımın dilencinin teki gibi göründüğünü fark ettim. Sokaklarda yaşadığım iki yıl boyunca asla onun gibi görünmemiştim.

"Lütfen," dedi. "Kılıcı bugün buraya benim getirmem gereki-

yordu. Ama onu sen aldın. Bu kılıca ihtiyacım var."

Demek ona verilen görev buydu. Düğün kafilesinin gelebilmesi için bu mağaranın yerini saptamanın yanı sıra, damarlarında asil kan taşıyan biri olarak Skofnung Kılıcı'yla Loki'yi serbest bırakması da gerekiyordu.

"Loki sana istediğin şeyi vermeyecek. Ailen öldü, Randolph."

Randolph, yüzüne kum atmışım gibi gözlerini kırpıştırdı. "Magnus, anlamıyorsun..."

"Thor'un çekicini görene dek kılıç mılıç yok," dedim.

Dudaklarını büken Thrym, "Çekiç morgen-gifu, aptal insan! Düğün gecesinin sabahına dek verilemez!"

Yanımda duran Alex titremeye başlamıştı. Boynundaki altın kolye bana Gökkuşağı Köprüsü'nü, Bifrost'un üzerine rahat bir şekilde uzanmasını, ışıkla şekiller yapmasını hatırlattı. Alex'in zorla bir devle evlendirilmesine asla izin veremezdim. Keşke bunu nasıl durduracağımı da bilseydim.

"Düğünü kutsamak için çekice ihtiyacımız var. Bu, gelinin hakkıdır. Çekici görmemize ve törende kullanılmasına müsaade etmek zorundasınız. Ardından... yarın sabaha dek geri alabilirsiniz."

Loki kahkaha attı. "Hiç sanmıyorum Magnus Chase. Ama iyi denemeydi! Şimdi Skofnung..."

"Bir dakika!" Thrynga, *az sonra kafana tabureyi geçireceğim* bakışının olduğu gözlerini Loki'ye dikmişti. "Gelinin buna hakkı var. Düğünün çekiçle kutsanmasını istiyorsa, bu gerçekleştirilmeli. Yoksa erkek kardeşim kutsal geleneklerimizi bozmak mı istiyor?"

Thrym irkilmişti. Gözleri kız kardeşi, takipçileri ve Loki arasında gidip geldi. "Ben... hayır. Yani, evet. Gelinim Samira is-

tediğini alacak. Törenin uygun anında Mjolnir'i çıkaracağım. Artık başlayalım mı?"

Thrynga'nın gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. Neyin peşinde olduğunu, çekicin ortaya çıkarılmasını neden bu kadar çok istediğini bilmiyordum ama buna karşı çıkacak da değildim.

Thrym ellerini çırptı. Bunu daha önce fark etmemiştim ama kafilenin arka sıralarındaki devler bardan buraya birkaç parça mobilya taşımışlardı. Loki'nin yattığı yerin sol tarafına düz, ahşap bir bank koyup, üzerine kürklü postlar örttüler. Ardından, bankın iki yanma, totem direğine benzeyen iki direk koydular. Direklerin üzerine vahşi hayvanların yüzleriyle runik yazılar oyulmuştu.

Thrym'in oturmasıyla ağırlığı altında ezilen bank gıcırdadı. Devlerden biri gelerek krallarının kafasına taştan bir taç yerleştirdi. Koyu renk granitten oyulmuş, sade bir halkaydı bu.

"Sen şurada duracaksın," dedi Thrynga, Alex'e. "Babanla müstakbel kocanın arasında."

Alex tereddütte kaldı.

"Gel kızım. Utanmana lüzum yok. Gel de yanımda dur," dedi Loki.

Alex kendisine söyleneni yaptı. Bunu Loki'nin kontrolü altında olduğu için değil, tezgâhımız bunu gerektirdiği için yaptığına inanmak istesem de, az önce Loki'nin ilk komutunda bir iple bağlıymış gibi ona nasıl çekildiğini aklımdan çıkaramıyordum.

Sağ tarafımda duran Sam gergin bir halde ellerini kavuşturmuştu. Randolph Loki'nin ayaklarının ucunda bekliyordu. Sahibinin vurduğu hayvanlardan hiçbirini bulup getiremediği bir avın ardından, suçlu bir köpek gibi duruyordu.

"Kadeh!" dedi Thrym.

Adamlarından biri Thrym'in ellerine mücevher işlemeli bir kadeh tutuşturdu. İçindeki kırmızı sıvı taşarak kralın ellerine damladı.

Thrym bir yudum aldıktan sonra kadehi Alex'e uzattı. "Samira el-Abbas bint Loki, bu içkiyle birlikte sana aşkımı veriyorum. Bu bağla benim karım olacaksın."

Alex, dantelli eldivenlerin olduğu elleriyle kadehi aldıktan sonra birinin ona kılavuzluk etmesini beklermiş gibi etrafına bakındı. Belki de şekil değiştirerek Sam'in yüzüne sahip olabilirdi ama onun sesini taklit edemezdi.

"Bir şey söylemen gerekmiyor, kızım," dedi Thrynga. "Yalnızca iç!"

Alex duvağının ucunu kaldırıp kadehten bir yudum aldı.

"Harika." Thrynga bana döndü. Yüz kasları hissettiği sabırsızlıkla seğiriyordu. "Ve nihayet mundr zamanı geldi. Bana kılıcı ver, çocuk."

"Hayır, kardeşim," diyerek araya girdi Thrym. "Kılıcı sen alamazsın."

Thrynga erkek kardeşinin üzerine yürüdü. "Ne? Ben senin tek akrabanım. Başlık parası benim ellerimden geçmeli!"

"Loki'yle bir anlaşma yaptım." Alex artık elinin altında olduğundan, Thrym kendine çok daha fazla güveniyormuş gibi görünüyordu. Hatta kibirli tavırlar göstermeye başlamıştı. Gelini öpme şansına kavuşacağı törenin sonunu iple çektiğine emindim. "Çocuk, kılıcı dayına ver. Kılıcı o tutacak."

Thrynga öfkeli gözlerini üzerime dikti. Ona bakarken neyin

peşinde olduğunu anladığımı hissettim. Skofnung Kılıcı'nı, hatta belki Mjolnir'i de kendisi almak istiyordu. Loki'yle evlilik ittifakı kurmak umrunda değildi. Bu düğünü erkek kardeşini tahttan indirmek için bir fırsat olarak görüyordu ve yoluna çıkan herkesi öldürmeye hazırdı. Belki gerçekten Skofnung Kılıcı'nın bir kadının önünde kınından çıkarılamayacağını bilmiyordu. Belki biliyor ve buna rağmen kılıcı kullanabileceğini düşünüyordu. Belki de kullanamayacak olsa bile kılıçla çekiç kendi ellerinde, güvende olduktan sonra, işlerini bar tabureleriyle halletmeye memnuniyetle devam edebilirdi.

Farklı şartlar altında, erkek kardeşini öldürme planında Thrynga'ya şans dileyebilirdim. Hatta bunu başardığı takdirde ona Asgard'daki bütün restoranlarda yüzde elli indirim sağlayan bir kupa bile verebilirdim. Ama ne yazık ki, Thrynga'nın planında beni, Sam'i, Alex'i ve muhtemelen Randolph dayıyı öldürmenin de yer aldığını hissediyordum.

Bir adım geriledim. "Sana söyledim, Thrym. Çekiç yoksa, kılıç da yok."

Kolunu kırarak bandajlı elini belinin hizasında korumaya alan Randolph bana yöneldi. "Magnus, kılıcı vermek zorundasın. Tören bunu gerektiriyor. Önce mundr verilmeli ve her düğün, yüzüklerin üzerine konması için atalardan kalma bir kılıcı gerektirir. Çekicin kutsaması daha sonra gelir."

Jack'in köprücük kemiğimde titreştiğini hissettim. Beni ikaz etmeye çalışıyor olabilirdi. Belki kılıçlar aleminin bebeği Skofnung'a bir kez daha bakmak istiyordu. Belki de tören kılıcı kendisi olmak istediği için kıskançlığa kapılmıştı.

"Ne oldu, çocuk?" dedi Thrym. "Geleneksel hakların sağlanacağını söyledim ya! Yoksa bize güvenmiyor musun?"

Bunu söylediğinde neredeyse kahkahayı koyverecektim.

Sam'e baktım. Kimsenin bunu fark etmemesi için elinden geleni yaparak, *Başka seçeneğimiz yok, gözün Thrym'in üzerinde olsun,* dedi işaret diliyle.

Birden bire kendimi aptalın teki gibi hissettim. En başından beri birbirimize gizli mesajlar vermek için işaret dilini kullanabilirdik.

Diğer taraftan, Loki Sam'i kontrolü altına almış olabilirdi. Bu durumda Sam'e bunu söyleten Loki demekti. Sahtekârlığın tanrısı tek kelime etmeden, parmaklarını bile şıklatmadan Sam'in zihnine girmiş olabilir miydi? Sif'in avlusunda Sam'in söylediği şeyi hatırladım. *Magnus, onu durdurmak zorundasın. Orada biz devre dışı kalırsak, bunu yapabilecek tek kişi sen olabilirsin.* Sam haklıydı. Bu mağarada Loki'nin kontrolünde olmayan tek kişi ben olabilirdim.

Selam, paranoya!

Onlarca devin gözleri üzerimdeydi. Dayım sağlam elini bana uzatmıştı.

Neden bilmiyorum ama Sigyn'in ifadesiz kırmızı gözlerine baktım. Tanrıça bunu fark ettiğinde başını çok hafif bir şekilde eğdi. Bunun beni neden ikna ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama Skofnung Taşı'nın kabza topuzuna bağlı olduğu Skofnung Kılıcı'm sırtımdan çıkarıp Randolph'a uzattım.

"Sen halen bir Chase'sin," diye fısıldadım. "Halen hayatta olan akrabaların var."

Gözlerinden biri seğiren Randolph hiçbir şey demeden kılıcı aldıktan sonra bankın önünde dizlerinin üzerine çöktü ve bandajlı eli yüzünden biraz beceriksiz bir şekilde Skofnung Kılıcı'nı bir tepsi gibi yatay olarak Thrym'e sundu. Kılıcın üzerine iki altın yüzük koyan Thrym, kutsuyormuş gibi elini yüzüklerin üzerinde tuttu.

"Tanrıların ve devlerin atası Ymir, duy sözlerimi," dedi Thrym. "Bu yüzükler evliliğimizi simgeliyor."

Yüzüklerden birini kendi, diğerini Alex'in parmağına taktıktan sonra elini sallayarak Randolph'u uzaklaştırdı. Dayım ellerinin üzerinde yatay olarak duran kılıçla gerilerken, Loki'ye daha fazla yaklaşmaması için Sam'le birlikte aynı anda müdahaele edip araya girdik.

Çekicin çıkarılması için bir kez daha ısrar etmek üzereydim ama Thrynga benden önce davrandı. "Kardeşim, verdiğin sözü yerine getir."

"Evet, evet," dedi Thrym. "Samira, hayatım, lütfen otur."

Transa girmiş gibi hareket eden Alex, bankta dev kralın yanına oturdu. Duvak yüzünden emin olmak kolay değildi ama elinde korkunç bir örümcek dolaşıyormuş gibi parmağındaki yüzüğe bakıyordu sanki.

"Devler," dedi Thrym. "Etrafını sararak koruyacağınız çekici, biz evliliğimizi kutsarken çok dikkatli bir şekilde gelinimin üzerinde tutacaksınız. Bu iş tamamlanır tamamlanmaz çekici geri toprağın derinlerine göndereceğim." Alex'e döndü. "Yarın sabaha dek, tatlım. Sabah çekiç resmi olarak senin morgen-gifu'n olacak ve sonrasında çekici senin için ben saklayacağım." Hafifçe

dizine vurduğu Alex, bundan en az zehirli yüzük kadar hoşlanmış gibi göründü.

Thrym oturduğu yerde elini ileri doğru uzattı. Bir süre sonra buruşan yüzü dut reçeli rengini aldı. Mağara sarsılmaya başladı. Altı metre kadar ilerimde zemin yarıldı ve kocaman bir böcek dışarı çıkıyormuş gibi, havaya çakıl parçalarıyla çamur fışkırdı. Ve Thor'un çekici yarıktan çıkıp taş ve çamur yığınının üzerine kondu.

Tıpkı rüyamda gördüğüm gibiydi. İkizkenar yamuk şeklinde, metalden kafasının üzerine runik tasarımlar işlenmişti. Kısa, kalın kabzası deri kaplıydı. Çekicin varlığı mağarayı fırtına kokusuyla doldurdu. Devler çekicin etrafını sarmak için koşar adım yarığa doğru giderken, işaret diliyle Sam'e, *Gözün Randolph'un üzerinde olsun*, dedim ve çekicin aksi istikametinde, arabamıza doğru gittim.

Otis'in burnunu tutup yüzümü yüzüne dayadım.

"Çekiç mağarada," diye fısıldadım. "Tekrar ediyorum: çekiç mağarada. Kızıl Ekim! Kartal indi! Omega Savunması!"

Bu askeri kodların aklıma nereden geldiğini bilmiyordum. Ama Thor'un bu türden laflara yanıt vereceğini düşünmüştüm. Ve takdir edersiniz ki, çok gergindim.

"Çok güzel gözlerin var," diye mırıldandı Otis.

"Çekici buraya getirin!" diye bağırdı Thrym, devlere. "Çabuk olun!"

"Evet," dedi Loki, gözlerinin önüne düşen zehirle kaplı saçlarını çekmek için kafasını sallayarak. "Bu arada Randolph, sen de benim bağlarımı kes."

Alex'in kendini kaybettiği an bu oldu.



ELLİ İKİ

DAYIM KENDİNE BİRKAÇ GERİ VOKAL BULUYOR

Duvağını çekip atan Alex, belinden çıkardığı yeni altın garrotesini Thrym'in boynuna doladı. Thrym öfkeyle ayağa fırladığında, Alex de sırtına çıkıp, Valhalla'da lindworm'a yaptığı gibi teli bütün gücüyle çekerek çiçeği burnunda kocasını boğmaya çalıştı.

"Boşanmak istiyorum!" diye bağırıyordu.

Thrym'in yüzü morarmıştı. Şu ana dek boğazının çoktan kesilmiş olması gerekirdi ama garrotenin dolandığı hattın etrafında derisi parıldayan, gri renkli bir taşa dönüşüyordu. Aptal toprak devleri ve onların aptal toprak büyüleri!

"İhanet!" En sonunda kendisi için de ihanet fırsatı doğmuş gibi, Thrynga'nın gözleri heyecanla parıldıyordu. "Çabuk bana çekici verin!" Thrynga Mjolnir'e doğru hamle yaptığı anda Samira'nın baltasının havada uçtuğunu gördüm. Dişi dev vücudunun yan tarafına saplanan baltayla yere devrildi.

Etrafımda olan bitenleri izlemek yerine kendimi toparlayıp Jack'i çağırdım. Randolph dayı Loki'nin yanıbaşındaydı. Ama

ona ulaşamadan etrafım devlerle sarıldı.

Jack'le işe koyulduk. İlk defa birlikte etkili bir şekilde çalışıyorduk. Bir devden diğerine geçerek ilerlemeye başladık. Ama çok kalabalıklardı ve (BARİZ GERÇEK ALARMI!) çok büyüklerdi. Göz ucuyla baktığımda, Thrynga'nın yerde sürünerek artık kimse tarafından korunmayan çekice ulaşmaya çalıştığını fark ettim. Thrym halen mağaranın etrafında sendeleyerek, Alex'ten kurtulmak için sırtını duvarlara çarpıyordu. Ama bunu her denediğinde, Alex gorile dönüşüp teli daha da fazla güçle çekiyordu. Dev kralın ham muz gibi görünen dili ağzından dışarı çıkmıştı. Muhtemelen toprağın derinlerine geri göndermek için çekice uzanmaya çalıştığında, Alex garrotesine asılarak konsantrasyonunu bozuyordu.

Sam de yüzünü örten haydut peçesini çekip çıkarmıştı. Elinde beliren Valkyrie mızrağı mağarayı aydınlatıyordu. Ama üzerine yürüyen iki dev aramıza girdiği için ne yaptığını göremedim.

Arkamdan Loki'nin çığlığı geldi. "Şimdi, aptal herif!"

"Ben... ben yapamam!" diye inledi Randolph. "Burada kadınlar var!"

Tanrı öfkeyle hırlıyordu. Belki zihinlerine girerek Alex'le Sam'in bayılmasını sağlayabilirdi ama geriye halen Thrynga'yla Sigyn kalıyordu.

"Çıkar o kılıcı kınından," dedi Loki, bir kez daha. "Ne olacaksa olsun!"

"Ama..."

"YAP ŞUNU!"

Devleri doğramakla meşgul olduğumdan ne olduğunu gö-

remesem de, Skofnung Kılıcı'nın çekildiğini duydum. Kılıç kınından dışarı tüyler ürpertici bir ulumayla çıktı. Bu ulumada, iradeleri dışında ve antik çağdan kalma kurallarına aykırı olarak serbest kalan on iki berserker ruhun öfke dolu haykırışları iç içe geçmişti sanki.

Bu öylesine korkunç bir sesti ki, çift görmeye başlamıştım. Çevremi saran birkaç dev de ne olduğunu anlayamamış bir halde sendeliyordu. Ne yazık ki, Jack de bundan etkilenmişti. Kılıcım elimde ağırlaşıp hareketsizleştiği anda, devlerden birinin sert darbesiyle mağaranın arkasına doğru uçtum.

Dikitlerden birine çarpmamla birlikte göğsümde bir şeyin kırıldığını hissettim. Bu iyi bir işaret değildi. Göğüs kafesime yayılan acıyı yok saymaya çalışarak, zorlukla ayağa kalktım.

Bulanık görüyordum. Çığlık atan Randolph dayının sesi, Skofnung ruhlarının ulumasına karışıyordu. Randolph'un etrafı, kılıçtan çıkan kuru buz benzeri bir sisle kaplanmıştı.

"Acele et, seni aptal!" diye haykırdı Loki. "Kılıç erimeden yap şunu!"

Randolph'un Skofnung Kılıcı'nı Loki'nin ayak bileklerindeki bağlara indirmesiyle, bir köprünün yüksek gerilimli kablolarından birinin koptuğunda çıkaracağı türden bir sesle, bağlar parçalandı.

"Hayır!" diye bağıran Sam Randolph'a doğru atılsa da, iş işten geçmişti. Loki bin yıldır ilk kez dizlerini göğsünün üzerine çekti. Bunu gördüğü anda içgüdüsel bir şekilde geriye çekilen Sigyn'in elindeki zehirle dolu kâse kocasının yüzüne devrildi. Loki çığlıklar atarak debelenmeye başladı.

Sam mızrağıyla dayımın üzerine yürüdü. Ama Loki'nin zihni halen olaylara müdahale edebilecek kadar güçlüydü. "Samira, don!"

Loki bağırdığı anda Sam olduğu yerde donup kaldı. Loki'nin zihin gücüne direnmeye çalışırken dişlerini sıkmıştı. Gözleri öfkeyle alev alev yanıyordu. Neredeyse Skofnung Kılıcı'ndan bile daha korkunç bir sesle haykırmasına rağmen, Loki'nin gücünü kıramadı.

Sendeleyen Randolph dumanların yükseldiği kılıca bakıyordu. Kılıcın keskin kenarı çürümeye başlamıştı. Loki'nin bağlarındaki yapışkan madde büyülü kılıcı adeta çiğ çiğ yiyordu.

"Taşı kullan, aptal!" diye bağırdı Loki, tepesinde dikilen Randolph'u tekmelemeye çalışarak. "Kılıcı bileyip devam et! Yalnızca birkaç dakikan var!"

Etrafında dönmeye devam eden sisin içinde Randolph'un teni mavi bir renk almaya başlamıştı. Yalnızca kılıç erimiyordu. Skofnung'un öfkeden kudurmuş ruhları hırslarını dayımdan çıkarıyorlardı.

O anda devlerden biri eline aldığı totem direğiyle üzerime koşmaya başladı. Kırık kaburgalarım zonklayarak buna itiraz ederken son anda önünden çekildim ve Jack'i ayak bileklerine geçirerek devi yere indirdim.

Alex halen dev kralı boğmaya çalışıyordu. İkisi de oldukça kötü durumdaydı. Sendeleyen Thrym, pençelerini sırtındaki gelinine geçirirken, Alex'in kulağından boşalan kan beyaz gelinliğini kıpkırmızı yapmıştı. Umarım Sif, bize verdiği elbiseleri geri almadan önce kuru temizlemeciye götürmemizi beklemiyordu.

Devlerden üçü Thor'un çekicinin etrafını sarmıştı. Çekici kal-

dırdıklarında büyülü silahın ağırlığı altında sendelediler.

"Bununla ne yapacağız?" diye inledi biri. "Çıktığı yarığa mı atacağız?"

"Sakın!" diye haykırdı Thrynga. O da ayağa kalkmış, vücuduna saplanan baltayı çıkarmaya çalışıyordu. "O çekiç benim!"

Elbette toprak büyüsünün kurallarını bilmiyordum ama Thrym'in çekici buraya getirmek için harcadığı çabayı düşündüğümde, bu devlerden hiçbirinin çekici toprağın sekiz mil derinine geri gönderebileceğini sanmıyordum. En azından, havada baltaların uçuştuğu ve berkerser ruhların uluduğu bir anda bu kolay değildi. Skofnung Kılıcı beni daha çok endişelendiriyordu.

Randolph bu arada kılıcı bilemişti. Sam durması için ona haykırırken, Skofnung Kılıcı'yla Loki'nin sağ eline yaklaştı.

"Thrynga!" diye bağırdım.

Öfkeyle bana bakan dişi devin kapkara dudakları hırlıyormuş gibi büküldü.

"Kılıcı sen mi istiyorsun?" diye bağırdım, ona dayımı göstererek. "O halde acele etsen iyi olur."

Psikopat bir dişi devi kışkırtıp Loki'nin üzerine salmak gayet iyi bir fikir gibi görünmüştü.

Ne yazık ki, Thrynga *benden de* nefret ediyordu. "O kılıcın işi bitik," dedi. "Çoktan erimeye başladı bile. Ama belki de senin kılıcın işimi görür!"

Bana doğru koşmaya başladı. Havaya kaldırmaya çalışsam da, Jack halen ellerimde ölü gibi duruyordu. Ve Thrynga üzerime atladığında ikimiz birden fokurdayan zehir kraterlerinden birinin içine düştük.

Flaş haber: Fokurdayan sıvıların olduğu kraterler sıcaktı!

Sıradan bir ölümlü olsaydım birkaç saniye içinde ölürdüm. Bir einherji için bu sürenin ancak bir dakika kadar olduğunu tahmin ediyordum. Oley be!

Dünyam fokurdama seslerine, kükürtlü sarı bir pusa ve parmaklarını soluk boruma sokmuş dişi devin beyaz şekline indirgenmişti.

Jack halen elimdeydi ama kılıç tutan kolumun daha da ağırlaştığını ve işe yaramaz olduğunu hissediyordum. Boğazımı kurtarmak için boştaki elimi körlemesine Thrynga'ya sallamaya başladım.

Şansıma, parmaklarım Thrynga'nın bedenine saplanmış olan Sam'in baltasına dokundu. Baltayı çıkardım ve kalan bütün gücümle dişi devin kafasının olduğunu tahmin ettiğim yere savurdum.

Boğazımdaki baskı birden bire yok oldu. Kendimi Thrynga'dan kurtarıp yüzeye çıktım. Kendimi güç bela kraterden çıkardığımda ıstakoz gibi kızarmış bedenimden dumanlar çıkıyordu. Çarpışma sürüyordu. Kılıçların, parçalanan kayaların, haykıran devlerin sesleri iç içe geçmişti. Elbette Skofnung Kılıcı'nın öfkeli ruhlar korosu da ulumalarına devam ediyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım ama tenim haşlanmış sosis zarı gibiydi. Çok hızlı hareket ettiğimde takdirde kelimenin birinci anlamıyla patlayacağımdan korktum.

"Jack," dedim cılız bir sesle. "Kıpırda!"

Jack elimden ayrılsa da çok yavaş hareket ediyordu. Belki halen uluyan ruhların sersemletici etkisi altındaydı. Belki de kendi durumum onu da zayıf düşürmüştü. Öyle ya da böyle, elinden

tek gelen devlerin işimi bitirmesini engellemek oldu.

Göz bebeklerim lop yumurtalara dönüşmüş gibi, her şeye sarı damlaların süzüldüğü sisli bir beyazlığın içinden bakıyordum. Thrym'in sendeleyerek düğün bankına gittiğini ve iki eliyle kafasının üzerine kaldırdığı bankı geriye doğru, gücünü sonuna kadar kullanarak sırtındaki Alex'e geçirdiğini gördüm. Bankı kafatasına yiyen Alex en sonunda devin sırtından düştü.

O anda, bir başka yüksek gerilimli kablo kopmuş gibi bir ses duydum. Loki'nin sağ eli artık serbestti.

"Evet!" diye haykıran Loki hemen yana yuvarlanarak yılanın zehrini damlattığı alandan kaçtı. "Keseceğin son bir bağ kaldı, Randolph. Bundan sonra ailene kavuşacaksın!"

Sam halen donakalmış durumdaydı. Loki'nin iradesiyle öylesine şiddetli bir mücadeleye girişmişti ki, kılcal damarlarından birinin patladığı alnında noktalı kırmızı bir çizgi belirmişti. Valkyrie mızrağının ışığında, Randolph'un yüzü hiç olmadığı kadar mavi görünüyordu. Dayımın teni artık yarı saydamdı. Son bir vuruş için Skofnung Kılıcı'nı bilemeye çalışırken kafatasının yapısı seçilebiliyordu.

Thor'un çekicinin altında sendelemeye devam eden üç dev halen ne yapacaklarını çözememişlerdi. Thrym, yerde baygın yatan Alex'e döndü. Diğer bir dev ise temkinli bir şekilde Sam'e yaklaşıyordu. Devin gözleri, parıldayan mızraktaydı. Sam'in gerçekten göründüğü kadar çaresiz durumda olup olmadığına karar vermeye çalıştığı belliydi.

"Jack," diye mırıldandım, ıslak kum gibi bir sesle. Ama ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Güçlükle hareket edebiliyordum.

Devlerden belki on tanesi halen dövüşebilecek durumdaydı. Loki özgürlüğüne kavuşmak üzereydi. Ne Alex'le Sam'i kurtarabilmiş, ne de dayımı durdurabilmiştim. Her şey bitmişti.

Birden bire sarsılmaya başlayan mağaranın tavanında bir yarık açıldı ve aşağı bir cüce, bir elf ve birkaç einherjar düştü.

Aşağı ilk düşen Blitzen'di. Thrym gelinini öldürmek üzereyken bir an için dikkati dağılarak başını kaldırdığında, zincir zırhlı cücemiz yüzünün tam ortasına düştü. Blitz ağır değildi ama yerçekimi ve sürpriz gibi avantajlara sahipti. Dev kral Blitz'in altında bir tuğla yığını gibi yıkılıp kaldı. Blitz'in arkasından gelen Hearthstone mağara zeminine her zamanki elf zarafetiyle indiği anda Loki'ye bir run taşı attı:

ᛁ

Sanırım *I*, İngilice buz anlamına gellen Ice'ın I'sıydı. Loki run taşının yarattığı buzdan kafesin içinde sıkışıp kaldı. Yaşadığı şokla açılmış gözleri ve halen dikite bağlı olan sol koluyla hayatımda gördüğüm en çirkin buzlu tatlıya dönüşmüştü.

On dokuzuncu kattan yoldaşlarım coşkuyla devlere saldırdılar.

"Ölüm ve zafer!" diye kükredi Yarıkaya.

"Herkese ölüm!" dedi Mallory.

"Saldırın!" diye bağırdı T.J.

T.J. süngüsünü en yakınındaki devin karnına sapladı. Mallory bıçaklarını apış aralarına sokarak diğer iki devi indirdi (size

bir tavsiye: titanyumdan yapılmış apış arası zırhınız yoksa sakın Mallory Keen'le dövüşmeye kalkışmayın). Kendi kıstaslarımıza göre aramızdaki dev olan Yarıkaya Gunderson her zamanki gibi çıplak göğüsle savaşa dalmıştı. Göğsünde kan kırmızısı gülümseyen suratlar olduğunu fark ettim (herhalde buraya gelirken yolda Mallory'nin canı çok sıkılmıştı). Delice kahkahalar atan Yarıkaya, devlerden birinin kafasını tutup sol dizine geçirdi. Bu çarpışmada kazanan Yarıkaya'nın dizi oldu.

Loki run taşının büyülü kafesinde donup kaldığından, Samira onun kontrolünden kurtulmayı başarmıştı. Kendini toparlar toparlamaz mızrağını, üzerine gelen bir deve soktu ve ardından Randolph'a, "Geri çekil!" diye hırladı.

Bir an için işlerin lehimize döndüğünü düşündüm. Devler ardı ardına yıkılıyordu. Jack'i çağırıp elime aldım ve fazla pişmiş halime rağmen ayağa kalkmayı başardım. Arkadaşlarımı görmek beni de canlandırmıştı. Yerden kalkmasına yardımcı olmak için sendeleyerek Alex'in yanına gittim.

"Ben iyiyim," diye mırıldansa da, kan içindeydi ve sersemlemişti. Kafasına kocaman bir bank yemesine rağmen nasıl hayatta kaldığı beni aşan bir soruydu. Sanırım biraz kalın kafalıydı. "Beni... beni kontrol edemedi. Loki... ben rol yapıyordum."

Elimi tuttu. Ona inanmayacağımdan korktuğu belliydi.

"Biliyorum, Alex." Elini sıktım. "Harika iş çıkardın."

Aynı esnada, Blitzen zincir zırhlı papyonunu ardı ardına Thrym'in suratına indirmekle meşguldü. Bunu yaparken başını kaldırıp bana sırıttı. "Thor bizimle temasa geçti, evlat. Aferin! Yeri öğrendikten sonra buraya tünel açmak benim için daha ko-

lay oldu tabii. Tanrılar halen bu aptalın barından buraya ulaşmak için yollarını kazarak açmakla uğraşıyorlar. Ama bu herif kayaları büyüyle sertleştirmiş..." Thrym'e sert bir darbe daha indirdi. "Ama yakında burada olurlar."

Mağaranın zemini devlerle kaplanmıştı. Ayakta kalan son üç dev çekici korumaya çalışanlardı ama yüklendikleri aşırı büyük bir divanı nereye götüreceklerini bilemeyen hamallar gibi, tepelerindeki Mjolnir'le o kadar çok sendeliyorlardı ki, güçlerinin tükenmek üzere olduğu belliydi. Yapacak başka işi kalmayan Yarıkaya Gunderson savaş baltasıyla onlara saldırarak devleri bu sıkıntıdan kurtardı. Yere serdiği devlerin tepesinde dikilip hevesle ellerini ovuşturdu. "Her zaman bunu denemek istemiştim!" Mjolnir'i kaldırmak için eğildi ama çekici yerinden kıpırdatamadı.

Mallory homurtuyla güldü. "Sana söylüyorum ama dinlemiyorsun. Sen üç dev gücünde değilsin. Şimdi bana yardım et de..."

"Dikkat!" diye haykırdı Alex.

Yarıkaya'nın çekiçle imtihanı dikkatimizi dağıttığından Randolph'la Loki'yi unutmuştuk. Tam onlardan yana döndüğüm anda, Loki'yi hapseden büyülü blok parçalanarak üzerimize buz kırıklarının yağmasına neden oldu.

Biz kendimizi korumaya çalışırken dayım Skofnung Kılıcı'nı Loki'nin sol bileğindeki son bağa indirerek tanrıyı serbest bıraktı.

Skofnung Kılıcı bir dumanın içinde yok oldu. Öfkeli berserker korosu sustu. Dayım çığlıklar atarak dizlerinin üzerine çöktü. Kolu mavi bir buharın içinde erimeye başlamıştı.

Kocası Loki ayağa kalkarken, mağaranın arka tarafındaki Sigyn'in korkuyla sindiğini gördüm.

"Özgürüm," dedi Loki. Zayıf bedeninden dumanlar çıkıyordu. Yüzü yara izleriyle kaplı çorak toprakları andırıyordu. "İşte şimdi eğlence başlıyor."



ELLİ ÜÇ

ÇEKİÇ ZAMANI!
(BİRİNİN BUNU SÖYLEMESİ GEREKİYORDU)

Zamanlama.

Aesir'lerin zamanlama konusunda kendilerini geliştirmeleri gerekiyordu.

Tanrılar halen gelememişti. Çekiç artık bizdeydi ama aramızdan kimse onu kullanamıyordu. Ve korkunç yara izleri, saçlarına takılmış buz parçaları ve yüzünden damlayan zehirle, karşımızda zincirlerinden kurtulmuş bir Loki vardı.

"Evet," dedi gülümseyerek. "İlk iş..."

Bin yıldır zincirlenmiş olan bir adamdan beklenmeyecek kadar hızlı ve çevik bir şekilde yerinden fırladı ve bunca zamandır yüzüne zehir damlatan yılanı sarkıtından çekip bir kırbaç gibi yere vurdu.

Yılanın omurgası ambalajlardaki hava kabarcıklarının patlamasını andıran bir sesle kırıldı. Artık bir bahçe hortumu kadar cansız olan yılanı tiksintiyle yere atan Loki bize döndü.

"Bu yılandan gerçekten nefret ediyordum," dedi. "Sırada kim var?"

Jack elimde cansız bir şekilde yatıyordu. Alex ayakta zor duruyordu. Sam'in mızrağı elindeydi ama tereddütte kalmış gibiydi. Herhalde bir kez daha babası tarafından dondurulmak istemiyordu. Hatta Loki şu anda ona çok daha kötü şeyler de yapabilirdi.

Diğer arkadaşlarım etrafımda toplandı. Üç güçlü einherjar, şık zincirli zırhı içinde Blitzen ve parmaklarını rowan ağacından run taşlarının olduğu kesesine daldırmış Hearthstone.

"Onu haklayabiliriz," dedi T.J. Süngüsü devlerin kanıyla kaplıydı. "Aynı anda saldıracağız. Hazır mısınız?"

Loki, hoş geldiniz dermiş gibi kollarını iki yana açtı. Ayaklarının dibine çökmüş olan Randolph, koluna yayılan mavi buhar etini yiyerek ilerlerken sessizce acı çekiyordu. Mağaranın karşı duvarında, Sigyn kıpırtısız bir halde dikiliyordu. Kıpkırmızı gözlerindeki ifadeyi çözmek imkânsızdı. Boş zehir kâsesini göğsüne bastırmıştı.

"Gelin bakalım Odin'in savaşçıları," dedi Loki, alaycı bir sesle. "Silahsız ve zayıf haldeyim. Bunu başarabilirsiniz!"

Loki bunu söylediği anda kesinlikle böyle bir şeye kalkışmamamız gerektiğini anladım. Ona saldırdığımız takdirde hepimiz ölürdük. Şu yılan gibi omurgalarımız kırılmış bir halde mağaranın zeminine saçılırdık.

Ama başka bir seçeneğimiz yoktu. Bunu denemek zorundaydık.

O anda, arkamızdaki duvardan bir çatırtı geldi. Çatırtıyı tanıdık bir ses izledi. "Geldik işte! Evet, Heimdall. Bu defa eminim. Yani, emin sayılırım."

Kayanın içinden demir bir asanın başı çıktı. Ve duvar yıkılmaya başladı.

Loki kollarını indirip içini çekti. Korkmaktan çok, sinirleri bozulmuş gibi görünüyordu.

"Pekâlâ." Bana göz kırptı. Belki de asırlar boyunca yediği zehrin ardından yüzü istemdışı bir şekilde seğiriyordu. "O halde, başka bir zaman, ha?"

Loki'nin altındaki zemin gümbürdemeye başladı. Ve mağaranın arka yarısının tamamı parçalanarak aşağı indi. Dikitlerle sarkıtlar ardı ardına patlıyordu. Fokurdayan zehirle dolu kraterler açılan boşlukta kaybolmadan önce buhar tüten şelalere dönüştü. Ve Loki'yle Sigyn hiçliğe karıştı. Parçalanan alanın hemen ucunda duran dayım da onlarla birlikte aşağı düştü.

"Randolph!" Açılan uçurumun kenarına koştum.

Yirmi metre kadar aşağıda ıslak bir kaya parçasına tutunan Randolph dengesini sağlamaya çalışıyordu. Sağ kolunu yiyip bitiren mavi buhar omzuna çıkmak üzereydi. Başını kaldırıp bana baktığında yarı saydam yüzünün içinden kafatasını gördüm.

"Randolph, sıkı tutun!"

"Hayır Magnus," dedi, kimseyi uyandırmak istemiyormuş gibi yumuşak, alçak bir sesle. "Ailem..."

"Senin ailen *benim*, aptal ihtiyar!"

Böyle bir anda söylenecek en hoş şey bu olmayabilirdi. Belki de ondan kurtulduğumu düşünerek düşmesine göz yummalıydım. Ama Annabeth haklıydı. Randolph ailemizden biriydi. Chase klanının tamamı tanrıların ilgisini çekmişti ve Randolph bu laneti hepimizden daha ağır bir şekilde yaşamıştı. Her şeye rağmen, halen ona yardım etmek istiyordum.

Randolph başını iki yana salladı. Gözlerinde mutsuzluk ve acı

hakimiyet mücadelesine girişmişti. "Üzgünüm. Onları görmek istiyorum."

Ve sessizce zifiri karanlığın içine kaydı.

Tepeden tırnağa savaş zırhları içinde üç tanrı mağaraya dalmadan önce ne yas tutmaya, ne de olanları hazmetmeye zamanım oldu.

Üçünün üzerinde de miğfer, kızılötesi gözlük, dizi aşan uzun çizme ve göğsünde TAME yazan savaş zırhları vardı. Aşırı kıllı yüzleri ve standart-dışı silahları olmasa, bu halleriyle onları bir SWAT ekibi sanabilirdim.

İçeri ilk dalan Thor oldu. Tüfek gibi tuttuğu demir asasını her yöne çevirerek mağarayı taradı.

"Köşeleri kontrol edin!" diye bağırdı.

Thor'un arkasından içeri giren Heimdall, harika zaman geçiriyormuş gibi sırıtıyordu. O da, Kıyamet Fableti'ni ucuna taktığı devasa kılıcını tüfek gibi tutmuştu. Mağarayı tararken her açıdan kendi fotoğraflarını çekmeyi ihmal etmedi.

Heimdall'ın arkasından gelen üçüncü herifi tanımıyordum. Sağ ayağında hayatımda gördüğüm en grotesk ayakkabı vardı. Mağaraya adımını attığında duvarlarda metalik bir ses yankılandı. Deri ve metalin yanı sıra neon spor ayakkabı parçalarının birleşmesiyle oluşmuş gibi görünen devasa ayakkabının cırt cırtlı bağcıkları ve eski pirinç tokaları vardı. Hatta ayak ucuna kirpi oklarını andıran ince kadın ayakkabısı topukları yapıştırılmıştı.

Üç tanrı herhangi bir tehdit unsuru olup olmadığını anlamak için bir süre etrafta koşturup durdu.

O anda, insanın canını yakacak ölçüde kötü bir zamanlamayla, dev kral Thrym kendine gelmeye başladı. Bunu gören tuhaf ayak-

kabılı tanrı Thrym'e doğru koştu ve tepesinde dikilip sağ ayağını havaya kaldırdı. Bunu yaptığı anda ayakkabısı bir aile otomobili boyutlarına ulaşacak kadar büyüdü. Ayakkabı Adam kafasını ezmeden önde Thrym'in çığlık atmaya bile fırsatı olmadı.

VICK. Mağarada tehdit unsuru kalmamıştı.

"Aferin, Vidar!" diye bağırdı Heimdall. "Rica etsem, fotoğrafını çekebilmem için bunu bir daha yapabilir misin?"

Vidar çatık kaşlarla ayağının altındaki, kafası karpuz gibi parçalanmış devi gösterdi. Ve mükemmel bir işaret diliyle, *O artık dümdüz,* dedi.

Aynı anda Thor'un nefesini tuttuğunu duyduk. "Bebeğim!"

Koşarak keçilerinin önünden geçip yerdeki Mjolnir'i kaptı. "Nihayet! Sen iyi misin, Mi-Mi? Bu pis devler kanal ayarını bozmadı, değil mi?"

Marvin boynundaki çanları şıngırdattı. "Biz de iyiyiz, patron," diye mırıldandı. "Sorduğun için sağ ol."

Sam'e baktım. "Az önce çekicine Mi-Mi mi dedi?"

"Hey, budala Aesir'ler!" diye öfkeyle bağıran Alex, mağaranın arkasında açılmış koca boşluğu işaret etti. "Loki bu yönden gitti."

"Loki mi?" Thor Alex'in işaret ettiği yöne baktı. "Nerede?" Sakalında kıvılcımlar saçarak dolanan şimşek herhalde kızılötesi gözlüğünü kullanılmaz hale getirmişti.

Thrym'inkinden bile daha kötü bir zamanlamayla, Thrynga halen hayatta olduğunu göstermek için o anı seçti. Zehir krateriden bir balina gibi çıkarak Heimdall'ın ayaklarının önünde yere yıkıldı. Bedeninden dumanlar yükseliyordu. Zorlukla nefes almaya çalışıyordu.

"Hepinizi geberteceğim!" dedi zayıf bir sesle. Bunun zırhlı üç tanrının karşısında söylenecek en akıllıca laf olduğundan şüpheliydim.

Thor kanallar arasında geziniyormuş gibi, çekicini gelişigüzel bir şekilde Thrynga'ya doğrulttu. Çekicin metal yüzeyine işlenmiş runlardan çıkarak dişi deve isabet eden şimşek, Thrynga'yı patlatıp milyonlarca parçalık bir enkaz yığına dönüştürdü.

"Ahbap!" dedi Heimdall, şikayet eder gibi bir sesle. "Sana fabletimin bu kadar yakınındayken şimşek kullanmamanı söylemedim mi ben? Anakartı yakmak mı istiyorsun?"

Thor homurdanarak Heimdall'ı geçiştirdikten sonra, "Ölümlüler," dedi. "Dua edin de buraya tam zamanında gelmişiz. Yoksa bu dişi dev birinin canını yakabilirdi! Şimdi... Loki hakkında ne diyordunuz?"

Sorun şu ki, aptalca şeyler yaptıklarında ya da söylediklerinde tanrıları tokatlamak gibi bir şansınız olmuyordu.

Çünkü böyle bir şey yaparsanız onlar da sizi tokatlardı ve oracıkta can verirdiniz.

Ayrıca, Aesir'ler Loki'nin kaçmasına göz yumsa da, herhangi bir konuda yakınamayacak kadar bitkin, şok olmuş, haşlanmış ve kederlenmiş bir haldeydim.

Hayır, diyerek düzelttim kendimi. *Loki'nin kaçmasına göz yuman biziz.*

Thor çekicine tatlı sözler mırıldanırken, Heimdall açılan uçurumun kenarında durup gözlerini karanlığa dikti. "Bu boşluk Helheim'a kadar uzanıyor. Loki'ye dair bir işaret yok."

"Peki dayım?" diye sordum.

Heimdall'ın beyaz irisleri bana döndü. Onu ilk defa gülümsemiyorken görüyordum. "Magnus... bazen bakabildiğin kadar uzaklara bakmamak ya da duyabileceğin her şeyi duymamak daha iyidir."

Omzuma vurup uzaklaştı. Bense ne demek istediğini düşünerek orada kalakaldım.

Vidar aramızda yaralı olup olmadığına bakmak için mağarada bir tur attı. Ama herkes az çok iyi görünüyordu. Elbette devler dışında. Düğün kafilesini oluşturan devlerin tamamı ölmüştü. Thor'un çekicini kaldırmaya çalışırken Yarıkaya'nın kasığı çekmişti. Mallory'nin ise Yarıkaya'ya gülmekten karnına ağrı saplanmıştı. Bunlar kolayca tedavi edilebilirdi. T.J. tek bir sıyrık bile almamıştı ama tüfeğinin kundağını kaplamış toprak devi kanını nasıl temizleyeceğini düşünerek endişeleniyordu.

Hearthstone iyiydi ama kayıp run taşı *othala*'yı işaret edip duruyordu. Blitz'e, elinde *othala* olsaydı Loki'yi durdurabileceğini söyledi. Kendine biraz fazla yüklenip yüklenmediğini düşünsem de, emin değildim. Duvara yaslanmış, matarasını yudumlayan Blitzen ise Loki'nin mağarasına ulaşmak için yaptıklarının ardından aşırı ölçüde yorgun görünüyordu.

Tanrılar mağaraya girdiği anda Jack, Heimdall'ın diva kılıcını görmek istemediğiyle ilgili bir şeyler mırıldanıp kolyemin ucundaki run taşma dönüşmüştü. Ama bence uykuya çekilmek istemesinin asıl nedeni, bize çok fazla yardımcı olamadığı için duyduğu suçluluktu. Ayrıca Skofnung'un hayallerinin kılıcı olmadığını anlamak da onu üzmüş olabilirdi. Artık boynumda uykudaydı. Herhangi bir hasar almamıştı ve dövüşün büyük kısmında

donakaldığı için, run taşına dönüşmesinin ardından ondan bana geçen bir yorgunluk hissetmedim. Jack dövüşmek (ve listelerin tepesindeki şarkıları söylemek) için bir başka günü bekleyecekti.

Sam ve Alex'le uçurumun kenarına oturup karanlıktan gelen yankıları dinledik. Vidar kaburgalarımı sargı beziyle sardıktan sonra, kollarımla yüzüme biraz merhem sürüp işaret dilini kullanarak ölmeyeceğimi söylemişti. Alex'in de kulağını bandajlayıp, *Ufak çaplı beyin sarsıntısı olabilir, uyanık kalmalısın*, demişti.

Sam ciddi bir fiziksel yara almamıştı ama etrafına yaydığı duygusal acıyı hissetmemek elde değildi. Kayık küreği gibi kucağına koyduğu mızrağıyla otururken, Helheim'a kadar gitmeye hazırmış gibi karanlığa bakıyordu. Sanırım Alex de, ben de onu yalnız bırakmamamız gerektiğini içgüdüsel bir şekilde anlamıştık.

"Bir kez daha çaresiz kaldım," dedi Sam, kederli bir sesle. "Beni... bir kez daha kontrolü altına aldı."

Alex, Sam'in bacağına vurdu. "Bu bütünüyle doğru değil. Hayattasın."

Gözlerim ikisi arasında gidip geldi. "Ne demek istiyorsun?"

Alex'in koyu renk gözü, açık renkli olandan daha büyükmüş gibi görünüyordu. Herhalde bunun nedeni kafasına bank yediği için yaşadığı sarsıntıydı. Ama bu haliyle çok daha sersemlemiş görünüyordu.

"Dövüş iyice kızıştığında ve işler yolundan çıktığında," dedi Alex. "Loki... ikimizin de ölmesini istedi. Kalbime atmayı durdurmasını, ciğerlerime nefes almayı kesmesini söyledi. Aynısını Sam'e de yaptığını sanıyorum."

Samira başını salladı. Mızrağını tutan ellerine baktığımda, ek-

lem yerlerinin bembeyaz olduğunu gördüm.

"Tanrılar adına." İçimde biriken öfkeyle ne yapacağımı bilemiyordum. Göğsüm, zehir kraterleriyle aynı sıcaklıktaydı. Şu ana dek Loki'den yeterince nefret etmiyorduysam bile, artık onu Dokuz Dünya'nın sonuna kadar takip edip... ona çok kötü şeyler yapmak istiyordum.

Mesela onu çocuklarının bağırsaklarıyla bağlamak gibi mi? diye sordu içimde bir ses. Yüzünün üzerine zehirli bir yılan koymak gibi mi? Sence bu türden bir adalet anlayışı Aesir'lerin işine yaradı mı?

"Yani ona direndiniz," dedim kızlara. "Bu iyi."

Alex omuz silkti. "Sana söylemiştim. Beni kontrol edemez. Yalnızca şüpheye kapılmaması için öyle davrandım. Ama Sam için... evet, bu iyi bir başlangıçtı. Hayatta kaldın, Sam. Bir anda ona tam anlamıyla direnebilmeyi beklememelisin. Bunun üzerinde birlikte çalışa..."

"O artık özgür, Alex!" dedi Sam. "Başaramadık. Başaramadım. Daha hızlı olsaydım, ne yapacağını daha önceden..."

"*Başaramadık mı?*" Şimşek tanrısı tepemizde dikilmişti. "Yanılıyorsun, kızım! Çekicimi geri aldınız! Sizler kahramansınız ve bunun için hepiniz birer kupa alacaksınız!"

Sam'in Thor'a bağırmamak için dişlerini sıktığını görebiliyordum. Alnında bir başka kılcal damarın patlamasından korktum.

"Teşekkürler, Lord Thor," dedi Sam. "Ama çekiç asla Loki'nin umrunda olmadı. Bütün bunlar özgür kalmak için çevirdiği bir tezgâhtı."

Kaşlarını çatan Thor, Mjolnir'i havaya kaldırdı. "Sen hiç endişelenme, kızım. Loki'yi yeniden zincirleyeceğiz. Ve sana söz

veriyorum, boğazına dayadığımda bu çekici umursamak zorunda kalacak!"

Bunlar cesur laflardı ama arkadaşlarıma baktığımda, kimsenin içinin rahatlamadığını gördüm.

Gözlerim Thor'un zırhındaki harflere takıldı. "TAME de ne demek?"

"*Tanrısal Acil Müdahale Ekibi*," dedi Thor.

"Acil mi?" dedi Alex, hiddetle. "Şaka mı yapıyorsunuz? Buraya gelmeniz yıllar sürdü!"

"Bir dakika," diyerek araya girdi Heimdall. "Öncelikle hareket halinde bir hedeftiniz, öyle değil mi? Duvak Şelalesi'ndeki tünele sorunsuz bir şekilde girdik. Ama Loki'nin mağarasına geçmeniz... böyle bir şey beklemiyorduk. Ve toprak devi büyüsüyle güçlendirilmiş kayaların arasında kalakaldık. Peşinizden kayaları kırarak gelmek... üç tanrı için bile bu kolay bir iş değildir."

Özellikle de biri yardım etmek yerine sürekli fotoğraf çekiyorsa, dedi Vidar işaret diliyle.

Diğer iki tanrı Vidar'ı duymazdan gelse de, Hearthstone ona yanıt verdi. *Asla dinlemiyorlar, değil mi?*

Bilmez miyim, dedi Vidar. İnsanları duymak. Saçma.

Vidar'dan hoşlanmıştım. "Pardon," dedim, sorumu aynı anda işaret diliyle de sorarak. "Sen ayakkabı tanrısı mısın? Yoksa şifacılık? Ya da..."

Vidar sırıtarak iki işaret parmağını birden büktü. Birini gözünün altına getirdikten sonra, diğeriyle bu parmağa vurdu. Bu işareti daha önce görmemiş olmama rağmen ne dediğini anladım. *Göze göz. Pençeler ve kancalar.* "Sen intikam tanrısısın."

Çok nazik ve dilsiz bir tanrı olduğundan bu bana tuhaf geldi. Gerçi ayaklarında devleri ezebilecek kadar büyüyebilen ayakkabılar olduğunu aklımdan çıkarmamalıydım.

"Vidar acil durum adamımızdır!" dedi Heimdall. "O ayakkabı bugüne dek eskidiği için atılmış bütün ayakkabılardan yapılmıştır! Ayakkabısı... eh, neler yapabildiğini kendi gözlerinizle gördünüz. Hey! Hep birlikte bir grup fotoğrafı çekelim mi?"

"Hayır!" dedi herkes aynı anda.

Thor öfkeli gözlerini Bifrost'un muhafızına dikti. "Vidar'ın diğer adı da Sessiz Olan'dır. Yani konuşamaz. Ayrıca sürekli *selfie* filan da çekmez. Bu da onu iyi bir arkadaş yapıyor."

Mallory Keen ikiz bıçaklarını kınlarına soktu. "Eh, bu çok iyiymiş. Ama siz Aesir'lerin daha üretken olması gerekmez mi? Mesela... Loki'yi bulup yeniden bağlamak gibi bir şeyler yapmayı düşünmez misiniz?"

Kız haklı, dedi Vidar. *Zaman boşa geçiyor.*

"Cesur Vidar'ın ne dediğini duydun, kızım," dedi Thor. "Loki'yi yarın da yakalayabiliriz. Bugün çekicime kavuşmamı kutlayacağız!"

Ben böyle bir şey söylemedim, dedi Vidar.

"Ayrıca," diye ekledi Thor. "O alçağı aramam gerekmiyor. Çünkü nereye gittiğini biliyorum."

"Biliyor musun?" dedim. "Nereye gidiyor?"

Thor, neyse ki çekiciyle değil de, eliyle sırtıma vurdu. "Valhalla'ya gidelim de, bütün bunları orada konuşuruz. Akşam yemeği benden!"



ELLİ DÖRT

PENCERELERDEKİ SİNCAPLAR GÖRÜNDÜKLERİNDEN DAHA BÜYÜK OLABİLİR

Tanrıların size zaten bedava olan bir akşam yemeğini ısmarlamayı önermelerine bayılıyorum.

En az, olay sona erdikten sonra olay yerine gelen destek ekiplerine bayıldığım kadar.

Ama bu konuda yakınmaya hiç fırsatım olmadı. Thor'un arabasına doluşup Valhalla'ya döndüğümüzde, kendimizi Viking kıstaslarına göre bile çılgınca sayılacak bir kutlama ziyafetinde bulduk. Ziyafet esnasında havaya kaldırdığı Mjolnir'le salonda gezinen Thor sırıtarak, "Düşmanlarımıza ölüm!" diye bağırıp orada burada kargaşaya neden oldu. Borular çalındı. Likör kadehleri kafalara dikildi. Pinyatalara* görkemli Mjolnir'le vuruldu ve içlerinden düşen şekerler hapur hupur yendi.

Biz de asık suratlarla masamızın etrafında toplanıp, sırtımıza

* Genellikle şekerle doldurulan hayvan şeklindeki kuklalara sopalarla vurularak oynanan, Meksika kültürüne ait geleneksel bir oyun. Gözleri bağlı olan oyuncular ellerindeki sopalarla kuklayı bulup patlatmayı amaçlar. (ç.n.)

vurarak bizi iltifatlara boğan einherjar'ın tebriklerini isteksiz bir şekilde kabul ettik. Bize kahraman olduğumuzu söylüyorlardı. Onlara inanacak olursak, Thor'un çekicini geri almakla kalmamış, aynı zamanda korkunç kılıklı şeytani toprak devlerinin oluşturduğu düğün kafilesinin tamamını da yok etmiştik!

Blitzen'le Hearthstone'un Valhalla'da olmasına kimse ses çıkarmadı. Tuhaf ayakkabısına rağmen yeni arkadaşımız Vidar'a da dikkat etmediler. Sessiz Olan, anlayamadığım bir işaret diliyle arada sırada Hearthstone'a sorular sorup, adını hak eden bir şekilde sessizce yanımızda oturdu.

Heimdall, Bifrost'a dönmek için erken ayrılmıştı. Herhalde çekilmesi gereken önemli *selfie*'ler vardı. Thor ise çılgıncasına partiliyor, einherjar'la Valkyrie'lerin üzerinde vücut sörfü yapıyordu. Loki'nin nereye gittiğine dair bize anlatacakları her neyse, bunu unutmuş gibiydi. Ve böylesine vahşi bir parti kalabalığı etrafını sarmışken yanma gitmeyeceğimi biliyordum.

Tek tesellim, soylular masasındaki bazı lordların da bizim gibi rahatsız görünmesiydi. Arada bir otel yöneticisi Helgi gözlerini kalabalığa dikip, aklımdan geçenleri haykıracakmış gibi görünüyordu. *KESİN ŞU KUTLAMAYI, APTALLAR! LOKİ ARTIK ÖZGÜR!*

Belki einherjar bilinçli olarak bu konuda endişelenmemeyi tercih ediyordu. Belki Thor onlara da bunun kolay bir şekilde halledilecek bir sorun olduğunu söylemişti. Belki de artık Ragnarok çok yakın olduğu için partiliyorlardı. Beni en çok korkutan düşünce bu oldu.

Ziyafet sona erdiğinde, Thor yüzümüze bile bakmadan araba-

sına atlayıp gitti. Yola çıkmadan önce salonu dolduran einherjar'a bağırarak, Midgard sınırlarına gidip, çekicinin gücünü göstermek için sınırda konuşlanan dev ordularından birkaçını havaya uçuracağını söyledi. Coşkuyla haykıran einherjar, Thor gittikten sonra salonu boşaltmaya başladı. Otelin çeşitli odalarında daha küçük ama çok daha çılgın partiler başlatacaklarına hiç şüphem yoktu.

Vidar, anlayamadığım o tuhaf işaret dilinde Hearthstone'la kısa bir konuşma yaptıktan sonra bize veda etti. İntikam tanrısı kendisine her ne dediyse, Hearthstone bunu bizimle paylaşmamayı tercih etti. Koridor arkadaşlarım yanımda kalmayı önerdiler ama davet edildikleri parti-sonrası-partiler olduğunu bildiğimden onlara gitmelerini söyledim. Bu can sıkıcı günün ardından biraz eğlenmeyi hak etmişlerdi.

Sam, Alex, Blitz ve Hearth'le asansörlere doğru yürümeye başladık. Ama asansöre binemeden Helgi gelip kolumdan yakaladı.

"Sen ve arkadaşların benimle geliyorsunuz."

Otel yöneticimizin sesi öylesine bozuktu ki, bugün gösterdiğimiz cesaret yüzünden bizi kupa ve indirim kuponlarıyla ödüllendireceğini sanmıyordum.

Helgi'nin peşinden daha önce hiç görmediğim koridorlardan geçip merdivenleri çıkarak otelin ücra bir yerlerine geldik. Valhalla'nın büyük olduğunu bilsem de, her keşif turumda yeniden hayran kalmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Burası, kimya dersi gibi sonsuza dek sürüyormuş gibiydi.

En sonunda meşe ağacından, ağır görünümlü bir kapının önünde durduk. Kapının üzerindeki pirinç levhada YÖNETİCİ yazıyordu.

Kapıyı açan Helgi'nin arkasından ofise girdik.

Üç duvarla tavana, parıldayan gümüş uçları olan, sapları cilalı, meşe ağacından mızraklar asılmıştı. Helgi'nin masasının arkasındaki duvarsa, Dünya Ağacı'nın sonsuz dallarına bakan devasa bir dökme camla kaplıydı.

Valhalla'nın pencerelerinden birçok farklı manzaraya bakmıştım. Otelin, Dokuz Dünya'nın dokuzuna da erişimi vardı. Ama dosdoğru ağacın içine bakan bir pencere hiç görmemiştim. Dalların üzerinde süzülüyormuşuz gibi, dengemi kaybettiğimi hissettim. Gerçi kozmik açıdan bakacak olursak, gerçekten de dalların üzerine süzülüyorduk.

"Oturun." Helgi, masanın karşısında yarım daire oluşturacak şekilde konmuş koltukları gösterdi. Koltuklara kurularak deri ve ahşap gıcırtılarına neden olduk. Helgi de, maun ağacından devasa çalışma masasının arkasına geçip koltuğuna oturdu. Masanın üzerinde, salladığınızda gümüş topların birbirine vurduğu bir masaüstü oyuncağı dışında hiçbir şey yoktu.

Ah... kuzgunları unuttum. Masanın ön tarafındaki iki köşesine Odin'in ikiz kuzgunları tünemişti. İkisi de, evci çıkarmama cezası vermekle trollere atmak arasında karar vermeye çalışıyormuş gibi, pis pis bana bakıyordu.

Helgi koltuğunda arkasına yaslanıp parmaklarını bitiştirdi ve bize baktı. Saçları yolda araba altında kalarak feci şekilde can vermiş bir hayvanın tüylerini andırmasa veya sakalında ziyafetten kalma yemek artıkları olmasa, korkutucu görünebilirdi.

Sam, gergin bir halde elindeki anahtarlıkla oynuyordu. "Efendim, Loki'nin mağarasında olanlar... bu arkadaşlarımın hatası

değildi. Bütün sorumluluğu ben..."

"Sen neyin sorumluğunu alıyorsun!" dedi Alex öfkeyle. "Sam yanlış hiçbir şey yapmadı. Birini cezalandıracaksanız..."

"Durun!" dedi Helgi. "Kimse ceza almayacak."

Blitzen iç rahatlamasıyla nefesini bıraktı. "Eh, buna sevindim. Çünkü bunu Thor'a geri vermeye fırsatımız olmadı." Hearth, Thor'un ikiye dörtlük Valhalla'ya giriş tahtasını çıkarıp masanın üzerine koydu.

Kaşlarını çatan Helgi'nin tahtayı alıp hiçbir şey demeden masasındaki çekmecelerden birine koyması, o çekmecelerde bu tahtalardan daha kaç tane olduğunu düşünmeme yol açtı.

"Burada olmanızın nedeni, Odin'in kuzgunlarının sizi çağırması," dedi Helgi.

"Huginn'le Muninn mi?" Yani Valhalla Oteli Kılavuzu'ndan hatırladığım kadarıyla *Düşünce* ve *Bellek.*

Huginn'le Muninn, asırlar boyunca yedikleri bütün kurbağaların ruhlarını istifra etmek üzerelermiş gibi sesler çıkardılar.

Normal kuzgunlardan çok daha büyük ve ürkütücüydüler. Gözleri, hiçliğe açılan geçitler gibiydi. Tüyleri abanozun bin ayrı tonundaydı. Işık üzerlerine vurduğunda, tüylerinin içinde parıldayan run taşları varmış gibi görünüyorlardı. Sanki siyah mürekkeple dolu bir denizden büyülü, karanlık sözcükler yükseliyordu.

Helgi'nin masaüstü oyuncağına vurmasıyla sallanan toplar sinir bozucu bir *klik* sesiyle birbirlerine çarpmaya başladı.

"Odin de burada olacaktı," dedi Helgi. "Ama ilgilenmesi gereken başka işler çıktı. Huginn'le Muninn, Odin'i temsil ediyor. İşin iyi tarafı..." Öne eğilerek sesini alçalttı. "Kuzgunlar motivas-

yonel PowerPoint sunumları yapmayacak."

Kuşlar buna katıldıklarını söylermiş gibi bir ses çıkardılar.

"Şimdi..." dedi Helgi. "Loki kaçtı ama nerede olduğunu biliyoruz. Samira el-Abbas... Odin'in özel operasyonlardan sorumlu Valkyrie'si olarak yeni görevin babanı bulup onu yeniden zincirlemek olacak."

Samira başını eğdi. Duyduğu şeye şaşırmış gibi görünmüyordu. Daha çok, çarptırıldığı ölüm cezasına son temyiz hakkını da kaybetmiş gibiydi.

"Efendim," dedi Sam. "Emri yerine getireceğim. Ama babamın karşısına çıktığım son iki seferde olanlardan sonra... demek istediğim, beni ne kadar kolay bir şekilde kontrol..."

"Bununla savaşmayı öğrenebilirsin," diyerek araya girdi Alex. "Ben de sana yardım..."

"Ben sen değilim, Alex! Ben..." Sam, Alex'te olan ve kendisinin asla olamayacağı her şeyi kastediyormuş gibi, elini kız kardeşine doğru salladı.

Helgi sakalındaki birkaç yemek kırıntısını silkeledikten sonra, "Samira," dedi. "Elbette kolay olacağını söylemedim. Ama Odin'in kuzgunları bunu yapabileceğini söylüyor. Yapmak zorundasın. Yani yapacaksın."

Sam çarpan toplara baktı. *Klik, klik, klik.*

"Babamın gittiği bu yer..." dedi. "Neresi?"

"Doğu Kıyıları. Tıpkı eski hikâyelerde anlatıldığı gibi. Loki artık özgür olduğundan, *Naglfar*'ın inşaatını tamamlamayı umduğu limana gitti."

Tırnak Gemisi, dedi Hearthsone. *Bu iyi değil.*

Üşüdüğümü hissettim. Deniz tutması yaşıyordum sanki.

Rüyalarımın birinde bu gemiyi ziyaret etmiştim. Uçak gemisi büyüklüğündeki, baştan aşağı ölülerin el ve ayak tırnaklarından yapılmış bir Viking kadırgasının güvertesindeydim. Loki, Ragnarok başladığında bu gemiyle Asgard'a yelken açıp bütün tanrıları öldüreceğini söylemişti.

"Loki özgür. Artık bir şey yapmak için çok geç değil mi?" diye sordum. "Loki'nin zincirlerinden kurtulması Ragnarok'un başlamak üzere olduğunun işaretlerinden biri değil mi?"

"Hem evet, hem hayır," dedi Helgi.

Bekledim. "*Evet* ya da *hayır*'dan birini mi seçmem gerekiyor?"

"Loki'nin özgür kalması Ragnarok'un başlamasını hızlandırabilir," dedi Helgi. "Ama bunun Loki'nin son kaçışı olduğunu söyleyen hiçbir şey yok. Yani onu yakalayıp yeniden zincirleyerek Kıyamet'i ertelemeniz gayet akla yatkın."

"Kurt Fenris'le yaptığımız gibi," diye mırıldandı Blitz. "O iş de gerçekten çocuk oyuncağıydı."

"Aynen." Helgi hevesle başını salladı. "Çocuk oyuncağı."

"İğneleme yapıyordum," dedi Blitz. "Sanırım Valhalla'da doğru düzgün bir berber olmadığı gibi iğneleme kavramı da yok."

Helgi'nin yüzü kızardı. "Bana bak, cüce..."

Helgi'nin sözü, kahverengi-turuncu renkli büyük bir şeyin ofisin camına çarpmasıyla kesildi. Blitz koltuğundan düştü. Havaya sıçrayan Alex, bir şeker planörüne dönüşerek tavana tutundu. Sam elinde baltasıyla savaşmaya hazır bir halde ayağa fırladı. Ben tam bir kahraman gibi Helgi'nin masasının önüne saklandım. Hearth ise koltuğundan kalkmadan, çatık kaşlarla cama çarpan devasa sincaba baktı.

Neden? diye sordu işaret diliyle.

"Her şey yolunda, millet," dedi Helgi. "Yalnızca Ratatosk'muş."

Yalnıca Ratatosk'muş sözcükleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. Dünya Ağacı'nda bu canavar kemirgen tarafından kovalanmıştım. İnsanın ruhunu parçalayan sesini duymuştum. Ratatosk etraftayken hiçbir şey yolunda olamazdı.

"Hayır, hayır," diye üsteledi Helgi. "Bu, ses ve sincap geçirmez bir camdır. Ratatosk arada sırada buraya uğrayıp bana sataşmaktan hoşlanır."

Masanın üzerinden başımı uzatıp cama baktım. Ratatosk çığlıklar atıyormuş gibiydi ama camdan içeri giren ses belli belirsiz bir mırıldanmadan daha yüksek değildi. Bize pis pis bakarak dişlerini gıcırdatıp yanağını cama yapıştırdı.

Kuzgunlar bundan etkilenmiş gibi görünmüyordu. *Ah, sendin demek,* dermiş gibi cama bir bakış attıktan sonra tüylerini yalamaya devam ettiler.

"Buna nasıl dayanıyorsun?" diye sordu Blitzen. "Bu... bu korkunç bir yaratık."

Ağzını pencereye dayayan sincap bize dişleriyle diş etlerini gösterdikten sonra camı yaladı.

"Açıkçası onun nerede olduğunu bilmemektese bilmeyi tercih ederim," dedi Helgi. "Bazen yalnızca bu sincabın gerginlik düzeyine bakarak Dokuz Dünya'da neler olduğunu tahmin edebiliyorum."

Ratatosk'un şu andaki haline bakılacak olursa, Dokuz Dünya'da gayet ciddi şeyler meydana geliyordu. Bizi sakinleştirmek için, Helgi ayağa kalkıp jaluziyi indirdi ve yerine geri geçti.

"Nerede kalmıştık?" dedi. "Ah, evet çocuk oyuncakları ve iğneleme kavramı."

Tavandan inen Alex normal haline döndü. Yemekten önce gelinliğini çıkarıp üzerine her zamanki elmas desenli kolsuz yeleğini geçirmişti. *Evet, gayet bilinçli bir şekilde şeker planörüne dönüştüm,* dermiş gibi sakin bir havda yeleğini çekiştirdi.

Sam baltasını indirdi. "Helgi, bu görev... nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bu gemi nerede demirli? Doğu Kıyıları Dokuz Dünya'nın dokuzunda da olabilir."

Yönetici avuçlarını havaya kaldırdı. "Bu cevaplar bende yok, Samira. Ama Huginn'le Muninn sana bu konuda brifing verecekler. Onlarla Valhalla'nın yüksek yerlerine çık. Sana düşünceleri ve bellekleri göstersinler."

Bu bana, Darth Vader'ın sisli bir mağarada ortaya çıktığı tedirgin edici bir görü görevi gibi gelmişti.

Sam da benden daha mutlu görünmüyordu. "Ama Helgi..."

"Bu konu tartışmaya açık değil. Odin sizi seçti. Bu grubun tamamını özellikle seçmesinin nedeni..." Susup parmağını kulağına koydu. Helgi'nin kulaklık taktığının farkında bile değildim ama bir şey dinlediği belliydi.

Başını kaldırıp bize baktı. "Özür dilerim. Nerede kalmıştım? Ah, evet. Loki kaçtığında beşiniz de oradaydınız. Bu yüzden, beşiniz de kaçak tanrının yakalanacağı bu görevde yer almak zorundasınız."

"Topu patlatan alır," diye mırıldandım.

"Aynen!" Helgi sırıttı. "Şimdi bu konu da aradan çıktığına göre, müsaadenizi isteyeceğim. Yoga salonunda bir katliam olmuş ve temiz minderlere ihtiyaç varmış."



ELLİ BEŞ

ELF ŞEKLİNDE PAPATYALAR

Helgi'nin ofisinden çıkar çıkmaz, kuzgunlar Sam'i bir başka merdivene yönlendirdi. Sam omzunun üzerinden rahatsız bir ifadeyle bize baksa da, Helgi ondan başka kimsenin bu brifinge davetli olmadığını açık bir şekilde ortaya koymuştu.

Alex topuklarının üzerinde dönüp zıt istikamette yürümeye başladı.

"Hey!" diye seslendim. "Nereye..."

Bana döndüğünde gözlerinde öylesine öfkeli bir bakış vardı ki, sorumu tamamlamadım.

"Sonra görüşürüz Magnus," dedi. "Ben..." Boğulduğunu anlatmak istermiş gibi ellerini boğazına götürdü. "Görüşürüz."

Yorgunluktan ayakta sallanan Blitzen ve Hearthstone'la kaldım.

"Çocuklar, siz de..."

"Uyku," dedi Blitzen. "Lütfen. Derhal."

Onları odama götürdüm. Üçümüz orta avlumu kaplayan çimenlerin üzerinde kamp kurduk. Bu bana Boston'da parkta uyu-

duğumuz eski günleri anımsattı ama size evsiz olduğum dönemi nostaljik bir özlemle andığımı söyleyeceğimi falan sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Evsizlik, kimsenin nostaljiyle anacağı bir durum değildir. Ama daha önce de dediğim gibi, evsiz olmak, Dokuz Dünya'da kaçak tanrıların peşine düşmek ve hasta ruhlu bir sincap camdan hareket çekerken ciddi konuşmalar sürdürmek zorunda bırakılan ölümsüz bir savaşçı olmaktan çok daha basitti.

Aramızda ilk Hearthstone uyudu. Yerde tortop oldu, hafifçe içini çekti ve gözlerini kapadığı anda derin bir uykuya daldı. Kıpırtısız kaldığında, siyah kıyafetlerine rağmen çimenlere karışmış gibi göründüğünü fark ettim. Belki de bu, tabiatla bütün oldukları zamanlardan kalma eski bir elf kamuflaj tekniğiydi.

Blitz sırtını bir ağaca dayayıp endişeyle Hearth'e baktı.

"Yarın Blitzen'in En İyileri'ne gideceğiz," dedi. "Mağazayı açacağız. Önümüzdeki birkaç haftayı kendimizi toparlamak ve bizim için *normal* olan neyse ona geri dönmek için çalışarak geçireceğiz. Yani şeyi bulmak için yola çıkmadan önce..." Bir kez daha Loki'nin peşine takılmanın düşüncesi bile öylesine iç karartıcıydı ki, Blitz cümlesini tamamlamadı.

Son birkaç gündür Hearthstone'un kederi aklımdan çıkıp gittiği için suçluluk hissettim. Thor'un aptal çekici beni çok meşgul etmişti.

"Bu iyi bir fikir," dedim. "Alfheim Hearth için çok zordu."

Blitz, Skofnung Kılıcı'nın karnına girdiği noktanın yakınında ellerini kavuşturdu. "Evet. Hearth'ün oradaki bitmemiş işi yüzünden endişeleniyorum."

"Keşke ona daha çok yardımcı olabilseydim. İkinize de."

"Hayır, evlat. Bazı şeyleri ancak kendin yapabilirsin. Hearth... onun kalbinde baba şeklinde bir boşluk var. Bu konuda hiçbir şey yapamazsın."

"Babası asla iyi bir adam olmayacak."

"Cidden mi? Ama Hearth bunu kabul etmek zorunda. Er ya da geç, Alfheim'a dönüp onunla yüzleşmek, miras rununu geri almak zorunda kalacak. Bunun ne zaman ve nasıl olacağı ise..." Çaresiz bir ifadeyle omuz silkti.

Randolph'u düşündüm. Birinin geri getirilemez şekilde kaybolduğuna nasıl karar verilebilirdi? Aşırı ölçüde kötü ya da zehirli bir insana dönüştüğünde mi? Yoksa burnunun dikine gittiği yolda bir daha asla değişmeyeceğini kabul ettiğinizde mi? Ne zamana kadar onu kurtarmak için çabalardınız? Ve ne zaman pes edip, o kişi ölmüş gibi yasını tutardınız?

Hearthstone'a babası hakkında tavsiyede bulunmak benim için kolaydı. Bay Alderman korkunç bir adamdı. Ama ölümüme yol açan, en yakın dostlarımdan birinin karnına kılıç sokan ve sahtekârlığın tanrısını serbest bırakan kendi dayım... halen onun adının üzerini çizmeye hazır değildim.

Blitzen elime vurdu. "Her ne olacaksa, evlat, bize ihtiyaç duyduğunda hazır olacağız. Bu işi bir şekilde halledip Loki'yi yeniden zincirleyeceğiz. Bu zincirleri kendi başıma yapmak zorunda kalsam bile bunu başaracağız."

"Senin elinden çıkma zincirler çok şık olur."

Blitz'in dudaklarında ince bir tebessüm belirdi. "Evet. Kesinlikle öyle olurlar. Ve sakın kendini suçlu hissetme, evlat. Sen elinden geleni yaptın."

Bundan emin değildim. Ne başarmıştım ki? Son altı günü etrafta koşturup sürekli hasar kontrolü yaparak, arkadaşlarımı hayatta tutmaya çalışarak, Loki'nin planlarının neden olacağı zararları asgari düzeye çekmeye çabalayarak geçirmiştim.

Herhalde Samira burada olsa, *Bu kadarı yeter Magnus*, diye beni azarlar ve Emir'e yardım ettiğimi, Blitzen'i iyileştirdiğimi, çekici geri almak için Thor'un saldırı ekibinin devlerin barına ulaşmasını sağladığımı falan söylerdi. Ayrıca eşim olan Afrika savan filiyle çiftler müsabakasında çok iyi bir bovling maçı da çıkarmıştım.

Gene de... Loki artık özgürdü. Sam'in canını yakmıştı. Onun özgüvenini kırmıştı. Elbette Dokuz Dünya'nın kaosa sürüklenmesiyle ilgili küçük mesele de vardı.

"Kendimi çok kötü hissediyorum, Blitz. Ne kadar çok eğitim alırsam, ne kadar çok güce sahip olursam... sorunlar da aynı ölçüde büyüyormuş gibi hissediyorum. Bu bir gün duracak mı?"

Blitz yanıt vermedi. Çenesi göğsüne düşmüştü. Sessizce horluyordu.

Üzerine battaniye örttükten sonra, uzun bir süre boyunca dalların arasından yıldızları izleyip insanların kalplerindeki boşlukları düşündüm.

Loki'nin şu anda ne yaptığını merak ediyordum. Onun yerinde olsam, Dokuz Dünya'nın gördüğü en kapsamlı intikam festivalini planlardım. Belki de intikam tanrısı Vidar'ın bu kadar yumuşak ve sessiz olmasının nedeni buydu. Vidar, şiddet ve ölümün her yerde kol gezeceği bir zincirleme tepkinin tetiklenmesi için çok fazla şeyin gerekmediğini biliyordu. Bir hakaret. Bir hırsızlık. Kırılan zincirler. Thrym'le Thrynga yüreklerinde nesiller-

dir süren bir kini taşıyorlardı. Loki tarafından bir değil, iki kere kullanılmışlardı. Ve şimdi ikisi de taş gibi ölüydü.

Uykuya ne zaman daldığımı hatırlamıyordum. Ertesi sabah uyandığımda Blitz'le Hearth gitmişti. Hearthstone'un yattığı yerde papatyaların açtığını fark ettim. Belki de onun veda etme yoluydu bu. *Hoşça kal. Teşekkürler. Yakında görüşürüz.* Kendimi halen çok kötü hissediyordum.

Duş alıp üzerime yeni kıyafetler geçirdim. Son birkaç günün ardından dişlerimi fırçalamak bile kendimi şaşırtıcı ölçüde normal hissetmemi sağladı. Kahvaltı için odamdan çıkmak üzereyken kapımın altından atılmış notu gördüm. Samira'nın zarif el yazısını hemen tanımıştım:

Bazı fikirlerim var. Düşünen Fincan'a ne dersin?
Tüm sabah orada olacağım.

Koridora çıktım. Bir süre Valhalla'dan ayrılma fikrinden hoşlanmıştım. Ben de Sam'le konuşmak istiyordum. Dahası, güzel bir ölümlü kahvesi içmek, güneşin altında oturmak, haşhaşlı çörek yemek ve kaçak bir tanrıyı yakalaması gereken bir einherji değilmişim gibi davranmak istiyordum.

Ve gözlerim koridorun karşısına kaydı.

Öncelikle daha zor ve tehlikeli bir şey yapmam gerekiyordu. Otelden ayrılmadan Alex Fierro'nun ne halde olduğuna bakmalıydım.

Kapısını çaldığımda Alex beni çok sıcak bir şekilde karşıladı. "Kaybol."

Yüzüyle ellerine ıslak kil bulaşmıştı. Kapı eşiğinden içeri baktığımda çömlekçi çarkında devam eden projeyi gördüm. "Oğlum sen ne..."

İçeri daldım. Neden bilmiyorum ama Alex buna itiraz etmedi.

Bütün kırık çömlek parçaları süpürülmüştü. Raflar halen kurumakta olan, verniklenmemiş yeni çömleklerle doluydu. Çarktaki, yaklaşık bir metre boyundaki devasa yığın yavaş yavaş bir kupa şeklini alıyordu.

Sırıttım. "Sif için mi?"

Alex omuz silkti. "Evet. Yani doğru düzgün bir şey olursa."

"Bu şaka olsun diye mi, yoksa ciddi bir hediye mi?"

"Bu ikisinden birini seçmemi mi istiyorsun? Bilmiyorum. Ben... yalnızca bunun doğru şey olduğunu hissettim. İlk başta Sif ten nefret etmiştim. Bana asabi üvey annemi hatırlatmıştı. Ama... belki de ona bir şans vermeliyim."

Yatağının üzerinde altın-beyaz gelinliği duruyordu. Halen kanla kaplıydı. Toz içindeydi. Asit lekeleri vardı. Gene de Alex, bu saklanması gerekecek kadar değerli bir şeymiş gibi, gelinliği dikkatli bir şekilde düzeltip yatağının üzerine sermişti.

"Magnus, buraya uğramak için belli bir nedenin var mıydı?"

"Evet." Düşüncelerimi toparlamakta zorlanıyordum. Her biri mükemmel bir şekle sahip olan çömleklere baktım. "Bütün bunları dün gece mi yaptın?"

Birini elime aldım.

Alex çömleği elimden çekip aldı. "Hayır, bunlara dokunamazsın Magnus. Sorduğun için teşekkürler Magnus. Evet, bunların bazıları dün gece yapıldı Magnus. Uyuyamadım. Çömlek yap-

mak... kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Şimdi neden buraya geldiğini söyledikten sonra beni rahat bırakır mısın?"

"Boston'da Sam'le buluşacağım. Düşündüm de..."

"Seninle gelmek isteyebileceğimi mi? Hayır, kalsın. Sam kendini konuşmaya hazır hissettiğinde beni nerede bulacağını biliyor."

Çömlek çarkının başına dönen Alex eline bir spatula alıp kupanın kenarlarını düzeltmeye koyuldu.

"Ona kızgınsın."

Alex bir şey demeden işine devam etti.

"Bu epey etkileyici bir vazo," dedim. "Bu kadar büyük bir şeye nasıl şekil kazandırabildiğini anlayamıyorum. Beşinci sınıftayken ben de bu çarklardan birini kullanmayı denemiştim. Elimden çıkan en iyi şey feleği şaşmış bir kil yığını olmuştu."

"Kendi portreni yaptın yani?"

"Ha, ha. Demek istediğim, keşke ben de bu kadar etkileyici bir şey yapabilseydim."

Alex'ten yanıt gelmedi. Belki de bunun nedeni son cümlemin ona akıllıca bir hakaret şansı tanımamasıydı.

En sonunda, Alex temkinli bir ifadeyle başını kaldırdı. "Sen insanları iyileştiriyorsun Magnus. Baban da yardım etmeyi seven bir tanrı. Sende cıvıl cıvıl, sıcak, arkadaş canlısı bir hava var. Bu senin için yeterince etkileyici değil mi?"

"Daha önce kimse bana *cıvıl cıvıl* dememişti."

"Ah, hadi ama! Çok sert ve iğneleyici biriymişsin gibi davranmaya çalışıyorsun ama aslında yumuşacık bir tipsin. Ve soruna gelecek olursak, evet, Sam'e kızgınım. Tavrını değiştirmediği sürece, ona bunu öğretebileceğimi sanmıyorum."

"Loki'ye direnebilmeyi mi?"

Eline aldığı kil öbeğini sıktı. "İşin sırrı, *rahat bir şekilde* değişebilmekte. Her zaman. Loki'nin güçlerini *kendi* güçlerin haline getirmelisin."

"Dövmen gibi."

Omuz silkti. "Kile defalarca şekil verebilirsin. Ama bir kez kuruduktan sonra... yapabileceğin pek bir şey kalmaz. İş bu noktaya geldiğinde, ellerinin altındaki kilin sonsuza dek isteyeceğin şekli kazandığından emin olman gerekir."

"Sam'in değişemediğini mi söylüyorsun?"

"Bunu yapıp yapamadığını, hatta isteyip istemediğini bile bilmiyorum. Ama şu kadarını biliyorum ki, ona Loki'ye nasıl direnebileceğini öğretmeme izin vermezse, en azından bunu denemeye bile kalkışmazsa... Loki'yle bir sonraki karşılaşmamızda hepimiz öleceğiz."

Vücudumu sarsan bir nefes aldım. "Sağ ol. Bu iyi bir moral konuşması oldu. O halde akşam yemeğinde görüşürüz."

Kapıdan çıkmak üzereyken, "Nasıl anladın?" diye sordu Alex.

Durup ona döndüm. "Neyi?"

"İçeri girdiğinde bana *oğlum* dedin. Bugün erkek olduğumu nasıl anladın?"

Bir süre düşündüm. İlk başta, bunu öylesine söylediğimi sandım. Ama üzerine biraz daha düşününce, gerçekten de Alex'in bugün erkek olduğunu hissettiğimi fark ettim. Daha doğrusu, o esnada erkekti. Konuştuğumuz şu birkaç dakika içinde yeniden kadına dönüşmüştü. Bundan emindim. Ama bütün bunları nasıl hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Sanırım kavrayışım çok kuvvetli."

Alex homurtuyla güldü. "Ya, ne demezsin."

"Ama şu anda kızsın."

Anlık bir kararsızlığın ardından, "Evet," dedi.

"İlginç."

"Artık çıkabilirsin."

"Kavrayışım yüzünden bana da kupa yapacak mısın?"

Alex eline aldığı bir çömlek parçasını bana fırlattı.

Çömlek parçası kapının iç tarafında parçalandığı anda kendimi dışarı atıp kapıyı kapatmıştım.



ELLİ ALTI

BİR KEZ DAHA KAFEDE BULUŞMAYI DENİYORUZ

Önündeki boş fincanlardan anladığım kadarıyla, Sam üçüncü espresso'sunu içiyordu.

Arka arkaya üç espresso içmiş silahlı bir Valkyrie'ye yaklaşmak genellikle kötü bir fikirdir ama yavaş adımlarla masasına gidip karşısındaki sandalyeye oturdum. Bana bakmadı. Dikkatini önündeki iki kuzgun tüyüne vermişti. Rüzgârlı bir sabahtı. Sam'in yeşil başörtüsünün uçları savrulmasına rağmen iki kuzgun tüyü masada uçmadan duruyordu.

"Hey," dedi Sam.

Alex'in *kaybol*'una göre kesinlikle daha arkadaş canlısı bir karşılama olduğunu kabul etmeliydim. Sam, kardeşi Alex'ten çok farklı olsa da gözlerinde benzer bir şey vardı. Yüzeyin hemen altında kıpırdanan bir aciliyet hissi gibi bir şeydi bu. İki arkadaşımın ruhlarında Loki'nin tabiatının kontrolü ele geçirmek için sonu gelmez bir mücadeleye girmiş olduğunu düşünmek benim için kolay değildi.

"Tüylerin var," dedim.

Soldakine dokundu. "Bu, bellek," dedikten sonra da sağdakine. "Bu da düşünce. Kuzgunlar konuşkan tipler değildir. Gözlerini üzerine dikip, doğru olanları bulana dek tüylerini yolmanı istiyorlar."

"Peki bu tüyler ne anlama geliyor?"

"Bu... yani bellek olan..." Parmağını tüyün ucunda gezdirdi. "Atalarımdan kalma. Ahmet ibn-Fadlan ibn-el-Abbas'tan."

"Vikinglerle birlikte yolculuk eden adam."

Sam başını salladı. "Tüyü aldığımda, onunla birlikteymişim gibi yolculuğunu gördüm. Üzerine tek kelime yazmadığı bir sürü şey öğrendim. Bağdat halifesinin huzurunda hoş karşılanmayacağını düşündüğü şeyler."

"İskandinav tanrılarını mı görmüş?" diye tahminde bulundum. "Valkyrie'ler? Devler?"

"Ve daha fazlası. Ayrıca *Naglfar* gemisiyle ilgili efsaneleri de duymuş. Geminin demirli olduğu Doğu Kıyıları, Jotunheim'la Niflheim arasındaki sınırda bulunuyor. İki dünyanın da en vahşi, en ücra noktasında. Yıl içinde tek bir gün... yani yaz ortası haricinde çevresi buzlarla kaplı bu limana ulaşmak imkânsız."

"Bu durumda Loki o zaman denize açılmayı planlıyor demektir."

"Ve onu durdurmamız gereken zaman da tam olarak bu."

Canım espresso çekiyordu ama kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kahve içmenin bana iyi geleceğinden şüpheliydim. "Peki şimdi ne olacak? Yaz ortasına kadar bekleyecek miyiz?"

"Limanın yerini bulmak zaman alacaktır. Ve yola çıkmadan

önce hazırlanmamız gerekiyor. Onu mağlup edebileceğimize emin olmalıyız."

Alex'in dediği şeyi hatırladım. *Sam'e bunu öğretebileceğimden emin değilim.*

"Bunu başaracağız," dedim, güven dolu olmasına çalıştığım bir sesle. "Peki diğer tüy ne diyor?"

"Bu da düşünce," dedi Samira. "İlerlemek için bir plan. Doğu Kıyıları'na ulaşmak için Dünya Ağacı'nın en ücra dallarının içinden geçmemiz gerekecek. Eski Viking topraklarından. Buralar dev büyüsünün en güçlü olduğu yerlerdir. *Naglfar*'ın demirli olduğu limana ulaşmamızı sağlayacak deniz geçidini de burada bulacağız."

"Eski Viking toprakları." Parmaklarımın karıncalandığını hissettim. Bunun nedeninin heyecan mı, yoksa korku mu olduğunu bilemiyordum. "İskandinavya? Oraya Logan'dan kalkan uçaklar olduğuna eminim."

Sam başını iki yana salladı. "Oraya deniz yoluyla gitmek zorundayızMagnus. Vikinglerin buraya geldiği gibi. Nasıl Alfheim'a yalnızca havadan ulaşabiliyorsan, vahşi Doğu Kıyıları'na da ancak tuzlu su ve buz üzerinden ulaşabiliriz."

"Anladım," dedim. "Çünkü her şey her zaman zor olmak zorunda."

"Evet, öyle."

Sam'in ses tonu dikkatinin ne denli dağınık olduğunu gösteriyordu. Aşırı ölçüde dalgındı. Bunu düşünürken ona karşı duyarsız davrandığımı fark ettim. Sam, şeytani babası yüzünden çok fazla sorunla boğuşuyordu.

"Emir nasıl?" diye sordum.

Sam buna güldü. Rüzgârda, az önce vahşi dalgaları andıran başörtüsü şimdi gözüme bir çayır gibi görünmüştü.

"Emir çok iyi. Beni olduğum gibi kabul etti. Nişanı atmak istemiyor. Sen haklıydın Magnus. O, sandığımdan çok daha güçlüymüş."

"Bu harika. Peki büyükannenle büyükbaban? Ve Emir'in babası?"

Samira buna kuru bir kahkaha attı. "Eh, aynı anda her şeye sahip olamayız, değil mi? Loki'nin ziyaretiyle ilgili hiçbir şeyi hatırlamıyorlar. Emir'le aramızı düzelttiğimizi biliyorlar. Şu an için her şey yolunda. Bir dersin ortasında ya da okuldan sonra neden ortalıktan kaybolduğumu açıklamak için mazeretler uydurduğum eski günlere geri döndük. Senin anlayacağın, gene çok fazla 'eğitmenlik' yapıyorum." Sam bunu söylerken havaya kaldırdığı elleriyle tırnak işareti yaptı.

Altı gün önce burada buluştuğumuzda Sam'in ne kadar yorgun göründüğünü hatırladım. Şu anda çok daha yorgundu.

"Bütün bunlara çok fazla dayanamazsın, Sam. Kendini helak ediyorsun."

"Biliyorum." Elini düşünce tüyünün üzerine koydu. "Emir'e söz verdim. Loki'yi yakalayıp Ragnarok'u en azından şu an için durdurduğumuzda, ben de bırakıyorum."

"*Bırakıyorum* derken?"

"Valkyrie'likten istifa ediyorum. Kendimi okuluma, pilotluk eğitimime... ve elbette evliliğime vereceğim. Emir'le plandığımız gibi, on sekiz yaşımda evleneceğiz."

Sam'in... bir gelin gibi yüzü kızarmıştı.

Göğsümdeki boşluğu yok saymaya çalıştım. "Senin istediğin de bu, değil mi?"

"Bu tamamen benim tercihim. Emir bana yalnızca destek veriyor."

"Bu arada Valkyrie'ler istifa edebiliyor mu?"

"Elbette. Bu şey olmak gibi değil... ah..."

Sam, *einherji olmak gibi değil* diyecekti. Ben yeniden doğanlardan biriydim. Dünyalar arasında yolculuk edebilirdim. İnanılmaz bir güce ve dayanıklılığa sahiptim. Ama bir daha asla normal bir insan olamayacaktım. Sonsuza dek olduğum gibi, aynı yaşta kalacaktım. Ya da Ragnarok'a dek. Artık hangisi önce olursa (belli kısıtlamalar olabilir; lütfen detaylar için hizmet sözleşmenizi okuyun).

"Magnus, bu acayip ölüm-sonrası-yaşama seni benim getirdiğimin farkındayım. Seni terk etmem hiç adil değil ama..."

"Hey." Sam'in eline kısacık bir an dokundum. Bundan hoşlanmadığını biliyordum ama Sam'le kuzenim Annabeth benim kız kardeşlerim gibiydi. "Samira, ben yalnızca senin mutlu olmanı istiyorum. Ama sen istifa etmeden önce şu Dokuz Dünya'yı kurtarma işini aradan çıkarabilirsek çok iyi olur."

Sam kahkaha attı. "Pekâlâ Magnus. Anlaştık. Bir gemiye ihtiyacımız olacak. Aslına bakacak olursan, çok fazla şeye ihtiyacımız olacak."

"Evet." Tuzlu suyla devasa buz kütlelerini şimdiden boğazımda hissetmeye başlamıştım. Geçen ocak ayında deniz tanrıçası Ran'la karşılaşmamızı hatırladım. Ran, bir daha denize açılacak

olursam başımın büyük belaya gireceğine dair beni uyarmıştı.

"Öncelikle tavsiyelere ihtiyacımız olacak," dedim. "Büyülü sularda denize açılmak, tuhaf deniz canavarlarıyla savaşmak, öfkeli deniz tanrılarının ellerinde ölmemek falan için. Bu kulağa tuhaf geliyor ama sanırım konuşmamız gereken kişiyi biliyorum."

"Kuzenin," diye tahminde bulundu Sam.

"Evet. Annabeth."



ELLİ YEDİ

BİRKAÇ İYİLİK

Mesaj atmak ya da telefonla aramak işe yaramadığından, ben de Annabeth'e kuzgun yollamaya karar verdim.

T.J.'ye kuzenimle temas kuramadığımı söylediğimde, bana taş kafalının tekiymişim gibi bakmıştı. "Ona kuş göndersene Magnus."

Aptal Magnus! Aylardır Valhalla'da olmama rağmen, ayağına mesajımı bağlayacağım bir kuzgunu Dokuz Dünya'daki herhangi birine gönderebileceğimi aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Açıkçası, bu kuzgun yollama işi bana biraz *Taht Oyunları* gibi görünüyordu ama her neyse... işe yaradı.

Kuzgun kısa süre sonra Annabeth'in yanıtıyla geri döndü.

Tren tarifelerine bakıp, Boston'la Manhattan arasındaki orta nokta olan New London, Connecticut'ta buluştuk. New London'a benden önce ulaşan Annabeth peronda bekliyordu. Kot pantolon, sandalet ve uzun kollu, mor bir tişört giymişti. Tişörtün üzerindeki defne çelenginin içinde SPQR: UNR* harfleri vardı.

---

* SPQR: *Senatus Populusque Romanus*. Roma Senatosu ve Halkı. Eski Roma'da cumhuriyet döneminin mutlak yasama yürütme organının simgesi. (ç.n.)

Gözlerim Thrynga'nın gözleri gibi pörtleyene dek bana sımsıkı sarıldı. "Magnus! İçim nasıl rahatladı, bilemezsin! Penceremde bir kuzgun gördüğüm için bu kadar sevineceğimi asla düşünmezdim. Sen iyi misin?"

"Evet, evet." Gergin bir kahkaha atmak üzereyken kendimi durdurdum. İyi, nasıl hissettiğimi anlatmak için çok aptalca bir sözcüktü. Hem Annabeth'in de *iyi* olmadığı belliydi. Gri gözlerinden bitkinlik akıyordu.

"Konuşacak çok şey var," dedim. "Hadi öğle yemeği yiyelim."

İstasyonun arkasında bulunan Muddy Waters adındaki kafenin verandasında bir masaya oturduk. Sanırım mekan adını ünlü blues müzisyeninden alıyordu ama bu tesadüfü yakında çıkmak zorunda olduğum yolculuğun kötü bir işareti olarak algıladım*. Annabeth'le kola ve çizburger sipariş ettikten sonra, bir süre konuşmadan Long Island Koyu'na giren yelkenli tekneleri izledik.

"New York'ta işler delice bir hal aldı," dedi Annabeth. "İletişimin yalnızca yarı-tanrılar arasında kesildiğini sanıyordum... demek istediğim, benim gibi Yunan ve Roma yarı-tanrıları arasında. Ama bir süre sonra senden de haber alamadığımı fark ettim. Bunu daha önceden fark edemediğim için beni affet lütfen."

"Yarı-tanrılar arasında iletişim neden kesildi ki?"

Annabeth eline aldığı çatalın dişlerini masaya sürttü. Sarı saçlarını bugün omuzlarına bırakmıştı. Saçlarını uzattığını düşündüm. Güneş ışığının saçlarına vuruşu bana tanrıça Sif i anımsattı. Ama bu fikri hemen aklımdan uzaklaştırdım. Annabeth'in kendisine "ödül karıcığım" demeye kalkışan birine hayatı zindan edeceğine emindim.

* Muddy Waters, çamurlu sular anlamına gelmektedir. (ç.n.)

"Bir kriz var. Bir tanrı, insan olarak dünyaya düştü. Şu şeytani Roma imparatorları da geri döndü. Orada burada soruna yol açıyorlar."

"Her zamanki şeyler yani."

Annabeth buna kahkaha attı. "Evet, sanırım öyle. Bu Romalılar bir şekilde yarı-tanrılar arasındaki iletişimi engellemenin bir yolunu bulmuş. Yalnızca büyülü iletişim yollarından bahsetmiyorum. Cep telefonu, Wi-Fi gibi yolları da kestiler. Gönderdiğin kuzgunun bana ulaşmasına şaşırdım. Gerçi aradan biraz daha zaman geçseydi ne halde olduğunu görmek için ben Boston'a gelecektim ama..." Omuzlarını silkti. "Ellerim doluydu."

"Anlıyorum," dedim. "Sanırım senin dikkatini dağıtmamam gerekirdi. Eminim uğraşman gereken..."

Masanın üzerinden uzanıp elimi sıktı. "Şaka mı yapıyorsun? Yardımcı olmak istiyorum. Neler oluyor?"

Annabeth'e her şeyi anlatmak kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı. Birbirimizle hikâyelerimizi paylaştığımız ilk seferin nasıl tuhaf olduğunu halen hatırlıyordum (elbette onunki Yunan, benimkisiyse İskandinav tanrılarıyla ilgili acayip hikâyelerdi). O gün pillerimize aşırı yüklendiğimizi ve beyinlerimizin erimeye başladığını hissederek ayrılmıştık.

Ama en azından şu anda belli bir temelin üzerinde ilerliyorduk. Elbette, her şey halen deliceydi. Bir süre bütün bunlardan uzaklaştıktan sonra geri dönüp olan bitene baksam, herhalde çıldırmış biri gibi kıkırdamaya başlardım. Ama Annabeth'e, bana inanmayacağından endişe etmeden her şeyi anlattım. Bunu yaparken, Sam'le Emir'in ilişkisinin dürüstlüğe dayanmasının ne

kadar önemli olduğunu da anladım.

Annabeth'e Loki'nin kaçışından, Samira'nın onu yakalama planından ve Jotunheim'la Niflheim arasında, buzların içindeki ulaşılamaz limandan bahsettim.

"Deniz yolculuğu," dedi Annabeth. "Ah... bu aklıma acı dolu hatıralar getiriyor."

"Evet. Yunanistan'a yaptığın deniz yolculuğuyla ilgili anlattıklarını hatırlıyorum." Bu korkunç şeylerin yeniden ortaya dökülmesini istemiyordum. Annabeth, bu yolculuk esnasında başına gelenleri anlatırken gözyaşlarına boğulmuştu. Özellikle de erkek arkadaşı Percy'yle Tartarus denilen yeraltı dünyasına düşüşlerini anlatırken.

"Bak," dedim. "Omuzlarına daha fazla yük binmesini istemiyorum. Ben yalnızca düşündüm ki... bilemiyorum... belki benimle paylaşacağın bazı fikirlerin, tavsiyeler olabilir diye düşündüm."

İstasyondan geçen bir tren kafenin verandasının sarsılmasına neden olurken, vagonların arasından gördüğüm koy manzarası, eski iki makaralı filmler gibi titreşti.

"Deniz tanrılarıyla başının belaya girdiğini söylemiştin," dedi Annabeth.

"Evet. Ran... kocaman bir ağı olan çöpçü kadın. Ve sanırım artık kocası da benden nefret ediyor. Onun adı da Aegir."

Annabeth alnına vurdu. "Bütün bu adları hatırlamak için epey kuvvetli bir bellek lazım. Pekâlâ. Birden çok deniz tanrısıyla bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilemiyorum. Acaba İskandinav deniz tanrıları yalnızca kuzeyde ve Poseidon da güneyde mi çalışıyor? Yoksa dönüşümlü bir programları falan mı var?"

Sürüyü kurtlara karşı korumak için vardiyalı olarak çalışan ço-

ban köpeklerinin işe geldiklerinde puantöre* giriş yaptığı eski bir çizgi filmi hatırladım. Tanrıların da bu türden bir puantörü olabilir miydi? Belki de artık hepsi evden çalışıyordu. Deniz tanrıları evden çalışabilir miydi?

"Bilmiyorum," dedim. "Ama Boston'dan denize açılır açılmaz arkadaşlarımla birlikte bir tsunamide can vermemizi de istemiyorum."

"Ama yola çıkmadan önce biraz zamanınız var, değil mi?"

"Yaza kadar. Anladığım kadarıyla denizler donmuş haldeyken yola çıkmamızın bir anlamı yok."

"Güzel. O zamana dek bizim okul biter. En sonunda mezun oluyoruz."

"Ben okula gitmiyorum. Ah... kendinden ve erkek arkadaşından bahsediyorsun, değil mi?"

"Aynen. Percy'nin okulu bitirip standart testlerden geçeceğini ve bu arada Roma imparatorlarının bizi öldürüp dünyayı yok etmeyeceğini varsayarsak..."

"Evet. Kendisi Ragnarok'u başlatmadan önce Roma imparatorları dünyayı yok ederse Loki buna gerçekten gıcık olur."

"O halde size yardımcı olabileceğimiz kadar zamanımız var demektir. En azından notlarımızı karşılaştırırız. Belki birkaç iyilik de isteyebiliriz."

"Ne iyiliği?"

Annabeth gülümsedi. "Ben okyanusu çok tanımıyorum ama erkek arkadaşım tanıyor. Magnus, bence Percy'yle tanışma vaktiniz geldi."

---

* Çalışanların işe giriş-çıkış saatlerini işaretleyen makine. (ç.n.)

SÖZLÜK

AEGIR: Dalgaların efendisi.
AESIR: Savaş tanrıları, insanlara yakındırlar.
ALICARL: Şişko.
ARGR: Erkeksi olmayan.
AVENTAIL: Miğferin alt kısmından sarkan, boynu koruyan zincir zırh.
BERSERKER: Savaşlarda kendilerinden geçen ve asla öldürülemeyecekleri düşünülen efsanevi İskandinav savaşçıları.
BIFROST: Asgard'dan Midgard'a uzanan gökkuşağı köprüsü.
BILSKIRNIR: Thor'la Sif'in sarayı. Parlak Çatlak adıyla da bilinir.
BINT: Arapçada kız.
BRUNNMIGI: Kuyuların içine işeyen bir varlık.
DRAUGR: İskandinav zombileri.
EINHERJAR (tekil hali EINHERJI): Yeryüzünde mertçe savaşırken ölmüş cesur askerler. Odin'in sonsuz ordusunun askerleri. Dünyanın sonu geldiğinde Odin'in yanında Loki'ye karşı savaşmak üzere Ragnarok için Valhalla'da yetiştirilirler.
FENRIS: Loki'nin dişi bir devden olan yenilmez kurt oğlu. Tükenmeyen gücü tanrıları bile korkuttuğundan bir adada hapse-

dilmiştir. Kaderinde Ragnarok geldiğinde serbest kalması yazar.
FOLKVANGER: Freya tarafından yönetilen, ölmüş kahramanların Vanir diyarında gittiği yer.
FREY: İlkbaharla yazın, güneşin, yağmurun, hasat zamanının, bolluk ve bereketin, büyümenin ve yaşamın tanrısı. Freya'nın ikiz kardeşidir ve tıpkı kız kardeşi gibi olağanüstü bir güzelliğe sahiptir. Alfheim'ın efendisidir.
FREYA: Aşk tanrıçası, Frey'in ikiz kardeşi ve Folkvanger'in yöneticisi.
FRIGG: Evlilik ve annelik tanrıçası, Odin'in karısı, Asgard'ın kraliçesi, Balder ve Hod'un annesi.
GAMALOST: Eski peynir, geleneksel Norveç peyniri.
GINNUNGAGAP: İlkel boşluk, görünümleri bulanıklaştıran sis.
GJALLAR: Heimdall'ın boynuzu.
HEIMDALL: Asayişin tanrısı, Asgard'a açılan Bifrost'un muhafızı.
HEL: Mertçe ölmemişlerin tanrıçası. Loki'nin dişi bir devle olan ilişkisinden doğmuştur.
HELHEIM: Hel tarafından yönetilen yeraltı alemi. Savaş dışında, yaşlılıktan veya hastalıktan ölenlerin gittiği yer.
HUGINN ve MUGINN: Odin'in kuzgunları; adları *düşünce* ve *bellek* anlamına gelir.
HULDER: Evcilleştirilmiş orman perisi.
HUSVAETTR: Ev wight'i.
JORMUNGAND: Dünya Yılanı. Loki'nin dişi bir devle olan ilişkisinden doğmuştur. Bedeni o kadar uzundur ki dünyayı sardığı söylenir.
JOTUN: Dev.

KENNING: Bir Viking lakabı.
KIRMIZI ALTIN: Asgard ve Valhalla'nın para birimi.
LAYRADUR AĞACI: Valhalla'daki Ölmüşlerin Ziyafet Salonu'nun ortasında yer alan ağaç. İçinde her biri belli bir görev üstlenmiş ölümsüz hayvanlar yaşar.
LINDWORM: TIR büyüklüğünde ve uzunluğunda ejderhalar. Yalnızca önde iki bacakları vardır ve yarasa kanadını andıran, kösele gibi, kahverengi kanatları etkili bir şekilde uçmalarını sağlayamayacak kadar küçüktür.
LOKI: Hilenin, büyünün ve sahtekarlığın tanrısı. İki devin oğludur. Büyüde ve şekil değiştirmede ustadır. Asgard tanrılarına ve insanlığa karşı hem iyi hem kötüdür. Balder'in ölümünde payı olduğu için Odin tarafından üç devasa kayaya bağlanıp başının üstüne zehirli bir yılan konmuştur. Yılanın zehri zaman zaman Loki'nin yüzüne damlar ve Loki'nin kıvranması yeryüzünde depremlere sebep olur.
MAGNI ve MODI: Thor'un en sevdiği oğulları. Kaderlerinde *Ragnarok'ta hayatta kalacakları yazar.*
MEINFRETR: Osuruğun en fenası.
MIMIR: Honir ile birlikte, iki tanrı klanının savaşı sonrasında Vanir tanrıları Frey ve Njord ile yer değiştiren Aesir tanrısı. Vanir tanrıları Mimir'in verdiği fikirleri beğenmeyince kafasını kesip Odin'e göndermiştir. Odin kafayı büyülü bir kuyuya yerleştirince yeniden canlanmış ve Dünya Ağacı'nın tüm bilgeliğini içine çekmiştir.
MJOLNIR: Thor'un çekici.
MORGEN-GIFU: Sabah hediyesi, düğünün ertesi sabahı damadın geline verdiği hediye. Geline aittir ama damadın ailesi tarafından saklanır.

MUNDR: Başlık parası, damattan gelinin babasına verilir.
MUSPELL: Ateş.
NAGLFAR: Tırnak Gemisi.
NOKK: Nixie olarak da bilinen su perileri.
NORNLAR: Hem tanrıların hem insanların kaderlerini yöneten üç kız kardeş.
ODIN: 'Herkesin Babası' olarak bilinen, tanrıların kralı. Savaşın ve ölümün tanrısı olmakla birlikte, şiirin ve bilgeliğin de tanrısıdır. Bilgelik Kuyusu'ndan içebilmek için bir gözünü feda etmiş ve benzersiz bir bilgi birikimine sahip olmuştur. Asgard'daki tahtından Dokuz Dünya'yı gözleyebilir. Ayrıca savaşlarda mertçe ölenlerle birlikte Valhalla'da da yaşar.
OSTARA: Baharın ilk günü.
OTHALA: Miras.
RAGNAROK: Kıyamet, Yargılanma Günü. Ragnarok'ta cesur Valhalla savaşçıları Loki'ye karşı Odin'in yanında yer alacak ve dünyanın sonu geldiğinde devlere karşı savaşacaktır.
RAN: Deniz tanrıçası, Aegir'in karısı.
RATATOSK: Dünya Ağacı'nda bir aşağı bir yukarı koşturan, yenilmez bir sincap. En tepedeki kartal ile en altta yaşayan ejderhaya birbirleri hakkında laf taşır.
SAEHRIMNIR: Valhalla'nın büyülü hayvanı. Her gün öldürülüp akşam yemeği için pişirilir, her sabah yeniden dirilir. Yemek yiyen kişi ne yemek istiyorsa tadı ona benzer.
SIF: Toprak, ekin ve verimlilik tanrıçası, ilk kocasından Uller'in annesi. Thor ikinci kocasıdır. Kutsal ağacı rowan'dır.
SLEIPNIR: Odin'in sekiz bacaklı atı. Sleipnir'i yalnızca Odin

çağırabilir. Loki'nin çocuklarından biridir.
SUMARBRANDER: Yaz Kılıcı.
THANE: Valhalla soyluları.
THINGVELLIR: Toplanma alanı.
THOR: Şimşek tanrısı, Odin'in oğlu. Thor'un gökyüzünde sürdüğü arabası fırtınalara yol açar, şimşeklerin sebebi de çekici Mjolnir'dir.
THRYM: Devlerin kralı.
TYR: Cesaretin, hukukun ve düelloyla yargılanmanın tanrısı. Tanrılar kurdu bağlarken bir elini Fenris ısırıp koparmıştır.
ULLER: Kar ayakkabıları ile okçuluğun tanrısı.
URNES: Değişimi ve esnekliği simgeleyen, iç içe geçmiş iki yılanlı sembol. Bazen Loki'nin sembolü olarak da geçer.
UTGARD-LOKI: Jotunheim'ın en güçlü büyücüsü, dağ devlerinin kralı.
VALA: Bir kahin.
VALHALLA: Odin'in hizmetindeki askerlerin cenneti.
VALKYRIE: Odin'in, ölmüş askerleri seçip Valhalla'ya götüren hizmetkarları.
VANIR: Doğa tanrıları, elflere yakındırlar.
VIDAR: İntikam tanrısı, Sessiz Olan adıyla da tanınır.
WERGILD: Kan borcu.
WIGHT: Silah toplamaktan hoşlanan güçlü zombiler.
YGGDRASIL: Dünya Ağacı.
ZUHR: Öğle namazı.

DOKUZ DÜNYA

ASGARD — Aesir tanrılarının diyarı

VANAHEIM — Vanir tanrılarının diyarı

ALFHEIM — Işık elflerinin dünyası

MIDGARD — İnsanların dünyası

JOTUNHEIM — Devlerin dünyası

NIDAVELLIR — Cücelerin dünyası

NIFLHEIM — Buz, sis ve pus dünyası

MUSPELLHEIM — Ateş devlerinin ve iblislerin dünyası

HELHEIM — Hel'in ve savaş dışında ölmüşlerin diyarı

RUNLAR
(KİTAPTAKİ SIRAYLA)

FEHU — Frey'in runu



OTHALA - miras



DAGAZ — yeni başlangıçlar, dönüşümler



URUZ - öküz



GEBO - hediye



PERTHRO — boş kâse



THURISAZ — Thor'un runu



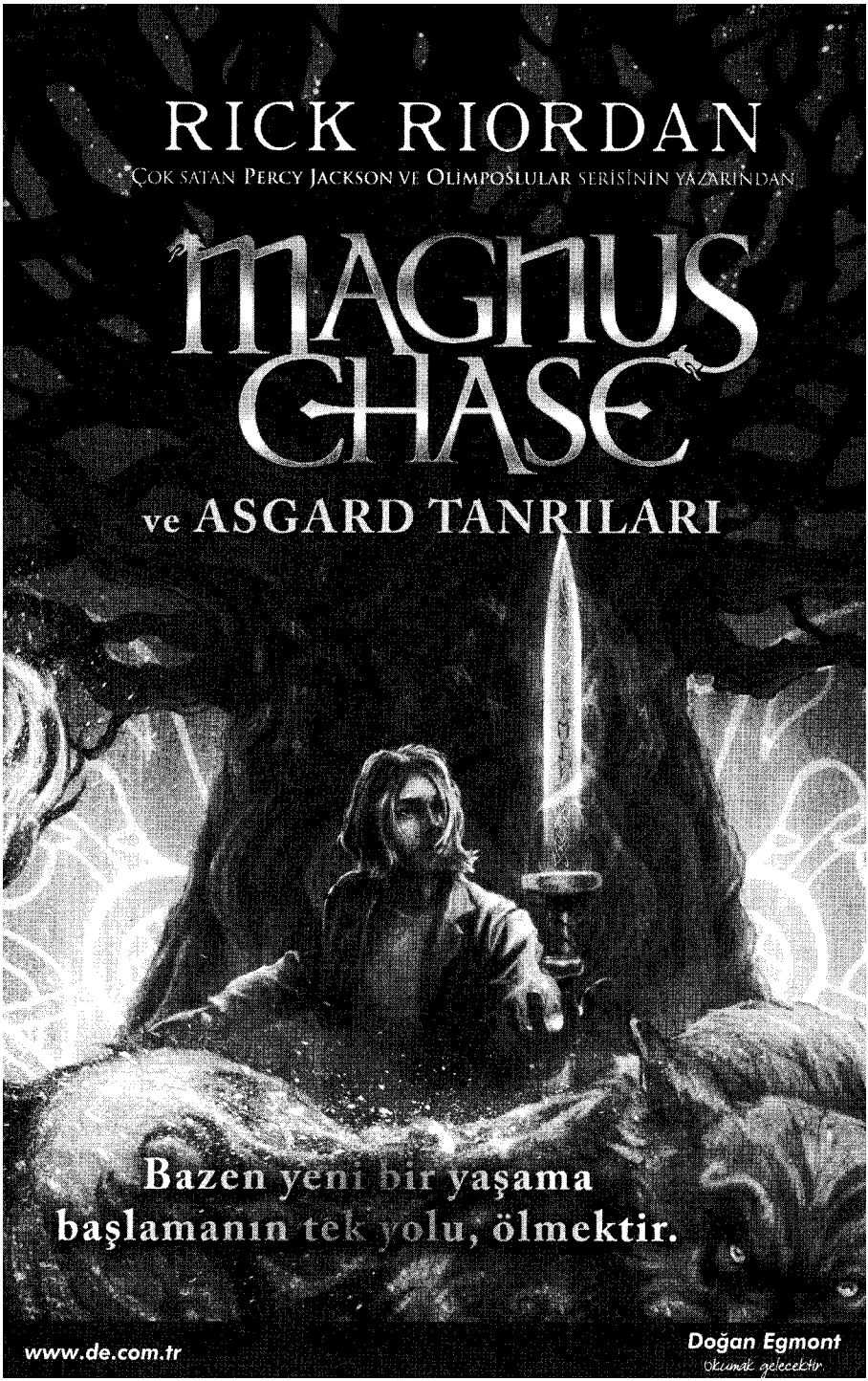
HAGALAZ - dolu

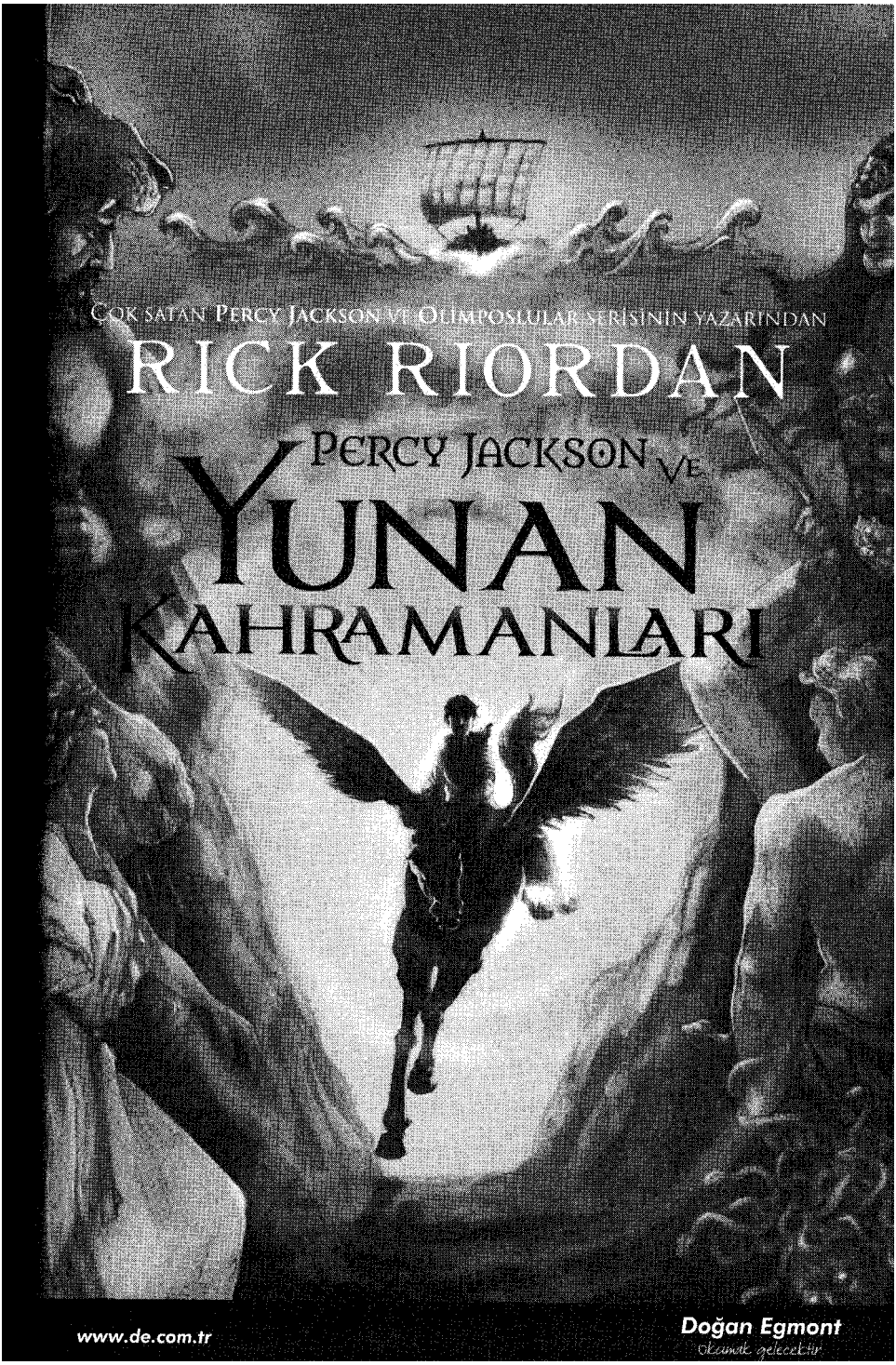


EHWAZ — at, ulaşım



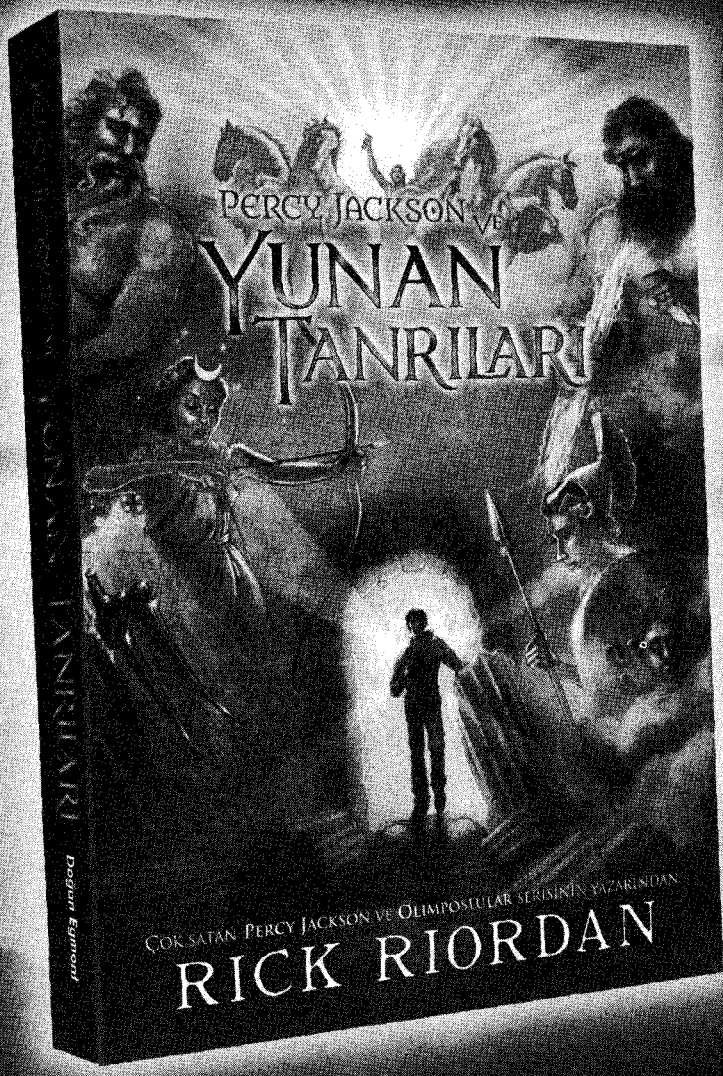
ISA - buz


RICK RIORDAN
ÇOK SATAN PERCY JACKSON VE OLİMPOSLULAR SERİSİNİN YAZARINDAN
MAGNUS CHASE
ve ASGARD TANRILARI
Bazen yeni bir yaşama başlamanın tek yolu, ölmektir.
www.de.com.tr
Doğan Egmont
Okumak gelecektir.



www.de.com.tr
Doğan Egmont
Okumak gelecektir

ÇOK SATAN PERCY JACKSON VE
OLİMPOSLULAR SERİSİNİN YAZARINDAN



Percy, sevenlerinin çok özlediği o alaycı diliyle Zeus'tan Apollo'ya, Ares'ten Afrodit'e tanrıların ve tanrıçaların nasıl varlıklar olduğunu ve Yunan Mitolojisi'nin temellerini anlatıyor.

www.de.com.tr

Doğan Egmont
Okumak gelecektir

THOR'UN ÇEKİCİ

THOR'UN ÇEKİCİ kaybolmuştu. Şimşek tanrısı silahını, yani Dokuz Dünya'daki en kudretli nesneyi nereye koyduğunu hep unuturdu.

Fakat bu kez Thor'un çekici kaybolmakla kalmamış, aynı zamanda düşmanın eline de geçmişti. Magnus Chase ve arkadaşları çekici bir an önce bulamazlarsa, ölümlülerin yaşadığı dünyalar devlerin istilasına karşı savunmasız kalacaktı. Böylelikle Ragnarok'un başlaması da kaçınılmaz hale gelecekti.

Bunlar yetmezmiş gibi, çekici geri almak için düşmanla pazarlık edebilecek tek kişi, tanrıların baş düşmanı Loki'ydi. Loki'yle böyle bir anlaşma yapmanın bedeliyse çok ama çok ağırdı...

İskandinav tanrılarından Frey'in oğlu, cesur savaşçı Magnus Chase'in nefes kesen macerası devam ediyor!

ISBN 978-605-09-3846-3
Sayfa No: 11940
Tavsiye Edilen Satış Fiyatı
₺ 27.50
Doğan Egmont